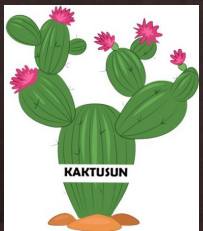
DİLARA KESKİN

Ölüler Konuşamaz

KAKTÜS TEAM

EPHESUS

Giriş

KAKTUSUN TEAM

21 Ağustos 2005 / Pazar

02.53

Erdem'in kullandığı arabada yankılanan kahkaha sesleri, CD çalardan yankılanan *Poison** adlı şarkının sesini bastıracak kadar güçlü değildi.

Saat neredeyse gecenin üçü olduğundan yol, neredeyse boştu. Bu da Erdem'in kafasına göre hız yapmasına olanak sağlıyordu. Yanında oturan Gökçe, yeni aldığı ehliyetini kaybetmek üzere olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi ama sesi, çalan şarkının arasında kayboldu. Gökçe, Erdem'in kendisini duyduğuna bile ihtimal vermiyordu.

"Pekâlâ," dedi Gökçe'nin arkasında oturan Burcu. Sesini duyurmak için aniden öne atılmış, CD çaların sesini kısmıştı. "Eğer hemen bir tuvalet bulmazsak altıma işeyeceğim." Herkes, onu ciddiye almadan gülüşüyordu ki Burcu, "Ciddiyim," diyerek gülüşmeleri bir bıçak gibi kesti.

Hemen yanında oturan Yankı, işaret parmağını çenesine değdirerek düşünceli bir tavra büründü. Ardından, "Yakınlarda bir kermes vardı," dedi. "Oranın tuvaletini kullanabiliriz."

Bahsettiği kermes, bir kültür merkezinde yapılıyordu ve muhtemelen bu saatte, kapılar kilitliydi. Burcu bu küçük detayı arkadaşına hatırlatınca sol tarafta oturan Hakan, güvenlik görevlilerinden ufak bir ricada bulunabileceklerini söyledi.

Sonunda kültür merkezinin önüne geldiklerinde, güvenlik görevlisine istediklerini yaptırmaları için yaklaşık dört dakika konuşmaları gerekti.

---

* 1989 yılında çıkan, Alice Cooper'a ait rock türündeki şarkı.

Nihayet güvenlik görevlisi ikna olmuştu ancak gençleri, içeride ışıkların yanmadığına dair uyardı. Burcu'nun tüyleri ürpermişti çünkü kız, karanlıktan deli gibi korkuyordu. Tek başına içeri girecek olma düşüncesinin bile onu gerdiği çok belliydi.

Gökçe, "Seninle gelebilirim," diye bir öneride bulundu.

"Çok sevinirim." Burcu'nun gözlerinde, karanlıkta bile fark edilebilen bir parıltı peyda oldu.

Gökçe ve Burcu içeri girerken, "Biz, sizi burada bekliyoruz," dedi Yankı. Gökçe başını sallayıp korkmasın diye arkadaşının koluna girdi.

Önlerinde duran geniş danışma masasının arkasındaki büyük merdiven, tiyatro salonlarına açılıyordu. Zaten bildikleri kadarıyla iki ya da üç salon vardı. Hemen sağ taraflarında, karanlığa gömülen merdivenler vardı ki bunlar, kermesin yapıldığı salona ve açık olan tuvaletlere çıkıyordu. Tiyatro salonlarının oradaki tuvaletler, uzun bir süredir arızalıydı ama nedense tamir etmek, kimsenin aklına gelmiyordu.

Burcu, Gökçe'nin elini sıkarak, "Gitmesek mi acaba?" dedi. "Zaten eve gitmemize de az kaldı."

"Saçmalama," diyerek Burcu'yu cesaretlendirdi Gökçe. "Bir canavar, karanlıkta bizi bekliyor değil ya."

Gökçe, Burcu'nun tam olarak buna inandığını fark etti ama ikisi de sessiz kaldı. Konuşmak yerine, karanlık merdivenlere doğru kol kola ilerlediler.

Merdivenleri, düşmemek ya da bir yerlerini çarpmamak için oldukça yavaş çıkıyorlardı. Karanlıkta kaldıkları her dakika, Burcu'nun nefes alış verişi düzensiz bir hâl alıyordu. Bunu belli etmek istemediği açıktı ama Gökçe, onu korkusunu hissedecek kadar iyi tanıyordu.

Üst kata çıktıklarında salonun çeşitli noktalarına yerleştirilen stantları, pencereden içeri süzülen sokak lambalarının ışığı sayesinde fark edebildiler.

Gözleri etrafı tararken Gökçe, şaşkınlık içinde, "Bekle, orada ışık mı yanıyor?" diye sordu. İkisi de aynı noktaya bakarken tuvalete giden dar koridorun ışığının yandığını fark ettiler. Burcu da Gökçe

gibi bu duruma oldukça şaşırmış görünüyordu çünkü güvenlik görevlisi, dakikalar önce ışıkların kapalı olduğunu ve onları açmak için bile olsa, yerinden ayrılmasının yasak olduğunu söylemişti.

"Sanırım tuvaletin ışığını kapatmayı unutmuşlar," dedi Gökçe. Tam oraya doğru ilerliyordu ki Burcu, onu durdurdu. "Bekle," dedi. Çocuk gibi davrandığının bilincindeydi ama engel olamadığı düşünceler tarafından tutsak edilmiş gibi bir ifade taşıyordu.

"Ya orada biri varsa?"

Gökçe, Burcu'nun tam manasıyla saçmaladığını düşünüyordu ama fobisinin onu ciddi derecede zorladığını bildiğinden sessiz kaldı.

"Ben buradayım," dedi kızın elinden tutarken. "Korkulacak bir şey yok."

Burcu, dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi ama gerginliği, hâlâ gözlerindeki yerini koruyordu.

İkna olduğunu belli ederek başını salladı. Birlikte karanlıkta ilerlerken, bu sefer gergin hisseden Gökçe'ydi.

Üzerinde bir çift göz hissediyordu.

Burcu sürekli korktuğu için psikolojik olarak etkilendiğini varsaydı ama hissettiği şey, oldukça güçlüydü. Tuvalete doğru ilerlerken gözleriyle karanlığı arıyor, orada bir şeyin gizlendiğini hissediyordu.

Bu sırada, gözünün önünden hızla bir şeklin geçtiğini görür gibi oldu.

"Bekle!" Gökçe, Burcu'yu aniden durdurdu. Burcu, Gökçe'nin onu neden durdurduğunu merak etti ve ne olduğunu anlamak için Gökçe'nin dikkatle baktığı noktaya gözlerini dikti ama ikisi de bir şey göremedi.

"Sanırım, gerginliğin bana da bulaştı," dedi Gökçe. Ardından kendini rahatlatmak ister gibi derin bir nefes aldı ve arkadaşına sahte bir gülücük sundu.

"Hemen buradan çıkabiliriz," dedi Burcu. Teklifi hâlâ geçerliydi ve gözleri, sanki buradan gitmek için her an yalvarabilirmiş gibi bakıyordu. Gökçe, Burcu'nun tuvaletini biraz daha tutamadığı için kendi kendine lanetler okuduğunu biliyordu.

"Saçmalama," dedi ve tuvalete doğru ilerlediler.

Tuvalete girdiklerinde Gökçe, ışığı açtı ve ikisi de kabinlere girdiler. Bu karanlık ortamdaki maceralarından sonra idrar kesesini boşaltmak, Burcu için tam anlamıyla bir ödüldü.

Burcu, "Erdem'le çıkacak mısın?" diye sordu. İkisi de tuvaletteyken konuşmaları, dışarıdan bakıldığında oldukça komik bir durumdu fakat iki kız, bunu alışkanlık hâline getirmişti.

"Hayır," diye yanıtladı Gökçe. Erdem'in Gökçe'ye âşık olduğu herkesin dilindeydi. Hatta Gökçe'nin annesi bile bu durumu öğrenmiş ve Gökçe'ye düzinelerce soru sormuştu.

"Neden?" dedi Burcu. Gökçe'nin bu kadar net bir cevap vermesine şaşırmıştı. "O çocuğun sana âşık olduğunu hepimiz biliyoruz."

Gökçe, kabinden çıktıktan sonra ellerini yıkarken, "Bildiğini sandığın şey, aslında tam olarak öyle olmayabilir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Önemsiz." Gökçe, birkaç saniye düşündükten sonra tekrar konuşmaya başladı: "Peki, sen?"

"Ben ne?" diyerek güldü Burcu. "Ben, el değmemiş bir bakireyim. Erkek nedir, bilmem!"

Burcu, alay dolu bir kahkaha attı ama Gökçe öfkelenmişti. "Eminim, öyledir," dedi. Sert bir tonla konuştuktan sonra musluğu kapatıp ellerini kurulamaya koyuldu.

"Yüzüme vurma, lütfen," Burcu'nun sesi, üzgün ve kırgın çıkmıştı. "Ne kadar pişman olduğumu görüyorsun."

Haklıydı. Gökçe, olup biten her şeyin farkındaydı.

Burcu konuşmayı sürdürürken Gökçe, dışarıdan bir ses geldiğini duydu. Sanki biri, bir şeye çarpmıştı. Kalp ritminin bir an hızlandığını hissetti. Ona ne oluyordu? Burcu'yla sürekli dalga geçen kendisiydi ve şimdi, ondan farkı yok gibiydi.

Burcu'ya verdiği nasihatler aklına geldi. Ona, daima korkusuyla yüzleşmesi gerektiğini, karanlığa karşı olan korkusunu ancak bu şekilde yenebileceğini söylerdi.

Şimdi kendisi de söylediklerine uyacak, dışarı çıkacak, karanlıkta kimsenin olmadığını görüp tekrar tuvalete girecekti.

Derin bir nefes alıp, kabinde kendi kendine konuşan Burcu'yu orada bırakarak kapıya doğru ilerledi.

Yaklaşık iki dakika sonra Burcu tuvaletten çıktı. Etrafında kimseyi görememesi onu şaşırtmamıştı çünkü biraz önce, kendi kendine konuştuğunu fark etmişti.

Ellerini yıkarken, bir yandan da "Gökçe," diye seslendi. Hâlâ kapının yakınlarında olduğunu düşünüyordu.

Fakat yanılmıştı.

O gece, Burcu gözyaşları içinde Yankı'yı aramış, Gökçe'nin nerede olduğunu bilmediğini söylemişti. Kızın aniden toz olup havaya karıştığından bahsetmişti.

Yankı durumu arkadaşlarına anlattığında Erdem ve Hakan, güvenlik görevlisiyle birlikte ne olduğuna bakmak için içeri girdiler. Yankı, böyle zamanlarda kadın olmanın sağladığı ayrıcalıklardan memnun oluyordu.

Birkaç dakikanın sonunda Hakan, kolunda Burcu ile geri döndü. Kızcağız, mahvolmuş görünüyordu. Karanlıkta kalma düşüncesi bile nefesini keserken, bunu gerçekten yaşamanın onu delirme noktasına getirdiği belliydi.

Yankı, tek destek kaynağı sevgilisinin kolu olan arkadaşına koştuğunda kız, hıçkırıklarının arasından, "Karanlık," diyordu. "Korkumu bile bile beni asla yalnız bırakmazdı. Kesinlikle bir şeyler olmuş olmalı."

Yankı ve Hakan, arkadaşlarını sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama ikisi de endişelenmişti.

Yaklaşık iki saat boyunca kültür merkezini ve çevresini aramışlar, bir şey bulamamışlardı. Gün doğumuyla birlikte ailesine haber vermek zorunda olduklarını biliyorlardı, öyle de yaptılar.

Aramalar, iki gün sonra sabah altı sularında, polis merkezine, çöplükte iç çamaşırlarıyla bir kadın cesedi bulunduğu ihbarı düşene kadar devam etti.

Bölüm Bir

KAYTÖRÜLEMEM

17 Ağustos 2016 / Çarşamba

"Yankı."

Bir fısıldama... Fakat çığlık gibi.

"Neredesin?"

Yankı, etrafında bir tur attı fakat görebildiği tek şey, zifiri karanlıktı. Karanlık bir mekânda değildi. Karanlığın içindeydi.

Yankı, kendisiyle konuşmaya çalışan sesi hemen tanıdı ama yine de, "Gökçe," dedi sorar gibi. "Asıl sen neredesin?"

Tam o anda, bir ışık yayıldı. Çok, çok zayıf bir ışık... Biraz sonra Gökçe, pembe sütyeni ve mor külotuyla kızın karşısına çıktı. Çöplükte bulunduğu gün üzerinde olan iç çamaşırlarıydı bunlar. Yankı, Gökçe'yi incelerken kızın kolundaki siyah kurdeleye uzun uzun baktı. Omzuna dökülen kısa saçları dağılmıştı. Yorgunluğunu yansıtan halkalar, kahverengi gözlerinin altında yerini almıştı. Ardından gözleri kızın boynuna takıldı. Boğazında, boydan boya bir morluk vardı. Katilin sıkıp nefesini kestiği boynunda...

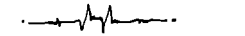
"O..." dedi. Yalvarır gibi bakıyordu. "Bulundu mu?" Gökçe'nin soru sorar gibi değil, umut dolu bir sesle bunu sorması, Yankı'yı perişan etti. Gözlerinden yaşlar süzülürken başını iki yana salladı.

"Senin cesedin bulunduktan sonra herkes onu aradı ama hiçbir iz bulunamadı."

Gökçe, gözlerini kapattı ve eş zamanlı olarak yanaklarından iki damla yaş süzüldü. "Neden?" dedi. "Neden yeterince aramadın? Sen, benim dostum değil miydin?"

Yankı tam bir açıklama yapacaktı ki Gökçe, birden ışığını kaybetmeye, karanlığa karışmaya başladı. Ardından tamamen yok oldu. "Gökçe!" diye

bağırdı Yankı, cevap alamayacağını bile bile... Yine de var gücüyle, nereye gittiğini bilmeden koşuyor, "Gökçe!" diye bağırmaya devam ediyordu. Avazı çıktığı kadar, son kez bağırdı: "Gökçe!"

Yankı, çığlıklar eşliğinde uyandığında bir çift kol, hızla kızın vücuduna dolandı. Korku dolu, hayalle gerçeğin ayrılamaz derecede karıştığı birkaç saniyenin ardından Yankı, kendisine sarılan kolların Hakan'a ait olduğunu kavrayınca rahatladı.

Çıplak bedenleri birbirine dolanmış bir şekilde, başları yastığa değene kadar gerilediler.

"Yine aynı rüya mı?"

Hakan, kızın sakinleşmesine yetecek kadar süre geçtikten sonra laf olsun diye bu soruyu sormuştu, cevabını biliyordu. Yankı, ona gördüğü rüyalardan bahsetmişti. Birkaç gün sonra, Gökçe'nin kaybolduğu tarihin yıl dönümüydü ve Yankı, bunun psikolojik etkilerini her şekilde hissediyordu.

Yankı, bu soruya cevap vermek yerine, "Gideceğini sanıyordum," dedi.

Evli değillerdi fakat aralarında, ikisinin de aptalca bulduğu ruhani bir bağ vardı. Bir türlü birbirlerinden kopamıyorlardı. Hakan için bir sakıncası yoktu çünkü Yankı'nın kolları arasında uyuyakalmayı, ertesi sabah kadının onu öperek uyandırmasını seviyordu.

Ama Yankı için durum, pek öyle değildi.

Âşık olduğu ilk erkek Hakan'dı. Çekici, nazik, işinde başarılı, kısacası bir kadının aradığı tüm özellikleri barındıran Hakan... Yankı, onunla ilgili tam olarak bu düşüncelere sahipti ama bu, ikisinin birbirlerinden tamamen farklı oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Hakan beyazsa, Yankı siyahtı. Hayattan beklentileri o kadar farklıydı ki... Yankı, Hakan'ı geleceğinde herhangi bir noktada göremediğini düşünüyordu.

Yine de ondan uzak kalamıyordu.

Düzenli olarak kavga edip ayrılıyor, birkaç ay "arkadaş kalma" adı altında flört ediyor ve aniden kendilerini, dudakları birbirine

dokunur hâlde buluyorlardı. Bu durum, bir noktada eğlenceliydi de. Ya da Yankı, bunu eğlenceli bulacak kadar saçma bir yol izliyordu.

Dün gece de aynısı olmuştu. Sekiz aylık bir ayrılığın sonunda Yankı, Hakan'ı aramış; en sevdiği kazağını bulamadığını ve Hakan'da olup olmadığını sormuştu.

Gecenin on birinde, üstelik ağustos ayında, Yankı'nın sadece bir kazak için bu kadar telaşlanmayacağını ikisi de biliyordu.

Elbette, kazağın kendisinde olduğunu ve en fazla yarım saate Yankı'da olacağını söyleyen Hakan'ın amacı da kazağı sahibine ulaştırıp kahramanlık yapmak değildi. Kızın hangi kazaktan bahsettiğini bile bilmiyordu. Yankı'ya ait olduğundan emin olduğu ilk şeyi kapıp evden çıkmıştı.

Hakan evine geldiğinde Yankı, öyle çok minnet duymuştu ki yaptığı çikolatalı kekten ikram etmek istemişti.

Hakan'ın bu teklifi reddetmesi, rüya âleminde bile imkânsızdı.

İki modern insanın salonda ettiği sohbet, yatak odasında son bulmuştu.

"Neden gideyim?"

Yankı'nın düşünceleri, Hakan'ın sesiyle bölündü. Yankı, cevap vermeye üşendiğinden omuz silkti ve ikisi de bir süre konuşmadı. Karanlıkta birbirlerine sarılmış hâlde, öylece sessizliği dinlediler.

Bir süre sonra, Yankı'nın gözünden birkaç damla yaş düştü Hakan'ın göğsüne. Hakan, bir şey söylemek yerine kadının saçlarını okşadı.

"Ona ne oldu, Hakan? O..." Konuşmaya devam etmesi için birkaç saniye durması gerekti. "Gökçe'yi tanıyor muydu sence? Yoksa orada çalışan biri, bir anda gözüne mi kestirmişti?"

Hakan, derin bir nefes aldı. "Keşke bilsem."

"On bir sene," dedi Yankı. Sanki sesli söyleyince daha uzun gelmişti kadına. "Nasıl hiçbir şey bulunmaz?"

"Adamın şansı, epey yaver gitmiş."

"Katil belki de kadındı, nereden biliyorsun?"

Hakan, konuşmadan önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Olabilir, tabii."

Birkaç dakika daha öyle sarmaş dolaş durduktan sonra, "Yedi buçuğa alarm kurdum," dedi Hakan. "Umarım, seni uyandıracağım için bana kızmazsın."

"Bir şey olmaz," dedi Yankı. "Unuttun mu, işsizim." Yankı, çalıştığı şirkette maruz kaldığı baskıya katlanamadığı için yaklaşık üç gün önce istifa etmişti. Neyse ki ev, babasının üzerineydi ve kira derdi yoktu. Bir miktar birikmişi de vardı. Bir süre idare edebilirdi.

"Ne zaman iş aramayı düşünüyorsun?"

Yankı, Hakan'a çok anormal bir şey söylemiş gibi baktı. "Aslında düşünmüyorum."

Hakan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Bankadaki parana güvenme," dedi nasihat verir gibi. "Hazıra dağ dayanmaz."

"Ne yapalım, ekinler baş vermeden kör buzağı topallamaz."

Hakan'ın dudaklarındaki gülümseme yayıldı. Bu alakasız atasözüne karşılık vermek yerine kadına iyice sarıldı. İkisi de üzerlerinde dolaşan uyku bulutlarına teslim oldular.

Yankı, saat on bire yaklaşırken uyandı. Bir süre kafası karışık bir şekilde etrafa bakarken Hakan'ın komodinin üzerine bıraktığı notu fark etti ve dün gece yaşananları hatırladı. Notu alıp okudu. Hakan, onu uyandırmaya kıyamadığını ve onu sevdiğini yazmıştı. Yankı, başını tekrar yastığa koyduktan sonra, "Acaba kaç ay sonra ayrılacağız?" diye söylenmeden edemedi.

Yataktan kalktı, odasını toparladı ve banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Aynaya baktığında, ela gözlerinde net bir yorgunluk görülüyordu. Ne zaman bu kadar uyusa, hep aynı bakışlarla karşılaşırdı. Kızıla çalan kahverengi saçlarını tarayıp bir şekle soktu. Kendine güzel bir kahvaltı hazırladı. Bulaşıkları makineye dizmek üzereyken kapı çaldı. Kapıyı açtığında karşısında Burcu'yu görünce şaşırmadan edemedi. Arkadaşını içeri davet etmeden önce, "Nereden çıktın sen?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Hoş buldum," dedi Burcu. Kahverengi saçlarını tepeden bağlamıştı ve aynı rengi taşıyan gözleri, her zamanki gibi büyük bir

enerjiyle parıldıyordu. Arkadaşına söylediği imalı lafın ardından içeri geçip ayakkabılarını çıkardı.

"Yanlış anlama, sadece seni beklemiyordum."

"Bomba haberlerim var," dedi Burcu. Ardından neredeyse sekerek salona gitti. Yankı, meraklı adımlarla salona geçtiğinde Burcu, çoktan koltuğa yayılmıştı. Ardından bakışları, orta sehpanın üstünde duran, içinde yarısı yenmiş keklerin olduğu tabaklara kaydı. Tek kaşını havaya kaldırdı. "Misafirin mi vardı?" İşaret parmağıyla kekin üstüne dokundu. "Biraz bayatlamış. En az bir günlük bunlar."

Yankı, Burcu'nun her şeyi anladığının farkındaydı fakat bu konuşmayı ertelemek istiyordu. "Dün, televizyon izliyordum," dedi hemen. "Su içmek için kalktığımda bir tabak aldığımı unutmuşum. Sonra ikisini de yiyemedim."

Burcu, anladığını gösterir gibi başını salladı. "Dilimlerin hatırı kalmasın diye ikisinden de yedin sanırım."

Yankı, masum bir çocuk gibi omuz silkti. "Adil olmayı severim." Burcu, yastıklardan birini alıp Yankı'ya fırlattı. Genç kadın, yastığı havada kaptı.

"Bu sefer barışmayacağını söylemiştin!"

"Ben, her zaman tutamayacağım sözler veririm!"

Burcu gülümsemeden edemedi. "Neyse, Yankı. Hakan mevzusuyla ilgili düşüncelerimi biliyorsun. Umarım kötü şeyler yaşamazsın." Burcu, Hakan'ın Yankı'ya değer verdiğini düşünüyordu fakat ona göre sevgi, her şeyi halledemiyordu. *İkinizde de ilişki yürütebilecek ciddiyet yok,* demişti bir keresinde. *En azından birbirinizle...* Aslında, Yankı da birçok noktada bu düşünceye katılıyordu ama Hakan, onun zaafıydı. Yolun nereye gideceğini bilmiyordu ama bu yolu o kadar çok seviyordu ki sonuna kadar yürümekten kendini alamıyordu.

"Sen ne diyecektin?" dedi Yankı.

"Hazır ol," dedi Burcu doğrularak. Heyecanlandığı her hâlinden belliydi." Sabah Erdem aradı. Yarın İstanbul'a geliyormuş."

Yankı'nın boğazı düğümlendi.

"Bu, beklediğim bir tepki değildi," dedi Burcu kaşlarını çatarak. "Mezuniyet gecesi tartışmış olabilirsiniz ama neredeyse, on senedir görüşmüyorsunuz. Biraz heyecan beklerdim."

Yankı, bir tepki vermek zorunda olduğunu hissedince dudaklarını zorla da olsa kıvırdı. "Sevindim tabii," dedi. "Sadece çok şaşırdım. Antalya'da, kurulu bir düzeni var diye biliyordum. Neden geliyormuş?"

Burcu, bilmediğini göstermek ister gibi omuz silkti. "Bilmem," dedi. "Nedenini sormadım. Belki sadece ziyarete geliyordur. Uygun olup olmadığımızı soruyor. Sanırım, sizin telefonunuz onda yokmuş."

Yankı başını salladı. "Anladım," dedi. "Olur, tabii, görüşürüz." Tam bu sırada tekrar kapı çalınca Yankı, "Bugün, misafir günü anlaşılan," dedi gülümseyerek.

Ablası Selin'i karşısında görünce yüzünde, kocaman bir gülümseme belirdi ama Selin'in yüzünde öyle bir ifade vardı ki kadının gülümsemesi hemen soldu. "Abla," dedi. "İyi misin?"

Selin'in yüzü bembeyazdı. Yankı içeri geçmesi için kapıdan çekilince, sanki yapması gerekeni o an kavramış gibi içeri girdi.

Selin, "Nasılsın?" dedi ayakkabılarını çıkarırken.

Yankı, hemen konuya girmek istiyordu. İyice meraklanmıştı. "Ben iyiyim ama sen, iyi değil gibisin. Nişanlın seni terk mi etti?"

"Hayır," dedi Selin. "Ama Kaan'dan aldığım bir haber, beni biraz gerdi."

Yankı, salona geçmek için ilerleyen kadının kolunu tuttu. "Burcu içeride," diye fısıldadı. "Özel mi?"

"Onun burada olması daha iyi," dedi Selin içeri geçerken. Burcu'ya selam verdikten sonra koltuğa oturdu.

Burcu, "Selin," dedi. "İyi misin?"

Selin, iki meraklı kadın kendisine bakarken konuşmaya başladı: "Sabah Kaan'la konuştum," dedi. "Kuzeninden bir haber almış. Bilmiyorsunuzdur belki, kuzeni polis." İki kadın, iyice meraklanmıştı. "Bir kadın cesedi bulmuşlar."

İkisi de bir süre bir şey söyleyemedi. "Ee?" dedi Burcu kadının devam etmesini isteyerek.

"Gökçe'nin dosyasını tekrar açmaya karar vermişler. Sizi, ifade için çağıracaklarmış. Kaan, önceden haberiniz olmasını istedi."

Sorusunun cevabını bilmek istediğinden emin değildi ama Yankı, yine de sordu: "Gökçe'yle ne alakası var?"

Selin'in gözleri dolu dolu oldu. "Kadın, boğularak öldürülmüş," dedi. "Bir de... Bileğinde siyah bir kurdele bağlıymış."

Bölüm İki

7 Mart 2005 / Pazartesi

"Anne!" diye seslendi Gökçe banyodaki Zeynep'e. Kadın, cevap bile vermedi çünkü aynada kendini izlemekle meşguldü. Aslında izlediği kendisi değil, kusurlarıydı. Gözlerinin kenarında kendini belli etmeye başlayan kırışıklıklara ve renklerinden arınıp, beyaza bürünen saç tellerine bakıyordu, kendine değil.

Zeynep'ten cevap gelmeyince Gökçe, "Sofrayı kurdum!" diye seslenmeyi sürdürdü.

Zeynep, biraz rahat bırakılmak için cevap vermek zorunda olduğunu hissedince, "Tamam, geliyorum," diye seslendi. Saçlarındaki birkaç beyaz teli koparıp çöpe attıktan sonra ellerini yıkadı ve nihayet banyodan çıktı. O sırada, oğlu Semih çayları koyarken Gökçe de menemeni tabaklara dolduruyordu.

Gökçe, kadını görünce bir şeylerin ters gittiğini anladı ve üzülmeden edemedi. Annesinin şu sıralar garip bir sıkıntı içinde olduğunun farkındaydı ama ne olduğunu tam olarak kavrayamıyordu. Semih'in babası Murat da onlara katılınca bu konu hakkında düşünmeyi bırakıp sofraya oturdu.

Sessizlik içinde bir süre yemeklerini yemeyi sürdürürken, "Tuzluğu uzatır mısın?" dedi Murat doğrudan Gökçe'ye bakarak. Gökçe yanındaki tuzluğu adama uzattı. "Menemen çok güzel olmuş," dedi Murat, dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle. "Sen mi yaptın?"

"Hayır," dedi Gökçe. "Annem yaptı."

Adamın yüzündeki gülümseme bir an solar gibi oldu ama hemen eşine dönüp, "Eline sağlık," dedi.

"Bugünkü sınavına çalıştın mı?" dedi Semih.

Gökçe, bir an için yalan söylemekle gerçeği anlatmak arasında kaldı ve sonunda yalana sığınıp, "Evet," dedi.

"Bu sene üniversite sınavına gireceksin," dedi Semih. "Notlarının etkisi olacak, yüksek tutmaya çalış. Büyük gün ne zaman?"

"İki hafta sonra."

"Umarım, hayallerine kavuşursun." Semih konuşurken Gökçe, tek hayalinin buradan gitmek olduğunu neredeyse söylemek üzereydi.

"Bugün kaçta gelirsin?" dedi Zeynep. "Dolapların altını temizleyeceğim. Semih'le yardımınıza ihtiyacım var."

"Aslında annemle babamın yanına gidecektim," dedi Gökçe. "Ama yardıma ihtiyacın varsa yarın giderim." Zeynep, başını onaylar gibi salladı. Gökçe, bu kadına anne diyordu ama aslında teyzesiydi. Sadece korkunç bir kaza sonucu annesiyle babası vefat ettikten sonra küçük kızı yanına almış, öz oğlu Semih'ten hiç ayırmamıştı. Ayırsa bile bunu Gökçe'ye hiç hissettirmemişti. Kız, neredeyse on yaşından beri bu evde yaşıyordu ve artık Zeynep'i annesi olarak görüyordu.

"Artık çıkmam lazım," dedi Gökçe. "Derse geç kalıyorum." Yanında oturan Semih'in yanağından öptükten sonra annesine el salladı ve Murat'a selam verme gereği duymadan çantasını alıp evden çıktı.

Bir süre yürüdükten sonra otobüs durağına vardı. Otobüse bindikten sonra telefonunu çıkarıp Yankı'yı aradı.

Yankı'nın sesi, ikinci çalışta duyuldu: "Konuş."

"Sınava çalıştın mı?" dedi Gökçe. "Yanımda oturman lazım, hiçbir şey bilmiyorum."

"Soruları koklayarak yapan biri, benden daha yüksek bir not alır diye düşünüyorum," dedi Yankı. "Benim Türkçem ne zaman iyi oldu ki?"

Gökçe, kızın abarttığını düşünmüyordu. Soruları koklayarak cevaplasa, cidden daha yüksek not alırdı. "Peki," dedi. "O zaman telefonu kapatalım da biraz defteri inceleyeyim."

"Faydası olur mu sence?" dedi Yankı neredeyse dalga geçerek. "Soruların cevaplarını, Türkçe hocası bile bilmiyordur."

Gökçe, kıza hak verdi. Adam gerçekten çok zor sorular soruyordu ama yine de telefonu kapatıp ders çalışmaya başladı. Daki-

kalar sonra okulun önüne geldiğini, otobüs neredeyse tekrar hareket edecekken fark etti. Defterini çantasına koymadan otobüsten indi. Okulun kapısına ulaştığında, defterini çantasına sıkıştırmak için birkaç saniye durması gerekti. Zilin çalmasına sadece dakikalar vardı ve tüm öğrenciler içeri giriyordu.

Kapıda çantasıyla mücadele ederken gözüne bir araba ilişti. Önce, dikkatini çeken özel bir şey olmadı ama direksiyondaki yabancı adamın yanında oturanın Burcu olduğunu fark edince kendisini, orada durup izlemek zorunda hissetti. On on beş saniye konuştuktan sonra adam, Burcu'nun yanağına bir öpücük kondurdu. Burcu utangaç bir şekilde arabadan inerken Gökçe, hâlâ onları izliyor, oraya gidip adamı tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. Çünkü bu mesafeden bile, adamın kendilerinden epey büyük olduğu belli oluyordu.

Araba uzaklaşırken Burcu da okula doğru yürümeye başladı ve Gökçe'yi ancak o zaman fark etti. Yüzü, anında bembeyaz olmuştu. Gökçe'nin septik ve baskın bakışları karşısında eziliyor gibiydi.

"Derse girmemişsin," dedi Burcu, kızın yanına geldiğinde.

"Evet," dedi Gökçe. Konuyu değiştirmeye hiç niyeti yoktu. "O kimdi?"

"Hiç," dedi Burcu ama alnından terler akmaya başlamıştı ve hava oldukça serindi. "Bir akraba."

"Bir akraba için fazla samimiydi."

Burcu, daha fazla yalan söyleyemeyeceğini anlayıp, "Sakın kimseye söyleme," dedi yalvarır gibi.

"O kimdi, Burcu?" dedi Gökçe. Sert çıkışmak istemiyordu ama elinde değildi.

"Sonra anlatacağım, tamam mı?" dedi. "Söz veriyorum ama şimdi derse gidelim, lütfen."

Gökçe, tüm detayları dinlemek istiyordu ama zil çalmak üzereydi ve sabah sabah yeterince gerilmişti. O yüzden cevap vermeden okula doğru ilerledi. Sınıfa girdiklerinde Yankı'nın yanına oturdu. İkisi selamlaşırken Gökçe, ikisiyle de ilgilenmiyordu. Aslında Yankı'nın bu tavrı hak etmediğinin bilincindeydi ama şu anda eğlenecek havası yoktu.

İlk iki dersleri coğrafyaydı ve coğrafya hocası, çok cana yakın bir kadındı. Bu yüzden ikinci derste öğrencileri, sınavlarına çalışmaları için serbest bırakacaktı.

Üç arkadaş da dersi olabildiğince dikkatli dinliyordu ama Yankı'nın gözü, zaman zaman Gökçe'ye kayıyordu. Birkaç gündür kızın üstünde bir gerginlik vardı ama bugün, sanki ayrı bir huzursuzluk taşıyordu.

Kıza doğru eğilip, "İyi misin?" diye fısıldadı. Gökçe başını olumlu anlamda sallayıp, sahte bir gülücük sunmakla yetindi. Yankı, hiç tatmin olmamıştı ama sessiz kalmaya karar verdi.

Zil çaldıktan sonra üç arkadaş, defterlerini çıkarıp incelemeye koyuldular. Tam o sırada Hakan ve Erdem, kızların sınıfına girdi. Hakan, neredeyse koşarak Yankı'nın yanına gidip yanağından bir öpücük çaldı.

"Şimdi mi çalışıyorsunuz?" dedi Erdem, Gökçe'nin Türkçe defterine göz attıktan sonra.

"Yoğun bir haftaydı," dedi Gökçe.

"Ben sadece son tekrarlarımı yapıyorum," dedi Burcu.

"Gerçekten mi?" Gökçe, doğrudan Burcu'ya baktı. "Ben, senin de vaktin olmadığını düşünmüştüm. Ders dışında daha önemli işlerin vardır diye tahmin ediyordum."

Kızın laf soktuğu bariz belliydi. Bunun üstüne Burcu'nun sessizce önüne dönüp ders çalışmaya devam etmesi, diğerlerinin de dikkatini çekti ama kimse bir şey sormaya ya da yorumda bulunmaya cesaret edemiyor gibiydi.

Hakan, usulca öne eğildi. "Sanırım, bizim sınıftan birkaç çocuk soruları çalacak."

Gökçe'nin gözleri kısıldı. "Nereden biliyorsun?"

Erdem, bu soruyu Hakan yerine cevapladı: "Aralarında konuşurlarken duyduk."

"Nasıl yapacaklar ki?" dedi Yankı. "Ayrıca sınav kâğıtlarının yerini nereden biliyorlarmış?"

"Hocayı, elinde sınav kâğıtlarıyla öğretmenler odasına girerken görmüşler," dedi Hakan. "Üçüncü ve dördüncü saatimiz, be-

den eğitimi; ders boş geçecek. Onu fırsat bileceklerdir. Zaten sınav, dördüncü derste olacak. Sadece üçüncü derste yapabilirler."

Kızlar, oldukça heyecanlanmıştı. Hatta öyle ki Burcu, az önce yaşananları unutup arkasına dönmüş ve konuşulanları dinlemeye koyulmuştu. Ama arkadaşlarından farklı olarak Gökçe'nin kalbi biraz daha hızlı çarpmıştı çünkü yasak bir şeyi yapmanın hayali bile şimdiden ona zevk vermişti.

"Konuşun çocuklarla," dedi. "Bu sınavdan düşük not alamayız. Soruları bize de versinler."

"Asla!" dedi Erdem. "Ben, dersimi iyi çalıştım." Ardından Gökçe'nin saçlarını karıştırdı. "Mızıkçılık yapacağına sen de çalışsaydın."

Gökçe, kafasını hızla çekip saçlarını düzeltti. "Çalışma imkânım olsaydı, çalışırdım," dedi.

"Bilmiyorum," dedi Hakan. "Ben, o çocuklarla iletişime geçmek istemiyorum."

"Neden?" dedi Burcu.

Hakan omuzlarını dikleştirdi. "Benim seviyemde değiller."

Bu sözlerini Yankı'ya bakarak, havalı bir şekilde söylemişti. Kıza kur yaptığı çok belliydi. Yankı, dudaklarındaki kıvrılmayı bastırmaya çalıştı ama başarısız oldu.

Gökçe, "Ben konuşurum," diye atıldı.

"Kahvaltıda yürek mi yedin sen?" dedi Yankı.

"Merak etmeyin," dedi Gökçe. "Ben, her şeyi halledeceğim."

"Nasıl olacakmış o?"

Gökçe, Erdem'in sorusunu, "Siz, sadece çocukların ne zaman soruları alacağını bana mesaj atın, gerisi bende," diyerek yanıtladı.

Burcu, gözlerini devirerek önüne döndü. Tıpkı şu an gibi, Gökçe'nin hareketlerini yersiz bulduğu zamanlar oluyordu.

Hakan, "Nasıl istersen, kaptan," dediği anda zil çaldı ve iki arkadaş, kendi sınıflarına doğru ilerlediler.

"Gerçekten soruları çalacak mısın?" dedi Yankı. Şok olmuş bir şekilde arkadaşına bakıyordu.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Gökçe. "Onlar çalacak, biz ekmeğini yiyeceğiz."

Yankı, daha fazla uzatmadı. Gökçe'nin ne yaptığını bildiğine inanıyordu. Hem, şu an daha çok merak ettiği şey, Burcu'ya neden böyle sert çıktığıydı. Ders başladıktan sonra herkes, sessizce çalışmaya başladı. Sınıftan neredeyse çıt çıkmıyordu çünkü sınavdan dolayı gerçekten tedirginlerdi.

Yankı "Neler oluyor, konuş," diye fısıldadı. Gökçe, ne demek istediğini sorar gibi göz kırptı. Yankı'ysa kaşlarıyla, önünde oturan Burcu'yu gösterdi. Gökçe, gözlerini devirdi ve Yankı'nın önündeki kâğıda bir şeyler karaladı: *Şimdilik emin değilim. Sonra konuşuruz.*

Yankı, hemen kalemi eline alıp Gökçe'nin defterine küçük bir not düştü: *Ne demek sonra?*

Gökçe, birkaç saniye düşündükten sonra kıza cevap yazdı: Burcu için endişeleniyorum. Yankı, bir şey yazmak yerine gözlerini kıstı ve soru sorar gibi Gökçe'ye baktı. Gökçe, yazmaya devam etti: Onu bir adamla gördüm. Yani, gerçek bir adamla. Belki de otuz yaşındaydı. Yankı'nın gözleri fal taşı gibi olurken Gökçe'ye baktı. Gökçe, başını onaylar gibi salladı ve tekrar yazmaya koyuldu: Kimseye söyleyemeyeceğime dair söz verdim. Sen de bilmiyormuşsun gibi davran.

Yankı, neredeyse dolmuş olan gözleriyle Gökçe'ye baktığında, onun da aynı durumda olduğunu gördü. İki kız da adamın niyetinden endişelenmişti.

Yankı, başını sallayıp derse döndü ama aklı, Burcu'nun gö[illegible]üğü "adama" takılmıştı. Gökçe'nin zeki bir kız olduğunu bi[illegible]liyor .. Eğer bu kadar gerildiyse adamın, arkadaşına kesinlikle masum bir şekilde yaklaşmadığına, gözü kapalı bahse girebilirdi. Böylesine konuşmak istediği bir konuda sessiz kalmak zorunda olması işkence gibiydi.

İkinci ders de bir şekilde geçip gitti. Erdem ve Hakan, bu sefer ortalıkta yoktu. Muhtemelen arkadaşlarıyla oturuyorlardı. Yankı ve Gökçe, sınıfta oturup konuşuyorlardı. Burcu'ysa arkasını dönmüyor, not defterini kontrol ediyordu.

Gökçe, birden kalbinin kırıldığını hissetti. Burcu'yu bu şekilde görmek onu üzmüştü. Terslediğinden beri, kızın sesi çıkmıyordu.

Kendini dışlanmış hissetmesini istemiyordu. Hem, eğer aptalca bir şey yapıyorsa ona sert çıkarak yardımcı olamazdı. Onun suyuna gitmeli ve onu anlamaya çalışmalıydı. Daha anlayışlı davranmaya karar verip, "Burcu," diye seslendi. Kız, merakla arkasını döndü. "Ben, senin önünde oturayım. Kâğıdımı açarım, daha kolay olur."

Burcu, bir an ne diyeceğini bilemedi. Evet, Gökçe onun iyiliğini düşünüyor olabilirdi asma neticede bu, onun hayatıydı ve insanların, onun hayatına karışmak gibi bir lüksü yoktu. Onun hataları, onun mutlulukları, onun yaşamı... Bu yüzden Gökçe'ye kızgındı.

"Ben sınava çalıştım," dedi. "Teşekkür ederim." Ardından önüne dönüp defterine odaklandı.

Gökçe, bir şey söylemek için ağzını açtı ama Yankı kızın elini tutunca vazgeçti. Yankı, kıza sakin olmasını ister gibi bakıyordu. Gökçe, başını aşağı yukarı salladı ve bu konu hakkında sessiz kalmaya karar verdi.

Sonunda derse girdiklerinde Gökçe'nin kalbi iyice hızlanmıştı. Soruların nerede olduğunu biliyordu. Gidip kendisi de alabilirdi ama açıkçası riske girmeyi hiç istemiyordu, hele ki yanmak için oldukça gönüllü kişiler varken.

Dersin başlamasından neredeyse yirmi dakika sonra Gökçe'ye, Erdem'den bir mesaj geldi: *Göreyim seni, koç.*

Gökçe, gözlerini devirme isteğiyle doldu. Ders anlatmayı sürdüren matematik hocasının sözünü, elini kaldırarak böldü.

"Evet, Gökçe?"

"Tuvalete gitmem gerekiyor."

Yankı ve Burcu, kıza gergin bir şekilde bakarken öğretmenleri, "Bir daha dersimi bölme," diyerek kapıyı gösterdi.

Gökçe, "Teşekkür ederim," diyerek kapıya yöneldi.

Kendi katlarındaki tuvalete gitmek yerine alt kata, öğretmenler odasının olduğu kattaki tuvalete indi. Tuvaletin kapısından kafasını uzattığında, öğretmenler odasının kapısını görebiliyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra, koridorda üç çocuk belirdi. Gökçe, bir yandan onları izlerken bir yandan da kapının arkasına sığınıp kendini gizledi. Çocuklar, neredeyse süzülerek öğretmenler odasından içeri girdi.

O sırada, ne yapacağını bilemedi. Çocukların çıkmasını mı bekleyecekti? Peki, ya onlar çıktıktan sonra koridorda bir öğretmen belirirse ne olacaktı? Öğretmenin yakınındayken soruları isteyemezdi ki! Bir an düşüncelerin arasında boğuldu. Bu, çok düşük bir olasılıktı ama nedense, orada öylece beklemek, çok kötü bir fikir gibi gelmişti.

Tuvaletten çıkıp koşarak öğretmenler odasına ilerledi.

Kapıyı açtığında dolapları kurcalayan üç çocuğun endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Öğretmenler odasının tam ortasında büyük bir masa ve masanın etrafında sandalyeler vardı. Köşeye yerleştirilmiş koltuk takımının eski olduğu çok belliydi. Öğretmenlere ait olan dolaplar, duvara monte edilmişti.

Gökçe, kapıyı kapatırken, "Sürpriz!" diye fısıldadı.

Çocuklar Gökçe'ye bakmaya devam ederken içlerinden biri, ona doğru yaklaştı. "Ne işin var senin burada?" dedi tam karşısında durup. Kahverengi saçları dağınıktı ama buna rağmen hoş görünüyordu. Tedirginliği, mavi gözlerine yansımıştı. Çocuk, Gökçe'den bir kafa boyu daha uzundu. "Buraya girmen yasak."

"Öyle mi?" dedi Gökçe. "Yasak olan başka şeyler de var. Sınav sorularını çalmak gibi mesela."

Çocuk, Gökçe'nin kolunu sıkıca tutup onu odanın dışına itmeye çalıştı ama Gökçe, kolay lokma değildi.

"Sakin ol, yavru kurt," dedi kolunu kurtarıp. "Sadece soruların bir kopyasını istiyorum."

Çocuğun kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Dudakları aralanmıştı ama o kadar kafası karışık görünüyordu ki bir şey söyleyemedi.

"Defol buradan," dedi en sonunda. Sesinin olabildiğince kendinden emin çıkmasına gayret göstermişti ama sesindeki ince titreme, Gökçe'nin gözünden kaçmadı.

"Derdimi anlatamadım galiba," dedi Gökçe. Sesi, açıkça meydan okuyordu. "O soruları istiyorum!"

"Vermiyorum!" dedi çocuk.

"Çığlık atarım."

Gökçe, şimdi karşısındaki çocuğa gerçekten şok yaşattığını fark edince keyifle gülümsedi. Çocuk, kızın gülümsemesine öfkelenmişti ve geri adım atmak istemiyordu. "Görelim," diye meydan okudu.

"Alper!" dedi diğer çocuklardan biri. Dolapları kurcalıyordu. "İyice saçmaladın."

Fakat Alper'in gözü, Gökçe'nin üzerindeydi. Kız, derin bir nefes aldı ve dudaklarını çığlık atmak için araladı. Alper, bir an dehşete kapılarak kızın dudaklarını eliyle örttü. Manyak mıydı bu kız?

"Hap falan mı attın sen?" dedi gözleri kocaman aralanmış bir şekilde. Bu kızın normal bir kafada olduğuna inanası gelmiyordu.

Gökçe, geri çekilip "O soruları istiyorum!" dedi. Kurduğu cümle, bu kez Alper'de istediği etkiyi yaratmıştı.

"Kimse istediğini alamıyor," dedi diğer çocuk. Omuzları düşmüştü. Elini kahverengi saçlarına daldırıp karıştırdı ve aynı renkteki gözleri öfkeyle parladı. "Geriye sadece bu dolap kaldı ve o da kilitli."

"Ne?" Alper ve Gökçe aynı anda konuşmuştu, ikisinin de ses tonunda aynı şaşkınlık saklanıyordu.

"Gidelim," dedi diğer çocuk.

"Olmaz," dedi Gökçe. O sorulara cidden ihtiyacı vardı. Hızla bir şeyler düşündü. Beynindeki çarkların çalıştığını bariz şekilde hissediyordu. Ardından eli saçlarına gitti. Kısa saçlarını tutturduğu tel tokalardan birini çekip dolaba doğru koştu ve tokayı kullanarak kilidi açmaya çalıştı.

"Ne yaptığını biliyor musun?" dedi Alper kızın yanına gelip. Gökçe, cevap vermedi ama yaklaşık on saniye sonra açılan dolap, en iyi cevap olmuştu.

Gökçe, bir ara kendini ateşe atmamakla ilgili bir şeyler mi söylemişti? O lafının üstüne bu yaptığı şey... Genç kız, neredeyse kahkahayı patlatacaktı.

Dolabın düzenini bozmadan sınav kâğıtlarını aldı. İki farklı grup hazırlanmıştı ama sadece soruların yerleri farklıydı. Gökçe, kâğıtların bir tanesini alıp masaya koydu ve cebine sıkıştırdığı kalem ve kâğıdı çıkarıp soruları not etmeye başladı. O sırada, çocuklardan biri de aynısını yapıyordu.

İşleri neredeyse iki dakika sonra bitti. Gökçe, soruları yazdığı kâğıdı cebine sıkıştırırken sınav kâğıdını da yerine koydu ve bu kez, saç tokasıyla dolabı kilitlemeye çalıştı.

Tam o anda, koridordan ayak sesleri duyulunca dördü de korkuyla kalakaldı.

"Çabuk ol," diye fısıldadı adının Ufuk olduğunu öğrendiği çocuk. Ardından kapıya doğru yaklaşıp aralıktan koridoru kontrol etti. "Henüz kimse yok, şimdi çıkalım, haydi!"

"Dolabı açık görürlerse anlarlar," dedi Alper.

"Boş ver," dedi Ufuk. "Yakalanacağız, çıkmamız lazım. O halleder." Alper, arada kalmış gibi bir arkadaşına bir Gökçe'ye baktı. Kızın elleri titriyordu. Az önceki cesur kızın bu korkak hareketlerini görünce şaşırmıştı açıkçası.

"Haydi!" dedi Ufuk.

"Siz gidin," dedi Alper, üç saniyelik bir tereddüdün ardından. "Ben buradayım."

"Ama..."

"Koridorda birini görürseniz oyalayın," dedi.

"Saçmalama," dedi diğer çocuk. Gökçe, konuşmalar esnasında, adının Okan olduğunu duymuştu.

"Gidin, haydi!" dedi Alper. Bunun üstüne çocuklar, daha fazla ısrar etmeyip dışarı çıktılar.

Alper, gergin bir tavırla Gökçe'ye döndü. "Sakin ol," dedi. "Yaparsın, yeter ki sakin ol." Gökçe, kendine söyleneni yapıp bir an durdu. Derin bir nefes aldı ve ellerinin titremesini kontrol altına almaya çalıştı.

Ve birkaç saniye sonra nihayet başarmıştı!

Dolabı kendine doğru çekerek kilitli olduğundan emin oldu. İki genç, koşar adımlarla öğretmenler odasından çıktılar. Koridorda ilerlerken Okan'ın sesi duyuldu: "Peki, sizce sınavda nasıl bir taktik izlememiz gerekiyor, hocam?" Çocuk, neredeyse bağırarak konuşuyordu. Bunun anlamı açıktı: *Saklanın!*

Gökçe'yle Alper, far görmüş tavşan gibi orada kaldılar. İkisi de ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Ardından Gökçe, çocuğun elinden tutup onu, hemen sol tarafındaki kızlar tuvaletine çekti. Kabinlerden birine hızla girip kapıyı kilitledi.

"Biraz hızlı gitmiyor muyuz?" dedi Alper. Dudaklarında çapkın bir gülümseme vardı. "Yani benim için sakıncası yok ama..."

"Şşh!" Gökçe, bir eliyle çocuğun ağzını kapattı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve nefesi düzensizdi. Dışarıdan hâlâ konuşma sesleri yükseliyordu. Gökçe, gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. İlk kez, böyle bir şey yapıyordu ve neredeyse düşüp bayılacaktı.

Alper, kızın ağzındaki elini tutup indirdi ama hemen bırakmadı. Kızın saçlarına değen burnuna şampuan kokusu doldu. Garip ve tanıdık bir kokuydu bu. Ne olduğunu çıkaramıyordu ama hoşuna gittiği kesindi. Bir çiçek olabilirdi.

Kızlar tuvaletinde saklanırken düşündüğü şeyin bu olmasına hayret etti.

Yaklaşık bir dakika sonra koridordaki ayak sesleri kesildi ama ikisi de bir süre kabinden çıkmaya cesaret edemedi.

"Gittiler sanırım," dedi Alper. "Çıkabiliriz."

"Önce ben çıkayım," dedi Gökçe. "Sen, birkaç dakika sonra çık."

"Tamam," dedi Alper. Elbette burada beklemek gibi bir niyeti yoktu ama kızla tartışıp onu telaşlandırmanın da bir anlamı olmadığını düşünüyordu. "Git, haydi."

Gökçe, başını onaylar gibi salladı. Tam çıkacakken, "Bu arada," dedi Alper. "Adın ne?"

"Gökçe."

"Tanıştığıma memnun oldum." Gökçe, önce çocuğa bakakalsa da başını salladı ve kabinden çıktı.

Sınıfa girip yerine oturduğunda Yankı ve Burcu, dersi neredeyse hiç umursamayarak Gökçe'ye baktılar. Gökçe, onlara zaferle göz kırptı.

On beş dakikalık teneffüsü, Erdem ve Hakan'la birlikte soruların cevaplarını ezberlemekle geçirdiler. Şans onlardan yana olacaktı ki sınav, beşinci saate ertelenmişti ve dördüncü saatte ders çalışmak için öğretmenlerinden izin almayı da başardılar. Notları, defalarca okuyup ezberlediler.

Nihayet herkesin beklediği sınav vakti geldiğinde, kızların avuçları terden sırılsıklamdı. "Pekâlâ, arkadaşlar," dedi Türkçe öğretmeni otoriter bir sesle. Öğrencilere onlardan tiksinir gibi bakıyor, duruşuyla üstünlüğünü haykırmaya çalışıyordu. Sınıfın sağ tarafındaki

öğrencileri işaret etti. Burcu, Gökçe ve Yankı da bu gruba dâhildi. "Siz. B şubesine geçiyorsunuz. Çantanız burada kalsın, kaleminiz ve suyunuzu almanız yeterli."

"Her sınavda aynı şeyi yapmasa olmaz," diye birinin söylendiğini işitti Gökçe. Adam, kopyayı engellemek için canını dişine takıyor. öğrencilerin yerlerini değiştirdiği yetmiyormuş gibi sınıfları da değiştiriyordu. Onlar B şubesine, yani Erdem ve Hakan'ın sınıfına geçerken B şubesindeki öğrencilerin yarısı da onların sınıfına geliyordu.

Kızlar, sınıfa girer girmez arkadaşlarının yanına ilerlediler. Hakan, "Gökçe," dedi. "Artık en sevdiğim arkadaşımsın. Sorular..."

Gökçe, "Şuş," diyerek lafını kesti, bir yandan da gözlerini fal taşı gibi büyütmüştü. "Biri duyacak şimdi."

Herkes yerine yerleşirken Gökçe'nin gözüne, tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir yüz ilişti. Alper'le göz göze gelmemeleri imkânsızdı çünkü Gökçe, farkında olmadan sınıfta çocuğu arıyordu.

Alper, yeni dostunu hafif bir gülümsemeyle selamladıktan sonra Gökçe de aynı şekilde karşılık verdi ve arkadaşlarına döndü.

Öğretmenler, sessizliği sağlayınca yoklama almaya başladılar.

"Hakan Akarsu?"

Hakan, "Burdayım," diye seslendi.

Hakan, burdayacak, "Hayır," dedi. "Kalbimdesin."

Çevrelerinden gülüşmeler yükselince öğretmen, "Sessizlik!" diye çıkıştı ve yoklamaya devam etti. "Gökçe Korkmaz?"

"Burada."

Burcu, kapıdan adı okunduktan sonra öğretmen, "Burcu Mercan!" dedi.

"Buradayım."

Öğretmen, A şubesini bitirip listeyi B şubesine geçti. "Hakan Karahan?"

"Buradayım."

Hakan, kapıdan sonra öğretmen, "Alper Kaya!" diye seslendi.

Gökçe'nin yeni arkadaşı, "Buradayım," diye yanıtladı.

"Erdem Özkan?"

"Buradayım."

Yoklama faslı nihayet bitti ve kâğıtlar dağıtıldı. Herkes, son ana kadar gergindi. Özellikle Yankı, kötü bir şeyler olacağı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Sanki öğretmenin aklına esecek ve sınav sorularını son dakikada değiştirecekti.

Ama korktukları başlarına gelmedi ve ezberledikleri ne varsa hepsini kâğıda döktüler. Gökçe, tüm soruları cevaplayıp kontrol ettiğinde sınavın bitmesine on dakika kalmıştı ama daha fazla kalmanın manasız olduğunu düşündü. Kâğıdını teslim edip çıkışa doğru ilerledi.

Çıkarken arkadaşlarına kaçamak bir bakış atmak istedi ama gözleri, Alper'in mavi gözlerine takılı kaldı. Nedense bu bakışmadan utanmıştı. Bakışlarını kaçırıp dışarı çıktı.

Sınavı atlattıklarında, özellikle Gökçe'nin üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Sınav biter bitmez cevapları not ettikleri kâğıtları parçalara ayırıp çöpe attılar. Yankı, sınıftan çıktığında arkadaşına, "Sen harikasın!" diyerek sarıldı. Gerçekten de öyle düşünüyordu. Bazen cesareti, inanılmaz boyutlara ulaşabiliyordu.

Sınavdan sonra kayda değer bir şey olmadı. Gün nihayet bittiğinde hepsi, şükredecek durumdaydı.

Okulun merdivenlerinden inerken Gökçe'nin gözlerine tanıdık bir yüz ilişti. Kapıda ona bakan Alper'in dudaklarında bir gülümseme vardı. Bir elini kaldırıp kıza selam verdi. Gökçe de aynı şekilde el salladıktan sonra çocuk, arkadaşlarıyla birlikte ilerledi.

"Sen az önce Alper'le mi selamlaştın?" dedi Hakan. "Yoksa ben mi kafayı yedim?"

"Kötü bir çocuk değil," dedi Gökçe. Nedense onu savunma gereği duymuştu.

"O kim?" dedi Yankı. Şüpheyle kıza bakıyordu.

"Yaşını fazlasıyla yaşayan bir ergen," dedi Hakan, bir kolunu Yankı'nın boynuna atarken.

"Her neyse," dedi Gökçe. "Bana bir zararı dokunmayan insanlarla kötü olacak değilim."

"Yine de," dedi Erdem. "Tedbirli olmak iyidir. Samimi olmana da gerek yok."

"Gökçe'yi mi kıskandın, Erdem?" dedi Burcu.

"Ben sadece arkadaşımı uyarıyorum."

"Kapatalım mı bu konuyu?" dedi Yankı, Gökçe'nin rahatsız olduğunu hissedince.

Herkes ayrılırken Gökçe, Burcu'ya sarıldı. Kız, bu jesti beklemiyordu. "Seni incitmek istemedim," diye fısıldadı Gökçe. "Sadece senin için çok endişeleniyorum."

Ayrıldıklarında Burcu'nun dudaklarında, minik ama içten bir gülümseme vardı. Gökçe'yi ve onun dostluğunu cidden seviyordu. "Sonra konuşuruz," dedi. Ardından herkes dağıldı.

Günün geri kalanı, Gökçe için gayet doğaldı. Mezarlığa gitmek yerine eve geldi ve annesine yardım etti. O kadar çok terlemişti ki duş almak zorunda hissetti. Akşam yemeği vakti geldiğinde Zeynep, "Ben, komşuya kadar gidip geliyorum," dedi. "Gökçe, salatayı sen yapar mısın?"

"Peki," dedi Gökçe mutfağa giderken. Önce marulları bir güzel yıkayıp doğradı. Ardından salata tabağına boşalttı. Domatesleri yıkarken adım sesleri duydu ve bunların Murat'a ait olduğunu anladı.

"Günün nasıldı?" dedi.

Gökçe, pek konuşma taraftarı değildi. "İyi."

"Sınavın nasıldı?"

"İyi."

"Gökçe," dedi Murat. Ses tonu, sanki küçük bir çocukla konuşur gibiydi. "Birbirimize daha ılımlı yaklaşırsak sağlıklı bir iletişim kurabiliriz."

"Gerek yok. Bu sene gideceğim zaten. Beni, birkaç ay daha yalnız bırak."

"Neden?" Adamın sesi git gide daha yakından geliyordu. Gökçe, onun kendisine yaklaştığını anladı.

"Öyle."

Murat, artık çok yakındı. Gökçe, sırtında adamın bedenini hissedince refleks olarak elinde bıçakla arkasına döndü. Gözü karar-

mıştı. Bıçağı, adamın iki bacağının arasına doğrulttu. Murat, o kadar gerildi ki gözleri fal taşı gibi açıldı. Böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordu. Bıçağı cidden saplamasından korkup nefes bile almadı.

"Bir daha," dedi Gökçe. Ardından bıçağı iyice bastırdı. Biraz daha bastırırsa adamın etini kesecekti. "Bana bu şekilde yaklaşmaya kalkarsan, bu bıçak daha derine girer." Murat, ne diyeceğini bilemedi. Kaçıp kurtulmak istediği belliydi. Alnından terler akıyordu. "Anladın mı?"

Murat, telaşla başını salladı.

"Güzel," dedi Gökçe. Ardından bıçağı tutan elini biraz gevşetti. Murat, fırsattan istifade ederek hemen geri çekildi. Adamın kalbi, göğsünü delip geçmek ister gibi çırpınıyordu.

"Salatayı sen yap," dedi Gökçe. "Ben, odama gidiyorum."

Ardından bıçağı elinden bırakmadan koşarak odasına gitti, kapıyı kilitledi ve yorganın altına girdi.

O an, gözyaşları akmaya başladı.

Korkmuştu. Soğukkanlılığını korumaya çalışmıştı ama çok korkmuştu. Neredeyse beş aydır, Murat'ın ona bakışında bir değişiklik olduğunu fark ediyordu ama ilk kez, bu kadar ileri gitmişti.

Korkuyordu. Ya daha fazlasını yapmaya kalkarsa? O zaman ne olacaktı? Hiç kuşkusuz, bu kez bıçağı saplardı.

Korkacaktı. Adam, korkağın teki olabilirdi ve Gökçe'nin bu hamlesi, onu uzun bir süre durdurmaya yetecekti ama sonsuza dek engelleyeceğinin bir garantisi olabilir miydi? Gökçe, artık bir gözü açık uyuyacaktı.

Hayır... Hayallerin var senin. Onlara tutun. Birkaç ay kaldı... Sadece birkaç ay... Ondan sonra özgür olacaksın. Buradan gideceksin. Belki âşık bile olabilirsin. Mezun olduktan ve iş bulduktan sonra evlenirsin. Bir kızın olsa fena mı olur? Her renkten elbiseler alırsın ona. Onu, hiç bırakmazsın.

Gökçe, hıçkırarak ağlarken kendisine bunları söylüyordu.

O gece, odasından hiç çıkmadı. Annesine hasta olduğunu söyleyip yemeğe katılmadı. Aç da değildi zaten.

Saat on ikiyi geçince daha fazla burada duramayacağını anladı. Anne ve babasını çok özlemişti. Ne zamandır onlarla konuşmaya gitmiyordu. Geceleri mezarlığa girmek yasak olabilirdi ama

Gökçe, mezarlığın arkasındaki duvarın orada, tırmanmanın kolay olduğu bir yer keşfetmişti.

Boğulacağını hissetti. Hemen kalktı. Hızlıca botlarını ve montunu giyip yedek anahtarı da aldı ve evden çıktı.

Koşarak giderse mezarlığa on dakika içinde ulaşacaktı. Apartmandan çıktıktan sonra elinden geldiğince hızlı koştu.

Karanlık sokakta ilerlerken karşısında üç kişi gördü. Bunlar Okan, Ufuk ve Alper'di. Gerçekten bu kadar mı şanssızdı yani? Çocukların, ona şaşkın bakışlar attığını hissediyordu ama onlara bakmaya bile tenezzül etmeden yanlarından koşarak geçmeye çalıştı.

Tam o sırada Alper'in sesini duydu: "Gökçe."

Gökçe, duymazdan gelip koşmaya devam etti. Kimseyi dinlemek istemiyordu. Sadece annesiyle babasını istiyordu. Neden ölmüşlerdi sanki? Neden onu bırakmışlardı? O gün evde, onunla kalsalar olmaz mıydı? Bu kadar yalnız olmasa, olmaz mıydı?

Gökçe, arkasından birinin koştuğunu anlayınca adımları hızlandı.

"Gökçe!" Alper'in sesini duyunca adımları yavaşladı. Kaşları çatıldı ve arkasını döndü. Birkaç saniye sonra çocuk yanındaydı. Nefes nefese kalmıştı. Eğilip dizlerinden destek aldı ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. "İyi koşucuymuşsun."

"Ne oldu?" dedi Gökçe. Ne kadar yorulduğunu, ancak durunca anladı.

"Asıl sana ne oldu?" dedi Alper. "Gecenin bir vakti koşuşturan nsin. Bir şey oldu sandım."

Gökçe içini dökmeyi çok istedi ama bir yabancıyla konuşabilir miydi, emin değildi. Yanlış bir şey yapmak istemiyordu. "Bir şey yok," dedi. "Annemle babamı özledim sadece."

"O zaman arasaydın ya," dedi.

Gökçe'nin dudaklarında, küçük bir gülümseme peyda oldu. "Cennetin numarasını bilmiyorum." Alper, kıza soru soran bakışlar attı ve mezarlık yolunda olduklarını o zaman fark etti.

"Affedersin," dedi. Kendisini gerçekten suçlu hissetmiş gibiydi. "Seni üzmek istemedim."

"Üzülmedim," dedi Gökçe. Ardından arkasını dönüp yürümeye devam etti.

"Bu saatte nasıl içeri gireceksin?"

"Tırmanabileceğim bir yer var."

"Kulağa hiç iyi gelmiyor."

"Katılıyorum," dedi Gökçe. "Bu yüzden, en iyisi arkadaşlarınla git."

"Onların eve gitmesi gerekiyor," dedi Alper. "Ama gece uzun ve ben de hemen eve gitmek istemiyorum."

"Yani?"

"Yani, ısrarların sebebiyle seninle mezarlığa gelebilirim. Rica ederim."

Gökçe, cevap vermek yerine gülümsedi. Ardından birlikte sessizce ilerlediler. Nihayet Gökçe'nin bahsettiği duvara geldiklerinde kız, saniyeler içinde duvarın öteki tarafına atladı. Alper ise tırmanmaya çalışırken sürekli, "Nasıl bir geri zekâlıyım ben?" diyordu kendi kendine. "Niye gecenin bir vakti buradayım sanki?"

Yine de duvarı atlayıp Gökçe'nin peşine takıldı.

Alper, ölüm kadar sessiz olan mezarlıkta yürürken bir fısıltı duyduğunu sandı ve aniden durup sesin geldiği yöne baktı. Çocuğun gerginliğini hisseden Gökçe, dikkatli bakışlarını üzerinde gezdirerek "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey duyduğumu sandım," dedi Alper.

Gökçe'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Merak etme," dedi tekrar önüne dönüp yürümeye devam ederken. "Ölüler konuşamaz."

Karanlık olmasına rağmen Gökçe, daha önce buraya çok kez geldiği için annesiyle babasının mezarını kolayca bulabilmişti. Babasının mezarının yanındaki mermer taşa oturdu ve bir süre toprağa baktı. Elini toprağa sürdü. Burada babası uyuyordu. Farkında olmadan, gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Sen burada olsaydın beni korurdun, değil mi baba?

Bu düşünce zihninden geçer geçmez kendini gözyaşlarına teslim etti ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Onların olmadığı bir hayata alışmak çok zordu. Nefes almak bile bazen acı veriyordu. Herkes, zamanın ilaç olacağını söylemişti ama o, kalbine batan cam kırık-

larından kurtulamıyordu. Hayatındaki her şeyden, herkesten vazgeçebilirdi. Tek istediği annesinin koynuna tekrar sığınabilmekti.

Yaklaşık yirmi dakika ağlayıp içini boşalttıktan sonra ayağa kalkıp Alper'in yanına gitti. Çocuk, cebinden bir mendil çıkardı ve kıza uzattı. Gökçe, gözyaşlarını sildi.

Bir süre daha sessiz kaldılar. "Neredeyse sekiz sene oldu," dedi. "Her gün biraz daha özlüyorum onları. Bazen..." dedi. "Bazen düşünüyorum da bir sabah uyansam ve tüm bu yaşananlar rüya olsa. Aslında..."

"Aslında tüm ailesi yok olmuş ve sokakta tek başına yaşamak zorunda kalan bir insan olsan." Gökçe, kesinlikle cümlesini bu şekilde tamamlamayacaktı. Şaşkın bakışlarla Alper'e baktı. "Yaşadıklarını hafife almıyorum, Gökçe," dedi. "Acın hafife alınamaz zaten. Sadece şunu unutma: Her zaman daha kötü bir hayat vardır. Sen, yaşayamayan tüm insanlar için yaşayabildiğin kadar yaşa. Sınırlardan ve onları aşmaktan korkma. Zincirlerin seni sıkmasına izin verme. Yasını tut ama ne olursa olsun, yaşa."

Gökçe, bir an çocuğun mavi gözlerine bakakaldı. Hiçbir şey söyleyemedi ama gözyaşları akmaya devam etti. Adından başka hiçbir şeyini bilmediği bu çocuğun kollarına sığındı.

Alper haklıydı. Yaşayacaktı. Yaşayamayan herkes için bu hayatı, sonuna kadar yaşayacaktı.

Bölüm Üç

RAKUTEN TEAM

17 Ağustos 2016 / Çarşamba

Kadın boğularak öldürülmüş ve bileğinde siyah bir kurdele bağlıymış.
Boğularak.
Siyah kurdele.

Ablası ona geldiğinden beri bu cümle zihnini kurcalıyordu. Gökçe öleli on bir sene olmuştu. On bir sene sonra, yine bir kadın aynı şekilde hayata veda etmişti. Bu, katilin hâlâ etrafta olduğunun en açık kanıtıydı. Üstelik bunu yapan kişi, saklanma gereği duymuyordu. Rahatlıkla, işlediği cinayetlere imzasını atıyordu. Kanunla ve bu iki kadını sevenlerle, zalimce alay ediyordu.

Yankı, bunları düşündükçe sanki somut bir el kalbine uzanıyor ve acımasızca sıkıyor gibi hissediyordu. Genç kadın, nefes alamadığını hissetti.

Saat neredeyse yedi olmuştu. Hakan, her an gelebilirdi. Bu yüzden yaşananlar hakkında düşünmek için son dakikalarını iyi kullanmaya karar verdi.

Fakat her düşüncesi, koca bir soru işaretine dönüşüyordu. Bu iki kadının nasıl bir bağlantısı olabilirdi? Bunları yapan kişinin seri katil olmadığını düşündü çünkü eğer bir seri katil olsaydı, öldürdüğü diğer cesetlere de siyah kurdele bağlardı. En azından şimdiki görüşü bu yöndeydi.

Peki, bu iki kadının ortak noktası neydi?

Kapının çalmasıyla birlikte irkildi. En küçük ses bile onu korkutur olmuştu. Aslında Hakan'la barışması için harika bir zaman olabilirdi çünkü tek başına uyuyabileceğinden emin değildi.

Kapıyı açıp karşısında Hakan'ı görünce ona sımsıkı sarıldı. Genç adam, tüm gün işteydi. Üstelik Yankı onu aramamıştı. Yani tüm yaşananlardan habersizdi.

"Bu karşılama hoşuma gitti," dedi Hakan gülümseyerek. "Ama sen kolay kolay sevgi gösterisinde bulunmazsın. Ne oldu?"

Yankı, Hakan'ı içeri davet etti. Hakan, önce Yankı'nın odasına geçip üstündekileri çıkardı ve bir şort giydi. Neyse ki Yankı'nın evinde, her zaman birkaç kıyafeti olurdu. Fazla sıcakladığı için tişört giymek istemeyen Hakan salona gelince Yankı, her şeyi tek tek anlattı. Hakan'ın yüzündeki şaşkınlık, duyduğu her kelimeyle daha da artmıştı.

"Ama..." dedi. Bir şeyler söylemek zorunda hissediyor fakat kelimeleri bir araya getiremiyordu. Zihnindeki düşünceleri kelimelere dökemeyeceğini anlayınca sessiz kalmaya karar verdi.

"Biliyorum," dedi Yankı. "Korkunç."

"Bu kelime, olanları anlatmak için hafif kalıyor," dedi Hakan, arkasına yaslanırken. Sanki onun da Yankı gibi zihnini berraklaştırmaya ihtiyacı vardı.

"Hakan," dedi Yankı. "Selin'le konuştuğumdan beri sürekli düşünüp duruyorum. Biz de bu işin peşine düşelim."

"Ne?"

"Biz de araştıralım. Belki polisin işine yarayan bir şeyler buluruz. Lisede, sadece birbirimizle yakındık ama okuldaki çoğu kişiyi tanırdık."

"Sevgilim," dedi Hakan şefkatle bir elini, sevgilisinin yanağının üzerine koyarken.

Yankı, yanağını çekerken, "Bana öyle bakma," dedi. Adamın, bir akılsızla konuşur gibi ciddiyetsiz bir tavır takınması sinirini bozmuştu.

"Deni yanlış anlamanı istemiyorum," dedi Hakan. Barışır barışmaz Yankı'yla arasını bozmak istemiyordu. "Sadece bizim yapabileceğimiz şeyler, polisin yapabileceği şeylerin yanında çok sınırlı. Biz, sadece gidip, ifademizi vererek yardımcı olabiliriz."

Yankı, derin bir nefes aldı. Derdini Hakan'a anlatamayacağı aşikârdı.

O sırada telefonu titreyince Yankı, öne eğilip Burcu'dan gelen mesaja baktı. Arkadaşının iyi olup olmadığını soran bir mesajdı bu. Yankı, bir şeyler uydurup mesajı cevapladı. O sırada kadının gönderdiği mesajı okuyan Hakan, dikkatle Yankı'yı izliyordu. Yankı, Hakan'ın bir şeyler düşündüğünü anlayınca, "Ne oldu?" diye sormak zorunda hissetti.

"Burcu'yu gerçekten seviyor musun?"

Yankı, soruyu anlamamış gibiydi. "Sen sevmiyor musun?"

"Yani iyi kız ama ne bileyim," dedi Hakan, suratını ekşiterek. "Senin arkadaşın olacak kalitede değil."

Yankı'nın kaşları hayretle kalktı. "Allah Allah!" dedi. "Bunu neden daha önce söylemedin? Aranız iyi sanıyordum."

"Onunla konuşmamın tek nedeni, senin arkadaşın olması," dedi Hakan. "Yoksa ona bayıldığım söylenemez."

Yankı, ciddi bir şaşkınlık yaşıyordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Yapma ama," dedi Hakan. Sanki Yankı, cevabı bariz belli olan bir soruyu sormuş gibi davranıyordu. "En basiti, lisede çıkmadığı erkek kalmamıştı. Üstelik bu durum devam ediyor."

"Bak," dedi Yankı. "Kim olursa olsun, insanların özel hayatlarıyla ilgili yorum yapamayız. Hayal kırıklığına ya da sonsuz mutluluğa ulaşacak olan o. Bu yüzden, bunun üzerinde kafa yormanın bir anlamı yok."

"Ama çıkacağı erkekleri, maddi durumuna göre seçmesi pek hoş değil," dedi. "En azından bunu kabul edebilirsin."

Bu konuda Hakan'a hak verebilirdi. Bir insanla parasına göre birlikte olmak Yankı'ya ters gelen bir şeydi ama bunu, sesli söylemek istemiyordu. "Hak verip vermediğimi söylemeyeceğim," dedi Yankı. "Çünkü söylediğim gibi beni ilgilendirmez."

Hakan mesajı almıştı. Teslim olan suçlular gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Tamam," dedi. "Böyle bir tepki alacağımı bildiğim için bulaşmamıştım. Bir daha yorum yapmayacağım."

Yankı, tartışmanın daha fazla uzamasını istemediği için gülümsedi. Hakan da kadının saçlarını karıştırdı.

"Bence bize bir film seçmeliyim," dedi Hakan, bilgisayarı televizyona bağlamak üzere ayaklanırken. "Bu bahaneyle sana biraz sırnaşırım. Belki sonra sevişiriz."

Yankı'nın gözleri kocaman oldu ve gariptir ki bu kadar açıklık, onu biraz utandırdı. "Hakan!"

Ertesi sabah uyanıp birlikte güzel bir kahvaltı ettiler. Erdem'in uçağı öğlen on bir gibi iniyordu. Hakan, yıllardır görmediği arkadaşını karşılamak için patronundan izin aldı ve birkaç saatliğine işten kaytarmayı başardı.

On buçuk gibi sularında Hakan'ın arabasına binip evden ayrıldılar. Yankı dün geceki konuşmanın üstüne Burcu'yla ilgili bir şey söylemek konusunda emin değildi ama "Burcu, bize akşam katılabilecek," demesi gerektiğini hissetti. Hakan, başını anladığını gösterir gibi salladı. Görünen o ki Yankı'ya verdiği sözü tutacak ve kötü bir yorumda bulunmayacaktı.

Havalimanına yaklaşırken Yankı, avuç içlerinin terlediğini hissetti. Erdem'i, yıllar sonra ilk kez görecekti. Mezuniyet gecesi ona itiraf ettiği şeyden sonra Erdem, ortalarda görünmemeye başlamıştı. Gökçe'nin ölümünün üstüne bir de Erdem'den duyduğu şeyler... Bildiğini sandığı şeyin, aslında tam anlamıyla öyle olmadığını öğrenmek büyük bir şok yaşamasına sebep olmuştu.

Balonun ağustos ayının sonlarında yapılacağını öğrenince Gökçe'nin verdiği tepki hâlâ kulaklarındaydı. "Diplomamı aldıktan sonra bu insanları, bir daha görmeyeceğimi umuyordum," demişti. "Hiç katlanmak istemiyorum!"

Gökçe'nin umduğu şey gerçek olmuştu. Diplomasını aldıktan sonra o insanları, bir daha hiç görmedi.

Balodan üzerinden çok geçmeden, Erdem'in Antalya'ya taşınığı haberi gelmişti. Yankı, ona ulaşmaya çalıştıysa da Erdem, her seferinde Yankı'ya kalın bir duvar örmüştü.

Şimdiyse o duvarı birden yıkıyordu. On bir sene sonra!

Havalimanına varmalarının üstünden yaklaşık on dakika geçtikten sonra Antalya'dan gelen uçağın piste indiğiyle ilgili anons yapıldı. Birkaç dakika sonra otomatik kapı açıldı ve Erdem, elinde büyük bir valizle kapının ardında belirdi.

Yankı, ara sıra Erdem'in sosyal medyada paylaştığı fotoğraflara bakıyor ve onun ne kadar değiştiğini düşünmeden edemiyordu. Şimdiyse, *fotoğraflar neymiş ki,* diyordu kendi kendine. Gerçek hayattaki değişimi inanılmazdı.

Siyah saçları uçakta uyuduğu için dağılmıştı ama kötü bir görüntü oluşturmuyordu. Biraz vücut çalışmış olabilirdi. Erdem, hiçbir zaman çok zayıf bir çocuk olmamıştı ve şimdi de kas torbası değildi ama biraz daha yapılı olduğu bir gerçekti. Koyu kahverengi gözleri, uykusunu aldığının göstergesi olarak büyük bir enerjiyle parıldıyordu.

Erdem, eski dostlarının yanına giderken gülümsüyordu ama bu gülümseme, düşündüğünün aksine tedirginliğini gizlemiyordu.

Hakan'la sarılıp selamlaştılar. "Hoş geldin," dedi Hakan.

İkisi ayrılınca Yankı, ne yapacağını bilemedi. Eğer Erdem, kollarını açarak ona gelmeseydi muhtemelen orada öylece beklerdi.

Kısa bir sarılmanın ardından, "Hoş geldin," dedi Yankı.

"Hoş buldum."

Yankı, gelir gelmez Erdem'i bunaltmak istemiyordu ama bir şey söylemek zorunda hissediyordu. "Gökçe'nin olayından-"

"Biliyorum," dedi Erdem. "Haberim var, bu yüzden geldim."

"Nereden öğrendin?" dedi Hakan.

"Selin'den," dedi. "Sizinle konuşmadan önce beni aradı. Sanırım, bir de bana açıklama yapmak zorunda kalmanızı istemedi."

"Orada bir yerde ifade versen de olurdu sanırım," dedi Yankı. "Neden buraya geldin ki?"

"Evet," dedi Erdem, doğrudan Yankı'nın gözlerinin içine bakarak. "Ama ben kendimi burada olmak zorunda hissettim. Nedenini sormayın, bilmiyorum." Yankı, başını anladığını gösterir gibi salladı. Hissettiği şeylerin nedenini açıklayamama konusunda oldukça bilgeydi.

"Benim işe gitmem gerekiyor," dedi Hakan. "İstersen, valizini benim evime bırakalım."

"Aslında ben, bir otele rezervasyon yapmıştım," dedi Erdem. "Beni oraya bırakabilirseniz çok iyi olur."

"Ne gerek vardı?" dedi Hakan.

"Rahatsızlık vermek istemedim."

Hakan, daha fazla uzatmadı. Erdem'in kendini nasıl rahat ediyorsa öyle davranmasına izin verdi. Artık eskisi kadar samimi olmadıkları için bu çekingenliğini doğal karşıladı.

Erdem'in valizini otele bıraktıktan sonra Hakan, Yankı ve Erdem'in rahatça sohbet etmesi için onları sahil kenarında bir kafeye bıraktı ve işine gitmek üzere yanlarından ayrıldı.

Dibinde dalgaların dans ettiği bir masaya oturdular ve bir süre, sessizce denizin kokusunu içlerine çekip manzaranın tadını çıkardılar. Aslında ikisi de çok gergindi ama bunu dışa vurmama konusunda kararlı görünüyorlardı.

"Sence ne olmuş olabilir?" dedi Erdem en sonunda.

Yankı, hüzünle başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Onunla ilgili düşünmekten vazgeçemediğim tek şey ne, biliyor musun?" Erdem dikkatle Yankı'yı dinlemeye devam etti. "Ölürken ne hissettiği."

Erdem, başını anladığını gösterir gibi salladı. "Ben asıl, öleceğini anlayınca ne hissettiğini merak ediyorum," dedi uzaklara dalıp. "Onu bekleyen sonu bildiği hâlde hayata tutunmaya çalışmış mıdır? Faydası olmayacağını bile bile yalvarmış mıdır?"

Bu düşünce Yankı'yı yıktı. Genç kadının gözlerinin dolmaya başladığını gören Erdem hemen, "Özür dilerim," dedi. "Aptalca konuştum, özür dilerim."

Yankı, nemlenen gözlerini sildi. "Ona ne olduğunu bulmak isyorum," dedi. "On bir sene önce yaptığımı yapıp, öylece bekle- ı ·k istemiyorum. En azından Gökçe rüyalarıma girip hesap sor- ... unda ona, çabaladığımı söyleyebilmek istiyorum."

nkı, Erdem'in dikkatini çekmiş gibiydi. "Nasıl yapacaksın bunu?"

Hakan'dan görmediği dikkati Erdem'den görünce Yankı'nın içinde bir heyecan peyda oldu. "Bilmiyorum," dedi. "En azından lisede Gökçe'yi sevmeyen kişilere ulaşabiliriz." Ardından zihninde bir bir isimler belirdi. "Belki Canan'ın bu işte bir parmağı vardır."

Erdem bu fikre karşı koymak için düşünmedi bile. "Canan ve Gökçe birbirlerini sevmezlerdi, evet ama o kız, birini öldürebilecek bir insan değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir katil gibi bakmıyor."

"Bir katilin nasıl baktığını nereden biliyorsun?"

"Her gece aynaya bakıyorum." Yankı'nın gözleri açılınca, "Sadece şaka yapıyorum," dedi Erdem.

"Hoş değildi."

"Her neyse, sonuç olarak o kızın fazla küçük bir dünyası vardı. Küçük dünyası olan insanlar, bu kadar büyük sırları dünyalarına sığdıramazlar." Ardından biraz düşündü. "Gökçe'den hoşlanıp da karşılık bulamayan bir çocuk vardı," dedi. "Neydi adı?"

Yankı, "Eren mi?" deyince Erdem başını salladı. "Sanmıyorum," dedi Yankı. "Çocuğun çok umursamadığı belliydi. Üç gün sonra başkasıyla el ele dolaşmaya başlamıştı." Ardından Yankı, biraz daha düşündü ve konuşmasını sürdürdü: "Peki ya Alper?"

"Alper mi?" dedi Erdem. "Sınav sorularını çalarken tanıştığı çocuk mu?"

"Hatırla," dedi Yankı, bir şey bulduğuna inanmıştı. "Gökçe öldükten sonra ortadan kaybolmuştu. Kimsenin ona ulaşmasına izin vermedi." Ardından eklemeden duramadı: "Senin gibi."

Erdem'in tek kaşı havaya kalktı ama bir şey söylemedi.

"Neden ortadan öylece kayboldun?" dedi Yankı. "Defalarca sana ulaşmaya çalıştım."

"Nedenini biliyorsun."

"On bir koca sene," dedi Yankı. "Birkaç ay sonra dayanamayıp bana ulaşacağını düşünmüştüm ama on bir sene boyunca ben yokmuşum gibi davranmayı seçtin. Hepimizi silip attın."

"Bunu şimdi mi konuşacağız?" dedi Erdem. "Yoksa Alper hakkında mı tartışmak istersin?"

Yankı bir süre durdu. Derin bir nefes aldı ve esas konuya tekrar dönmeyi başardı. "Bence onunla konuşsak bir şey kaybetmeyiz."

"Ona nasıl ulaşacağız?"

Ona sosyal medya aracılığıyla ulaşabileceklerini düşündüler ve kısa bir araştırmadan sonra hesabını buldular. Pek aktif bir kullanıcı olmadığı aşikârdı. Az sayıda fotoğrafı vardı ve tümü, bir barda çekilmişti. İşe, bu barı ziyaret etmekle başlamaya karar verdiler.

Barın adresini bulup oraya gitmeye karar verdiler. Aslında bu yaptıkları, oldukça mantıksızdı çünkü Alper'in burada olup olmadığını bilmiyorlardı. Üstelik bir barda eğlenmek için erken bir saatti ama ikisi de bu önemli ayrıntıları, pek kafalarına takmıyor gibiydi.

Şans yüzlerine gülmüştü ve içeri girdikleri anda, bar masasının arkasında bardakları yerine yerleştiren Alper'i hemen tanıdılar. Yankı, geçen on bir seneye rağmen, Alper'in Erdem'e kıyasla çok da değişmediğini düşündü. Sadece gözlerinde, kendini keskin bir şekilde belli eden yorgunluk vardı.

"Alper!" diye seslendi Erdem. Genç adamın hemen dikkatini çekti. Alper, soru soran gözlerle onlara bakarken, "Bizi hatırladın mı?" dedi Erdem. "Gökçe'nin arkadaşlarıyız."

Gökçe'nin adını duymak, Alper'in kendisine elektrik verilmiş gibi tepki vermesine neden oldu.

"Evet," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Tanıdım."

İkisi birden genç adama yaklaştılar ve Alper'in karşısındaki bar taburelerine oturdular.

"Nasılsın?" dedi Yankı.

"İyiyim," dedi Alper. "Gelişinizin bir sebebi var mı?"

"Biz de iyiyiz," dedi Yankı sert bir dille. "Gökçe'nin dosyası yeniden açılıyor."

Alper sertçe yutkundu. "Ve?"

"Ve biz, polise yardım edebileceğimiz bir şeyler bulabilir miyiz diye bakıyoruz," dedi Erdem.

Alper alayla gülümsedi. "Gökçe'nin ölümünü fırsat bilip dedektifçilik oynayarak eğleniyoruz, desene şuna."

Yankı, karında öfkenin aktığını hissediyordu. "Gökçe'nin ölümü, senin için bir şey ifade etmiyor olabilir," dedi. "Ama o, benim dostumdu. Kardeşim gibiydi. Bu olayı, bu kadar hafife alamazsın."

"Bence siz, sadece heyecan arıyorsunuz. O öldü."

"Katil, birini daha öldürdü, Alper," dedi Erdem. Bu cümle, Alper'in yüzünün bembeyaz olmasına yetmişti. "Gökçe'nin cesedi bulunduğunda kolunda, siyah bir kurdele bağlıymış. Aynı kurdeleden şimdi başka bir kadında-"

"Defolun!" dedi Alper, Erdem'in lafını yarıda keserek.

Yankı'nın susmaya niyeti yok gibiydi. "Gökçe'nin ölümünden kısa bir süre sonra niye kayboldun?" dedi. "Bir alakan mı var?"

Alper, şaşkınlık ve dehşet içinde Yankı'ya baktı. "Ne?"

"Onu, sen mi öldürdün?" diye bağırdı Yankı.

Alper, bu sefer daha hiddetli bir sesle bağırdı: "Defolun!"

Erdem, işlerin çirkinleştiğini fark edip Yankı'yı kolundan çekti ve iş için sürekli ihtiyaç duyduğu kartlarından birini, cebinden çıkarıp Alper'in önüne bıraktı. Ardından kadını da peşinden sürükleyerek orayı terk etti.

Yankı, o mekândan ayrıldıktan çok sonra bile ağlamayı bırakamadı. Sürekli Alper'in bir şeyler bildiğini söylüyor ve bunları ispatlayacağına dair yeminler ediyordu.

Tüm bunlar olurken Erdem'in Yankı'yı sakinleştirmesi uzun sürmüştü.

Yaşananları kimseye anlatmamaya karar verdiler. Yankı, Hakan'dan beklemediği bir tepki almıştı ve bu tepkiyi diğer insanlardan da görmekten çekiniyordu. Üstelik mantıklı düşününce, yıllardır görmediği bir adamın onları çalıştığı yerden kovması çok da dikkat çekici bir şey olmayabilirdi.

Akşama doğru Burcu yanlarına geldi. Yankı, bir şeyler gizlemenin tedirginliğini üzerinde taşıyordu ama neyse ki bunu, Burcu'ya yansıtmadı.

Burcu'nun oturdukları kafeden ayrılmasından yarım saat sonra Erdem de otele gidip dinlenmek istediğini söyledi. Eve dönen Yankı ise Hakan'ı arayıp bu akşam yalnız kalmak istediğini söyledi. Tek başına uyumak, onu hâlâ tedirgin ediyordu ama bir geceliğine kafasını dinlemek istiyordu.

Eve gelip duş aldıktan sonra pijamalarını giydi ve yatağa kıvrıldı. Her zamankinden farklı olarak bu sefer, uyurken ışıkları açmıştı.

Burcu, hazırladığı cips ve bir bardak beyaz şarabı ile ayaklarını uzatarak keyif yapmayı düşünürken çalan kapı bu keyfine başlamadan ara vermesine neden oldu.

Kapıya gidip kimin geldiğini delikten kontrol etti ve yanaklarına hücum eden kanın sıcaklığını hissetti. Hemen dağılmış saçlarını toparladı. Ardından derin bir nefes alıp kapıyı açtı. "Ne işin var senin burada?"

Karşısındaki genç adam gülümsedi. "Seni görmek de güzel."

"Buraya istediğin zaman, istediğin gibi gelemezsin."

"Seni özledim ve ek olarak, ne zaman özlersem o zaman gelirim." Burcu, hiçbir şey söylemeden adamın gözlerinin içine baktı. Yüzündeki ifade oldukça sertti. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu genç adam umutla.

"Hayır."

Genç adam kaşlarını kaldırdı. "Peki," dedi. "Burada beklerim o zaman."

Burcu, bir süre karşısındaki kişiyi izledikten sonra gözlerini devirip kapıyı açık bıraktı ve mutfağa gitti. Dağıttığı alanı toparlamaya başladı. Salona gidebilirdi ama bu adamla uzanabileceği her yerden kaçarak aklınca, iradesizliğinin önüne geçiyordu.

Burcu tezgâhı temizlerken adam da ayakkabılarını çıkarıp mutfağa geldi. "Bu kadar soğuk olmak zorunda değilsin."

"Yalancısın," dedi Burcu.

Genç adam, başını iki yana salladı. "Hayır, değilim." Ardından kadına yaklaşacak gibi oldu ama Burcu, buna izin vermeden arkasını dönüp adamın suratına tokadı indirdi.

"İğrençsin!" diye bağırdı. "Söz vermiştin. Aptal gibi sana inandım!"

"Mecburdum," dedi karşısındaki adam.

"Benimle oynamaya mecbur muydun yani?" dedi Burcu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Karşısındaki adam, bu genç kadının duvarının inceldiğini hissetti ve ona doğru bir adım attı ama Burcu'nun öfkesi henüz dinmemişti. Adamın göğsünü yumruklayarak onu itti.

"Defol buradan!"

"Hayır." Genç adam ona doğru bir adım daha attı. Burcu, onu tekrar yumruklayacaktı ama adam, kadının bileklerini tuttu.

"Bırak beni!" Ama adam, Burcu'nun söylediklerini duymuyor gibiydi. Kadının bileklerini daha da sıkı tutup vücudunu ona bastırdı ve Burcu'nun bedenini tezgâhla kendisinin arasına sıkıştırdı. Burcu, bir an nefesinin kesildiğini hissetti.

"Eğer istiyorsan," dedi. "Bırakacağım."

Burcu, bir şey söyleyemedi. Gözlerini kapattı ve git gide yok olan öfkesini taze tutmaya çalıştı. "Bana yalan söyledin," dedi. "Beni kandırdın."

"Hayır," dedi adam. "Merak etme, çok az kaldı."

"Bu sefer ciddi olduğuna inanmıştım," dedi Burcu. Ardından gözlerini açıp arzunun açıkça kendini gösterdiği bakışlarla karşılaştı.

Adam, kadının bileklerini bıraktı ve ellerini kadının bedeninde gezdirmeye başladı. Burcu, bu dokunuşlara karşı koyabilecek kadar güçlü olduğunu sanmıyordu. Bu adamı çok özlemişti.

Tekrar gözlerini kapatıp kendini, anın büyüsüne teslim etti. Kalbi, deli gibi çarpıyordu. Genç adam kadının bileklerini bırakınca Burcu, kollarının çok serbest olduğunu hissetti ve destek almak için kollarını adamın boynuna doladı.

"Hakan," diye fısıldadı adamın dudaklarına onu öpmeden önce. "Seni özledim."

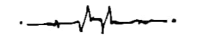
Hakan, cevap vermek yerine dudaklarını kadınınkilere bastırdı ve ona, tutku dolu bir öpücük armağan etti. Elleri, kadının her yerindeydi. Bir an kalçasında, bir an belinde, bir an göğsünde, bir an saçlarında... Burcu, bu işkenceye daha fazla dayanamayacağını hissetti ve adamın tişörtünü tutup hızla çıkardı.

Hakan'ın dudaklarında, istediğini almış olmanın verdiği zafer dolu gülümseme vardı. Burcu'yu belinden tutup yukarı kaldırdı. Aynı anda kadının bacakları Hakan'ın beline dolandı ve Hakan, onu yatak odasına götürdü. Koridorda görüş açısı bu kadar sınırlıyken hiçbir yere çarpmamayı başardı çünkü bunu, daha önce defalarca yapmışlardı.

Hakan, Burcu'nun üstünden kalkıp yatağın diğer tarafına yattığında nefes nefeseydi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Üzerine örtüyü

çekip anlamsızca çıplaklığını örten kadına baktı. Burcu ona cilveli bir şekilde gülümserken Hakan'ın dudaklarında da bir tebessüm belirdi. Ardından Burcu konuştu:

"Aramızdaki sırlara, bir yenisi daha eklendi."

Takvimler 18 Ağustos'u gösterirken Alper, derin bir nefes aldı ve on sekiz numaralı dairenin ziline bastı.

Kapı, kim olduğu sorgulanmadan açılmıştı çünkü geldiği yerde zaten bekleniyordu. Asansöre binip altıncı kata çıktı. Kapıyı açan kadın, Alper'in suratına bile bakmamıştı. Hoş, Alper'in de konuşmaya pek niyeti yoktu. Kadının yanından geçip salona geldi. Oturmak yerine birkaç dakika boyunca odada tur attı. Sabırsızdı ve bu yerden, bir an önce gitmek istiyordu. Merdivenlerin başına gelip kızın üst kattaki odasına doğru seslendi:

"Gökçe, gitmemiz gerekiyor!"

Bölüm Dört

10 Mart 2005 / Perşembe

"Gökçe?"

Gökçe, kitabının kenarına bir uzaylı resmi çizerken adını duyunca istemeden titredi. Tarih dersindelerdi ve kitaplarındaki soruları çözüyorlardı fakat Gökçe, dersten kopmuştu. Aslında bildiği konulardı fakat derse katılmak içinden gelmiyordu. Kendisini, sürekli uzaklara dalarken buluyordu ve işin garip tarafı, ne kadar zamandır dalgın olduğunu hiçbir zaman bilemiyordu.

Gökçe, kendisine dik dik bakan öğretmenin karşısında gerginlikle yutkundu. "Efendim?"

"On sekizinci sorudayız."

Gökçe hızlıca soruyu okudu. Neyse ki yorum sorusuydu. I. Dünya Savaşı'nın nedenlerinden bazıları maddeler hâlinde verilmişti ve bunlardan hangilerinin, doğrudan milliyetçilikle ilgili olduğu soruluyordu.

"A şıkkı," dedi Gökçe. Öğretmen cevabı kontrol ettikten sonra doğru olduğunu söyledi ve Yankı, diğer soruyu cevapladı. Gökçe, ancak o zaman sırayla soruları cevapladıklarını fark edebildi.

İlk dersi atlattıklarında, "İyi misin?" dedi Yankı, Gökçe'nin omzuna dokunup. O sırada Burcu, cüzdanını alıp kantine gitmişti. "Şu sıralar cidden çok dalgınsın. Sınava bu kadar az kalmışken kendini bırakman hiç iyi değil."

"Ders çalışma konusunda bir problem yaşamıyorum," dedi Gökçe. Murat'la yaşadıkları o olaydan beri, evden uzaklaşmak için tüm fırsatları değerlendiriyordu. Kendine bahaneler uyduruyordu ve ona

en çok faydası dokunan bahane, gece geç saatlere kadar kütüphanede ders çalışacağını söylemekti. Gerçekten de çalışan insanların yanında garip bir şekilde iştahı kabarıyor, hararetli bir şekilde ders çalışıyordu. Şu son birkaç günde bile bilgisine epey bilgi katmıştı.

"Umarım," dedi Yankı. Arkadaşı için endişelenmeden edemiyordu. Hayat, ona nasıl bir gelecek çizmişti, bilmiyordu ama Yankı, Gökçe'nin geleceğinin aydınlık olması gerektiğine inanıyordu.

Burcu, elinde bir bardak kahve ve iki çikolatayla geri döndü. Kahveyi Gökçe'ye uzattı. "Senin için. Derste, bir horlamadığın kaldı." Gökçe gülümserken Burcu, çikolatalardan birini Yankı'ya uzattı. Yankı, teşekkür edip çikolatadan bir ısırık aldı.

Kızlar, bir süre oturup havadan sudan konuştular. Yaklaşan sınav, onları oldukça tedirgin ediyordu. Aslında hepsi, birkaç sorunun hayatlarını şekillendirmede önemli rolü olmadığını içten içe biliyordu. Neticede bir sınav, hiçbir şeyin başlangıcı olamayacağı gibi hiçbir şeyin sonu da olamazdı. Elbette önemliydi ama asla kaderin majör düğümlerinden biri değildi. Sadece kaliteli bir yerde eğitim almak, birkaç kolaylık sağlardı, hepsi bu.

Yankı, araştırdığı okulları arkadaşlarıyla paylaşırken Gökçe, sınıfın kapısında bir hareketlenme fark etti. Ardından tanıdık bir yüz diğerlerinden ayrıldı ve sonunda görüntü, kendisine gülümseyen Alper'in yüzüne dönüştü.

Gökçe'nin dudaklarında ister istemez bir gülümseme belirince Burcu ve Yankı da refleks olarak kapıya baktı. Alper, diğer kızlara da gülümsedi ve ardından Gökçe'ye eliyle gelmesini işaret etti.

Yankı'nın tek kaşı havaya kalktı. "Neden o gelmiyor da ayağına çağırıyor?"

"Belki özel bir şey söyleyecektir," dedi Burcu ciddiyetle. Ardından Gökçe'ye döndü. "Haydi, git, çocuğu bekletme."

Gökçe, geçen muhabbetten dolayı biraz utanmıştı ama sakinliğini koruyup, "Delirmeyin," dedi. Ardından kalkıp Alper'in yanına gitti.

"Selam," dedi Alper, yüzünde kocaman ve insanın içini ısıtan bir gülümsemeyle.

"Merhaba," dedi Gökçe. Nedense, bir şeyler daha söylemesi gerekiyormuş gibi hissetmişti ama aklına bir şey gelmedi.

"Nasılsın?" dedi Alper.

"İyiyim," dedi Gökçe. "Neden yanımıza gelmedin?"

Alper'in gözleri, istemeden onu izleyen iki kıza kaydı. Hemen ardından Gökçe'ye bakıp, "Bilmem," dedi. "Rahatsız etmek istemedim. Bir de tanımadığım insanlara kendimi tanıtmak, bana çok ağır bir yük gibi geliyor." Gökçe, garip bulsa da anladığını gösterir gibi başını salladı.

"Aslında buraya gelişimin bir sebebi var," dedi Alper. Ardından biraz gerilmiş gibi avuç içlerini birbirine bastırdı. "Amcamın küçük bir barı var. Küçük dediysem aldanma. Yarın akşam, sürpriz bir sanatçı ağırlayacakmış. Bana, birkaç arkadaşımı davet edebileceğimi söyledi." Ardından omuz silkti. "Benim de aklıma sen geldin."

"Anladım," dedi Gökçe. "Peki, başka kim olacak?"

"Nasıl yani?"

Gökçe'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Hani birkaç arkadaşını getirmeni söylemiş ya," diye lafını hatırlattı.

Alper, "Ah, evet," dedi. "Şey, bizimkiler müsait değilmiş."

Gökçe, başını aşağı yukarı salladı. "Anladım. Çok isterim fakat söz veremem. Şu sıralar çok fazla ders çalışıyorum, biliyorsun."

Alper, anlayışla gülümsedi ama yaşadığı hayal kırıklığı gözlerinden belli oluyordu. "Elbette," dedi. "Sorun değil, sonra konuşuruz."

"Ben, sana yarın haber versem sorun olur mu?"

"Eğer cevabın olumlu olacaksa, hayır." Gökçe, bir an ne diyeceğini bilemedi. Alper, kızın ikilemde kaldığını görünce daha fazla tedirgin olmaması için, "Şaka yapıyorum," dedi. "Yarın konuşuruz."

Gökçe, dudaklarına bir gülümseme yerleştirirken, "Tamam," dedi.

Alper, yüzüne içten bir gülümseme yerleştirip başıyla selam verdikten sonra oradan uzaklaştı.

Gökçe, birkaç saniyeliğine çocuğu izledikten sonra arkadaşlarının yanına döndü. Tahmin ettiği gibi iki kız da meraklı gözlerle Gökçe'yi izliyordu.

"Ne olmuş?" dedi Burcu.

"Hiç," dedi Gökçe. "Yarın amcasının barında bir sanatçı mı ne çıkacakmış, beni de davet etti."

Burcu'nun kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkarken Yankı, ıslık çaldı. "Vay be," dedi Yankı. "Randevu gibi yani!"

Gökçe başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Yani, sanmıyorum."

"Ama emin de değilsin," dedi Burcu. "Senden hoşlanıyor olabilir mi?"

"Bilmem," dedi Gökçe. "Kimsenin beynine girip ne düşündüğünü anlayamam."

Burcu, bir süre ne diyeceğini bilemedi. Gökçe'nin bu kadar soğukkanlı olup bu konuyu düşünmemesine şaşırmıştı. O olsa, saatlerce düşünmeden duramazdı. Ama o, Gökçe'ydi işte. "Anladım," dedi. "Umarım, mutlu olursun."

Gökçe, şakacı bir şekilde gülümsedi. "Evlenmiyorum farkındasın, değil mi?"

Burcu da aynı şekilde gülümsedi. "Senin yanında birilerini görmeye alışık değilim. Biraz heyecanlandım."

"Muhtemelen gitmeyeceğim," dedi Gökçe. "Derslerime odaklanmam gerekiyor."

"Bir günden bir şey olmaz," dedi Yankı. Gökçe'den daha çok heyecanlandığını hissediyordu. Avuç içlerini, çenesinin altında birleştirdi ve arkadaşı için hayaller kurmaya başladı. "Bence harika olabilir. Neticede öğretmenlerimiz, sınav yaklaşırken derslere çok fazla asılmamızın iyi olmadığını söylemişti."

"Bilmiyorum," dedi Gökçe. Gerçekten de kafası karışmıştı. Aslında Alper'le vakit geçirme fikri, ona cazip geliyordu ama sınava bu kadar az kalmışken gezip tozmak, vicdanını huzursuz ediyordu.

"Neyse," dedi Yankı. "Yarına kadar vaktin varmış. Düşünür, karar verirsin." Gökçe, başını onaylar gibi salladı ve böylece konu kapanmış oldu.

Son teneffüs zili çaldığında Yankı, birkaç abur cubur alıp sınıfa geldi. Üç kız biraz oturduktan sonra Yankı, "Bizimkileri gördünüz mü?" dedi. "Normalde hep yanımıza uğrarlar."

"*Bizimkiler mi,*" dedi Burcu, dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle. "Yoksa Hakan mı?"

Gökçe de Burcu gibi gülümserken Yankı'nın yanakları hafifçe kızardı. "Bizimkiler," diye yineledi. "Bu sefer biz gitsek ya?"

"Cips keyfimi, sen ve sevgilin için bozamam," dedi Gökçe. "Çok istiyorsan sen gidebilirsin." Yankı, umutla Burcu'ya baktı.

"Çikolata çok lezzetli," dedi. Ardından çocuk gibi dudaklarını büzdü. Yankı, iki kızdan da umudunu kesince onlara dil çıkarıp yerinden kalktı.

Koridorda birbirini kovalayan birkaç oğlana çarpmamak için zorlansa da Erdem ve Hakan'ın sınıfına ulaştı fakat sıralara baktığında sadece Erdem'i gördü. Kitaptaki sorulara gömülmüş, sakince çözüyordu. Sınava sayılı günler kalmıştı ve herkes, vaktini her fırsatta soru çözerek geçiriyordu.

"Selam," dedi Yankı, Erdem'in yanına gidip. "Hakan'ı gördün mü?"

"Kantindedir." Yankı arkasını dönüp gidecekti ki Erdem'de bir tuhaflık olduğunu hissetti. Konuşurken, kitaptan kafasını bile kaldırmamıştı. Normalde de çok neşeli bir çocuk sayılmazdı ama en azından arkadaşlarıyla konuşurken göz teması kurardı. Bu davranış, pek ona göre değildi.

"Şey," dedi çekinerek. Ardından önündeki sıraya oturdu. "Sen iyi misin?"

Erdem, ancak o zaman kafasını kaldırıp kıza baktı. Bir şeyler söyleyecek gibi dudaklarını araladı ama hemen ağzını kapatıp sessizliğini korudu. Yankı'nın içinden ısrarcı olmak geçse de arkadaşına saygı göstermesi gerektiğini düşünüyordu.

"Önemli bir şey değil," dedi sonunda Erdem.

"Ama belli ki senin için önemli."

Erdem, biraz daha düşündü. Kafasının karışık olduğu gözle görülen bir gerçekti. "İçimde bir şeylerin büyüdüğünü hissediyorum," dedi. "Bazen beni gülümsetiyor ama bu hisler... Sadece iyi bir şey değil işte." Erdem biraz daha düşündü. "İçimde nefret de büyüyor, öfke de."

"Nefret mi?" dedi Yankı. "Neye karşı?"

Erdem, tıpkı Gökçe'nin derste daldığı gibi bir süre uzaklara daldı. "Veya kime karşı?"

Yankı, anlamıyormuş gibi gözlerini kıstı ve içgüdüsel olarak arkadaşının elini tuttu. Onun yanında olduğunu göstermek istiyordu. "Erdem, iyi misin?"

Erdem, dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Hakan, muhtemelen kantindedir," dedi. "İstersen ona bir bak."

Yankı, kovulduğunu hissetti ama yine de, "Arkadaşımı merak ediyorum," dedi.

"Dediğim gibi önemli bir şey değil."

Yankı yine de orada bekledi. Aslında Hakan'ı bulmak istiyordu ama Erdem'i böyle buruk bırakası yoktu. "Sanırım sizin Alper," dedi Yankı. "Gökçe'den hoşlanıyor."

"Nereden çıktı bu?"

"Alper, onu bir yere davet etmiş."

Erdem'in kaşları havaya kalktı. "Demek bu konu hakkında konuşuyorlardı." Yankı'nın kaşları çatılınca, "Sizin sınıfın önünde ikisini gördüm de," diye açıklama yaptı.

"Neden yanımıza gelmedin?"

"Kalemim sizde mi kaldı diye soracaktım. Komik ama cebimden çıktı. Ben de sınıfa geri döndüm." Yankı, başını aşağı yukarı salladı. Aslında Erdem'in, Gökçe ve Alper'in flört ediyor olmasına güleceğini düşünmüştü ama karşısındaki çocuk oldukça ciddiydi.

Yankı, yeni bir konu bulmaya uğraşırken Hakan içeri girdi. Sevgilisini orada görünce yüzüne bir gülümseme yerleştirip kızın yanına oturdu.

Yankı, bu gülümsemeye karşılık vermedi çünkü sevgilisine biraz bozulmuştu. "Nerelerdeydin?"

"Bir seferlik de sen gel istedim," dedi Hakan. Yankı'nın ona bozuk olduğunu fark ettiğinde kızın saçlarını karıştırdı. İkisi şakalaşırken Erdem, ciddiyetle soru çözmeye devam etti. Yankı, bu bozuk ruh hâlinin Erdem'e göre olmadığını düşünüyordu ama arkadaşının daha fazla üstüne gitmemeye karar verdi.

Birkaç dakika sonra zil çalınca Yankı sınıfa gitti. Suratı ister istemez düşmüştü. Kızın bu hâli, Gökçe'nin gözünden kaçmadı. "Ne oldu?" diye fısıldadı derste.

"Aklım Erdem'de kaldı," dedi Yankı. "Biraz garip davranıyor."

"Takma kafana," dedi Gökçe. "Sınav hepimizi yordu. Onun da kafası bulanıktır." Yankı cevap vermedi. Öyle olmasını umuyordu.

Son ders bittiğinde kızlar toparlanana kadar Erdem ve Hakan, çoktan kızların sınıfına ulaşmışlardı. Hep birlikte okuldan çıktılar.

Gökçe, arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra durağa gidip otobüs beklemeye koyuldu. Nihayet otobüsü geldi. Yol boyunca kitap okuduğu için zamanın nasıl geçtiğini anlamadan eve varmıştı.

Ne yazık ki, diye düşündü.

Apartmandan içeri girdi. Oturdukları kata yaklaştıkça bağırışların yükseldiğini hissetti. Ardından *bağırışlar* diye bir şeyin olmadığını fark etti. Tek kişi bağırıyordu, o da Murat'tı.

Anahtarını kullanarak kapıyı açtı ve sesin dışarı çıkmaması için hızla kapattı. Sesi takip edip salona ilerlerken Murat'ın çığlıkları daha net duyulur olmuştu. "Gökçe kadar olamıyorsun! Sana basit bir iş verdim, onu bile beceremedin. Aptal herif!"

Gökçe salona geldiğinde Semih'in tek kişilik koltukta sus pus oturduğunu gördü. Murat ise oradan oraya dolanıyor, öfke kusuyor, küfürler ediyordu.

"Neler oluyor?" dedi Gökçe.

"Bu salak ne yapmış, biliyor musun?" diye bağırdı Murat. Gökçe, malum olaydan sonra ilk kez doğrudan konuştuklarını fark edince vücudu titredi ama belli etmemeye çalıştı. Murat, zaten delirmiş gibi olduğundan bu küçük ayrıntıyı fark etmemişti. "Ona, arabayı tamire götürmesini söyledim. Motordan garip sesler çıkıyor, dedim. Gitmiş, arabayı çarpmış!"

"Adam aniden önüme çıktı diyorum," dedi Semih. Kendisini çaresizce savunmaya çalışması, kızı biraz üzmüştü. "Neyse ki ikimiz de yavaş gidiyorduk. Asıl aptal olan o."

"Kes sesini!" Semih, babası kendisine bağırınca korkuyla titredi ve yerine sindi. Ardından yardım ister gibi Gökçe'ye baktı. Semih ondan iki yaş büyüktü ama Gökçe, ondan kat kat daha zekiydi ve daha cesurdu. Birkaç kelimesiyle karşısındakini hemen susturabiliyordu.

"Semih," dedi Gökçe. "İstersen sen mutfağa git." Semih, itiraz edecek gibi oldu ama Gökçe'nin ikna edici bakışlarına maruz kalınca bir şey demeden oradan ayrıldı.

Semih çıkınca Gökçe kapıyı kapattı. "Abartıyorsun," dedi. "Çocuk okuldan arta kalan saatlerinde köpek gibi çalışıyor ve parasının çoğunu sana getiriyor. Ona say işte. Kızdın, bitti."

Murat olayın bu kadar hafife alınmasına iyice sinirlenmiş gibi Gökçe'ye baktı. "Kızdım ve bitti, öyle mi?"

"Öyle."

"Gökçe," dedi Murat. "Sen, ne zaman seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmayı bırakacaksın?"

"Sen saçmalamayı ne zaman bırakırsan."

Murat, salonun ortasında birkaç tur daha attı. "Arabayı sana verseydim istediğim şeyi sen bile yapabilirdin," diye öfkeyle söylenmeye devam etti: "Bir kız kadar olamıyor."

Gökçe'nin tek kaşı havaya kalktı. "Bir kızı küçümsememen gerektiğini sana öğrettiğimi sanıyordum."

Murat'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir şeyler söylemek istedi fakat aklına bir şey gelmedi. Şu durumda söylenecek çok şey de yoktu zaten. Kızın yanından hızla geçip odasına gitti.

Murat gidince sonunda Gökçe, dimdik tuttuğu omuzlarını düşürüp derin bir nefes aldı. Alnında küçük küçük terler birikmeye başlamıştı. Biraz durup kendine rahatlamak için süre tanıdıktan sonra mutfağa, Semih'in yanına gitti. Çocuğun gözleri dolmuştu.

"İyi misin?" dedi Gökçe.

Semih, omuz silkti. "Aslında haklı," dedi. "İşleri hep berbat ediyorum."

Gökçe, gözlerini devirdi. "Saçmalama, lütfen," dedi. "Boş insanların lafına bakıp kendini yargılarsan, işte o zaman işleri berbat edersin. Sana bağırıp çağırması, onu haklı ya da güçlü yapmıyor. Bunu anlamalısın."

Semih bir şey demedi. "Umarım buradan giderken beni de yanında götürürsün."

Gökçe'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Semih'in Gökçe'ye bu kadar güvenmesi kızın hoşuna gitmişti. "İsterim," dedi.

Semih, daha fazla karamsarlıkla vaktini harcamak istemedi. "Bugün neler yaptın?" dedi. "Yine kütüphaneye gidecek misin?"

Gökçe, başını aşağı yukarı salladı. "Bir şeyler atıştırayım, gideceğim. Diğer soruna gelirsek, aynı saçmalıklar ve bunalımla dolu bir gün oldu."

"Kendini sürekli bir yerlere kapatıyorsun," dedi Semih. "Biraz eğlenmeni istiyorum."

"Merak etme," dedi Gökçe. "Ben iyiyim." Semih gülümsedi ve Gökçe'ye inanmak istedi.

Sonraki yarım saat Gökçe'nin çantasını hazırlaması, üstünü değiştirmesi ve bir şeyler atıştırıp evden çıkmasıyla geçti. Saat üçü bulurken kütüphaneye varmıştı. Kütüphane, gece on ikiye kadar hizmet veriyordu. Önünde uzun saatler vardı.

Kitaplarını yavaşça çıkarıp çalışmaya koyuldu. Gökçe, çalışmaya her zaman sözel derslerle başlardı. Ardından sayısal derslere bakardı. O gün de öyle yaptı. O kadar derin çalışmıştı ki havanın karardığını fark etmedi bile.

Yankı, yaptığı sarmaları saklama kabına yerleştirirken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Hakan, bir süredir ondan sarma yapmasını istiyor, hatta istemekle kalmayıp yalvarıyordu. Şimdi, sevgilisine sürpriz yapmak istemişti.

"Kaç gibi gelirsin?" dedi annesi, mutfakta Yankı'nın tepesine dikilirken.

"Biraz oturup geleceğim, anne," dedi Yankı. Ardından yiyecekleri çantasına yerleştirdi. "Merak etme, erken dönerim."

Ayakkabılarını giyip çıkmak üzereyken annesi, "Gökçe'ye selam söyle," dedi.

"Olur," dedi Yankı. Söylediği beyaz yalan yüzünden kendisini daha fazla suçlu hissetmeden annesinin yanağına bir öpücük kondurup evden ayrıldı.

Hava biraz serindi. Bu yüzden hızlı hızlı yürürken ellerini montunun cebinden hiç çıkarmadı. Hakan'ın evinin önüne gelince cep telefonunu çıkardı ve tuşlara basarak sevgilisini aradı.

Telefon dördüncü çalışta açıldı. "Efendim?"

"Selam," dedi Yankı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç," dedi Hakan. "Uzanıyorum, sen?"

"Sizin evin önündeyim," dedi Yankı. "Sana küçük bir sürprizim var."

"Ne?" dedi Hakan. Ses tonunun anında değişmesi, Yankı'nın kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Neredeyim, dedin?"

"Sizin evin önündeyim," diye yineledi Yankı. "İn, haydi. Bekliyorum."

Hakan, birkaç saniye durduktan sonra, "Tamam," dedi. "Bizim evin birkaç sokak ilerisinde bir kafe var. Orada bekle, ben geliyorum."

Yankı'nın kaşları iyice çatıldı. "Neden?" dedi. "Merdivenlerin önündeyim, bekliyorum."

"Üşüme diye diyorum, hayatım," dedi Hakan. Rahat görünmeye çalışıyordu ama sesi, oldukça gergin geliyordu.

"Hakan," dedi Yankı. Bir şeylerin ters gittiğini sonunda anlamıştı. "Neredesin?"

Hakan bir süre durduktan sonra, "Bir arkadaşımda," dedi. "Hemen kızma-"

"Bana yalan mı söyledin?"

"Öyle değil," dedi Hakan.

Yankı, Hakan'ın bir şeyler daha söyleyeceğini anladı ama kendisine yalan söylenmesine tahammül edemedi. Sokakta olduğunu umursamadan, "Siktir git!" diye bağırdı. Ardından telefonu çocuğun suratına kapattı ve ağlayarak oradan uzaklaştı.

Gökçe, başına bıçakların saplandığını hissettiğinde kitabı kapattı ve etrafına baktı. Geldiği saatte olduğu gibi kalabalık değildi ama yine de birkaç öğrenci vardı. Şişesinden birkaç yudum su alıp bileğindeki saate baktığında şok oldu. Saat on buçuğu geçiyordu. Yedi buçuk saatten uzun bir süredir ders mi çalışıyordu?

Derin bir nefes alıp kitaplarını ve defterlerini çantasına yerleştirdi. Beş dakika daha türeve katlanabileceğini sanmıyordu. Çantasını alıp kimliğini, bıraktığı görevliden teslim aldı ve binadan çıktı.

Biraz yürüdükten sonra cebindeki telefonu titredi. Arayan Yankı'ydı. Telefonu, açma tuşuna basıp kulağına götürdü. "Alo?"

"Gökçe." Yankı'nın sesi, ağladığını belli edecek kadar bitikti.

Gökçe, bir an durup, "Yankı," dedi. "İyi misin?"

"Hayır."

"Neredesin?"

"Ben de sana onu soracaktım. Görüşebilir miyiz?"

Gökçe hemen, "Olur," dedi. "Nerede?"

"Sizin evin oralarda bir yere oturacağım," dedi Yankı. "Seni tekrar ararım."

Gökçe onay verdikten sonra telefonu kapattılar. Kız, evine doğru yürürken Yankı tekrar aradı ve nerede olduğunu söyledi. Gökçe'nin kafeye ulaşması on dakikasını almıştı.

Kafeye girer girmez gözleri hemen Yankı'yı buldu ve neredeyse koşarak kızın yanına gitti. "Ne oldu?" dedi yanındaki sandalyeye otururken.

Yankı'nın gözleri tekrar doldu. "Hakan'a bir şeyler hazırlamıştım," dedi. "Sürpriz yapmak için." Gökçe, sabırla dinlemeye devam etti. "Evinin önüne gelince onu aradım. Evde olduğunu söyledi. Aşağıya inmesini, evinin önünde olduğumu söyleyince..." Yankı, yanağından süzülen bir damla yaşı hızla sildi. "... Eli ayağı titredi," dedi. "Bahaneler uydurmaya çalıştı. Evde değilmiş."

Gökçe, iyi niyetiyle, "Belki bir işi çıkmıştır," dedi.

Yankı başını iki yana salladı. "Saçmalama," dedi. "Ses tonundaki telaşı hissettim. Yakalandığını anlamış gibi tedirgindi. Ayrıca bir işi çıksa söylerdi."

Gökçe, bir şey söylemeden önce birkaç saniye düşündü. "Sence seni aldattı mı?"

"Yalan da bir aldatmadır."

Gökçe, bir şey söylemek yerine başını olumlu anlamda salladı. "Bitti mi yani?"

Yankı, bir süre düşündükten sonra başını aşağı yukarı salladı. "Bitti."

Gökçe, Yankı'nın omzunu okşadı. "Bir geri zekâlı için sakın bir daha gözyaşı dökme," dedi. "Hele ki seni hak etmeyen bir geri zekâlı içinse sakın." Yankı, başını aşağı yukarı salladı ve dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. Gökçe, bu gülümsemenin sahte olmadığını hissetti.

"Baksana," dedi Gökçe. "Alper'in davetini kabul mü etsek?"

"Saçmalama," dedi Yankı, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. "Çocuk bizi değil, seni davet etti ve bana kalırsa bu, arkadaşça bir davet değil."

"Sevgili falan istemiyorum," dedi Gökçe. "En azından şimdilik. Fakat iyi vakit geçirebileceksek bundan mahrum kalmanın da manası yok."

Yankı'nın dudaklarındaki gülümseme yayıldı. "Demek sevgili düşünmüyorsun," diye Gökçe'yi tekrarladı.

"Ne oldu?"

Yankı omuz silkti. "Hiç," dedi. "Bugün Alper'i görünce nasıl gülümsediğin aklıma geldi de." Gökçe kızın kolunu cimcikledi ve Yankı, bu konu hakkında sessiz kalmaya karar verdi.

"Ben, yarın onunla konuşurum," dedi Gökçe. "Uyarsa gideriz, uymazsa ders çalışarak aşk acını atlatırsın."

Yankı dudaklarını büzdü. "Bu, kulağa pek iyi gelmiyor."

İki kızın yarım saat daha süren sohbetinden sonra Yankı, Hakan için hazırladıkları yiyecekleri Gökçe'ye verdi. Yemekleri çöpe atma konusunda hassastı ve iştahı da yoktu. Üstelik bir lokmaya bile dokunulmazsa annesi bir şeylerin ters gittiğini anlardı.

Gökçe, kapları çantasına doluşturduktan sonra arkadaşıyla vedalaştı. Yolda yürürken saatin on biri geçtiğini fark etti. Gün, onun için çok çabuk geçmişti. Annesi onu kütüphanede zannettiğinden eve biraz daha geç gitme hakkı olduğunu biliyordu ve bu hakkını, sonuna kadar kullanacaktı.

Evine giren sokağa girmek yerine sola dönüp çocuk parkına yöneldi.

Er ya da geç, o eve girecekti. Bunu biliyordu ama olabildiğince geciktirmeye çalışmaktan vazgeçemiyordu.

Parka girdikten sonra salıncaklara doğru ilerledi ama orada birini görmek, yavaşlamasına neden oldu. Muhtemelen kendisi yaşlarında genç bir erkek, ona sırtı dönük bir şekilde salıncakta oturuyor, yavaşça sallanıyordu. Giydiği siyah mont, gecenin karanlığına karışmasına neden oluyordu.

Normalde böyle şeyler, Gökçe'yi korkuturdu ama evi hem çok yakındı hem de mahalledeki herkes birbirini tanırdı. Kendisini tehlikede hissetmiyordu.

Gökçe, bir şey söylemeden salıncaklara doğru ilerledi ve çantasını yere bıraktı. Ardından salıncağa oturup var gücüyle sallanmaya başladı. Salıncak yukarı çıktıkça gökyüzüne dokunmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Dikkat et," dedi yanındaki çocuk. "Zincirlerin koparsa düşersin."

"Eğer zincirlerin koparsa kendini gökyüzüne uçacağına inandırırsan sorun olmaz," dedi Gökçe.

Yabancı yüksek sesle güldü. "Garip bir bakış açısı."

Gökçe, kiminle konuştuğunu görebilmek için ayaklarını yere sürttü ve biraz yavaşladı. Yanındaki salıncakta sallanan kişinin yeşil gözleri, doğanın sıcaklığını barındırır gibiydi. Kumral saçları dağılmıştı. Yeni çıkmaya başlayan sakalları, ona ayrı bir hava katmıştı.

"Seni daha önce hiç görmedim," dedi Gökçe. "Yeni mi taşındın?"

Çocuk omuz silkti. "Belki."

Gökçe kaşlarını kaldırdı. "Peki," dedi. "Adın ne?"

Çocuk biraz düşündükten sonra, "Hm," diye mırıldandı. " Bay R.'ye ne dersin? Sadece R. de olabilir."

Gökçe kaşlarını çattı. "Bay R. mi? Bir yerden tanıdık geliyor ama emin olamadım."

Bay R.'nin dudaklarında bir tebessüm oluştu. "Stefan Zweig'ı bilir misin?"

Gökçe, başını aşağı yukarı salladı. Ardından aklına gelen bir bilgiyle kaşlarını yukarı kaldırdı. "*Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu!*" Sonra biraz düşündü. "Bay R., herkesin iyi olarak tanımlayabileceği bir insan değil," dedi. "Bir aşka ne kadar sırt çevrilirse o kadar sırt çevirmiş biri. Neden kendine böyle hitap ediyorsun?"

"Her insanın içinde bir Bay R. yatar. Aslında hepimiz, bir noktada onun kadar kör ve acı verici derecede umursamaz olabiliriz."

Gökçe, kendisine söylenmek isteneni anlamıştı ama nedense anlam verememişti. "İddialı bir yorum," dedi. "Ben öyle olduğumu düşünmüyorum."

Bay R. omuz silkti. "Sadece kendini kandırıyorsun."

"Belki de," dedi Gökçe. "Belki de kendini kandıran sensindir."

"Olabilir. Peki, senin adın ne?"

Gökçe, biraz düşündü ve kendisini tıpkı bu yabancı gibi bir kitap karakterine sokmaya karar verdi. "Veronika'ya ne dersin?"

Bay R.'nin kaşları çatıldı. "Umarım, *Veronika Ölmek İstiyor*'daki Veronika'dan bahsetmiyoruzdur."

"Tam da ondan bahsediyoruz."

"Neden kendine böyle bir karakteri yakıştırdın?"

Gökçe, kitapta geçen en sevdiği alıntılardan birini tekrarladı: *Hepimiz şu ya da bu biçimde deliyiz zaten.* Ardından biraz durdu. "Sanırım, bu cümleye fazlasıyla katılıyorum."

Bay R.'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kitaplarla ilgili konuşabileceğim bir arkadaş edindiğim için mutluyum."

"Çok fazla okuyamıyorum," dedi Gökçe. "Dersler, dersler ve dersler..."

"Peki," dedi Bay R.. "Sana numaramı versem olur mu? Belki kitap okumaya tekrar döndüğünde sohbet etmek istersin."

Gökçe'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sevinirim."

Ertesi gün Yankı ve Gökçe, okula birlikte gitmeye karar verdiler. Yankı, kesinlikle Hakan'la konuşmak istemiyordu ve Gökçe'nin, Hakan'ı kendisinden uzak tutacağına inanıyordu. Gökçe, istediğinde gerçekten çok cazgır bir kız olabiliyordu.

Birlikte okula doğru yürürlerken Gökçe, çözülen bağcıklarını bağlamak için eğildi. Tam o sırada yoldan geçen bir araba dikkatini çekti. Hafifçe doğrulup içinde giden kişilere dikkatlice baktı. *O adam. Burcu...*

Gökçe kaşlarını çatıp doğruldu. Yankı'ya baktığında kızın yol kenarındaki kediyi sevdiğini gördü. Bir şey görmemişti. Derin bir nefes alıp doğruldu. "Gidelim."

Yavaşça yürürken Yankı, "Gökçe," dedi. "Sana anlattıklarımdan Burcu'nun ya da Erdem'in haberi olmasın, olur mu?"

"Elbette ama neden?"

Yankı omuz silkti. "İkisini de seviyorum ama benim en yakın arkadaşım sensin. Güvenmiyor değilim ama bilmemeleri beni daha huzurlu hissettirir."

Gökçe, anladığını gösterir gibi başını salladı ve arkadaşına sıcak bir gülümseme armağan etti.

Birlikte okula doğru ilerlerken kapının önünde Alper ve arkadaşlarına rastladılar. Gökçe, diğer iki çocuğu tanıyordu. Birlikte sınav sorularını çalmışlardı.

"Selam," dedi Gökçe.

Alper de aynı şekilde gülümsedi. "Merhaba."

"Bu akşamki davetine geleceğimi söyleyecektim," dedi Gökçe. "Arkadaşım da benimle olacak ama," dedi ardından Yankı'yı göstererek. Ardından arkadaşının mahcup hissetmemesi için, "Annem işte," dedi.

"Anladım," dedi Alper. Yankı'nın düşündüğü gibi bozulmuşa benzemiyordu. Aksine, gözlerinde oluşan parıltı, hâlinden oldukça memnun olduğunun göstergesiydi.

Yankı, Alper'in yanındaki çocuklara, "Siz niye gelmiyorsunuz?" diye sordu.

"Nereye?" dedi Okan.

"Hani Alper'in amcasının barına bir sanatçı gelecekmiş ya," dedi Yankı. "Birkaç arkadaşını da davet edebilirmiş ama sizin işiniz çıktığı için Alper, son çare olarak Gökçe'yi davet etmiş."

Alper gözlerini kaçırıp sertçe yutkunurken Okan'ın kaşları havaya kalktı. "Alper'in amcasının barı mı varmış?"

Gökçe ve Alper dışında herkes, kocaman sırıtmaya başladı ve Ufuk, "Alper'in amcası mı varmış?" diye sordu. Bu diyalog, üçünün kahkahalarla gülmesine sebep oldu.

Alper, işleri batırdığının farkına varırken bir elini saçlarına götürdü. Gökçe'nin de yanakları kızarmıştı. Yankı, kızın durumunu fark edince daha fazla uzatmayıp, "Akşam saat kaç gibi buluşalım?" dedi.

"İsterseniz ben sizi alayım," dedi Alper. Konunun değişmesi onu mutlu etmişti. "Biraz erken buluşup yemek yeriz."

"Olur," dedi Yankı. "Benim işim biraz uzun sürebilir. İstersen sen, önce Gökçe'yi al. Biz sonra buluşuruz."

"Olur," dedi Alper.

Gökçe derin bir nefes alıp, "Tamam," dedi. "Akşam konuşuruz o zaman." Alper başını sallayınca Gökçe, Yankı'nın koluna girip okula doğru ilerledi.

"Biraz heyecanlanmış gibisin," dedi Yankı. Dudaklarındaki alaycı gülümseme, her zamanki gibi yerindeydi.

"Bir kelime bile etme," dedi Gökçe. Sinirli görünmeye çalışıyordu ama o da gülümsemeden edemedi.

"Tamam, tamam," dedi Yankı. "Sustum."

Erdem'in birkaç kez uğraması dışında gün, Yankı ve Gökçe'nin sohbetleriyle geçti. Burcu, o gün okula gelmemişti. Gökçe, arkadaşını düşünmeden edemedi. Birilerinin oyuncağı olmasından deli gibi korkuyordu ama daha fazla karışmak istemiyordu.

Çıkışta Yankı ve Gökçe, Alper'le nerede buluşacaklarını konuştular. Alper, Gökçe'nin numarasını alıp onu saat yedide almak için söz verdi ve dağıldılar.

Gökçe, eve geldiğinde dünün aksine ortama bir sessizliğin hâkim olduğunu fark etti. Bu iyi miydi yoksa kötü mü, emin olamadan mutfağa doğru ilerledi. Tahmin ettiği gibi annesi oradaydı.

"Merhaba," dedi Gökçe.

"Merhaba."

"Ne yapıyorsun?"

"Yemeğe köfte kızartacağım. Gerçi sen yine yemekte olmazsın herhâlde." Gökçe başını salladı. "Murat da köfteyi çok sever."

Gökçe, bir an ne diyeceğini bilemedi. Hemen ardından annesini bir yalanla yaşamak, bir adiyle aynı yastığa baş koymak zorunda

bıraktığı için kendinden nefret etti. *Belki,* diye düşündü. *Gerçekleri öğrenirse o adamı terk eder.*

Birkaç gündür evden uzak duruyordu çünkü bu konuşmayı yapmak için kendisini hazır hissetmiyordu. Ona annelik yapan kadına, kocasının nasıl bir mal olduğunu anlatmak düşündüğünden daha da zordu.

Ama artık bu yükle daha fazla yaşayamayacağını hissetti. "Anne-" diye söze başladı ama Zeynep, tam o sırada farklı bir şey söylediğinden, kızın ona seslendiğini duymadı.

"Murat'ın işleri şu sıralar bereketli," dedi. "Bu iyi oldu, belimizi doğrultur. Her şey pahalı, her şey!"

Gökçe, tekrar yerine sinerken bir süre sessiz kaldı. Ardından sertçe yutkundu ve zihninde oluşan iki kelime dışında her şey, onun için karanlığa karıştı. *Ona muhtaç.*

Kız, tepesinde öylece dikilince Zeynep, "Sen bana bir şey mi diyecektin?" diye sordu.

Gökçe, birkaç saniye öylece sessiz kaldıktan sonra, "Evet," dedi. "Akşam, Yankı'yla buluşacağız da."

"Tamam," dedi Zeynep. "İkinizin de telefonu açık olsun." Gökçe, bir şey söylemek yerine başını aşağı yukarı salladı ve oradan uzaklaştı.

Odasına girdikten sonra her zamanki gibi camın kapalı olduğundan emin oldu. Yatağın altını ve dolapları kontrol etti. Sonunda odada tamamen yalnız olduğuna kendisini inandırdığında kapıyı iki kez kilitledi ve yatağına uzanıp birkaç dakika tavanı izledi.

Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından nefes alış verişi hızlandı. Yatakta yana dönüp, dizlerini kendine çekti. Tüm bunlar olurken gözyaşlarının süzüldüğünü fark etmemişti.

Hayat, onu gerçekten yoruyordu.

On sekiz yaşında olmasına rağmen, kocaman bir insan olmak zorunda kalmıştı ve bu durumdan nefret ediyordu. Yaşıtları gibi tek derdinin sınav olmasını istiyordu ama o, ölümle aynı çatı altında olduğunu düşünmeden edemiyordu. Korkmadan edemiyordu.

Orada, o şekilde ne kadar kaldığını bilmiyordu. Sonunda ağlaması yavaşladı ve yerini sessiz, derin düşüncelere bıraktı. Ağlamak

bile artık içini rahatlatamıyordu ama en azından hafiflemiş hissettiriyordu. Doğrulup ıslanan yanaklarını sildi ve üstünü değiştirip pijamalarını giydi.

Bugün, kütüphaneye gitmeme kararı almıştı. Zaten hazırlanmak için dersi erken bırakması gerekiyordu. Değerli zamanını yolda harcamak istemedi ve masasının başına oturdu.

Saat altıyı birkaç dakika geçerken kitabının kapağını kapattı. Odasından koşarak çıkıp banyoya girdi. Dişlerini fırçaladı ve yüzünü yıkadı. Biraz daha dinç hissediyordu.

Odasına tekrar döndü. Siyah, kendisine biraz bol gelen bir bluzla siyah bir pantolon giydi. Cildinde büyük bir problem yoktu ama koyu göz halkaları, nedense sinirini bozdu. Normalde böyle küçük şeyleri pek takmazdı ama güzel olmak istediğini fark etti.

Cildine biraz fondöten uyguladıktan sonra dudaklarına kahverengi-bordo tonlarında bir ruj sürdü. Kirpiklerini maskarayla yukarı kaldırdı, yanaklarını allıkla renklendirdi. Bu küçük dokunuşlar bile Gökçe'nin güzelliğine güzellik katmıştı.

İşi bitince aynada kendisine kısaca göz attı. Birden, fazla basit olduğunu düşündü ve içini garip bir huzursuzluk kapladı. Ardından bu düşünceden kurtulmak için başını iki yana salladı. Şık bir restorana gitmediğini kendine hatırlattı. *Ayrıca ne olmuş?* diye düşündü. *Sen busun. İnsanlar için kendinle oynamana gerek yok.*

Telefonuna gelen bir mesajla dikkati dağıldı ve hemen telefonunu kaptı. Mesaj, Alper'den geliyordu. Sözleştikleri yere gelmişti.

Gökçe, çantasına birkaç ıvır zıvırı doldurduktan sonra aynada son kez kendine baktı, derin bir nefes aldı ve odadan çıktı.

Montunu ve ayakkabılarını giyerken Zeynep'e, "Çıkıyorum!" diye seslenmeyi unutmadı.

Apartmandan neredeyse koşar adımlarla çıktıktan sonra derin bir nefes aldı ve adımlarını yavaşlattı. "Salak salak davranmayı bırak," dedi kendine yüksek sesle. "İyice aptallaşmaya başladın."

Alper'le buluşacakları yere geldiğinde, çocuğu bir arabaya yaslanmış bir şekilde buldu. Göz göze geldiklerinde Alper'in dudaklarında küçük bir gülümseme peyda oldu.

"Selam," dedi Gökçe.

"Merhaba," dedi Alper. "Farklı görünüyorsun."

"Öyle mi?" dedi Gökçe. "Pek dikkat etmemiştim oysaki."

Alper gülümserken, "Anladım," dedi. Ardından Gökçe'nin oturması için arabanın kapısını açtı.

Gökçe arabaya binmeden önce şüpheyle Alper'e baktı. "Ehliyetin var mı senin?"

"Küçük ayrıntılara takılmayalım, lütfen."

Gökçe ciddi görünmeye çalışıyordu ama gülümsemeden edemedi. "Yani," dedi. "Hayatım, küçük bir ayrıntı sayılmaz."

"Bak," dedi Alper. "Arabayı almak için babama yeterince yalvardım zaten. Lütfen, bir de sana yalvarmayayım. Yarın ya da sonraki gün, bu nazına katlanabilirim ama aynı gün içinde hem babam hem sen... Çok fazla olur."

Gökçe, bir şey söylemek yerine gülümseyip, "Umarım iyi kullanıyorsundur," dedi ve arabaya bindi.

Alper, sürücü koltuğuna oturduktan sonra ikisi de kemerlerini bağladı ve Alper, "Arkadaşını arayacak mısın?" dedi.

Gökçe, bir an Yankı'yı unuttuğu için vicdan azabı çekti ama bunu belli etmeden telefonunu çıkarıp Yankı'yı aradı.

Telefon üçüncü çalışta açıldı. "Alo?"

"Yankı, selam," dedi Gökçe. "Biz buluştuk, nereye gelelim?"

"Şey," diye mırıldandı Yankı. "Benim işim uzadı."

"Ne işi?" dedi Gökçe tek kaşını kaldırıp. Ardından kemerini çözüp arabadan indi.

Yankı, o sırada yatağına uzanmış, saçlarıyla oynarken telefondaki arkadaşına, "Çok yorucu bir gündü," dedi. "Teyzem doğum yaptı, şimdi hastanedeyiz."

Gökçe, sessiz olmaya çalışarak, "Yankı," dedi. "Senin teyzen yok ki!"

"Öyle mi?" dedi Yankı. "Ay, tüh!"

"Oynama benimle," dedi Gökçe. "Evdesin, değil mi? Geliyoruz."

"Evde değilim," dedi Yankı. "Dedim ya, teyzem-"

"Yankı!"

"Çok üzüldüm şimdi," diye mırıldandı Yankı sahte bir duygusallıkla. "Alper'le baş başa olmak zorunda kaldın. Neyse, sağlık işte. Alper'e gecikeceğimi söyle."

Gökçe gülümsemeden edemedi. "Geleceksin yani."

"Sanatçıyı merak ediyorum."

"Söz konusu sanatçı olduğunda teyzen, doğum yapmış olmuyor mu?" dedi Gökçe.

"Ne?" dedi Yankı. Sesinden bile ne kadar eğlendiği belli oluyordu. "Gökçe, benim teyzem yok ki!"

Gökçe, ne diyeceğini bilemedi. Yankı'ya laf yetiştirmek mümkün değildi. Vedalaşıp telefonu kapattılar.

Gökçe tekrar Alper'in yanına döndüğünde, "Hastanedeymiş," dedi.

"Bir şey mi oldu?" dedi Alper. Meraklanmıştı.

"Yok," dedi Gökçe. "Teyzesi doğum yapmış da."

Alper'in yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. "Gerçekten mi?" dedi. "Cinsiyeti neymiş?"

"Sormadım," dedi Gökçe.

"Anladım," dedi Alper. "Ne kadar büyülü bir şey, değil mi? Dünyaya yeni bir can getirmek yani."

"Ya, evet," diye katıldı Gökçe.

"Bir şeyler yemek ister misin?" dedi Alper. "Görünüşe göre çok aktimiz var."

"Olabilir," dedi Gökçe. Alper sorana kadar acıktığının farkına bile varmamıştı.

"Makarnaya ne dersin?" Gökçe başını aşağı yukarı salladı. "Tamam," dedi Alper. Ardından motoru çalıştırdı.

Yemek yemek için oturduklarında Gökçe, bunun bir randevu gibi olduğunu düşünmeden edemiyordu. Kendini, iki arkadaşın yemek yemesinin çok doğal olduğuna ikna etmeye çalışıyordu ama bir insanın, arkadaşıyla baş başa kalmak için küçük yalanlara başvurmasının rastlanabilir bir şey olmadığının da farkındaydı.

"Bir şey mi oldu?" dedi Alper. "Düşünceli gibisin."

"Hayır," dedi Gökçe. "İyiyim. Yankı'yı merak ettim sadece."

Alper gülümsedi. "Anladım. Merak etme, bebeği sevmekten bizi düşünmüyordur bile."

Gökçe'nin bir şey demesine fırsat kalmadan garson geldi ve siparişleri aldı. Yemek yerken o kadar çok sohbet ettiler ki makarnanın soğumaya başladığını fark etmediler. Yaklaşık bir saat geçirdikten sonra oradan ayrıldılar.

Arabaya bindiklerinde kendilerini yine boşlukta hissettiler. Önlerinde hâlâ uzun bir zaman vardı ve yapacak bir şeyleri yoktu.

"Aklında bir şey var mı?" dedi Gökçe, Alper motoru tekrar çalıştırmadan hemen önce.

"Aslında evet," dedi Alper. "Sevdiğim, sessiz bir yer var. Belki orada biraz vakit öldürürüz."

Gökçe'nin cevabını beklemeden, söylediği yere gitmek üzere motoru çalıştırdı. Yaklaşık yarım saat sonra bir araziye geldiler. Karanlık çökmüştü ve civarda kimse yoktu. Alper'in söylediği gibi, gerçekten de sessiz bir yerdeydiler.

Bir süre ikisi de konuşmadan karanlığı izledi. Gökçe sırf ayıp olmasın diye bir şeyler söylemek istese bile bu anın garip bir büyüsü olduğunu düşünüyordu ve bunu bozmak istemiyordu.

"Bazen sahte gülümsüyorsun," dedi Alper aniden. "Yani mutlu olduğun için değil, sanki gülümsemen gerektiği için gülümsüyorsun. En son ne zaman gerçekten gülümsedin?"

Gökçe, beklemediği bu soru karşısında afalladı. "Aslında gerçekten gülümsediğimi düşünüyorum," dedi.

Alper kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten gülümsememekten daha kötü bir şey varsa," dedi. "Sanırım o da bunu yaptığını fark etmeyecek kadar çok sahte gülücük saçmaktır."

Gökçe, bu yorum karşısında bir şey diyemedi. Kendisini, aniden boşluğa itilmiş gibi hissetti. Gökçe'nin bir şey söylemeyeceğini anlayınca Alper, "Torpido gözünde birkaç CD olacak," dedi. "Onları verebilir misin?"

Gökçe, Alper'in dediğini yapıp CD'leri aldı ve çocuğa uzattı. Alper CD'leri karıştırıp istediği şeyi buldu. Birkaç saniye sonra CD

çalardan müzik sesi yükselmeye başlamıştı. Alper, sesi sonuna kadar açıp arabadan indi.

Kaputun önünde durup Gökçe'ye baktı. Kız koltukta oturuyor, çocuğun ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Alper, ona eliyle gelmesini işaret ederken Gökçe şarkıyı tanıdı. Teoman'ın *Sevdim Seni Bir Kere** şarkısıydı.

"Bu şarkıyı çok seviyorum," diye bağırdı Alper, sesini duyurmak için. "Gel, haydi!"

Gökçe, birkaç saniye Alper'i izledikten sonra arabadan indi ve tıpkı Alper gibi kaputun önüne geldi. Kısa bir tereddüdün ardından Alper'in uzattığı elini tuttu. Alper, Gökçe'yi etrafında döndürürken Teoman'ın sesi duyuldu.

♪ *Sevdim seni bir kere, başkasını sevemem.*
♪ *Deli diyorlar bana. Desinler, değişemem.*

Gökçe, Alper'in hareketlerine uyum sağlamaya çalışırken farkında olmadan dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Alper, Gökçe'nin gülümsediğini fark edince onun da yüzüne bir gülümseme yerleşti ve şarkıya bağırarak eşlik etmeye başladı.

♪ *Sevgi anlaşmak değildir, nedensiz de sevilir.*
♪ *Bazen küçük bir an için ömür bile verilir!*

İkisi de dönüyor, eğleniyordu. Gökçe sonunda istemeden kıkırdadı ve bir an için Murat'ı, gelecek kaygısını ve onu bekleyen sorunları unuttu. Bir an için özgür bir kız oldu. Bir an için nefes aldı.

Bu yavaş parçada bile o kadar çok hareket etmişlerdi ki sonunda hareketleri yavaşladı. Alper, bir elini kızın beline yerleştirirken diğer eliyle Gökçe'nin elini tutuyordu. Gökçe'yse boşta kalan elini Alper'in omzuna atmıştı.

İkisi birlikte dönerken Alper, çenesini Gökçe'nin omzuna yasladı. Yorulduğunu hissediyordu. Tam o an, esen rüzgârın yardı-

* Mahmut Özdemir Erdoğan tarafından yazılan, Teoman'ın seslendirdiği 2001 çıkışlı şarkı.

mıyla Gökçe'nin saçından birkaç tel Alper'in burnuna ulaştı. Alper, saç telleriyle birlikte gelen kokuyu hemen hatırladı. *Bir çiçek*, diye düşündü. Ama ne?

O an şarkının birkaç sözünü mırıldandı. O kadar kısık sesle mırıldanmıştı ki Gökçe bile zorlukla duymuştu.

♪ *Daha yolun başındasın, değişirsin, diyorlar.*
♪ *Oysa sana çıkıyor bildiğim bütün yollar.*

Gökçe, gözlerini kapattı ve kendini şarkıya bıraktı. Sonsuza dek burada kalıp bu şarkıyı dinleyebileceğini fark etti.

Alper şarkıya devam ederken bir sonraki nakaratta Gökçe de ona katıldı.

♪ *Sevgi anlaşmak değildir, nedensiz de sevilir.*
♪ *Bazen küçük bir an için ömür bile verilir.*

Şarkının bitmesine yakın Gökçe geri çekilmek için birkaç küçük hareket yaptı ama Alper, pozisyonunu bozmayınca olduğu yerde kaldı. Şarkı bitene kadar dans etmeyi sürdürdüler. Sonunda Alper geri çekilince Gökçe de kendini geri çekti.

"Teşekkürler," dedi Alper.

Gökçe'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Ne için?" dedi. "Dans için mi?"

"Hayır, gerçekten gülümsediğin için."

Gökçe ve Alper, Yankı ile buluştuklarında saat dokuz buçuğu geçiyordu. Yankı, neredeyse sekerek arabaya atladığında, "Enerji doluyum," dedi. "Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir."

"İyiydi," dedi Alper. "Bebeğin cinsiyeti ne?"

Yankı, kemeriyle uğraşırken Alper'e bakmadan, "Ne bebeği?" diye sordu.

Alper'in kaşları havaya kalkarken şüpheci gözleri Gökçe'yi buldu. Gökçe, kanının yanaklarına hücum ettiğini hissederken, "Teyzenden bahsediyor," dedi Yankı'ya. Alper'e bakmamak için özellikle çaba sarf ediyordu ve bu, çocuğun gözünden kaçmadı. Dudaklarında anlamlı bir gülümseme kendini gösterirken önüne döndü ve arabayı çalıştırdı.

Yankı, söylediği yalanı hatırlayınca, "Erkek," dedi hemen. "Kusura bakmayın, biraz heyecanlıyım da."

"Olur öyle şeyler," dedi Alper. Yine de bakışlarını yoldan ayırmıyor, yüzündeki gülümsemeyi soldurmuyordu.

"Ne oldu?" dedi Gökçe hızlı hızlı konuşarak. "Bir şeye gülüyorsun. Neye gülüyorsun? Komik olan ne?"

"Hiç," dedi Alper. Gökçe bir şeyler daha söylemek istedi ama yakalandıklarını kabul etmesi gerektiğini anlayınca sessiz kaldı.

Bara geldiklerinde Gökçe etrafa baktı. Sahnedeki grup şarkı söylerken bazıları dans pistinde, bazılarıysa masalarının etrafında dans ediyordu. Kızlar, Alper'i takip edip bir masanın etrafında toplandı.

"Siz burada bekleyin," dedi Alper. "Ben amcamla konuşup geliyorum."

"Tamam," dedi Yankı.

Alper oradan uzaklaşınca Gökçe, Yankı'nın karnına vurdu. "Rel ettin bizi!"

Yankı gülümsemeden edemedi. "Ne olmuş?" diye kendini savundu. "Kötü bir şey yapmadık. Ayrıca merak etme, onun rezil olduğu kadar olmamışızdır."

Gökçe bir şey söylemedi. Kendisini, Yankı'nın söylediklerine inandırmaya çalıştı. Sakin bir şekilde düşünecek olursa Gökçe, bugün Alper'in içine düştüğü durumla alay etmemişti. Alper'in de bu olaya Gökçe gibi yaklaşması çok büyük bir ihtimaldi.

Yankı, Gökçe'nin omzuna hafifçe vururken, "Asma suratını," dedi. "Neler yaptınız ben yokken?" Gökçe'nin aklına sohbetleri ve dansları gelince farkında olmadan dudakları kıvrıldı. Bu, Yankı'nın delirmesi için gayet yeterliydi. Kızı, hemen sorularıyla sıkıştırmaya hazırlandı.

Gökçe, yaklaşan tehlikeyi fark edince, "Sonra anlatırım," dedi. "Söz."

Yankı, itiraz etmek istedi ama bulundukları ortamın derin sohbetlere müsait olmadığını biliyordu. Mecburen başını salladı.

Alper, yanlarına bir tepsi üstünde üç cam şişe ve bir şişe açacağıyla döndüğünde, "Umarım sıkılmamışsınızdır," dedi.

"Hayır," dedi Yankı. "Bahsettiğin sanatçı ne zaman çıkacak?"

"Sanırım on dakika içinde," dedi Alper. "Bu arada kendime bira aldım. Sizin ne içeceğinizden emin olamadığım için size de aynısından aldım. Umarım sorun olmaz."

"Problem yok," dedi Gökçe. Alper, onayı aldıktan sonra şişeleri tek tek açtı.

Üç genç içkilerini yudumlarken sohbet etmeye başladılar. Gökçe, son birkaç gündür derslerine ekstra ağırlık verse de uzun bir süredir kafasını kitaplardan kaldırmıyordu. O yüzden bu gece, ona ödül gibi gelmişti.

Birkaç dakika sonra solist sırasını savdığını söyleyip, herkese teşekkür etti ve sahneyi terk etti. Garip bir şekilde heyecanlanmaya başlayan Gökçe, Alper'e dönüp, "Neden kimin çıkacağını söylememekte ısrarcısın?" diye sordu.

Alper, yaramaz bir çocuk gibi omuz silkti. "Sürpriz."

Gökçe, daha fazla ısrar etmek istese de Alper'in bir şey söylemeyeceğini, aksine sorularının onu eğlendireceğini anladığından sessiz kaldı. Biraz sonra kimin çıkacağını zaten görecekti.

Yankı, birasını bitirip ikincisine başlarken Gökçe de dikkatle kızı izledi. İki bira onu sarhoş etmezdi ama Gökçe ve Alper, şişelerinin yarısını yeni bitirmişlerdi. Yankı biraz hızlı gidiyordu. Gökçe, bu hızının sürmemesini umdu. Sarhoş bir arkadaşla uğraşmayı hiç istemiyordu.

Aniden ortamdaki herkes çığlık atmaya başladı. Gökçe, böyle bir tepkiyi beklemediği için korkudan yerinde sıçradı. Merakla Yankı'ya baktığında kızın hiç korkmadığını, aksine heyecanla çığlık atanlardan olduğunu gördü. Herkes gibi sahneye bakınca bir adamın, onu

dinlemeye gelenlere gülümsediğini fark etti. Adam bir kot pantolon ve kolsuz, siyah bir tişört giymişti. Omuzlarını geçen saçları hafif dağınıktı ama bakımlı duruyordu. Kız, normalde uzun saç ve sakalın birlikte hoş durmadığını düşünürdü ama bu adama kesinlikle yakıştırıyordu. Gökçe, hayatında ilk kez Barış Akarsu'yu görüyordu.

Sahneden müzik yükseldiğinde herkes çığlık atmaya başladı. Gökçe, bu melodiyi hemen tanıdı. Duman'ın *Bu Akşam* şarkısını söylüyordu.

Gökçe, Barış Akarsu'nun en az kendileri kadar eğlendiğini, dans ettiğini görünce gülümsemeden edemedi. Çoktan dans etmeye başlayan Yankı, Gökçe'yi elinden tutup kaldırdı ve kendisine eşlik etmeye zorladı.

Alper onları gülümseyerek izlerken Yankı, bir eliyle ona gelmesini işaret etti. Alper, emin olamayıp başını iki yana salladı ama Yankı, ısrarla çocuğu yanına çağırmaya devam etti. Alper, teslim olarak yanlarına gittiğinde Yankı, parmak ucunda yükselip çocuğun kulağına bir şeyler söyledi. Ardından ikisini baş başa bırakıp dans pistine ilerledi.

Gökçe, kafası karışmış bir şekilde, "Sana ne söyledi?" diye sordu.

"Senden sıkılmış," dedi. "Dans pistinde kendine arkadaş arayacakmış. Bana kaldın yani."

Gökçe gülümsedi. "Sana mı kaldım?" Alper başını salladı. "Senin için üzüldüm."

"Öyle mi?" dedi Alper. "Ben hiç üzülmemiştim." Ardından kızın bir şey demesine izin vermeden bir elinden tutup onu hızla etrafında çevirdi. Sonraki hareketleri şaşırtıcı derecede uyum içinde devam etti. Gökçe, hayatında hiç etmediği kadar dans etmişti.

Konser bittikten sonra Barış Akarsu, veda konuşması yaptı ve alkışlar eşliğinde sahneden indi. Üç genç orada biraz daha eğlendikten sonra Alper, kızları evine bırakmayı teklif etti. Gökçe, Yankı'ya baktığında sarhoş olmadığı için şükretmeden edemedi.

İlk önce Yankı'yı evine bıraktılar. Yankı'da, gecenin başında sahip olduğu enerjinin zerresi bile yoktu. Arabadan neredeyse sürünerek çıkmıştı.

Alper, Gökçe'ye evinin adresini sorduğunda, "Beni aldığın yere bırak," dedi genç kız. "Eğer annem bizi görürse işler, senin için iyi olmaz."

Alper'in kafası karışmıştı. Şaşkınlık içinde sordu: "Annen mi?"

"Aslında teyzem," dedi. "Ama bana, tam anlamıyla annelik yapıyor. Hem de uzun bir süredir." Alper, ne diyeceğini bilemedi. Başını, anladığını gösterir gibi sallamakla yetindi.

Alper, Gökçe'nin söylediği yerde durduğunda, ikisi de bir şey söylemeden sessizce arabada beklediler. Gökçe, arabadan inmek yerine öylece durup karanlığı seyretti. Eğer bu arabadan inecek olursa tekrardan eski hayatına dönecek, özgürce eğlenebilen değil, diken üstünde durması gereken kız olacaktı.

"İyi misin?" dedi Alper.

"Sadece birkaç dakika daha burada durabilir miyim?"

Alper, bir şey söylemek yerine arabanın motorunu durdurdu ve başını koltuğa yasladı.

Gökçe, birkaç dakika sonra doğrulup arabadan inmek için kapıyı açtı ama diğer elinin üstünde bir el hissedince bakışlarını Alper'e çevirdi. Alper, bir şey söylemek üzereymiş gibi dudaklarını araladı ama ardından yutkunup sadece, "İyi geceler," dedi.

Gökçe, Alper'in aslında başka bir şey söyleyeceğini hissetti ve her ne kadar merak ettiyse de, "İyi geceler," deyip arabadan indi.

Bölüm Beş

20 Ağustos 2016 / Cumartesi

Yelkovan ve akrep, sabah dokuz buçuğu gösterirken Erdem, eski bir dostuna selam vermek için mezarlığa gelmişti. Buraya uzun bir süredir gelmediği için yolunu bulmakta ne kadar zorlansa da sonunda aradığı ismi bulmuştu.

Gökçe'nin mezarının başında, onun ismine bakarken içini garip bir hüzün kapladı. Ardından dikkatini o isimden çekmek için toprağı inceledi. Çiçekler hâlâ canlıydı. *Demek yıllar sonra bile düzenli olarak ziyaret ediliyor,* diye düşündü. *Ben, onu yıllardır görmüyorum ama ondan vazgeçmeyenler var.*

Mezarın başında beklerken kendini, ölümü düşünürken buldu. Ne kadar da komikti. Anlamsız olan bu yaşama, anlam veren tek şey ölümdü.

Aniden biraz ileride, kendi yaşlarında bir kadın Erdem'in dikkatini çekti. Kadın başka bir mezarın önünde, yüzü Erdem'e dönük bir şekilde duruyordu. Büyük siyah güneş gözlüğü ve şapkası, yüzünün neredeyse tamamını örtüyordu. Üzerinde bol, beyaz bir bluz vardı. Erdem'in bu görüntüde seçebildiği tek şey, gerginlikten olsa gerek, incecik bir çizgi hâlini almış dudakları ve omuzlarına gelen saçlarıydı.

Erdem, nedense bu kadının burada olmasından bir rahatsızlık duymuştu. Kadının gözlüklerinden bakışlarını göremiyor olmasına rağmen, kendisini izlediği hissine kapıldı. Kim bilir, belki de mezarlık, ona garip bir paranoya armağan ediyordu.

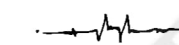
Sonunda orada durmak onun canını sıkınca kadının yanına gitmeye karar verdi. Kadının boşluğuna gelmiş olacak ki başı, anında

Erdem'e doğru hareket etti. Erdem, izlendiğine emin olunca şaşırdı ama adımlarını yavaşlatmadan kadına doğru ilerlemeye devam etti. Kadın, arkasını dönüp neredeyse koşarak oradan uzaklaşmaya başlarken Erdem de hızlandı.

Ardından kadını kaybetti. Döndüğü noktadan sadece birkaç saniye sonra Erdem de dönmüştü ama kadın kaybolmuştu. Buhar olup uçmuştu sanki.

Erdem, kadını bulabileceği umuduyla etrafında bir tur attı ama orada yalnızdı. Belki de onu, flört etmek için inceleyen sıradan bir kadındı. Belki de takip edildiği falan yoktu.

Ne yapacağını düşünürken telefonu çaldı. Arayan, Alper'den başkası değildi.

Yankı, sabah erken saatlerde Hakan'ı aramış, baş başa vakit geçirmeleri için kahvaltı hazırlayacağını ve kendisine gelmesini söylemişti. Hakan, uykulu sesiyle seve seve kabul etti.

Yankı, her şeyi masaya yerleştirdikten sonra sucukları tavadan aldı, bardaklara portakal sularını doldurdu ve yumurtaları tabaklara yerleştirdi. Sofrasına baktığında içinden, bir kuş sütünün eksik olduğunu geçirdi.

Hakan'la birkaç gündür çok az görüşüyorlardı. Yankı, olanlardan sonra bir süre kendiyle baş başa kalmaya ihtiyacının olduğunu hissetmişti. İfade vermek için çıkması dışında, tüm vaktini evde geçiriyordu. Sadece polis merkezine giderken görüşebilmişlerdi. Yeni barışmalarına rağmen Hakan'la arasına böyle bir mesafe koymak, Yankı'nın içine hiç sinmiyordu. Bu yüzden, her ne kadar bugünü yalnız geçirmek istese de Hakan'ı arayıp kahvaltıya çağırmıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra zilin çalmasıyla Yankı, Hakan'ın geldiğini anladı. Yüzüne olabildiğince neşeli bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak kapıyı açtı.

Hakan, elinde bir demet çiçekle ve ışık saçan gözleriyle kıza bakıp, "Günaydın," dedi.

Yankı, "Günaydın," derken Hakan'ın içeri girmesi için kenara çekildi.

Hakan, ayakkabılarını çıkardıktan sonra Yankı'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Balkona geçmek için salona doğru ilerlerken, "Dışarıda korkunç bir hava var," dedi. "Sanki cehennemin ortası gibi."

"Evet," dedi Yankı. Dışarı pek çıkmıyor olsa da rüzgâr alan balkonu bile onu bazen boğuyordu.

Hakan, balkona çıkıp sofrayı görünce yüzünde iştahlı bir gülümseme belirdi. "Bunları sen mi hazırladın?" Yankı gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. Birkaç gündür görüşmedikleri için Hakan'ın bozulduğunu düşünmüştü ama görünen o ki erkek arkadaşı onu anlıyordu. Yankı'nın içi ferahladı.

Hakan, hemen masaya kuruldu ve tabağını doldurmaya başladı. İkisi birlikte bir yandan yemek yiyip, bir yandan sohbet ederken kapı çaldı. Yankı, misafir beklemediği için kafası karışık bir şekilde kapıyı açmak için kalktı.

"Burcu," dedi kapıyı açınca. Şaşkınlığını, farkında olmadan ses tonuna yansıttı. "Selam."

"Merhaba," dedi Burcu. Yankı'nın aksine yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Pastane poşetini yüzünün hizasına kaldırıp salladı. "Poğaçalar fırından yeni çıkmış!" Ardından Yankı'nın davet etmesini beklemeden içeri geçti.

"Haber verseydin keşke," dedi Yankı. Hakan'la baş başa kalma planları suya düştüğü için biraz bozulmuştu ama arkadaşına bir şey diyemedi.

Burcu, kafası karışık bir şekilde sordu: "Misafirin mi vardı?"

Yankı, başını olumlu anlamda salladı. "Hakan içeride."

Burcu'nun yüzü, mahcup bir ifadeye büründü. "Bilmiyordum," dedi samimi bir ses tonuyla. "Sonra uğrayayım mı?"

"Olur mu öyle şey?" dedi Yankı. "Balkona geç, haydi."

Burcu, bir şey söylemek yerine gülümseyip balkona ilerledi. Burcu'yu gördüğünde Hakan'ın yudumladığı portakal suyu neredeyse burnundan gelecekti. Öksürmeye başladı.

"İyi misin?" dedi Yankı. Tam Hakan'ın sırtına vurmak için öne atılacaktı ki Hakan başını salladı.

"İyiyim," dedi. "Birden boğazıma kaçtı." Ardından anlamlı bir şekilde Burcu'ya baktı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedi Burcu, Hakan'ın karşısındaki sandalyeye otururken.

"Ne güzel tesadüf," dedi Hakan. "Denk gelmişiz."

"Öyle," dedi Burcu. "Kusura bakma, sizi de rahatsız ettim. Yankı'ya sürpriz yapmak istemiştim." Hakan'ın tek kaşı havaya kalktı ve öfkelenmeden edemedi. Yankı, Hakan'ı arayıp çağırdığında genç adam, Burcu'nun kolları arasındaydı.

Yankı, "Ben bir tabak getireyim," dedi ve ikisini baş başa bırakıp mutfağa ilerledi.

"Bu ne demek şimdi?" dedi Hakan, Yankı gidince. Burcu'nun yapacağı türden bir iş değildi bu. Aniden meydan okurcasına genç adamın karşısında belirmesi oldukça şaşırtıcıydı. Burcu, her zaman sessiz bir karakter olmuştu.

"Bu sefer, bazı şeyler o kadar kolay olmayacak," dedi genç kadın. "İkimizin de yatağına girip sessiz sedasız bu oyunu sürdüremezsin."

Hakan, Yankı'nın duyabileceği düşüncesiyle gerildi ve telaşla Yankı'nın gelip gelmediğini kontrol etti. "Yavaş ol!"

Burcu, Hakan'ın bu kadını bu kadar umursamasına anlam veremiyordu. Yine içinde bir kıskançlık ateşinin boy gösterdiğini hissetti. "Yankı, senin için bu kadar mı önemli?" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Gökçe'nin olaylarını biliyorsun," dedi. "Kâbuslar görüyor. Bana ihtiyacı var."

Burcu, söyleyeceği şeyin ne kadar doğru olduğunu fark etmesiyle Yankı'yı bir kez daha kıskandı ve bir kez daha onun yerinde olmak istedi. "Onun kimseye ihtiyacı yok."

Hakan, gerginliğin etkisiyle sağ dizini oynatmaya başladı. Bir cevap arıyordu ama o bulamadan Yankı; bir tabak, çatal ve bıçakla geldi.

"Affedersiniz," dedi sofraya otururken. "Telefona biraz daldım da."

Ardından üçü birlikte kahvaltı etmeye başladılar. Yankı, olanlardan habersiz bir şekilde portakal suyunu yudumlarken Hakan'ın alnında terler birikiyordu.

"Anlatsana," dedi Yankı. "Pek görüşemiyoruz."

Burcu'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yeni bir şey yok," dedi. Ardından biraz durup düşündü. "Yeni biriyle görüşüyorum."

Hakan ve Yankı aynı anda, "Ne?" diye sordular.

"Bir şirkette çalışıyor," dedi Burcu. Ardından Hakan'a baktı. "Dış görünüşü biraz sana benziyor, Hakan." Hakan, Burcu'nun kendisinden bahsettiğini anlayınca gözleri açıldı.

"Aslında," diye konuşmayı sürdürdü Burcu. "Uzun bir süredir görüşüyoruz ama işler, son zamanlarda ciddileşti."

"Ciddi mi?" dedi Yankı. "Nasıl yani, evlilik gibi mi?"

Burcu omuz silkti. "Aslında öyle bir beklentim yok," dedi. "Sadece adamın kafası çok karışık ve ben onu idare ediyorum." Ardından Hakan'a baktı. "Ve bu işten çok sıkıldım."

"Ne yapacaksın peki?" dedi Hakan.

"Benim bir şey yapmama gerek kalmayacağını umuyorum," dedi Burcu. Ardından gülümseyerek Yankı'ya baktı. "Bence o, gereken neyse yapacaktır."

Erdem, Alper'e numarasını verirken adamın kendisini arayıp aramayacağı konusunda net bir fikir sahibi olamıyordu. Alper onu arayınca hem şaşırdı hem de zaten beklediği bir şey olmuş gibi durumu sakin karşıladı.

Erdem, Alper'le sözleştikleri üzere Kadıköy'de, caddelerin arasında bulunan bir kafeye gitti.

Kafeden içeri geçip üst kata çıktı. Alper, önünde bir bardak kahveyle pencerenin kenarına oturmuş dışarıyı izliyordu. Düşünceli görünüyordu.

Erdem, adamın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Merhaba."

"Merhaba."

Erdem ne söyleyeceğini düşünürken garson, elinde menüyle Erdem'e doğru yaklaştı. Erdem menüyü almadan, "Ben de bir kahve alayım," dedi. Garson başını sallayıp siparişi getirmek üzere yan-

kafasından ayırdı ve aynı garson Erdem'in kahvesiyle tekrar gelene kadar iki adam da sessizliğini bozmadı.

Sonunda Erdem dayanamayıp, "Beni neden çağırdın?" dedi.

"Başaramadım düşündüm," dedi. "Ve sizi tamamen dinlemediğime karar verdim."

Erdem, "Ben kimim?" diye çıkışıp öfkesini göstermek istedi ama olayı kişiselleştirmenin kimseye bir faydası olmayacağını bildiğinden bu fikri çöpe attı. Onun yerine, "Söylenecek çok bir şey yok," dedi. "Bir deset daha bulundu. Bu kadın da boğularak öldürülmüş ve üzerinde siyah bir kurdele bağlıymış. Ölümü, Gökçe'ninkine çok benziyor. Anladığım kadarıyla bunu, bir çeşit imza gibi düşünüyorlar. Seri katil işi gibi."

"Peki, ne yapacaksınız? Olayı dedektifçilik oynayarak mı araştıracaksınız?"

"Sen söyle," dedi. "Sence ne yapalım? Öylece oturup katilin elini kolunu sallayarak dolaşmasını izleyip, kendine yeni bir kurban seçmesini mi bekleyelim?"

Alper'in gözlerinden milyonlarca düşünce akıp geçti. Erdem, karşısındaki adamın ne düşündüğünü kestiremiyordu. "Ölen kadının ailesiyle konuştunuz mu?" Erdem başını iki yana salladı. "İletişime geçin," dedi Alper.

"Bilmiyorum," dedi Erdem. "Neticede o kadar derin bağlantımız yok. Yankı'nın ablasının nişanlısının..." bir an duraksadı. Neyi polisti? "Bir şeyi polis işte."

"Benim bir arkadaşım bize yardımcı olabilir," dedi. Alper'in *biz* demesi, Erdem'in dikkatinden kaçmadı. "Bugün içinde haber bekle benden."

Erdem, bir şey söylemek yerine başını aşağı yukarı salladı. Bir süre Alper'i inceledikten sonra, "Ona değer veriyordun, değil mi?" dedi.

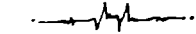
Alper, beklemediği bu soru karşısında afalladı. Ardından yavaşça başını salladı ve "Ölüm, kötü bir şey," dedi.

"Zamansız olması daha da kötü."

Alper, omuz silkti. "Her ölüm zamansızdır."

Erdem, bir süre ne diyeceğini bilemedi. Alper'in haklılığı karşısında söyleyecek bir şey bulamamıştı. Muhabbetin son bulduğunu

anlayınca, "Senden haber bekliyorum," dedi. Ardından içtiği kahvenin ücretini ödemek üzere masadan kalktı.

Burcu kalktıktan birkaç saat sonra Hakan da arkadaşıyla görüşeceğini söyleyerek Yankı'nın yanından ayrıldı. Yankı, Hakan'a bu gece kendisinde kalabileceğini söyleyince genç adam, seve seve kabul etti.

Yankı, vakit öldürmek için bir komedi filmi buldu. Film bittikten yaklaşık yirmi dakika sonra telefonu çaldı. Arayan Erdem'di ve çok aceleci konuşuyordu. Yankı, sadece birkaç kelimeyi anlayabilmişti. "Gidiyoruz, hazırlan, çabuk."

Yankı, Erdem'e evini detaylıca tarif ettikten sonra hızlıca bir pantolon ve bir tişört giydi. Erdem, söylediği gibi on dakika içinde Yankı'nın evine varmıştı. Yankı, bu kadar acele olan şeyi merak ederek evden çıktı ve kapının önünde kendisini takside bekleyen genç adamın yanına koştu.

"Ne oluyor?" dedi taksiye biner binmez. "Umarım böyle alelacele çağırmanın bir sebebi..."

"Şu ölen diğer kadın," dedi taksi hareket ederken. "Onun ailesiyle konuşmaya gidiyoruz."

Yankı, duydukları yüzünden kısa bir şok geçirdi. Kelimeler, zihninde tekrar anlam buldu ve genç kadın, olabildiğince sakin kalmaya çalışarak sordu: "Pardon, nereye gidiyoruz?"

"Doğru duydun," dedi Erdem. "Alper aradı, onunla görüştük. Anlaşılan onun da çevresi var."

Yankı, bir şey söylemeden arkasına yaslandı. Aslında birçok şey sormak istiyordu ama kafası o kadar çok karışıktı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. "Bu da ne demek?" diyebildi sonunda. "Gökçe'nin katilini araştırmada bize yardım mı edecek?"

Erdem, omuz silkti. Yankı, Erdem'in de bu sorunun cevabını bilmediğini fark etti.

Yaklaşık yarım saat sonra verilen adrese geldiler. Yankı'nın elleri heyecandan öyle çok titriyordu ki Erdem, kızın cüzdanını karıştırmasına izin vermeden taksi ücretini hızlıca ödedi.

Arabadan indiklerinde apartmana birkaç saniye öylece baktılar. Onları bırakan taksi, arkalarından geçip giderken, "İçeri ne diyerek gireceğimizi düşündün mü?" dedi Yankı. Erdem, başını iki yana salladı.

"İşler spontane gelişince daha iyi yalan buluyorum," dedi Erdem. Ardından apartmana doğru ilerledi.

Yankı'nın iki kaşı havaya kalkarken gerginlik dolu bir nefes alıp verdi. "Bu, pek rahatlatıcı değildi."

Erdem, Alper'den gelen mesajı kontrol ettikten sonra üçüncü zile bastı. Tam o sırada Yankı, çok önemli bir detayı unuttuğunu fark etti ve gerginlikle Erdem'e döndü. "Kadının adı?"

"İpek," dedi Erdem hızlıca. Ardından Yankı'ya dönüp kızı hapseden bakışlarını, onun üzerine dikti. "Yankı," dedi. "Böyle davranırsan çok dikkat çekeriz. Sanki yasa dışı bir iş yapıyormuşuz gibi davranıyorsun."

Yankı, Erdem'in ne kadar haklı olduğunu fark etti ve tekrar derin bir nefes aldı. Fakat ne yazık ki kızın rahatlamasına izin vermeden Erdem zili çaldı.

Birlikte ikinci kata çıktılar. Erdem, hızlı adımlar atarak Yankı'nın önüne geçmişti. Kız o kadar gergindi ki kimseyle doğrudan temasa geçmemesi, Erdem'e göre daha mantıklıydı. "Merhaba," dedi onları karşılayan kadına. Kadın, kendilerinden birkaç yaş büyük görünüyordu. Gözleri kıpkırmızıydı ve göz altı torbaları, bariz bir şekilde şişmişti. Kadının yüzünde renk yoktu ve çok hâlsizdi. Üzerinde, özensiz bir eşofman ve tişört vardı.

"Merhaba," dedi Erdem. "Biz İpek için-"

Kadın kenara çekilerek içeri geçmeleri için yolu açtı. "Doğru yere geldiniz, ben ablasıyım."

İkisi de ne diyeceklerini bilemeden ayakkabılarını çıkardılar ve salona geçtiler. İkili koltukta, küçük çocuklar gibi yan yana oturdular.

Erdem, rahatsız edici bir sessizliğin ardından, "Başınız sağ olsun," dedi. Kadın başını sallayıp teşekkür etti.

"Bu arada sizinle tanışmamıştık," dedi Erdem. Ardından kendini ve Yankı'yı tanıttı. İpek'in ablasının adının Leyla olduğunu öğrendiler.

"Öyle çat kapı geldik ama," dedi Erdem. "Rahatsız etmiyoruzdur umarım."

"Amcam ve babam dışarıda," dedi Leyla. "Annem de sakinleştiricilerle uyuyor."

"Haberi duyunca çok üzüldük," dedi Yankı. Daha fazla sessiz kalamayacağını hissetmişti. "Bir gelişme var mı?"

"Biz de," dedi Leyla, gözleri dolarken. "Davayla, neredeyse hiç alakadar olamıyorum. En azından şimdilik, hiçbir şey bilmek istemiyorum."

Yankı, Leyla'yı çok iyi anlıyordu. Gökçe öldükten sonraki birkaç günlük zaman diliminde, dünyayla ilişkisini kesmişti. Üstelik o, sadece arkadaşıydı. Aileden birini kaybetmenin acısı bambaşka olmalıydı.

"Şüphelendiğiniz biri var mı?" dedi Erdem.

Kadın, başını iki yana salladı. "Bizim düşmanımız yok ki," dedi Erdem. "İpek'in de yoktu. O, harika bir insandı."

"Evet," dedi Yankı. "Biz de öyle düşünüyoruz. Yine de bir insan neden durduk yere bunu yapar, anlayamıyoruz."

"Umarım durduk yere değildir," dedi Leyla. Sesinde hissedilir bir karanlık vardı. "Umarım kardeşim kötü bir insandır. Bir deliye çattığı için yok yere..." Cümlesinin devamını getiremedi, derin bir nefes aldı. "Sizi daha önce hiç görmemiştim, İpek'le nereden tanışıyorsunuz?"

Erdem birkaç saniye düşündükten sonra, "Çok uzun zaman önce, Gökçe aracılığıyla tanışmıştık," dedi. "Ondan sonra da birkaç kez çay içmiştik." Erdem, sohbete Gökçe'yi de katmanın iyi olacağını düşündü.

Leyla gözlerini kısıp zihnini taradı. Kafasında bir şeyler canlanır gibiydi ama bunlar bir türlü bütün olamıyordu. "Gökçe," dedi. "Bu isim, bir yerden tanıdık geliyor ama çıkaramadım."

Yankı, heyecanın büyüsüne kapılarak hızlıca okuduğu liseyi ve oturdukları adresi söyledi. Leyla'nın aklında bir şeyler beliriyordu ama bunlar, unutulmuş rüyalar gibi kısa anılardı.

"Gökçe, on sene önce ölmüş bir kız mıydı?" dedi en sonunda. İkisi de başıyla onay verdi. Leyla, bu bilgiyi nereden duyduğunu

bir türlü hatırlayamadı. Bu ismi nereden duyduğunu çıkaramıyordu. "Üzgünüm," dedi sonunda düşünmeyi bırakıp. "Sanırım hatırlayamıyorum."

Yankı, omuzlarını ister istemez düşürdü ve "Anlıyorum," dedi. Kadının üzerine daha fazla gitmenin bir anlamı yoktu.

İkisi de evden ayrılmak üzere ayaklandı. "Biz, sizi daha fazla rahatsız etmeyelim," dedi Erdem.

"Numaramı size vereyim," diye atıldı Yankı. "Bir şey olursa mutlaka haber verin."

Leyla başını onaylar gibi sallarken, "Teşekkür ederim," dedi. Numarayı verdikten sonra evden ayrıldılar.

Taksi durağına doğru yürürken, "Gelişimiz hiçbir işe yaramadı," diye söylendi Yankı. Morali bozulmuştu.

"Saçmalama," dedi Erdem. "Gökçe ve İpek arasında bir bağlantı olduğunu öğrendik." Tam o sırada Erdem, sokaktan geçen bir taksiyi durdurdu. Yankı'nın arabaya binmesi için kapıyı açarken, "İpek," dedi. "Gökçe'yi bir yerden tanıyor olmalı."

Güneş batmış, insanlar arkadaşları ve ailesiyle sokağa çıkmışken Alper, deniz kenarındaki banklardan birine kurulmuş, karanlığa gömülmüş dalgaları izliyordu. Yalnızdı.

Yaşananları, geçmişi ve bu işin gelecekte nereye bağlanacağını düşünüp duruyordu. İşler, onun için fazla karmaşıktı.

Düşüncelerinin arasına gömülürken telefonu, mesaj geldiğini bildirmek için titredi. Gelen mesaj, dudaklarında bir gülümseme oluşturdu. *Çok gecikecek misin? Gökçe seni özlemiş.*

Burcu, gerginlikle tırnaklarının kenarlarını yiyip misafirini beklerken kapı çaldı. Genç kadın, derin bir nefes aldı. Kapıyı açmak için ayaklanırken yol üstündeki aynaya bakmayı da unutmadı.

Kapıyı açtığında Hakan, ona öfkeli gözlerle bakıyordu. Burcu, zaten bu tepkiyi alacağını biliyordu ama Hakan, karşısında ona böyle bakarken kendine olan güvenini yitirdiğini hissetti.

Hakan, hiçbir şey söylemeden içeri geçip salona ilerledi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Artık oyun oynamaktan sıkıldım," dedi Burcu. "Beni sürekli oyalamandan bıktım usandım. Artık yalanlarını duymak istemiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye bağırdı Hakan.

"Haklıymış gibi bağırma bana!" diye çıkıştı Burcu. "Bu işe bir son vereceksin. Yankı'ya gidip her şeyi anlatacaksın ya da aramızdaki bu şey, artık senin için adı her neyse, bitecek."

"Bunu, uzun bir süredir sorun etmiyordun," dedi Hakan. Sesi alçalmıştı ama düşmanıyla konuşur gibi mesafeliydi.

"Evet," dedi Burcu. "Çünkü *uzun bir süre* oldu. Üstelik Yankı'ya bunu yapmaya hakkımız yok."

"Önemsediğin şey Yankı falan değil," dedi Hakan. "Sen, sadece kendini düşünüyorsun."

"Ne fark eder?" diye bağırdı Burcu. "Neticede söylediklerim doğru."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceksin!"

"Ne olacak peki?" diye bağırdı Burcu. "Ona da Gökçe'ye yaptığın gibi-"

Hakan, Burcu'nun konuşmasına daha fazla izin vermeden kızın dudaklarını, eliyle sertçe kapattı. Bunaldığını hissediyordu. Bir şey söylemeden oradan ayrıldı ve Burcu'yu salonda tek başına, ağlar hâlde bıraktı.

Bölüm Altı
KAKTÜS TEAM

11 Mart 2005 / Cuma

Gökçe, saat sabah sekiz buçuk sularındayken otobüsün camına başını yaslamış, pembe hayallerin dünyasına dalmıştı. Dün gece, onun için rüya gibi geçmişti. Barış Akarsu'yu görmek onu çok heyecanlandırmıştı. Üstelik Alper'le bu kadar güzel vakit geçirmek içini ısıtmıştı.

Penceredeki yansımasından dudaklarının yukarı kıvrılmış olduğunu görünce ne zamandır gülümsediğini bilmediğini fark etti.

Başını kaldırıp kendisini, bugünkü derslere hazırlaması gerektiğini düşündü. Bir gece dışarı çıkmak onun dikkatini dağıtmamalıydı. Üniversite sınavına sayılı günler kalmıştı. Defterini çıkarıp notlara göz gezdirmeye karar verdi ama cebinde titreyen telefonu buna engel oldu.

Arayanın Murat olduğunu görünce Gökçe'nin kaşları çatıldı ve ne yapacağını bilemedi. Annesine bir şey olmuş olabilir miydi? Öyle olsa Semih, mutlaka hatta herkesten önce ona haber verirdi. Semih'e bir şey olsa, annesi onu durumdan haberdar ederdi. Başka önemli ne olabileceğini düşündü ama aklına bir şey gelmedi. O evde umursadığı tek şey, Semih ve annesinin sağlığıydı.

Telefonun sesini kısıp tekrar çantasına attı. Murat'ı görmemek için günlerini evden uzakta, kütüphanede geçirip duruyordu. Yüzünü görmekten zar zor kurtulabiliyorken sesine katlanmak istemiyordu.

Matematik defterine kısaca göz attı. Problemlerin nasıl çözüldüğünü inceledi. Öğretmenleri, ödev olarak üç deneme sınavı vermişti. Bu da otuz altı soru ederdi. Aslında çok bir şey gibi durmuyordu ama gerçekten zihin yoran, zor sorulardı. Bitirmek için çok uğraşması gerekmişti.

Otobüsün, okulun önünde durduğunu her zamanki gibi fark etmedi. Durağı kaçırmamak için defterini koltuğunun altına sıkıştırıp çantasını kaptı ve hızla indi. Okulun önünde defterini çantasına koymak için beklemek zorunda kaldı.

Çantasıyla uğraşırken Burcu'nun da okula doğru yürüdüğünü fark etti. Adımları oldukça hızlıydı. Gözleri o kadar dalgın bakıyordu ki sanki top patlasa haberi olmayacak gibi görünüyordu.

"Hey!" diye seslendi Gökçe. Burcu onu duymadan adım atmayı sürdürdü. "Burcu!"

Burcu, etrafına bakındı ve Gökçe'yi ancak o zaman fark etti. Arkadaşını gördüğü için sevinmişti ama hiç konuşası yoktu. "Selam," diye seslendi Gökçe ona doğru adım atarken.

"Okula gelmedin," dedi Gökçe. "İyi misin?"

"Evet."

Gökçe'nin tek kaşı havaya kalktı. Arkadaşında bir gariplik hissetmişti. "Emin misin?"

Burcu, daha fazla konuşmak istemediği için, "Hı hı," dedi hızlıca. Ardından okula doğru yürümeye başladı ama Gökçe, oldukça inatçıydı. Arkadaşının kolundan tutup onu durdurdu.

"Şu adam," dedi. "Onunla mı bir şey oldu?"

Burcu bir an tedirginlikle etrafına baktı. "Sessiz ol."

"Çok sıkıldım," dedi Gökçe. "Her şeyi bana anlatacaksın. Seni rahatsız ediyorsa kurtulmanın bir yolunu bulacağız."

Burcu'nun omuzları çöktü. "İstemiyorum," dedi yalvarır gibi.

"İsteklerin mühim değil." Ardından kızı kolundan tutup okulun bahçesindeki banka çekti.

Oturduktan birkaç saniye sonra zil çalmıştı. Bir öğretmen, kızların yanına gelip imalı bir şekilde derse geçip geçmeyeceklerini sordu. Gökçe midesinin çok bulandığını, ikinci derse mutlaka gireceklerini söyledi. Burcu'nun da ne olur ne olmaz diye kendisiyle kalmasını istediğini belirtti. Gökçe, gerçekten ikna yeteneği kuvvetli bir kızdı. Dersleri de oldukça iyi olduğu için birçok öğretmene nazı geçiyordu. Bu öğretmene de nazı geçti ve kadın, iki genci başa bıraktı.

"Anlat bakalım," dedi Gökçe. Bahçe bomboştu. "Adı ne bu adamın? Kaç yaşında?"

"Selçuk," dedi Burcu. "Otuz iki yaşında."

Gökçe'nin kaşları, şaşkınlıkla kalktı ve istemeden Burcu'nun cümlesini tekrarladı. "Otuz iki yaşında."

Burcu omuzlarını düşürdü. "Nasıl göründüğünü ben de biliyorum," dedi.

Gökçe, ne diyeceğini bilemedi ve birkaç saniye sessizce düşündü. "Nasıl tanıştınız peki?"

"Sahilde oturuyordum," dedi. "Birden yanımdaki banka oturdu. Öyle kötü bir yerde tanışmadık."

Gökçe'nin başına ağrılar saplandı. "Dün neden okula gelmedin?" diye sordu. "Onunla mıydın?" Burcu başını aşağı yukarı salladı. "Ne konuştunuz peki?" dedi Gökçe. "Yüzünden düşen bin parça. Kötü bir şeyler olduğu kesin."

"Onunla artık görüşmek istemediğimi söyledim," dedi.

"Neden?"

"Nişanlısı öğrenmiş."

"Ne?" dedi Gökçe. Sesi oldukça yüksek çıkmıştı.

"Nişanlısı olduğunu dün öğrendim," dedi Burcu. "Ve konuşmayı kestik."

Gökçe, bir an durup derin bir nefes aldı. En başından beri Burcu'nun bu adama bulaşmaması gerektiğini düşünüyordu ama yine de erkenden paçayı kurtardığı için seviniyordu. Fakat Burcu'da bir eksiklik görüyordu. Garip bir karamsarlık vardı kızın üstünde.

"Bu iyi bir şey," dedi Gökçe. "Onunla yollarını ayırman yani." Burcu başını aşağı yukarı salladı. Gökçe, arkadaşı bir şey söylemeyince, "O zaman neden bu hâldesin?" dedi. "Erkenden kurtulduğun için sevinsene. Ya daha kötü şeyler olsaydı?"

Burcu, derin bir nefes aldı. "Bana değerli bir şeymişim gibi davranan nadir insanlardandı." Ardından Gökçe'ye baktı. "Kötü biri de değildi aslında. Belki de bana gerçekten değer veriyordur."

"Burcu," diye mırıldandı Gökçe. Arkadaşı dünyayı tozpembe görüyordu ve Gökçe, bu kızı gerçeklerle nasıl yüzleştireceğini bil-

miyordu. "Birinin sana değerli olduğunu hissettirmesi, gerçekten değer verdiği anlamına gelmiyor. Aşkın yaşı olmaz derler ama ben otuz iki yaşında bir adamın liseli bir kızla olan ilişkisini masum bulmuyorum, bulamam. Lütfen, olaya biraz mantıklı yaklaş."

"Anlamıyorsun," dedi Burcu. "Bunları düşünmediğimi mi zannediyorsun? Ama-"

"Ama ne?"

"Benim gibi, sevgiye aç olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Annenle baban ölmüş olabilirler ama onlar, hayattayken seni sevdiler. Dostların var, Semih var, annen var."

"Her şey, birilerinin sevgisi demek değil, Burcu," dedi Gökçe. "Nelerle savaştığımı bilmiyorsun."

"Nasıl savaşıyorsun o zaman?"

"Güçlü olduğuma inanıyorum," dedi. "Birilerinin sevgisine muhtaç değilim. Kimseye muhtaç değilim." Ardından arkadaşının elini tuttu. "Sen de sakın kimseye muhtaç olma. Birileri seni sevsin diye kendi karakterini kaybetme."

Burcu, ne diyeceğini bilemediğinden başını sallamakla yetindi. Gökçe çok mantıklı konuşuyordu ama iki kızın karakteri o kadar farklıydı ki...

İki arkadaş biraz sohbet ettikten sonra teneffüs zili çaldı ve sınıfa girdiler. Gökçe, Burcu kendisini kötü hissetmesin diye midesi bulandığı yalanını arkadaşlarına da anlatmak zorunda kaldı.

Burcu, Yankı ve Gökçe sınıfta sohbet ederken sınıfın kapısında Hakan belirdi. Gözleri kısacık bir aramanın ardından Yankı'yı buldu. Kızlara doğru ilerlerken, onu fark eden ilk kişi Burcu oldu. "Yankı," diye kızın dikkatini çektikten sonra kendilerine yaklaşan Hakan'ı gösterdi. Yankı, gözlerini devirmeden edemedi.

"Merhaba," dedi Hakan. Yankı, onu umursamadan başka bir yöne bakmaya devam etti. "Yankı," dedi. "Konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

Hakan, derin bir nefes aldı. Burcu ve Gökçe'nin yanında bu tartışmayı sürdürmek istemiyordu. "Lütfen," dedi. "Beni bir kere dinleyemez misin?"

Yankı, omuz silkti. "Senin gibi bir duygu cahiline, sevgimle bir şeyler öğretmeye çalışacak değilim. O yüzden, hayır."

Gökçe ve Burcu, bu lafın üzerine şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Hakan'ın bozulduğu her hâlinden belliydi.

"Neler olduğunu bilmiyorsun. Eğer beni dinlersen-"

"İlgilenmiyorum ki!"

Hakan, şu an Yankı'yla konuşmanın imkânsız olduğunu fark etti ve oradan uzaklaşmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Arkasını dönüp kızı arkadaşlarıyla baş başa bıraktı.

Gökçe, Yankı'nın hissizliğine hayran kalmıştı. "Vay be," demekten kendini alamadı.

"Aşılmasına izin vermeyeceğim kırmızı çizgilerim var," dedi Yankı.

Gökçe, az önce şahit olduklarından sonra kesinlikle Yankı'ya inanıyordu. Gülümsemeden edemedi. "Seninle evleneceğini söylüyordu, yattı mı o iş?" dedi.

Yankı, gözlerini devirmeden edemedi. "Bundan elektrik direği bile olmaz. Evimin direği yapar mıyım sence?"

Hakan, son konuşmalarının üstüne Yankı'yı görmek için ısrar etmedi. Sadece Erdem birkaç kere uğradı ve silgisini kaybettiği için Gökçe'nin yedek silgisini ödünç aldı.

Gün öylece akıp giderken Murat, şaşırtıcı bir sıklıkla Gökçe'yi arıyordu. Gökçe, en sonunda dayanamayıp Semih'i aradı ve her şeyin yolunda olduğunu öğrendikten sonra telefonu kapattı. Yine de merak edip düşünmeden edememişti.

Çıkışta arkadaşlarıyla vedalaşırken o gün Alper'i hiç görmediğini fark etti. Onun yanına mı uğramamıştı yoksa okula mı gelmemişti? Genç kız, bunları düşünerek otobüs durağına doğru ilerledi.

Omzunda birinin elini hissedince arkasını döndü ve Murat'ı görmenin şaşkınlığıyla bir an donup kaldı.

"Şaşırmış gibisin."

Gökçe, gözlerini şüpheci bir tavırla kıstı. "Ne işin var burada?"

"Telefonlarımı açmıyorsun."

"Evet," dedi Gökçe alay eder gibi. "Bunun bir nedeni yok mu sence?"

Fakat Murat'ın gözleri alaycılıktan çok uzaktı. "Bana böyle davranamazsın. Ben ne zaman istersem benimle konuşacaksın."

"Olur," dedi Gökçe. "Konuşayım. Hatta istersen annemi de çağıralım, o da katılsın konuşmamıza, ne dersin?"

Murat'ın içinde yanan bir yangın vardı. O kadar öfkeliydi ve egosu o kadar incinmişti ki... Kızın kolunu tutup, tehditkâr bir şekilde sıkarken, "Bana bak," dedi. "Haddini aşma."

Gökçe, adamın elinden kurtulmaya çalışırken korkmadan edemedi. "Bırak beni."

"Beni dinleyeceksin!"

"Söylediğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum!" diye bağırdı Gökçe. Murat, kolunu her geçen saniye biraz daha sıkıyordu ve canı acımaya başlamıştı. "Son kez söylüyorum, bırak beni!"

Adamın bırakmaya niyetinin olmadığını anlayınca dizini hızla adamın bacak arasına geçirdi. Bu, hedeflediği kadar güçlü bir darbe olmadı ama Murat'ın inleyip iki büklüm olmasına ve Gökçe'yi bırakmasına yetti.

Gökçe, şok içinde birkaç adım geri çekilirken Murat'ın gözlerinde inanılmaz bir öfke vardı. Tam doğrulup kızın üzerine yürüyecekti ki kolunun biri tarafından tutulması, onu durdurdu.

Murat, arkasını gördüğünde daha önceden görmesine rağmen adını bir türlü çıkaramadığı bir çocukla karşı karşıya geldi.

"Bence Gökçe, sizinle konuşmak istemiyor," dedi çocuk. "Şansınızı zorlamayın."

Murat'ın kaşları çatıldı. "Sen ne karışıyorsun?" Ardından kolunu kurtardı. "İşine baksana sen." Ardından Gökçe'ye baktı. "Sevgilin mi bu?"

"Birine yardımcı olmak için illa onunla duygusal bağın olmasına gerek yok," dedi çocuk. "İnsan olmanın özü, her şeyden bir çıkar beklememekte yatıyor."

Murat, karşısında nutuk atan gence dikkatlice baktıktan sonra, "İşine bak," dedi sert bir tavırla. Ardından tekrar Gökçe'ye döndü. Tam bir adım atmak üzereydi ki çocuk, tekrar koluna yapıştı. "Eğer ona dokunmaya kalkarsan," dedi. "Sana istemediğin şekilde *dokunmak* zorunda kalırım."

Çocuğun gözlerindeki alevi gören Murat, bir an için geri çekilecek gibi oldu ama bir çocuktan korkmayı gururuna yediremiyordu. Yine de şimdilik sessiz kalıp oradan uzaklaşmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Gökçe'ye ters bir bakış atıp oradan uzaklaştı.

Gökçe, az önce olanların şokuyla ne diyeceğini bilemiyordu. "Erdem," dedi soru sorar gibi.

Erdem, dudaklarında yarım bir gülümsemeyle cebinden bir şey çıkardı. Gökçe, bunun kendi silgisi olduğunu fark etti. "Bunu unutmuşsun."

O gün Erdem, arkadaşı kendisini yalnız hissetmesin diye kızı evine kadar bıraktı. Otobüsten inip yürüdüklerinde, "Seni dövüyor mu?" diye sordu. "Ondan korkuyor musun?"

"Hayır," dedi Gökçe. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu ama zihni allak bullaktı. "İşler karışık," dedi sonunda.

"Öyle mi?" dedi Erdem. "Benim gördüğüm şey gayet açıktı. Adam, manyağın teki. Aynı evde bulunman bile çok tehlikeli."

"Biliyorum," dedi Gökçe. Gerçekten de bunları düşünmüştü. "Ama bir süre daha burada kalmak zorundayım."

Erdem, Gökçe'yi anlayamıyordu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedi. "Biz varız, ne olursa olsun yanında oluruz."

"Yardımın için teşekkür ederim," dedi Gökçe. "Ama lütfen, bundan kimseye bahsetme. O, sadece sorunlu bir adam. Benim için bir tehlike oluşturmuyor, gerçekten."

Erdem, böyle olduğunu düşünmüyordu ama Gökçe, ne yaptığını bilen, zeki bir kızdı. Başını olumlu anlamda sallayıp kabullenmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Hakan'dan gelen sekizinci arama üzerine Yankı, sırf sıkıldığı için telefonu açtı. "Hakan," dedi karşısındaki çocuğun konuşmasına izin vermeden. "Bilgin var mı bilmiyorum ama biz utanabilen canlılarız. Lütfen, bu özelliğimizin farkına var ve beni rahat bırak."

"Ayrılmak istiyorsan ayrılalım," dedi Hakan. "Ama sana bir şey söylemem gerekiyor. En azından buna izin ver."

Yankı tam reddetmek üzereydi ki Hakan, "Kabul edene kadar peşinde dolanacağım," dedi. "Sadece bir kere beni dinle. Söz veriyorum, sonra hayatından çıkacağım."

Yankı, karşısındakini ne kadar severse sevsin o kişiyi tek seferde silebiliyordu ve bu özelliğine hayrandı. Hakan'ı da tıpkı böyle, düşünmeden silmişti. Onu görmek istemiyordu ama çocuğun inadını da biliyordu. Hakan, istediği şeyleri almaya çalışmaktan vazgeçmezdi. Bu yüzden tek seferde kurtulmak ona mantıklı geldi. "Tamam," dedi.

Hakan derin bir nefes aldı. "Yarım saate senin evindeyim."

"Buraya gelme," dedi Yankı. "Annem görmesin."

"Bakkalın önüne geleyim mi?"

"Olur."

"Tamam. O zaman yarım saat-" Yankı, çocuğun cevap vermesine izin vermeden telefonu kapadı.

Hakan'a güzel görünmek istemediği için üzerine bir pantolon ve eskimiş bir polar giydi. Yüzüne sadece soğuktan korunmak için nemlendirici sürdü ve evden dışarı çıktı.

Hakan, onu söylediği gibi evinin yakınında olan bakkalın önünde bekliyordu. "Umarım beni buraya çağırmanın iyi bir nedeni vardır," dedi selam vermeye gerek duymadan.

"Sadece benimle gel, tamam mı?" dedi Hakan.

Yankı tek kaşını kaldırdı. "Bir şey söylemen gerekiyormuş," dedi. "Söyle ve gideyim."

Hakan derin bir nefes aldı. "Lütfen," dedi. "Bana zorluk çıkarma, olur mu? Çıkacağım işte hayatından."

Yankı her ne kadar sinir bozucu bir durumda olduklarını düşünse de Hakan'ı takip etmeye karar verdi. Hakan'ın evinin bulunduğu sokağa girdiklerinde aniden durup, "Bu ne şimdi?" diye sordu.

"Lütfen!" dedi Hakan, sabrı taşmış bir şekilde. Yankı itiraz edecekti ama bunun sadece vakit kaybı olduğunu düşündü.

Ne önemi var ki? Ne istiyorsa yapsın. Sonra çıkar gider hayatımdan.

Birlikte Hakan'ın apartmanına doğru ilerlediler. Hakan anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Evleri giriş kattaydı.

Evin kapısını açtıktan sonra ayakkabılarını kapının önünde çıkardı. Ardından içeri geçip Yankı'ya baktı. Genç kız, inat olsun diye ayakkabılarıyla içeri girip onları kapının önünde çıkarırken, "Silersin artık," diye mırıldandı.

Hakan, neredeyse oflayacaktı ama kendini frenlemeyi başardı. Kızın ayakkabılarını alıp kenara koydu ve birlikte salona doğru ilerlediler.

Yankı, yine ne haltlar karıştırdığını sormak üzereyken salonda yalnız olmadıklarını fark etti. Bir kadın, üzerinde battaniyeyle uzanıyor, kitabını okuyordu.

"Merhaba," diyerek gülümsedi onlara.

Yankı, karşısındaki kadının Hakan'ın annesi olduğunu düşündü. Kadının kahverengi saçlarının arasında birkaç tel beyaz saç gizlenmişti. Aynı renk gözlerinin çevresinde, kırışıklıklar oluşmaya başlamıştı.

"Merhaba," diye aynı şekilde gülümsedi fakat Yankı'nın gülüşü daha samimiyetsizdi. Burada neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Yankı," dedi Hakan, annesinin uzandığı koltuğun yanındaki tekli koltuğu göstererek. "Oturmaz mısın?"

Yankı bir tartışma çıkarmamak için kendisini zor tutuyordu ama yine de oturdu. Bu neydi şimdi? Hakan'ın ona söyleyecekleri olduğunu düşünmüştü. Annesiyle oturup sohbet etmek istemiyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra annesi, "Hakan," dedi. "İlacımı getirir misin?"

Hakan, saate baktıktan sonra kısa bir hesaplama yaptı ve "Bir saat var daha," dedi.

"Geçmiş olsun," dedi Yankı.

"Teşekkürler," dedi kadın. "Aslında bir süredir üzerimde bir kırgınlık vardı ama yok sayıyordum. En sonunda geçen gece ateşim çıktı, hastaneye gitmek zorunda kaldık. Sanırım sen, o gün buraya gelmişsin." Yankı, kaşlarını kaldırıp Hakan'a baktı. Hakan omuz silkti.

Yankı gözlerini kıstı. "Ne zaman hastaneye gitmiştiniz?"

"İşte, dün değil, ondan önceki akşam." Yankı, kafasında tarihi doğruladı. Evet, cidden o akşam Hakan'a sürpriz yapmak için gelmişti ve onun evde olmadığını öğrenmişti.

"Anladım," dedi Yankı başını onaylar gibi sallarken. "Umarım daha iyisinizdir."

Kadın gülümsedi. "Evet," dedi. "Neyse ki şimdi daha iyiyim. Hakan, beni ziyarete gelmek istediğini söylediğinde çok sevindim."

Yankı, yutkunurken dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Nasıl olduğunuzu merak ettim." Ardından derin bir nefes aldı ve ayaklandı. "Ben artık gideyim. Hasta ziyareti kısa olur, malum."

"Ben seni eve bırakayım," diye ayaklandı Hakan.

"Hiç gerek yok. Sen annenle kal." Ardından kadına döndü. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de."

Hakan, Yankı'yı kapıya kadar geçirdi. Genç kız ayakkabılarını evin dışında giymeye karar verdi. Hakan da onunla birlikte dışarı çıkıp kapıyı hafifçe kendine çekti.

Yankı, işi bitince doğrulup Hakan'a baktı. "Beni dinlemiyordun," diye alçak sesle konuştu Hakan. "Ben de nerede olduğumu sana göstermek istedim."

"Telefonda bir arkadaşınla olduğunu söylemiştin," dedi Yankı. Sesinden şüphecilik akıyordu.

"Evet," dedi Hakan. "Hastanede olduğumu söylemek istemedim. Boşuna endişelenirsin diye düşündüm."

Yankı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Annesinin durumunu kendi gözleriyle görmüştü ama iç sesi, bir şeylerin doğru olmadığını fısıldamaya çalışıyordu sanki. Gerginlikle dudağının kenarını ısırdı.

Hakan, kızın ellerini tuttu. "Özür dilerim," dedi. "Ne olursa olsun sana yalan söylememeliydim ama gerçekten kötü bir niyetim yoktu. Söz veriyorum, bir daha asla böyle bir şey olmayacak."

Yankı, birkaç saniye düşündükten sonra başını onaylar gibi salladı. Hakan'ın dudaklarında bir gülümseme peyda olurken, "Barıştık mı?" diye sordu.

"Bir daha bana sakın yalan söyleme," dedi Yankı. "Asla affetmeyeceğim bir şey."

Hakan, hemen başını salladı. "Peki, sana sarılabilir miyim?"

Yankı, buna cevap vermek yerine kollarını çocuğun beline dolayıp, kafasını göğsüne gömdü.

Yankı oradan ayrıldıktan sonra Hakan, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle neredeyse zıplayarak salona girdi. Annesinin yanağına bir öpücük kondururken enerjisi kendine bile fazlaydı.

Kadın, somurtarak oğluna baktı. "Yalanına beni de alet ettin," diye söylendi. "Ne kadar da iyi bir kıza benziyor. Bir daha sakın onu incitme."

"Teşekkür ederim, canımın içi," dedi Hakan. Annesinin söylediklerini pek ciddiye almıyor gibiydi. Annesini tekrar yanağından öptükten sonra odasına koştu.

Gökçe, kütüphaneye gidip neredeyse üç buçuk saat ders çalıştıktan sonra başının ağrımaya başladığını hissedince mola verdi. Sandalyede geriye yaslanıp sırtını esnetti. Gözlerini ovuşturdu ve pencereden dışarı baktı. Mart ayının soğuğu şehri esir almıştı. Herkes montlarına sarılmış, hızlı hızlı yürüyordu.

Aklına bir an Alper'in gelmesiyle, içinde küçük bir merak kıvılcımı oluştu. Dün geceden beri hiç konuşmamışlardı. Gökçe, çocuğun kendisini görmeye mi gelmediğini, yoksa bir problemi olduğu için okula mı gelmediğini düşündü. İkinci seçeneğin olmasını isterken bulunca utanmadan edemedi ve sesli olarak kendine, "Saçmalama," dedi. Bu, karşısında çalışan çocuğun ona sert bir bakış atma-

sına neden oldu. Gökçe, haksız olduğunu düşünmesine rağmen aynı bakışlarla karşılık verdi. Çocuk, ona bakmayı kesip kitabına döndü.

Aferin. Böyle ol.

Biraz düşündükten sonra telefonunu alıp mesajlar kısmına girdi. Alper'in adını buldu. Birkaç saniye ne yazacağını düşündü.

Merhaba.

Kaşlarını çattı. Mesajdan, itici bir samimiyetsizlik yayılıyordu. Oysa günlük hayatta, defalarca kullandığı bir kelimeydi. Yine de mesajı silip yeni bir şey yazdı.

Nasılsın?

Derin bir nefes alıp bunu da sildi. Salaklaştığını düşünmeye başlamıştı.

Bugün ortalarda yoktun?

Kendine düşünme fırsatı tanımadan mesajı gönderdi. Mesajı gönderir göndermez pişman olmuştu. Hesap sorar gibi bir havası vardı sanki. Belki de sadece ona öyle geliyordu. Üstelik öyle bir havası yoksa bile Alper'i merak ettiği gibi bir yargıya ulaşılabilirdi. Oysa öyle bir şey yoktu, değil mi?

Çok geçmeden cevap geldi.

Beni önemsiyor gibisin.

Normalde Gökçe gözlerini devirir, telefonu bir kenara atardı. Bazı konularda acımasız derecede sert olabiliyordu ama şimdi, kendisini bu cümleye hafif bir tebessümle bakarken buldu. Ellerini tuşların üzerinde gezdirip hızlıca bir şeyler yazdı.

Sadece iyi bir insanım.

Alper'in cevabı gecikmedi.

Peki, teşekkürler, iyi insan. Bugün okula gelemedim. Biraz hastayım.

Gökçe, hemen, *Geçmiş olsun,* yazdı.

Telefondan başını kaldırıp tekrar sorulara bakmayı düşünüyordu ki telefonu titredi. Mesaj yine Alper'dendi.

Teşekkür ederim. Birinin bana bakmasına, sıcak bir çorba pişirmesine çok ihtiyacım var.

Gökçe, *evde birileri yok mu?* diye sordu.

Hayır, çok yalnızım.

Alper'in kendini böyle acındırmaya çalışması, Gökçe'ye komik gelmişti. *Yazık sana,* diyerek cevabı gönderdi. Alper'in mesajı çok gecikmedi. Art arda mesajlar atıyordu.

Keşke iyi kalpli bir arkadaşım olsa.

Bana çorba yapsa.

Hemen iyileşirdim belki.

Evde de bir sürü malzeme var.

Gökçe, yüzünde hafif bir gülümsemeyle cevap verdi: *Senin için üzüldüm. Ben dersime dönmeliyim.*

Telefonu bir köşeye bırakıp tekrar derse odaklandı. Telefonu titreyince Alper'in görüşürüz gibi bir şeyler yazdığını düşünmüştü ama mesaja baktığında bir adres yazılıydı. Gökçe, kaşlarını şaşkınlık içinde kaldırırken bir mesaj daha geldi.

Akademik kariyerinin peşinden koşmak yerine belki vicdanının peşinden koşarsın diye bunu buraya bırakıyorum.

Gökçe, yüksek sesle gülmemek için dudağının kenarını ısırdı.

Yankı, Hakan'ın evinden ayrıldıktan sonra bir süre yürüdü. Kafası allak bullak olmuştu. Hakan'ın o günkü ses tonunu unutamıyordu. Gerçekten heyecanlanmıştı. İyi niyetli birinin değil, yaptığı kötü bir şeyin ortaya çıkmasından korkan birinin sesiyle konuşmuştu. Ama neticede annesi de hasta olduğunu söylüyordu. Yalan söyleyecek hâli yoktu, değil mi? Mantıken kocaman kadının, bu tarz işlere girişmesi saçma bir durumdu.

Öyle boş boş dolaşmak yerine gireceği sınav için kitap almaya karar verdi. Üniversite sınavını düşünmek, aklına Gökçe'yi getirdi. Arkadaşı, deli gibi çalışıyordu. Bir ara biraz bocalar gibi olmuştu ama o kadar hırsla derslere asılmıştı ki bu boşluğu hemen doldurmuştu. Yankı da derslere önem veriyordu ama Gökçe'nin çalışkanlığı ayrı bir boyuttaydı.

Kırtasiyeye giderken Erdem'in de bu civarda oturduğunu fark etti. Cebinden telefonu çıkarıp Erdem'in numarasını tuşladı. Telefon dördüncü çalışta açıldı.

"Selam," dedi Erdem.

"Merhaba," dedi Yankı. "Sizin oralardayım. Müsaitsen seni de göreyim mi?"

Erdem bir süre düşündü. "Olabilir."

"Tamam," dedi Yankı. "Kırtasiyede küçük bir işim var, sonra seni ararım."

Yankı, söz verdiği gibi kırtasiyedeki işini hallettikten sonra Erdem'i aradı. Birlikte bir şeyler yemeye karar verdiler. Yankı oldukça acıkmıştı. Erdem, pek iştahı olmadığını, yine de Yankı'ya eşlik edebileceğini söyledi fakat sipariş ettikleri tavuk yemeği gelince Yankı'dan da hızlı bir şekilde tabağını bitirdi.

Yemeklerini tatlı bir sohbet eşliğinde bitirdikten sonra birlikte yürümeye karar verdiler. Güneş çoktan batmıştı ve karanlık, şehri selamlamıştı.

Adımları birbirini takip ederken Yankı, "Biraz daha iyi gibisin," dedi. "Geçen konuştuğumuzda moralin bozuktu."

"Önemli bir şey olmadığını söylemiştim."

"Öyle ama," dedi Yankı. Ardından ne söyleyeceğini düşündü. "Anlatmak istemediğine emin misin?"

Erdem başını olumlu anlamda salladı. "Bazı şeyler dile gelmese daha iyi," dedi. Düşünceler, sözcüklere dökülünce daha gerçek oluyor. Can sıkıcı bir durum."

Yankı, Erdem'in ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Konuyu değiştirmek için, "Sınava hazırlanabiliyor musun?" diye sordu. O sırada bir parka sapmışlar, banklardan birine oturmuşlardı.

Erdem, başını onaylar gibi salladı. "Şu sıralar bir sorun yok ama havanın ısınmasından korkuyorum," dedi. "Hava ne zaman ısınsa bir ağırlık çöküyor. Ders çalışasım gelmiyor."

Aynı sorunu Yankı da yaşadığı için başını, onaylar gibi salladı. "Haklısın." Ardından derin bir nefes aldı. "Ben sanırım biraz korkuyorum." Erdem'in ne kadar haklı olduğunu fark etti. Uzun bir süredir içten içe korkuyordu ama bunu söylemek, şimdi daha garip hissetmesine yol açtı.

Erdem, gözlerini kısıp dikkatle kıza baktı. "Neden?"

"Gelecekten," diye yanıtladı Yankı.

"Sence gelecekten korkmak çok saçma değil mi?" dedi Erdem. "Neticede değiştirebildiğin, yön verebildiğin bir şey. Sen geleceğini nereye çekersen o da oraya gelecektir. İpler, bir noktada senin elindeyken korkmak niye?"

Yankı, Erdem'in haklı olduğunu biliyordu ama yine de korkmadan edemiyordu. "Olay ne, biliyor musun? Diye konuşmayı sürdürdü Erdem. "İnsan, kendi gücünün farkında olamıyor. İşte, her şey burada başlıyor ya da burada bitiyor."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama yine de içimdeki korkuyu silip atamıyorum," dedi Yankı.

"Elinden gelenin en iyisini yaptıysan korkmanı gerektirecek bir şey yok," dedi Erdem. "Başını yastığa rahat koyacaksın. Bence hayattaki en önemli şey şu: Rahat ve *acaba* diye düşünmeden uyumak."

Yankı, bu konuşmanın onu rahatlattığını ve kendisini tutsak eden korku zincirini biraz gevşettiğini hissetti. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim," dedi. "İyi ki yanımdasın."

Erdem de kıza aynı şekilde gülümsedi. "Evet," dedi. "İyi ki yanındayım."

Birbirlerine normalden uzun bir süre baktılar ve bunun farkına varan kişi Erdem oldu. "Pekâlâ," dedi. "Artık seni evine bırakayım."

"Gerek yok," dedi Yankı. "Kendim de gidebilirim."

"Hava kararır," diye yanıtladı Erdem. "Karanlıkta yürümeyi severim."

Yankı, daha fazla reddetmeden başını olumlu anlamda salladı ve birlikte parktan çıkıp gülüşerek ilerlediler.

Alper, aslında kolay kolay şaşırmazdı. Pek çok şeye hazırlıklı olan bir çocuktu ama çalan kapıyı açıp karşısında Gökçe'yi gülümseyen yüzüyle görmek... Bu, onu cidden şaşırtmıştı.

Dudaklarında minik bir gülümseme ve kalkan kaşları eşliğinde, "Geldin," dedi ama sesi o kadar kısık çıkmıştı ki kendisi bile zar zor duydu.

Gökçe ayakkabılarını çıkarırken, "Hoş buldum," dedi.

Alper içeri girmesi için kenara kaydı ama birden tedirgin olmuştu. Tüm gün salonda yatmıştı ve ortalık biraz dağınıktı. "Şey," dedi telaşla. Gökçe tam içeri geçecekti ki kızı kolundan tutup hızla çekti.

"Ne yapıyorsun be?"

Gökçe'nin tepkisi, normalde Alper'i güldürebilirdi ama şu anda biraz gerilmişti. "Sen tam burada kal," dedi kızı yerine sabitleyip. "Sakın hareket etme. Hiçbir şeye de bakma."

Gökçe, şok olmuş ifadesinden bir türlü kurtulamadı. "Olur," dedi. "Bakmam."

Alper, neredeyse koşar adımlarla salona gitti. Yerdeki peçeteleri alıp, sabah kahvaltısını yaptığı ve hâlâ kaldırmadığı tepsinin içine attı. Battaniyeyi biraz daha düzenledi, yerdeki yastıkları kaldırdı. Salonda dağınık bir şekilde duran dergileri de rafa yerleştirdi.

Tepsiyi alıp mutfağa giderken Gökçe'nin hâlâ aynı yerde, sorgulayıcı bakışlarla durduğunu gördü. İşaret parmağını kıza uzatıp, "Gözüm üzerinde," dedi. "Sakın hareket etme."

Gökçe, omuzlarını yukarı kaldırıp ne olduğunu sorgulayan bakışlar atmak dışında bir tepki veremedi.

Alper, mutfağa girdiğinde buranın salondan da beter bir hâlde olduğunu gördü. Neredeyse oturup ağlayacaktı. *Aptal kafam,* diye söylendi. *Madem kızı eve çağıracaksın, niye hazırlıklı olmuyorsun?*

Lavabodaki tabakları, tepsinin üzerine koydu. Şu anda, yıkamak için vakti yoktu. Ocağın altındaki dolabı açıp tepsiyi oraya sıkıştırmayı denedi.

Dolabın kapağını kapatmaya çalışırken arkadan bir ses duydu: "Ne yapıyorsun?"

İşine o kadar odaklanmıştı ki duyduğu ses karşısında paniklediği ve elleri birbirine dolandı. Tepsinin üzerindeki tabakların yere düşmesi kaçınılmazdı.

Gökçe, kocaman açılmış gözleriyle kapıda dikilirken Alper, "Gördün mü yaptığını?" dedi.

"Dalga geçiyorsundur umarım," dedi Gökçe. "Tek yaptığım, davranışlarına anlam vermeye çalışmak."

Alper omuzlarını düşürdü ve biraz utanarak, "Dağınık sayılırım da," dedi. "Bir de tek yaşıyorum." Ardından düzeltti. "Yani çoğunlukla."

Gökçe'nin dudaklarında, alaycı bir gülümseme belirdi. "Mikrop kapmana şaşırmamak gerek."

"O kadar da değil," dedi Alper. Tabakları toplamak için eğildi. Gökçe de derin bir nefes alıp ona yardım etmeye koyuldu.

Gökçe tabakları tepsiye dizerken Alper, ne kadar yakın olduklarını fark etti. Gökçe, pek ilgilenmiyor gibiydi. Belki de duygularını çok iyi saklıyordu. Alper, emin olamıyordu ama şu anda farkında olduğu tek şey, kızla arasındaki mesafeydi.

Gökçe, izlendiğini fark etti ama bakışlarını Alper'e çevirmedi. Tepsiyi alıp ayağa kalktı ve lavabonun başına dikildi. Soğukkanlı duruşuna rağmen kalbinin ritminde ufak bir değişim olmuştu.

"Ben bunları hallederim," dedi Gökçe. "Sen içeri geçip dinlenebilirsin."

"Neden ki?"

Gökçe, vücudunu Alper'e çevirdi. "*Sen, çok hastayım, bir çorba yapanım bile yok,* diye sızlanmıyor muydun?"

Alper, hemen yüzünü buruşturdu. "Sen hatırlatınca birden bir ağrı girdi."

"Öyle mi?" dedi Gökçe. "Tam olarak neren ağrıyor?"

Alper, bir süre kızın yüzüne baktıktan sonra, "Her yerim, Gökçe," dedi. "Bildiğin gibi değil." Gökçe bir şey söylemeyip bulaşıkları yıkamaya dönünce Alper, konuşmayı sürdürdü. "Ah, ama çok iyi bir insan olduğum için sana yardımcı olacağım."

Gökçe, kendini tutamayıp gülümsedi. Birlikte mutfağı toparladıktan sonra kız, Alper'e mercimek çorbası yapmak için kolları sıvadı. Alper, dirseklerini tezgâha yaslayıp Gökçe'yi izlerken Gökçe de çorbayı karıştırıyordu.

"Pul biber var mı?" diye sordu. "İyi gelir diye duymuştum."

Alper, kızın isteği üzerine dolaplardan birini açıp içinde çay kaşığı olan kavanozu kıza uzattı. Gökçe, yeteri kadar koyduktan sonra karıştırmaya devam etti. Biraz sonra bir kaşık alıp çorbanın tadına

baktı. "Olmuş," diye mırıldandı. Ocağın altını kapattı. Ardından Alper'den rica ettiği kâseyi çorbayla doldurdu. Mutfaktaki masanın üstü biraz dolu olduğu için Gökçe, kâseyi bir tepsinin üzerine ekmek ve suyla birlikte koydu. Daha sonra salona yöneldi.

Alper, hemen koltuktaki yerine kurulup battaniyeyi üzerine çekti ve beklentiyle Gökçe'ye baktı. Kız, soran gözlerle bakmaya devam edince Alper, "Hastalara nasıl davranılır, haberin yok mu?" dedi. "Hikâyenin bu bölümünde, çorbamı içirmen gerekiyor."

Gökçe kaşlarını kaldırırken, "Hasta gibi bir hâlin yok," dedi. "Hem ağrıların da geçti."

Gökçe bunu söyler söylemez Alper, yine yüzünü buruşturdu. "Ay," dedi. "Sol taraftan bir ağrı girdi şimdi."

Gökçe, gülümseyip başını iki yana salladı ve Alper'in koltukta açtığı yere oturdu. Tepsiyi, çocuğun kucağına yerleştirdi. Kaşığı doldurup çocuğun dudaklarına götürdü ama o kadar sıcaktı ki Alper, hızla geri çekildi. "Bu ne?" diye sızlandı. "Üfle biraz!"

"Bana bak." Gökçe'nin yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Domuz gibisin ama hasta numarası yapıyorsun. Yine de iyi davranıyorum. Sıkma canımı."

Alper, gülümsemeden edemedi. "İyi be, tamam." Ardından masum bir çocuk gibi baktı. "Ama yine de üfle, olur mu? Çok sıcak çünkü."

Bu kez Gökçe de gülümsedi. Bir şey söylemedi ama bundan sonraki kaşığı Alper'e uzatmadan önce üfledi.

Alper çorbayı bitirdikten sonra Gökçe, kâseyi lavaboya koydu. Aslında yıkayabileceğini söyledi ama Alper, onu bu kadar çalıştırmak istemiyordu. Onun yerine yanında kalıp konuşmasını tercih etti.

Bir süre sonra Gökçe, saatin neredeyse dokuz olduğunu fark etti. Yaklaşık iki buçuk saattir buradaydı. "Saat çok geç olmuş," dedi. "Ben kalkayım artık."

"Aslında o kadar geç değil."

"Eve gidip ders çalışacağım."

Alper, itiraz etmek istedi ama kız haklıydı. Sayılı günler kalmıştı. Başını, onaylar gibi salladı. "Öyleyse yolcu edeyim."

Gökçe, kalktı ve kapının önünde ayakkabılarını giydi. Ardından doğrulup kendisine gülümseyen Alper'e baktı. Montu ve çantası portmantoda duruyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Alper. "Geleceğini düşünmemiştim. Beni şaşırttın."

Gökçe de aynı şekilde gülümsedi. "Biraz da vicdanımın yolundan ilerlemeye karar verdim."

Resmi bir buluşmadaymış gibi yanaklarını tokuşturmak için ikisi de öne uzandı fakat aynı yöne eğildikleri için yüzleri tam karşı karşıya geldi. Aralarında beş santim belki vardı belki yoktu. İkisi de şaşırıp bir an öyle kalınca Alper'in içinde bir şeyler kıpırdadı. Derin bir nefes alıp, ne olacağını düşünmeden hızlı bir hareketle daha da öne, tam olarak Gökçe'nin dudaklarına doğru kafasını yaklaştırdı.

Gökçe o kadar afallamıştı ki heyecanla karışık bir korkuyla, öpücükten kaçmak için geriledi ama Alper de onun hareket etmesiyle birlikte kızın üzerine yürüyünce Gökçe, sırtı duvara çarpana kadar geri gitmek zorunda kaldı.

Alper ve duvarın arasındayken, Gökçe'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Ne yapacağını bilemedi ve kafasını hafifçe çevirdi. Alper'in alnı, onunkine yaslıydı ama dudaklarını ıskalamıştı. Bir süre böyle kaldılar ama ikisi de bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu.

"Neden?" diye fısıldadı Alper.

Aslında çok önemli nedenleri vardı ama Gökçe'nin beyni, çalışmayı bırakmış gibiydi. Cevap veremedi. Alper'in kendisini öpmesine izin vermiyordu ama şu anki pozisyonlarını bozmak da içinden gelmiyordu.

Bir süre daha düşündükten sonra, "İlişkiler, insanı yıpratır," dedi. "İnsana duygusal kararlar aldırır. Mantıklı düşünmesini imkânsız kılar." Ardından istemese de kafasını geri çekti. "Ve ben duygusal düşünemem," dedi. Çantası ve montunu kapıp evden, kaçar adımlarla çıktı. Alper'e söylememişti ama söylemek istediği bir cümle daha vardı: *Bu, benim sonum olur.*

Gökçe, apartmana girdiğinde kendi dairelerinden sesler yükseliyor mu diye kulak kabarttı. Görünürde bir şey yoktu. *Demek ki Murat Bey'in keyfi yerinde,* diye düşündü.

Basamakları hızlı hızlı çıkıp dairenin önüne geldi. Çantasından anahtarı çıkarıp kapıyı açtı.

Etraf karanlıktı. İçeri geçip ayakkabılarını çıkardı. Tam seslenmeyi düşünüyordu ki orada yalnız olmadığını anladı.

Birisi onun ağzını eliyle sımsıkı kapatırken Gökçe, çığlık atmaya çalıştı ama çıkardığı sesler, uğultudan öteye gidemedi.

"Bir daha," dedi Murat'ın sesi. Gökçe, adamın çenesini omzunda hissetti. Murat, kızın arkasından onu sımsıkı sarmıştı. Hareket etmesine izin vermiyordu. "Benimle dalga geçersen bunu sana çok ağır ödetirim."

Gökçe'nin gözleri dolmuştu. "Ne istediğimi sorsan, böyle mi olurdu?" dedi Murat. "Oysa basit bir soru soracaktım."

Gökçe, ağzındaki el yüzünden bir şey söyleyemiyordu. Adrenalinden başı dönmeye başlamıştı. Kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama mümkün değildi. "Annen komşudan dönmedi," dedi Murat. "Semih de arkadaşlarıyla. Şimdi, seni benden kim kurtaracak? Mahalledeki o çocuk mu?"

Haklı, diye düşündü Gökçe. *Mecbur kolları sıvayacağım.*

Var gücüyle sağ ayağını kaldırıp Murat'ın parmak ucuna topuğuyla vurdu ve elini dişlerinin arasına aldı. Murat, beklenmeyen bu hareket karşısında acıyla inledi. Kolları gevşerken Gökçe, bu fırsatı değerlendirdi ve hızla öne doğru atılıp kendini kurtardı. Murat, Gökçe'yi yakalamak için elini uzattı ama Gökçe, çoktan odasına kaçmıştı.

Hızla kapıyı kilitleyip, sandalyeyi kapı kolunun altına sabitledi. Kapının önüne koyacak bir şeyler aradı ama hepsi çok ağırdı.

Ayak sesleri duyulunca çığlık atmak için cama koştu ama tam o anda zil çaldı. Gökçe, odanın ortasında kapıya bakakaldı. Kimin geldiğini anlamak için bir süre bekledi.

Murat'ın sesi duyuldu: "Erken döndün."

Gökçe, kimin geldiğini anlamak için kaşlarını çattı. "Canım sıkıldı," dedi Semih. "Annemle Gökçe nerede?"

"Annen komşuda," dedi Murat. "Gökçe de odasında."

Semih, bir cevap vermedi. Onun yerine Gökçe'nin odasına yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve birkaç saniye sonra kapısı tıklatıldı.

Gökçe, derin bir nefes alıp sandalyeyi yavaşça kenara çekti. Çantasını da bırakıp anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Semih ona gülümseyen bir yüzle bakıyordu. "Nasılsın?"

"İyi," dedi Gökçe, buz gibi bir ses ve donuk bakışlarla.

Semih, Gökçe'de bir şeyler olduğunu anlayınca gözleri kısıldı. "İyi misin?" dedi. Ardından elinin tersini kızın alnına ve yanağına koydu. "Ateşin mi var?"

"Hayır," dedi Gökçe. "Çok ders çalıştım. Başım ağrıdı biraz."

Semih, başını anlar gibi salladı ama septikliğini kaybetmemişti. Arkasına baktığında Murat'ın onları izlediğini gördü. Murat, yakalandığını anlayınca mutfağa gitti.

"Bir şey mi oldu?" diye fısıldadı Semih. "Tartıştınız mı?" Gökçe başını iki yana salladı. "Gökçe," diye ısrar etti Semih. "Bu hâlini beğenmedim, iyi misin?"

"Sadece bir daha bizi evde yalnız bırakma," diye fısıldadı Gökçe. "Lütfen."

Semih, bir şey söyleyemedi. Sadece başını salladı. "Peki," dedi. Ardından kızın üstüne daha fazla gitmenin yersiz olduğunu düşündü. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Gökçe. Ardından kapıyı kapatıp tekrar kilitledi. Derin bir nefes alıp birkaç adım geri gitti. Az önce yaşadığı şeyin etkisinden çıkamıyordu. Nefes alış verişleri hızlanmaya başladı. Dizlerinde, onu taşıyacak güç kalmamıştı. Gözyaşları yanaklarını ıslatırken dayanamayıp diz çöktü.

Orada ne kadar ağladığını bilmiyordu. Mantıklı düşünemiyordu. Ne yapacağını, nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilmiyordu.

Emekleyerek çantasına uzandı ve kitapları çıkardı. Ağlaması hâlâ durmamıştı ama çalışmak zorundaydı. Bu lanet yerden defolup gitmek için başka şansı yoktu.

Gözyaşları eşliğinde odanın ortasına tekrar döndü. Yerden kalkmadan kitaplara karışık bir şekilde göz atmaya başladı.

Tarihçi.

Tüccar.

Lütfi.

Ağlaması o kadar şiddetlendi ki parmakları, kalemi tutacak gücünü yitirdi. Başı yere yaslandı ve ilerleyen birkaç saat boyunca sadece ağladı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm Yedi

KAKTÜSTEM

21 Ağustos 2016 / Pazar

Karanlık, şehri esir almış ve saat 03.21'i gösterirken Yankı, salonun ortasında tek başına oturuyordu. Tam karşısında acımasızca ilerleyen saati izliyordu. Salonu aydınlatan tek şey, pencereden içeri süzülen ışıktı. Giriş katta oturduğu için sokak lambası, odayı yeteri kadar aydınlatıyordu.

Gerginlikle, dirseklerini yasladığı dizlerini sallıyordu.

03.22

Yankı'nın gözünden bir damla yaş düştü.

Gökçe'nin o kültür merkezinde kayboluşunun tam on birinci yılıydı. On bir yıl önce bugün, tam da bu saatte, Burcu, Yankı'yı aramış ve Gökçe'nin nerede olduğunu bilmediğini söylemişti. Yankı, tüm o dakikaları tekrar yaşadı. Erdem ve Hakan'ın içeri girişi, Gökçe'yi sabaha kadar arayışları ve sonunda Gökçe'nin annesini aramaları geldi aklına.

O gece, Yankı'nın telefonu tam 03.22'de çalmıştı. Yankı, bu saati asla unutmuyordu.

Hav!

Yankı'nın düşünceleri, güçsüz bir havlamayla bölündü ama genç kadın umursamadı.

Hav!

Yankı, ses gelmesin diye camı kapatmayı düşünürken birden duraksadı. İşaretlere çok inanan bir insandı. Ona göre Tanrı, yaşamımızı daha anlamlı kılmamız için yapmamız gerekenleri bize, küçük izlerle bildiriyordu.

Bir gün kitapçıda dolaşırken, uzun süredir okumak istediği ama nedense hep ertelediği bir kitabı ne zaman alacağını düşünmüştü.

Tam o sırada kafasını çevirdiğinde, kitabı karşısında görmüştü. Böylece o kitabı okuma vaktinin geldiğini anlamıştı. Garip bir inançtı ama Yankı'yı iyi hissettiriyordu.

Ölümünün on birinci yılında, tam ölüm saatinde... Bu, Yankı'nın ara sıra kovaladığı küçük işaretlerden miydi yoksa sıradan bir tesadüf mü?

Balkonun kapısını açıp dışarı çıktı ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Hav!

Bir havlama daha duyunca başını sola çevirdi ve orada, köşeye sinmiş yavru bir labrador gördü. Köpek o kadar korkmuştu ki Yankı'nın gözlerine bakarken sessiz kaldı.

Yankı çevik bir hareketle, çıplak ayaklarını umursamadan parmaklıklardan aşağı atladı. "Merhaba," dedi kocaman gözleriyle ona bakan yeni dostuna. "Seni, arkadaşım mı gönderdi?"

Yavru köpek sanki ne dediğini anlamış gibi başını hafifçe yana yatırdı ve tekrar havladı.

"Yoksa sen, bana Gökçe'nin bir hediyesi misin?" Bu soruyu sorarken birkaç adım atması köpeği korkuttu ve hayvan, küçük patileriyle geri geri gitti. Tam hızlanacaktı ki Yankı, hızla köpeği tuttu ve kaçmasına fırsat vermeden kucağına aldı.

Hayvanı sakinleştirmek için başını okşadı ve o an düşündüğü tek şey, Gökçe'nin köpekleri ne kadar sevdiği oldu.

Yankı, o gece yeni arkadaşını güzelce temizledi, mutfaktan bir şeyler ayarlayıp hayvanın karnını doyurdu, kullanılmamış eski yastıkları salona, rahat uyuyabileceği bir alanı olması için yığdı. Tüm bunları yaparken saat oldukça ilerlemişti. Yatağa gittiğinde tüm enerjisinin tükendiğini hissediyordu.

Ertesi gün vakit öğleyi bulunca kapısının çalmasıyla uyandı ve somurtarak doğruldu. Gece, o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki bir türlü uyuyamamıştı. Kendine gelmek için gözlerini ovuşturdu ama nafileydi.

Pijamalarıyla yataktan fırlayıp, somurtarak kapıyı açtı ve karşısında Burcu'yu gördü. "Selam!"

Kız, insanüstü bir enerjiyle içeri girdi. Yankı, cevap vermeden kapıyı kapatınca Burcu, bir şeyler olduğunu düşünüp, "Ne oldu?" dedi.

"Neden geldin?" Yankı'nın direkt böyle bir soru sorması kızı heyecanlandırdı. Böyle sert davranmak, kızın âdeti değildi. Bir şey mi öğrenmişti?

"Seni görmek istedim. Bir şey mi oldu?"

Yankı, omuz silkip salona doğru ilerledi. "Sadece uykum var."

Burcu, onu takip ederken Yankı'ya kaçta uyuduğunu soracaktı ama kız salonun kapısını açınca içeriden yavru bir köpek çıktı ve Burcu, şaşkınlıktan sorusunu tamamlayamadı.

"Tanıştırayım," dedi Yankı. "Yeni dostum."

Burcu, dudaklarında bir tebessümle, "Adı var mı?" diye sordu.

"Şimdilik yok."

Burcu, bir şey söylemeden içeri geçip Yankı'yla birlikte koltuğa kuruldu. İkisi de bir süre sessizliğini korudu ve küçük köpeğin yastıklarla oynayışını izlediler.

"Bugün, tam on bir yıl oldu," dedi Yankı. "On bir sene önce Gökçe kayboldu."

Burcu bir şey söylemedi. Yutkunmakta bile zorlanmıştı. Kelimeleri bir cümleye çevirmek, onun için çok zordu. En sonunda, "Çok yavaş ve bir o kadar da hızlı geçti," diyebildi.

Sehpanın üzerindeki çalan telefon, sohbetlerini yarıda kesti. Hoş, zaten konuşacakları pek konu yoktu. Yankı, öne doğru uzanıp telefonunu eline aldı. Arayan kişi Hakan'dı. Yankı, telefonu açmak yerine sessize alıp tekrar yerine koydu.

Burcu'nun ensesindeki tüyler, Hakan'ın aradığını görünce diken diken oldu. Onu son görüşü, pek sevgi dolu değildi. Hakan, ona karşı çok öfkeliydi.

Eğer Hakan, Burcu'yu aramış olsaydı Burcu, hiç kuşkusuz telefonu anında açardı ama Yankı, birkaç dakikasını bile ayırmaya tenezzül etmemişti.

Neden? diye düşünmeden edemedi. *Ben senin için her şeyi yapmaya hazırken, neden Yankı'ya bu kadar çok bağlısın?*

Yankı'yı incelemeden edemedi. Kızıla çalan saçları darmadağındı, muhtemelen yüzünü bile yıkamamıştı ama cildi, bakımlı ve sağlıklı görünüyordu. Herkeste olduğu kadar küçük cilt problemleri vardı ama bu, görüntüsüne bir çirkinlik katmıyordu. Herkes kadar insandı işte. Peki, Hakan neden Burcu'yu değil de onu seçiyordu? Ah, onda neyin farklı olduğunu bir bilebilse!

Yankı, Burcu'nun gözlerini üstünde hissedince sormadan edemedi: "Bir şey mi oldu?"

Burcu, yakalanmanın verdiği huzursuzlukla rahat görünmeye çalışarak omuz silkti. "Dalmışım sadece."

Bir süre sonra Hakan, tekrar Yankı'yı aradı fakat Yankı, yine aramayı umursamadı. Sonunda Burcu dayanamayıp, "Açmayacak mısın?" diye sordu.

Yankı, somurtkan bir şekilde, "Pek havamda değilim," demekle yetindi.

Burcu, neden böyle saçma bir şey söylediğini bilmiyordu ama "Dikkat et, yine ayrılmayın," dedi. Tam olarak bunu isterken aksini söylemek zorunda kalması canını sıkıyordu.

Cümle dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu ama Yankı, pek umursamıyor gibiydi. "Er ya da geç yine bana geliyor zaten," dedi. "Sağlıklı değil, biliyorum ama Hakan, kurtulmak istemediğim bir bağımlılık gibi."

Burcu, kendisini de şaşırtan ikinci bir cümle kurdu: "Yankı," dedi. "Eğer bir gün Hakan seni aldatırsa ne yaparsın?"

Yankı bir süre düşündü. "Bilmem," dedi. "Aldattığı kadına acıdım herhâlde."

"Acımak mı?" dedi Burcu. Bu yanıt onu şaşırtmıştı. "Neden?"

"Ben, beni aldatacak kadar kendine saygısını yitirmiş bir karaktersizden kurtulmuş olurum ama o kadın, bile isteye aldatma potansiyeli olan bir erkeğin kurbanı olur," dedi Yankı. "Üstelik kendi rızasıyla." Ardından Burcu'nun gözlerine baktı. "Bir insanı aldatan, başkasını da aldatabilir. Bu ihtimalle yaşamak korkunç değil mi sence de?"

Burcu, bir an ne diyeceğini bilemedi. Yutkunmak bir yana, nefes bile alamadı. Zihninden milyarlarca düşünce geçti. Derin bir nefes aldı ve zorla, "Haklısın," diyebildi.

Tam o sırada Yankı, yavru köpeğin yastıkları kemirdiğini görünce ona engel olmak için ayaklandı ve Burcu'nun dolan gözlerini fark etme şansını kaçırdı.

Sonunda yastıkları köpeğin elinden kurtardıklarında Yankı, Hakan'ın aramasına dönmek için telefonunu alıp odasına gitti. Burcu, bir süre genç kadının arkasından bakmak dışında bir şey yapamadı.

Yankı telefonu kulağına götürdükten sadece birkaç saniye sonra Hakan'ın sesi duyuldu: "Seni merak ettim."

"Affedersin," dedi. "Burcu bende de."

Hakan, telefonun öteki ucundan gözlerini devirdi. "Anladım," dedi. Burcu, gerçekten de onu çok yoruyordu. Aralarındaki ilişki hiçbir zaman ciddi olmamışken şimdi, genç kadının buna böyle anlam yüklemesi şaşılacak şeydi. İkisi takılmışlardı, Hakan onunla geçirdiği zamandan zevk de almıştı ama fazlası... Hiç olmamıştı ve bunu, Burcu'nun da anlaması gerekiyordu.

Düşüncelerinden uzaklaşıp Yankı'yla olan konuşmasına odaklandı. "Bugün bir şeyler yapalım mı?"

"Pek evden çıkasım yok," dedi Yankı. "Belki akşam bana gelirsin. Güzel bir film izleriz."

"Olabilir."

"Tamam," dedi Yankı. "Akşam haberleşiriz."

"Peki, sevgilim," dedi Hakan. "Öpüyorum."

"Ben de."

Yankı, telefonu kapatıp Burcu'nun yanına döndü. Genç kadın, köpeği sevmekle meşguldü ama farklı bir dünyada gibiydi. Biraz dalgındı. Yankı, kadının kafasından geçenleri merak etti ama bir şey söylemek istemedi. Kendi kafası yeterince doluydu zaten.

Yankı ve Burcu biraz daha sohbet ettiler. Aslında Burcu, Yankı'yı bir yerlere götürmek istediğini söylemişti ama Yankı, keyfi olmadığını söyledi. Burcu da bir süre sonra pes ederek evden ayrıldı.

Aslında Yankı'nın başka planları vardı. Telefonunu alıp bir numara tuşladı.

Alper, ne kadardır orada olduğunu bilmiyordu. Zaten umursamıyordu da. Eskiden mezarlıklar, onun için katlanılmazdı. Hatta zaman zaman korktuğu bile olurdu. On bir senedir bu korkuyu hissetmiyordu. On bir senedir buraya isteyerek geliyordu.

Gökçe'nin adına odaklandı tekrar. Zihninden o kadar çok düşünce geçiyordu ki... Sonunda yeni aldığı *lavinia* çiçeğini toprağa ekti. Ardından tüm çiçekleri suladı. İşi bitince yine boşluğa düşmüş gibi mezar taşına baktı. Ardından toprağa...

"On bir sene," dedi fısıltıyla. "Neden olanlara alışamıyorum? Neden kendimi dönüp dolaşıp burada buluyorum?"

Güçlü ama bir o kadar da tatlı bir rüzgâr esti. Sanki bir şekilde, sorusunun cevabı verilmek isteniyor gibiydi.

Bu düşünce, Alper'in gözlerinin dolmasına neden olmuştu. "Keşke böyle olmasaydı," dedi toprağa bakıp. Ardından dizlerindeki gücün tükendiğini hissetti ve toprağı çevreleyen soğuk mermere oturdu. "Gökçe, keşke böyle olmasaydı."

Yankı'nın arabasının kapısı açıldı ve Erdem, ön koltuğa kuruldu. "Birincisi," dedi oturur oturmaz. "Madem araban vardı neden İpek'in ailesini ziyaret etmek için taksi kullandık? İkincisi, neymiş bu kadar önemli olan?" diye sordu oturur oturmaz.

"Birincisi, kapımda bir taksiyle belirdiğinde heyecandan çıplak çıkmadığıma dua et. İkincisi-" Yankı konuşmaya devam edecekti ama arkadan gelen havlama sesi, ikisini de susturdu. Erdem, bir yavru köpeğe, bir Yankı'ya bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Yankı, motoru çalıştırıp gaza bastı ve arabaya yön vermeye başladı. "Yeni arkadaşım," dedi sonunda. "Henüz bir adı yok."

Erdem, kendisine sırıtarak bakan hayvanı inceledi. "Annesi yok mu bunun?"

Yankı, omuz silkti. "Bilmem. Civarda hiç görmedim."

Erdem, başını aşağı yukarı salladı. "Bizim buluşma nedenimiz nedir peki?"

"Gökçe'nin ailesini ziyaret edelim, diyorum," dedi Yankı. "Olayı biz de araştıralım diyoruz ama İpek'in cinayetinden sonra kızın ailesiyle hiç görüşmedik. Bence büyük bir aptallık."

Erdem, emin olamamıştı. Yankı'ya hak veriyordu ama bu fikir, tadının kaçmasına neden oldu. "Anladım."

Yankı, Erdem'in bir şeylere bozulduğunu hemen anladı. "Sorun nedir?"

"O eve girmek istemiyorum."

"Neden?"

"Sadece istemiyorum," diye kestirip atmayı denedi Erdem ama Yankı'nın bakışları, cevap ister gibiydi. "Murat'ı sevmiyorum," diye açıklamak zorunda kaldı.

Yankı, ne yaşandığını bilmiyordu ama şaşırmadı. Gökçe de Murat'tan pek hoşlanmazdı. "O zaman, istersen sen arabada kalırsın," dedi yoluna devam ederken. "Ben konuşulanları anlatırım."

"Anlaştık."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Erdem, sormadan edemedi: "Buraya geldiğinden Hakan'ın haberi var mı?"

"Yok."

Erdem, kaşlarını alayla kaldırdı. "Yalandan nefret ettiğini söylemiştin."

"Ediyorum zaten," dedi Yankı. "Ama bazen çevremizdeki insanlar bize şans bırakmıyor. Buraya geleceğimi Hakan'a söyleseydim muhtemelen beni vazgeçirmek için elinden gelen her şeyi yapardı."

Erdem bir süre daha sessizliğini korudu. Konuşmadan önce genellikle kelimeleri kafasında iyice tartardı. "Ama beni aradın."

Yankı itiraf etmek istemese de bildiği gerçeği söylemek zorunda hissetti. "Evet," dedi. "Çünkü Hakan'dan beklediğim desteği gösteren sen oldun."

Erdem'in iki kaşı da havaya kalktı. "Kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Sadece daha canlı oldular," dedi Yankı. "Bir arkadaşım, düşüncelerin kelimelere dökülünce daha gerçek olduğunu söylemişti. Haklıymış."

"Umarım iyi bir arkadaşındır."

"Öyle."

Erdem cevap vermedi ama Yankı, onun gülümsediğini görür gibi oldu.

Yankı, arabadan indikten sonra yavaş adımlarla apartmana doğru ilerledi. Gökçe'nin ailesiyle hâlâ iletişimdelerdi ama dosya tekrar açıldığından beri konuşma fırsatı bulamamışlardı.

Zile bastıktan birkaç saniye sonra diyafondan Gökçe'nin annesinin sesi yükseldi. Zeynep'in sesini duymak, nedense Yankı'nın gerilmesine neden olmuştu. "Kim o?"

"Benim, Yankı."

Cevap gelmedi ama birkaç saniye sonra kapı açıldı. Yankı, derin bir nefes alıp içeri girdi.

Merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Sonunda Zeynep'i, dairenin kapısının önünde beklerken buldu. Kadının gözlerinde uzaktan bile fark edilen bir yorgunluk vardı.

"Merhaba," dedi Yankı.

"Merhaba." Zeynep gülümsemeye çalıştı ama dudakları zorlanıyor gibiydi. Yankı'nın içeri girmesi için kenara çekildi.

Yankı, ayakkabılarını çıkardıktan sonra salona geçti. İlk birkaç dakika, havadan sudan konuştular.

"Evde tek misin?" dedi sonunda Yankı.

"Hayır," dedi Zeynep. "Murat içeride yatıyor. Semih işe gitti."

"Anladım," dedi Yankı. "Gelmişken onu da görmek isterdim."

"Burada olsa bile muhtemelen pek yanımıza gelmezdi," dedi. "Bu hafta, insanlarla iletişim kurmak istediğini sanmıyorum."

Yankı başını aşağı yukarı salladı. "Gökçe'nin on birinci yıl dönümü."

"Evet," dedi Zeynep. Ardından ikisinin de üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Bunun nedeni, hiç kuşkusuz ikisini de aynı derecede rahatsız eden düşüncelerdi.

"Dosya tekrar açıldı," dedi Yankı. "Biliyorsun."

"Evet," dedi Zeynep. "Keşke bunun için başka bir kadının da ölmesi gerekmeseydi."

Yankı sadece, "Keşke," diyebildi. Ardından, "Ben de bununla ilgili konuşmak istiyordum," diye ekledi.

"Nasıl yani?"

"Biliyorsunuz, on bir senedir bir sonuç yok. Elbette bilgi akışını sağlamak konusunda, polislerden daha iyi iş çıkaramayız ama bu on bir senenin uzamayacağının ne garantisi var ki?" Yankı, kadının suratını inceledi. Zeynep, nereye varmaya çalıştığını merak ediyor gibiydi.

"Ben de bu olayı bir şekilde araştırmak istiyorum," dedi genç kadın sonunda.

Zeynep, bir süre düşündü. Kafasından milyarlarca düşünce geçmişti. "İyi ama," dedi sonunda. "Biz ne yapabiliriz ki?"

"Gökçe, benim en yakın arkadaşımdı," dedi. "Gençler, ailelerine açamadığı sorunları bazen arkadaşlarına açarlar. Gözden kaçırdığım bir şey vardır belki. Belki de birkaç parçayı birleştirmeyi başarabilirim veya polislerin işine yarayacak, küçük de olsa bir bilgi bulabilirim."

"Ne öğrendin peki?" dedi Zeynep. Sesinden kızı ciddiye almadığı çok kolay bir şekilde anlaşılıyordu.

"Öldürülen kadının adı İpek," dedi Yankı. Zeynep'in kaşları kalkmıştı çünkü Yankı'nın bu bilgiye ulaşmasını beklemiyordu. "Ailesiyle konuştum," deyince Zeynep iyice şaşırdı.

"Peki, sonuç nedir?" Şimdi biraz daha ilgili duruyordu.

"Ailesi, Gökçe'yi bir yerden tanıyor," dedi Yankı. "Onların nasıl bir bağlantısı olduğunu öğrenebilirsek, belki birkaç soru işaretini de sonuca ulaştırırız."

Zeynep, bir süre düşündü ama ardından başını iki yana salladı. "Yapma."

Yankı, şaşırmış gibiydi. "Neyi yapmayayım?"

"Bana umut verme."

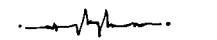
Yankı şefkat dolu gözlerle öne eğilip kadının elini tuttu. "Bakın," dedi. "Zor zamanlardan geçtiniz, hatta Gökçe'nin kaybı en çok

sizi incitti, biliyorum ama bunu ona borçluyuz. En azından denemeliyiz. O, bunu hak ediyor."

"Lütfen," dedi Zeynep yalvarır gibi. "Beni yalnız bırak."

Yankı, onu ikna etmek istiyordu ama Zeynep'in bu konudaki düşüncelerini anlamıştı. Oradan ayrılmak için ayaklanırken, "En azından," dedi. "İpek ismi bir yerden tanıdık gelirse, bir şey hatırlarsanız, bana haber verebilir misiniz?"

Zeynep, bir şey demedi. Sadece başını sallamakla yetindi.

Murat, kapının kapanma sesini duyduktan birkaç dakika sonra odadan çıktı. Kimseye tahammül edecek durumda değildi. Aradan geçen yıllar, onu daha da huysuz bir adama dönüştürmüştü.

"Kimdi o?" dedi mutfaktaki karısının yanına gidip. O sırada kendisine bir bardak su dolduruyordu.

"Yankı," dedi Zeynep.

"Ne için gelmiş?"

"Gökçe'nin dosyası tekrar açıldı, biliyorsun."

Murat'ın bakışları derinleşti. "Ve?"

"Bu sefer, Yankı da bir şeylerin peşinden koşmak istiyormuş."

"Nasıl yani?"

Zeynep, omuz silkti. "O da bu olayı araştıracakmış, nesini anlamadın? Yardımımı istiyor."

Murat, bir süre düşündükten sonra şüpheyle sordu: "Sen ne dedin?"

"Ne diyebilirim ki?" dedi Zeynep. "Hiçbir işe yaramayacak bir şey için kendimi hırpalayamam."

Ardından ocağı söndürdü. Mutfaktan çıkarken, "Zaten yeterince tükendim," diye ekledi.

Zeynep salona giderken Murat da tekrar odasına döndü.

Bugün, tam on bir yıl olmuştu. On bir yıl önce bugün, Gökçe ölüme doğru yola çıkmıştı.

Murat odada tek başına, yatağında otururken aniden ayaklandı. Giysi dolabını açtı ve köşeye yerleştirdiği dikdörtgen kutuyu çıkardı.

Tekrar yatağına döndü. Yatağa yerleştirdiği kutunun içini kısa bir süre kurcaladıktan sonra aradığını buldu.

İşaret parmağı boyutunda, başka bir dikdörtgen kutuydu bu. Kapağını açıp içindeki birkaç tel saçı izlemeye başladı. Sanki ilk kez gördüğü karmaşık bir yapıyı inceliyor gibiydi.

Kutuyu burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı. Öyle olmasını istediği için kendini mi kandırıyordu bilinmez ama burnuna Gökçe'nin kokusu geldi. Saç tellerine zarar gelmesin diye hemen küçük kutuya yerleştirdi ve onu tekrar ait olduğu yere, dolabın köşesine gizledi.

Yankı, Erdem'i bıraktıktan sonra yeni dostuna yiyecek bir şeyler almak ve tasma gibi eksikliklerini tamamlamak için kısa bir alışveriş yaptı. Sarı köpek yavrusu oradan oraya zıplıyordu. Enerjisi, hayat veriyordu.

Eve dönüş yolunda, düşünceleri karman çorman bir hâl almıştı. Gökçe'nin ailesinden bir şey öğrenememişti. Üstelik Zeynep'in kendini geri çekmesine anlam veremiyordu. Evet, kızını kaybetmişti ama hiç değilse ufak da olsa bir şeyler söyleyemez miydi?

Başını iki yana salladı. Çocuğunu kaybetmenin nasıl hissettirdiğini bilmiyordu. Yorum yapabilecek kişi, o değildi.

Eve geldikten sonra Alper'i düşündü. Adam, onlara yardım etmiş olabilirdi ama kafasında onunla ilgili az da olsa bir şüphe vardı. Belki de artık bir şeylere ulaşmak istediği içindi, kim bilir?

Bir şeyler düşünmeliydi. Bu kuşku, onu yiyip bitiriyordu. Zihninin çarklarını deli gibi çalıştırmaya başladı.

Sonunda, aklına üniversiteden tanıdığı bir arkadaşı geldi. Adı Bülent'ti. O zamanlar, teknolojiyle arası çok iyiydi. Hep meraklıydı ve insanların özelini karıştırmak, ona garip bir haz verirdi.

Telefonunu alıp adamın numarasını buldu. Zaten iletişimi koparmamışlardı, ara sıra yazışır ya da görüşürlerdi. Bu yüzden Yankı, ufak bir ricada bulunurken çekinmemişti. Ona Alper'in numarasını gönderdi ve telefonunu *hacklemesini*, içinde Gökçe'nin adı geçen her şeyi kendisine iletmesini istedi.

Bülent için bu, zor bir şey değildi. Yaklaşık bir buçuk saat sonra kıza dönüş yaptı. İçinde Gökçe kelimesi geçen tek bir mesaj bulabilmişti. Bu bile Yankı'yı heyecanlandırdı.

"Bu arada," diye ekledi Bülent. "Eğer mesajları ya da resimleri siliyorsa onları göremem."

"Neden?" dedi Yankı.

Bülent, sanki dünyanın en garip şeyini duymuş gibi bir tepki verdi: "Siliniyorlar çünkü."

"Ah, evet, haklısın."

"Sana, bahsettiğim mesajı gönderiyorum. Başka bir ihtiyacın olursa haber ver."

"Arayacağım ilk isimsin," dedi Yankı. "Yardımın için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Ardından telefonu kapattılar. Yaklaşık otuz saniye sonra Bülent, bahsettiği mesajı kadına gönderdi. İki hafta öncesine ait olan bu mesajla Yankı, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Mesaj bir kadından gelmişti: *Neredesin? Gökçe'yi hastaneye götürmemiz gerekiyor.*

Erdem, otele döndükten sonra biraz kitap okudu fakat kafası o kadar allak bullaktı ki kelimeleri takip edemediğini fark etti. Sırf okumak için kitap okuyanlardan değildi. Kitabın verdiği mesajı hissetmek isterdi. Bu yüzden kitabı köşeye kaldırıp televizyon izlemeyi denedi ama kanallarda dikkatini çekecek bir şey bulamadı. Çareyi telefonundan oyun oynamakta buldu.

Düşmanı tam öldürecekken çalan telefon, Erdem'i öfkelendirdi. Dudaklarından bir küfür kaçmaması imkânsızdı. Yine de arayan numara kayıtlı olmadığı için sakince telefonu açtı.

"Alo?" dedi Erdem.

"Merhaba," dedi tanıdık bir kadın sesi. "Ben Leyla, İpek'in ablası. Siz ve kız arkadaşınız ziyaretimize gelmiştiniz."

"Evet," dedi Erdem hemen doğrulup. "Kusura bakmayın, numaranız kayıtlı değildi."

"Önemli değil," dedi kadın. "Bana Gökçe diye birini sormuştunuz. Hatırlarsanız, o an kızı tanımıştım ama bu ismi nereden duyduğumu çıkaramamıştım."

"Evet," dedi Erdem. İyice heyecanlanmıştı.

"Şimdi hatırlıyorum," dedi Leyla. "Gökçe, İpek'in sevgilisinin ölen kardeşiydi."

Erdem o kadar şaşırdı ki ne diyeceğini bilemedi. "İpek," diyebildi sonunda. "Semih'in sevgilisi miydi?"

"Evet."

"Bu, çok önemli bir bilgiydi," dedi Erdem. "Teşekkür ederim."

Karşılıklı kibar konuşmalardan sonra telefonu kapattılar. O an, Erdem'in zihninden tek bir şey geçiyordu: *İpek ve Gökçe'nin ortak noktasını bulduk.*

Bölüm Sekiz

11 Mart 2005

Gökçe, öğretmenin verdiği on edebiyat denemesini bitirdiğinde, sınıfın neredeyse tamamı henüz üçüncüyü yeni bitirmişti. Genç kız, bir an etrafına bakıp gülümsedi. Çalışırken her zaman, kendini geçmeyi hedef alırdı. Kendini başkasıyla değil, kendisiyle kıyaslardı ve bu huyu onu her zaman bir adım ileri taşırdı ama yine de egosu okşanmıştı.

Kendisini izleyen öğretmenine, "Cevap anahtarını alabilir miyim?" diye sordu. Öğretmeni tek kaşını kaldırıp elinde birkaç kâğıtla Gökçe'nin sırasına yaklaştı. Kızın yalnızca iki soruyu yanlış cevaplamış olmasına şaşırmıştı.

"Aferin," dedi öğretmeni.

Öğretmen tam uzaklaşmak üzereydi ki Gökçe, "Bu iki sorunun da hatalı olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Tüm soruları kontrol ettim," dedi öğretmen, kendinden emin bir şekilde. Kızı ciddiye almadan sırıtıyordu.

"Tekrar bakın, aklınız karışmıştır," dedi Gökçe. Öğretmen kızı hâlâ ciddiye almıyordu ama kendini biraz küçük düşmüş hissetti. "Bu soruda," dedi bir boşluk doldurma sorusunu işaret ederken. "Vatan Şairi olarak *Namık Kemal*'i işaretlemişsiniz ama seçeneklerde, *Mehmet Akif Ersoy* da var. Soruda, ayırıcı bir bilgi yok. Eğer vahiy gelmeyecekse bu soruyu nasıl doğru cevaplayabilirim?"

Yankı, Gökçe ve öğretmen arasındaki tartışmayı izlerken Gökçe, öğretmeni ne kadar sinirlendirdiğinin farkında değildi. Gökçe, o sırada yanlış cevapladığı diğer soruyu gösterdi. "Bu soru, bence en basit sorulardan biri ama nasıl olduysa, bunu da yanlış işaretle-

mişsiniz," dedi. "*Günlerin Getirdiği*, Nurullah Ataç'ın; *Günlerin Götürdüğü*, Suut Kemal Yetkin'in eseridir ama siz tam tersini-" Yankı, kızı dirseğiyle dürttüğünde Gökçe, kendisini susturan arkadaşına şaşkın gözlerle baktı.

Tam o sırada zil çaldı ve öğretmen, kıza öfkeli bakışlar atarak oradan ayrıldı. "Ne yaptım ki şimdi?" diye sordu Gökçe. "Herkesin dalgın bir anı olabilir."

Yankı, gülmemek için alt dudağını ısırdı. "Aslında yanlış bir şey yapmadın," dedi. "Ama egosunu bilmiyor musun? Zaten son senemiz. Çok zıtlaşma. Burcu gibi yalaka ol, ne olacak?"

Hemen ön sıralarında oturan Burcu, konuşmayı çok net duyduğundan kocaman gözlerle arkasını döndü. "Alınmaca yok," dedi Yankı. "Adamı, köpeği senin kadar yalamıyor."

"İki esprisine güldüm diye abartmıyor musun?" dedi Burcu.

"İki mi?" dedi Yankı. "Yüz seksen iki demek istedin herhâlde." Ardından kahkahalarına engel olamadı. Gökçe de gülmek istemişti ama Burcu'nun bozulduğunu fark edince kendini tutup sessiz kaldı.

Yankı, sonunda Burcu'nun kırgın bakışlarını fark etti ve "Takılıyorum sadece," dedi. Burcu, bir şey söylemeden önüne döndü. Yankı ne diyeceğini bilemeyerek Gökçe'ye baktı ve iki kız sadece mimikleriyle konuştu:

Ne yaptın kıza?

Ne mi yaptım?

Senin yüzünden üzüldü.

Yankı dudaklarını şaşkınlıkla araladı: *İnanamıyorum, ben mi? Yalan bir şey söylemedim ki!*

Öyle söylenir mi?

Ama yalıyor adamı, ne yapayım? Dilini ben mi tutuyorum sanki?

Gökçe, tebessümünü daha fazla tutamadı ama gülerken ses çıkarmadı. Ardından ayaklandı ve "Ben, bize kahve alayım," dedi.

"Ben istemiyorum, teşekkürler," dedi Burcu.

"Peki," dedi Gökçe.

"Ben istiyorum," dedi Yankı.

Gökçe, gözlerini devirdi. "Sana sormama gerek bile yok, beleş olan her şeye talip olduğunu biliyorum."

Gökçe, Yankı'nın cevap vermesini beklemeden oradan ayrıldı. Kantine gittiğinde, her zamanki gibi sıranın yoğun olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Sıraya yaklaşınca tanıdık bir yüz, görüş alanına girdi. Bir an sonra Alper'le göz gözeydi.

Cuma günü Alper'in evine gittiğinden ve Alper onu öpmeye çalıştığından beri, bir daha görüşmemişlerdi. Gökçe, ona mesaj atmayı düşünmüştü ama ne diyebilirdi ki? *Beni öpmeye çalıştın ama merak etme, her şey yolunda, falan mı?*

Ne diyeceğini bilemeden sırada bekleyen Alper'in yanına gitti. Gökçe, yaklaşırken Alper'in alnı gerildi. "Merhaba," dedi samimi görünmeye çalışarak. Gökçe, onun gerginliğini neredeyse somut bir şeymiş gibi hissediyordu.

"Merhaba," dedi Gökçe. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Alper. "Sen nasılsın?"

Gökçe omuz silkti. "Neredeyse her günüm, sadece ders çalışmakla geçiyor. Ne kadar iyi olabilirim ki?"

Alper, başını aşağı yukarı salladı. "Merakımdan soruyorum," dedi. "Hafta sonu kaç saat ders çalıştın?"

Bu sorunun cevabını vermesi için Gökçe'nin düşünmesi gerekti. "Sabah tam dokuzda kütüphanedeydim," dedi. "Akşam on bir gibi oradan ayrıldım ama ara sıra mola verdim. Sanırım o gün, on üç saat kadar çalıştım."

Alper'in gözleri kocaman açıldı. "On üç saat mi? Moralimi bozuyorsun."

"Ama hiç verimli olmadı," dedi. "Pazar günü, on gibi gidip akşam yedi gibi ayrıldım. Beynim çok çalışınca yoruluyor, az ve verimli çalışmak benim için daha iyi."

Alper'in gözleri kısıldı. "Az dediğin şeyin, sekiz saat olduğunun farkında mısın?"

"Dokuz," diye düzeltti Gökçe.

"Ben daha bunu bile hesaplayamıyorum!"

İkisi de gülüşmeden edemedi. "Peki, sen hafta sonu neler yaptın?" dedi Gökçe.

"Tarihten eksik olan son konuyu tamamladım," dedi Alper. Bunu söylerken gözleri ışık saçıyordu ve övülmeyi bekliyor gibiydi. Gökçe de sıcak bakışlarla karşılık vermeden edemedi.

"Tebrik ederim."

Ardından ikisi arasında, rahatsız edici ve önlenemez bir sessizlik oluştu. Sıra onlara gelene kadar ikisi de bu sessizliği korudu.

Gökçe, iki kahve ve çikolata alırken Alper, sadece su istedi. İkisi de alacaklarını aldıktan sonra sıradan çıktılar.

Aslında Alper, Gökçe'yi bir kez daha barlarına davet etmek istiyordu ama cuma günü, Gökçe onu çok net bir şekilde reddetmişti. Alper, bunun için elbette kendini suçlamadan edemedi. Birden, büyük bir adım attığını biliyordu ama o an, içinden sadece kızı öpmek geçmişti, ne yapabilirdi?

Bu sessizlik can sıkıcı bir hâl almaya başlayınca Alper, "Sonra görüşürüz," dedi. Gökçe de ona gülümseyerek karşılık verdi ve kendi sınıfına doğru ilerledi.

Yankı'ya kahvesini uzatırken, "Çikolata aldım," dedi. "Kahve istemedin ama belki yemek istersin, Burcu."

Burcu, "Hayır, teşekkür ederim," derken kafasını kitabından kaldırmadı. "Bu zor soruları nasıl hızlıca çözebilirsin?" diye mırıldanmadan edemedi.

Gökçe'ye o kadar da zor gelmiyordu ama bunu elbette dillendirmedi. Aslında yaptığı ekstra hiçbir şey yoktu. Sadece çok çalışıyordu ama günde birkaç saati ayırmak da iyi sonuçlar almak için gayet yeterliydi.

Derse girdikten sonra öğretmen kâğıdı eline alıp, "Arkadaşlar," dedi. "Bir şey fark ettim, iki soruda hata var." Ardından Gökçe'nin söylediği şeyleri tekrarladı. Gökçe, Yankı'nın haklı olduğunu, öğretmenlerle zıtlaşmaması gerektiğini, bunun sonucunda ortalamasının düşebileceğini biliyordu ama yine de haksızlığa gelemiyordu. Özellikle, kendisine yapılan haksızlığa sessiz kalması mümkün değildi.

"Rica ederim," diye seslendi. "Böyle dikkatsizlikler olabilir, üzülmeyin."

Sınıftaki öğrenciler kıkır kıkır gülerken öğretmenin öfkeli bakışları, Gökçe'yi delip geçti ama Gökçe, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle adama bakıyordu.

Öğretmen daha fazla rezil olmadan, "Evet," dedi. "Bu yanlışımda beni uyaran, Gökçe'ydi. Teşekkür ediyorum."

Ders, yine önceki gibi akıp gitti. Sınava sadece birkaç kalmıştı ve konuları neredeyse bitmek üzereydi. Bu yüzden öğretmenleri, bol bol sınav tarzına yakın sorular buluyordu. Gökçe de hep aynı tarz sorular çözdüğünden, ona epey kolay geliyordu.

Gökçe, kendisine verilen soruları bitirince öğretmen, imalı imalı, "Bir hatam var mıymış?" diye sordu Gökçe'ye.

Gökçe hiç bozmadan, "Hayır," dedi. "Bu sefer benden tam puan aldınız!" Adam cevap anahtarını Gökçe'ye uzattı. Kız, tüm soruları doğru bilmişti.

Ders bittikten sonra Yankı ayaklandı. "Hakan'a mı?" dedi Gökçe.

Yankı, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Erdem'e."

Gökçe'nin aklı karışmıştı. "Ne alaka?"

"Bir alakası yok," dedi Yankı. "Öylesine."

"Peki," dedi Gökçe. Yine de sesinden, bir şeyleri garip karşıladığı anlaşılıyordu. "Selam söyle."

"Olur."

Yankı, sınıftan çıkıp Erdem'in sınıfına gitti ve onu pencere önünde, elinde bir kâğıt parçasıyla otururken buldu.

Yankı hızlı hızlı arkadaşının yanına gidip, "Neye bakıyorsun öyle?"

Erdem, Yankı'nın sesini duyar duymaz yerinde zıpladı. O kadar korkmuştu ki baktığı kâğıt parçasını yere düşürdü ve o an Yankı, bunun bir kâğıt değil, fotoğraf olduğunu anladı.

Yankı'nın hemen tanıdığı bu fotoğrafta, yan yana iki kişi vardı. İkiye katlanmıştı ve bu sayede fotoğraftaki kişilerden sadece biri göze çarpıyordu.

Yere düşen fotoğrafta, Gökçe'nin yüzü görülüyordu.

Yankı, şaşkınlık içinde eğilip fotoğrafı yerden aldı. Bu, geçen yaz dondurmacıda çekilen bir fotoğraftı. Gökçe ve Yankı yan yanaydı. Fotoğrafı Erdem çekmişti. Erdem bu fotoğrafı ikiye katlamış, sadece Gökçe'ye bakıyordu.

Kız, şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. O kadar şaşırmıştı ki doğru kelimeleri seçemiyor ve bu yüzden sessiz kalmak zorunda kalıyordu.

Erdem, ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle Yankı'ya bakarken kendini, sudan çıkmış balık gibi çaresiz hissediyordu.

"Düşündüğün gibi değil," diye mırıldandı sonunda.

Konuşmasını sürdürecekti ki Yankı, "Gökçe demek," deyiverdi. "Neden bu kadar zamandır gizliyordun?"

Erdem, tekrar derin bir sessizliğe gömüldü. Bakışlarından ve araladığı ama kelimelerin dökülmeyi beceremediği dudaklarından, dehşete düştüğü belliydi.

Birkaç saniye düşündü ve en sonunda, "Aynı arkadaş grubundayız, o kadar kolay değil," dedi. "Hem derslerden başka bir şeyi umursamıyor."

Bu cevap Yankı'yı pek tatmin etmemişti. Eğer çocuğun yerinde Yankı olsaydı, bunun kendisine engel olmasına izin vermez, hislerini karşısındaki kişiye açıklardı. Belki de Yankı, olaya hiç Erdem'in penceresinden bakmıyordu ve bu yüzden, içinde garip bir his vardı.

Düşüncelerini bir kenara atıp başını aşağı yukarı salladı ve "Anladım," dedi. "Peki, ona söylemeyi düşünüyor musun?"

Erdem hemen, "Hayır," diye yanıtladı. "Lütfen, sen de söyleme."

"Neden ki?"

"Beni istemeyeceği belli. Arkadaşlığımızın zarar görmesine hiç gerek yok. O, zaten benim için çok değerli bir insan. Gerisinin ne önemi var?" Yankı sessizliğini bozmayınca Erdem, konuşmayı sürdürdü. "Lütfen," dedi. "Gökçe, ondan hoşlandığımı bilmemeli."

"Gökçe'den mi hoşlanıyorsun?"

Yabancı bir sesin duyulmasıyla ikisi de irkildi. Yankı, sesin geldiği yöne baktığında sol tarafta, Canan'ın çantasından bir şeyler aldığını gördü.

"Öyle bir şey demedi," dedi Yankı hemen. Erdem'in git gide zor bir duruma sürüklendiğini görebiliyordu. "Yani kendisi için demedi."

"O kız Alper'le flört etmiyor muydu?" diye kendi kendine söylendi Canan. Gökçe'den hiç hoşlanmazdı. Yankı'ya göre bunun tek nedeni, Gökçe'nin derslerde olan üstün başarısı ve birçok kişinin Gökçe'yi Canan'dan daha güzel bulmasıydı. Canan, saf kıskançlıktan yaratılmıştı.

"Haydi, git ve yalan yanlış şeyleri Alper'e yetiştir," dedi Yankı. "Malum, başka türlü sana bakacağı yok."

Canan sinirlenmişti. "Ne alakası var şimdi?"

"Hiç," dedi Yankı. O da her geçen saniye öfkeleniyordu. "Hani Gökçe'yle istekleriniz kesiştiğinde sen, şanslıysan sadece Gökçe'nin artıklarını alabiliyorsun ve bunu sindiremiyorsun ya," dedi. "Ondan bahsediyorum. Başka türlü onun elindekileri alamazsın. Anca yalanlarla, insanlara kendini yamarsın."

Canan öfkeyle bir küfür savurdu. Yankı daha fazla dayanamayıp öne atılacaktı ki kolunu sımsıkı tutan bir el hissetti. "Saçmalamayın," dedi Erdem. Ardından Yankı'ya döndü. "Birkaç aya hiçbirinin yüzünü görmeyeceksin zaten. Bırak, ne hâli varsa görsün."

Erdem, Yankı'yı peşinden sürükleyerek sınıftan çıktı. Orada daha fazla kalırlarsa hoş şeyler olmayacaktı. "Kaşar," diye söylendi Yankı. "Malzeme çıktı ya, bırakmaz peşini."

"Yine de insanlarla böyle kavgalara girme," dedi Erdem. "Lütfen, mezun olmaya bu kadar az kalmışken öğretmenlerin gözünden düşecek bir şey yapma."

"Karaktersizliğe dayanamıyorum," dedi Yankı. "Ne olacağı umurumda değil."

"Ama benim umurumda," dedi Erdem. "Kendini toparla. Sınıfa git ve bir süre bizim sınıfa uğrama."

Yankı, bir şey söylemek istiyordu ama Erdem'in haklı olduğunu da biliyordu. Öğrencileri zor durumda bırakmaya hevesli olan bu kadar öğretmen varken, ellerine koz vermenin anlamı yoktu. Üstelik ortada, buna değen bir şey de yoktu.

"Haklısın," dedi sonunda. Kendi kendine zırlar, en sonunda susar."

Erdem de rahatlamış görünüyordu. "Teşekkürler," dedi. "Çıkışta görüşürüz."

Yankı, sınıfa giderken kantine doğru ilerleyen Canan'la göz göze geldi. Kıza birkaç saniye boyunca delici bakışlar attı. Ardından daha fazla uzatmadan oradan ayrıldı.

Canan kantine geldiğinde dikkatle etrafı inceledi. Aslında başta, biraz abur cubur almak için oraya gelmişti ama şimdi, özellikle aradığı biri vardı.

Alper'i bir masada arkadaşlarıyla otururken görünce aradığını bulmanın verdiği neşeyle ona doğru yürüdü.

"Alper, merhaba."

Alper, kendisine seslenen bu kızı daha önce hiç görmemişti. Bir sohbetlerinin olmadığına emindi ama direkt olarak sormak da ayıp olacağından sadece, "Merhaba," dedi. Masada onunla oturan Ufuk ve Okan ise birbirlerine meraklı bakışlar atıyorlardı.

"Gökçe'yi buralarda gördün mü?"

Alper'in kaşları çatıldı. "Bu teneffüs görmedim. Neden soruyorsun?"

"Hiç," dedi Canan. "Onu tebrik edecektim."

Alper'in dudaklarında, alaycı bir gülümseme belirdi. "Neden? Yine matematikten en yüksek notu falan mı almış?"

"Hayır," dedi Canan kocaman gülümsemesiyle. "Erdem'le sevgililer ya, ondan bahsediyorum."

Alper'in sırtı gerilirken yüzünde de aynı sertlikte bir ifade oluştu. Canan'sa hiç duruşunu bozmuyordu. "Sen bilmiyor muydun?"

Alper, bir cevap vermek yerine kıza bakmayı sürdürdü. Bakışlarında, birçok duygunun karışımı gizleniyordu.

Ufuk, sessizliğe daha fazla tahammül edemeyip, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Az önce Erdem'le Yankı'yı konuşurken duydum." Ardından romantik bir sahneye şahit olurmuş gibi hisli hisli iç çekti. "Erdem, Gökçe'ye ne kadar âşık olduğundan bahsediyordu. Onların yedikleri içtikleri ayrı gitmez. Sizce böyle bir konudan Gökçe'nin haberinin olmaması mümkün mü?"

Kimse ona cevap vermeyince, "Neyse," dedi Canan. "Sonra görüşürüz."

Kız yanlarından uzaklaştıktan sonra, "Bu Gökçe," dedi Okan. "O Gökçe mi?"

"Başka kaç tane Gökçe tanıyorsun?" dedi Ufuk.

Alper, bunun üzerine daha fazla konuşmadan hızla ayaklandı. İki arkadaş, bu öfkeli kalkışın pek hayra alamet olmayacağını hissediyordu. İkisi de aynı anda ayaklanıp Alper'i takip ettiler.

Demek bu yüzdenmiş, diye düşündü Alper. Ben kendimi suçlarken o... *En azından dürüst olamaz mıydı?*

Sınıfa girdiğinde Erdem'i camın önünde, bahçeyi izlerken buldu. Sert adımlarla ilerlerken çocuğun dikkatini çekmek için, "Erdem!" diye seslendi.

Erdem, Alper'in kendisine doğru yaklaştığını gördü. Nedenini az çok tahmin ediyordu. Belli ki Canan, ona çoktan yetiştirmişti. Kibar bir konuşma yapmayacağı da oldukça açıktı ve Erdem'in bundan kaçacağı yoktu.

Kurulduğu pencere köşesinden kalkıp Alper'in karşısında dikildi.

"Gökçe'yle aranda ne var?" dedi Alper. Sesi, bir buz dağı kadar soğuktu.

Aslında Erdem, sakince sorulan her soruya karşılık verebilecek bir çocuktu ama kendisine kabadayılık yapılmasından hoşlanmazdı. Yapanlara da asla pabuç bırakmazdı. "Sadece bizi ilgilendiren şeyler."

Alper'in bu cevaba iyice sinirlendiğini görmek, Erdem'i keyiflendirdi. "Ona âşıkmışsın," dedi. "Sevgili misiniz?"

"Bunu neden ona sormuyorsun?" Alper, bir şey söylemedi. Sert bakışlar atmaya devam etti. "Tabii ya," dedi Erdem cevap alamayınca. "Alacağın cevaptan korkuyorsun. Bu sert duruşun altında bir korkak mı yatıyor?"

"Ne yapıyorsunuz?" diyen tanıdık bir ses duyuldu. Ardından Hakan, bu iki gencin arasında buluverdi kendisini.

"Gökçe'yi paylaşamıyorlar!"

Sınıftakilerden aldığı cevaptan sonra Hakan, şok olmuş bir şekilde Erdem'e baktı. *Ne?* diye düşündü içinden. *Gökçe ve Erdem,*

Alper ve Gökçe, Erdem ve Alper... Neler oluyor burada? Kim, kimi seviyor şimdi?

"Ben, neyin ne olduğunu soruyorum," dedi Alper. "Ama beni korkaklıkla suçlayan arkadaşın, cevap bile veremiyor."

"Kavga istiyorsan başka kapıya," dedi Erdem. "Merak ettiğin bir şey varsa herkes gibi öğrenirsin. Şimdi defol!"

Bu lafın üzerine Alper, bir kahkaha patlattı ve kendi kendine söylenmeye başladı. "*Defol*," diye tekrarladı. Arkasını dönüp yavaşça birkaç adım attı. "Gideyim tabii. Doğru."

Ardından hızla geri dönüp Erdem'in suratına bir yumruk indirdi.

Erdem, bu hamleyi o kadar beklemiyordu ki neredeyse dengesini kaybedip düşecekti. Zonklayan yanağına aldırmadan hızla doğruldu ve o da Alper'in suratına bir yumruk attı.

İkisi birbirine girince Okan ve Ufuk da boş durmayıp Erdem'e saldırmaya kalktı. Hakan, bunu görünce daha fazla duramayıp her ne kadar başının belaya girmesini istemese de kavgaya dâhil oldu.

O sırada Gökçe, Yankı ve Burcu, aldıkları katalogdan kaliteli üniversiteleri araştırıyorlardı. Gökçe, iyi olduğunu düşündüğü üniversiteleri tek tek not ediyordu.

"Kızlar, koşun!" diye bir ses duyuldu. Üçü başını kaldırınca sınıfın kapısından bir kızın kendilerine seslendiğini fark ettiler. "Sizinkiler kavga ediyor!"

"Bizimkiler mi?" dedi Yankı.

"Erdem ve Alper birbirine girdi!" dedi kız. Aslında, "Hakan da olayın içinde!" diye konuşmasını sürdürmüştü ama Gökçe duymadı çünkü ilk cümleyi işitir işitmez ayaklanmış, sınıftan dışarı fırlamıştı.

Benim bir günüm normal geçemez mi? diye düşündü kendi kendine.

Kavganın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bağırışları dinledi ve kendini, arkadaşlarının sınıfında buldu. Herkes kapının önüne yığılmıştı. Neler olduğunu görmek için herkesi itmesi gerekmişti.

Gördüğü manzara korkunçtu.

Kavga, sadece birkaç kişi arasında değildi. Sonradan araya girenler de olmuş olmalıydı. Neredeyse on on beş kişi birbirini itip kakıyor, yumrukluyor, tekmeliyordu. Gökçe'nin ağzı açık kaldı.

Gökçe gibi olayları en önden izleyen Canan, Gökçe'ye doğru eğilip, "Bu kavga, senin için," dedi.

"Ne?" dedi Gökçe. Anlamamıştı, kaşları çatıldı.

"Erdem ve Alper," dedi. "Senin için birbirlerine girdiler."

"Ne saçmalıyorsun, Canan?"

O sırada Yankı ve Burcu, Gökçe'nin yanına geldiler. Canan keyifle, "Sana söylemedi mi?" diyerek Yankı'yı gösterdi. "Erdem senden hoşlanıyormuş, Yankı'yla konuşurken duydum." Sesini bilinçli bir şekilde yükseltmesi, Gökçe'nin dikkatinden kaçmamıştı. Sanki herkese duyurmak istiyor gibiydi ama Gökçe'nin takıldığı başka bir şey vardı.

Şaşkınlık içinde Yankı'ya bakıp, "Doğru mu?" dedi. Yankı sadece başını sallamakla yetinince sitem dolu bir sesle, "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

Sorusunun cevabını beklemeden kafasını çevirdi. Bunun tartışmasını yapmanın ne yeri ne de sırasıydı. Kalabalığın içindeki arkadaşlarını görmeye çalıştı.

O sırada Alper, üzerine çullanan bir çocuğu sertçe itti. Başını kaldırdığında Gökçe'yle göz göze geldi.

Çocuk, birkaç saniye öylece kıza baktıktan sonra kafasını çevirdi.

Başını çevirdiği anda, Erdem'le göz göze geldi. İkisinin arasında sadece birkaç adım vardı. Alper, gözlerindeki nefret ateşiyle Erdem'e doğru koştu. Onları insan yapan özelliklerinin hepsini kaybetmiş, vahşi birer hayvan gibi davranıyorlardı.

Zaten kısacık olan mesafe, Alper'in hızla atılmasıyla kapanmıştı. Birkaç saniye, içinde iki genç de yerde yuvarlanıyordu. İkisi de harap olmuştu. Dudaklarından, kaşlarından kanlar süzülüyordu. Üniformaları mahvolmuştu ama ikisinin da umurunda değildi. Hâlâ birbirlerine yumruklar savurarak, kavgayı kazanan taraf olmak için çabalıyorlardı. Onlar birbirine zarar verdikçe, sanki Gökçe'nin kalbine bir darbe iniyordu.

Sonunda öğretmenlerin sesi duyuldu. Kalabalığı yararak sınıfa girmelerinin ardından öğrencileri, neredeyse döverek ayırdılar. "Hergeleler sizi!" diye bağırıyorlardı. "Haylazlar, adam olmaz sizden!"

Sonunda müdür, bir eliyle Erdem'in, diğer eliyle Alper'in kulağını tutarak diğer öğretmene seslendi. "Hocam, bunların aileleriyle iletişime geçelim. Yapacakları tek şey okumak, onu da beceremiyorlar!"

Öğretmen, bunun gibi birçok laf söylerken Gökçe, dudakları aralanmış bir şekilde olup biteni ve müdürün Alper'le Erdem'i götürmesini izliyordu.

Hakan, biyoloji hocasının kendisini sürüklemesine izin verirken Yankı'ya bakıp, "Umarım belalı erkeklerden hoşlanıyorsundur," diye mırıldandı.

Yankı, Hakan'ın olayın ciddiyetinde olmamasına öfkelenmişti ama dudaklarındaki gülümsemeyi engelleyemedi.

Öğretmen herkesi sınıfına gönderirken Gökçe, neredeyse ölü gibi adımlar atıyordu. Kafası o kadar karışmıştı ki. Erdem, ondan hoşlanıyordu demek. İyi ama neden daha önce söylememişti? Bu durumu nasıl fark edememişti?

Günün kalanını, dersleri dikkatle dinlemeye çalışarak geçirdi. Kısmen başarılı da oldu ama olanları düşünmeden edemiyordu.

Son ders bittiğinde, neredeyse şükrederek sıradan kalktı. Çantasını koluna takıp, montunu da giydikten sonra kızlarla bahçeye çıktı.

"Bana kızgın mısın?" dedi Yankı koridorda yürürken.

"Elbette kızgınım," dedi Gökçe. "Bana söylemen gerekirdi."

"Biliyorum ama Erdem, arkadaşlığınıza zarar gelmemesi için sessiz kalmayı tercih etmişti. Zaten açılmayacaktı. Durumdan seni haberdar etmek, ikiniz arasında huzursuzluğa yol açmaktan başka bir şeye yaramayacaktı."

"Ama söyleseydin nasıl bir duruş sergilemem gerektiğini bilirdim."

"Haklısın," dedi Yankı. "Bu şekilde düşünmedim."

Gökçe, konuyu daha fazla uzatmak niyetinde değildi. Yankı'nın yerinde olsa ne yapacağını bilemiyordu. Belki o da aynısını yapardı ama yine de kafası karışmıştı.

Bahçeye çıktıktan sonra yine her zamanki gibi beklemeye başladılar. Gökçe, Erdem'le konuşması gerektiğinin bilincindeydi ama ne

söyleyeceğini bilmiyordu. Oldukça tedirgin olmuştu. Sanki Erdem'le değil de bir yabancıyla karşı karşıya gelecekti.

Hakan, Alper ve Erdem, kavgaya karışan diğer çocuklar gibi herkesten sonra okuldan çıktılar. Kızlar, neredeyse beklerken heyecandan kalp krizi geçireceklerdi.

"Ne oldu?" dedi Burcu merakla.

"Disipline verecekti," dedi Hakan. "Özür diledik, son senemiz diye bir şey demediler ama ceza verecekler."

"Buna da şükür," dedi Yankı. "En azından son senede başınız yanmayacak."

Alper ve arkadaşları merdivenlerden inerken Gökçe'nin bakışları, istemeden Alper'e kaydı. Çocuk, başını öne eğmişti ama bir an için bile olsa Gökçe, Alper'in kendisine baktığını görmüştü.

"Biraz konuşalım mı?" dedi Erdem, Gökçe'ye bakıp. Bir yandan beklediği bir yandan onu strese sokan konuşma vakti gelince Gökçe, gerilmeden edemedi.

"Olur."

İkisi uzaklaşırken Yankı, Hakan ve Burcu'yla kaldı. "Umarım sorunlarını hallederler," dedi Burcu.

"Umarım," diye yanıtladı Hakan.

İkisi, konuşurken mimiklerini çok fazla kullanıyorlardı. Yankı, ne konuştuklarını merak ediyordu ama bir türlü duyamıyordu. Sanki tartışıyor gibiydiler. Yankı, sadece Erdem'in, "Beni anla, lütfen." ve "Benim için çok mu kolay sanki?" dediğini duyabilmişti ama onun dışında hiçbir şey anlayamadı.

Konuşmalarının sonuna doğru ikisi de hararetli tavırlarını bir kenara bırakmıştı. Gökçe, anlayışla başını salladı. Bu konuşmanın üstüne beyni iyice allak bullak olmuştu ve ne yapacağını bilemiyordu. Artık tam anlamıyla bir çıkmazdaydı.

"Teşekkür ederim," dedi Erdem sonunda. "Beni anlayacağını biliyordum."

Gökçe'nin dudaklarında küçük bir gülümseme oluşurken kendisine kollarını açıp yaklaşan çocuğu reddetmedi. Kulağını Erdem'in

göğsüne yaslamak için başını çevirdiğinde, Alper'in onları izlediğini fark etti. Aralarında bu kadar mesafe olmasına rağmen Gökçe, onun gözlerindeki iki duyguyu çok net görebiliyordu; hüzün ve öfke.

Gökçe, tam yanına gitmeye yeltenmişti ki Alper, arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm Dokuz

21 Ağustos 2016

Yankı, kapıyı açtığında karşısında gülen yüzüyle Hakan'ı görünce dudaklarını yukarı kıvırdı. "Selam," dedi Hakan. Ardından her zamanki gibi davet edilmeyi beklemeden içeri girdi.

"Selam."

Hakan ayakkabılarını çıkarıp genç kadının dudaklarına bir öpücük bıraktıktan sonra elindeki poşetleri bırakmak üzere mutfağa ilerledi. "Birkaç şey aldım," dedi. "Film izlerken atıştırırız diye düşündüm."

Yankı, Hakan'ın tezgâha koyduğu poşetleri incelerken, "İyi düşünmüşsün," dedi.

Hakan, kızı yanağından öptükten sonra, "Ben üstümü değiştirirken sen, bunları hazırlar mısın?" dedi. "Çok terledim."

"Olur," dedi Yankı gülümseyerek. Hakan içeri giderken Yankı, iki adet kadeh çıkardı. İçlerini şarapla doldurduktan sonra birkaç buz attı. Cipsleri ve kuruyemişleri kâselere boşalttıktan sonra hepsini bir tepsiye yerleştirip salona ilerledi.

Tepsiyi, sehpanın üstüne koyarken yeni dostunun balkonda havladığını duydu. Gülümseyerek köpeğin yanına gitti. Onu kucakladı ve salona getirip sevmeye başladı. İlgi görmek, hayvanın oldukça hoşuna gidiyordu.

Onlar oynarken Hakan salona geldi ve şaşkın bakışlar eşliğinde, "O kim?" diye sordu.

"Tanıştırayım," dedi Yankı. "Yeni ev arkadaşım."

Hakan, kızın yanına oturduktan sonra köpeği biraz sevdi ama köpek, nedense kendini geri çekti ve Yankı'nın kolları arasında kayboldu.

Hakan dalga geçerek, "Beni sevmedi," dedi.

"Bence sadece alışması gerek," diye yorumda bulundu Yankı. "Daha çok küçük."

Hakan, köpeği Yankı'nın kucağından alıp yere bırakırken, "Tamam," dedi. Ardından koltukta kıvrılıp, başını Yankı'nın dizlerine dayadı. "Biraz da beni sev."

Yankı gülümseyerek adamın saçlarını karıştırdı. "Sana, bir şey anlatmam gerekiyor," dedi ardından.

Hakan, Yankı'nın yüzündeki ciddiyeti görünce merakla doğruldu. Vücudunu kıza çevirerek onu dikkatle dinledi. "Ben, Gökçe'nin katilini bulabileceğimi düşünüyorum."

Hakan gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Bunu daha önce konuşmuştuk, sevgilim."

"Ölen kadının ailesiyle konuştum," dedi Yankı. Nedense içinden bir ses, Hakan'a yaşananları anlatırken Erdem'i bu işin dışında tutması gerektiğini söylüyordu.

Hakan, tüm dikkatini kıza verdi. Şaşkınlıkla, "Ne yaptın, dedin?" diye sordu.

"Ortak noktanın ne olduğunu bilmek zorundaydım," dedi Yankı. "En azından bir başlangıç noktası olurdu. Ne yapacağımı bilmiş-"

"Hayatım," diye yineledi Hakan. "Üzüleceksin, boşuna uğraşıyorsun."

"Hayır," dedi Yankı inatla. "Uğraşmıyorum."

"Polisler uğraşıyor zaten."

"En azından insanların işlerini kolaylaştıracak bir şeyler bulabilirim."

"Sen o şeyleri bulana kadar onlar, o bilgiye seksen kere ulaşmış olur," dedi Hakan. "Ayrıca on bir senedir aydınlatılamayan davayı, sen on bir sene sonra mı çözeceksin?"

Hakan'ın küçümser gibi konuştuğunu hissetmek Yankı'yı incitmişti. Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. Neden onu hiç anlamıyordu? Neden her söylediğinin aksini iddia etmek yerine biraz olsun destek olmuyordu?

"Bakma bana öyle," dedi Hakan. "Bana kızdığını biliyorum ama ben sadece olaya realist yaklaşıyorum. Ne buldun peki?"

Yankı, sıkıla sıkıla, "Gökçe ve şu ölen kadın, adı İpek," dedi. "Bir şekilde bağlantıları var. İpek ve Gökçe, birbirlerini tanıyorlarmış."

Hakan'ın kaşları çatıldı. "Gökçe'nin öyle birinden bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Garip olan da bu ya," dedi Yankı. "O zamanlar, grup hâlinde takılırdık ama biliyorsun, Gökçe'nin en yakın arkadaşı bendim." Hakan başını salladı. O zamanlar bu konu hiç masaya yatırılmamıştı ama Yankı ve Gökçe arasında ayrı bir bağ olduğunu herkes biliyordu. "Çevresindeki herkesi tanıyorum. Öyle bir tanıdığı olsa mutlaka bilirdim."

Hakan anlamaya başladı. "Yani Gökçe, bu kızı tanımıyor ama İpek, nasıl oluyorsa onu tanıyor."

Yankı, başını onaylar gibi salladı. "Kızın ailesi, Gökçe'nin ne zaman öldüğünü bile biliyordu."

Hakan, kafası karışık bir şekilde Yankı'ya baktı. "Yine bana kızacaksın ama sence bunu polisler çoktan bulmamış mıdır?"

Yankı, *bilmiyorum* dercesine omuzlarını yukarı kaldırdı. "Eğer takip edilmesi gereken bir ipucu bulduysak yetkililere haber vermem gerekiyor."

Hakan, başını aşağı yukarı salladı. Yankı'nın vazgeçmeyeceğini anlamıştı. "Peki," dedi. "Eğer yapmam gereken bir şey olursa haber ver ama lütfen, bu işe fazla umut bağlama."

İhtiyaç hâlinde yardım etme durumu bile Hakan için çok fazla olduğundan genç kadın, gülümseyip başını onaylar gibi salladı. Hakan, kızın televizyona bağladığı bilgisayarına eğilip, "İzlemek istediğin bir film var mı?" dedi.

Yankı, birkaç saniye düşündükten sonra, "*Hayat Güzeldir*," dedi.

Hakan, yaklaşık bir dakikanın sonunda filmi açtı ve koltuğa uzandı. Yankı da başını genç adamın göğsüne koydu ve birlikte film izlemeye başladılar. Yankı, cipse ve şarabına neredeyse hiç dokunmamıştı. O kadar yorgundu ki kolunu kaldıracak hâli yoktu.

Filmin yarısında gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti. Daha fazla bu isteğe karşı koyamadı ve kapanmak için direnen göz kapaklarına teslim oldu.

"Hı?"

Yankı, Hakan'ın kollarında yatak odasına taşınırken uyandı ve rüya âlemiyle gerçeklik arasında sıkışık bir vaziyetteyken mırıldandı.

Hakan, kıza cevap vermeyip onu yatağa yatırdı. Yankı'nın farkında olduğu tek şey, dışarıdan gelen ve odayı hafifçe aydınlatan loş ışıktı.

Başını yastığa koyduktan sonra döndü ve gözlerini kapatıp uyumaya devam etti.

Arabayı Erdem kullanıyordu. Arka koltuğa Yankı, Hakan ve Burcu yerleşmişti. Gökçe'yse ön koltuktaydı. Gülmeye hasretmiş gibi kahkaha atıyorlardı ama bu sesler, arabada yankılanan şarkıyı bastırmanın yanından bile geçemiyordu.

Sadece adımı bağırmanı duymak için seni incitmek istiyorum. Sana dokunmak istemiyorum ama derimin altındasın.

Yankı'nın dudaklarındaki gülümseme bir anda soldu. Bu sahne, şaşırtıcı derecede tanıdıktı. Derin bir nefes aldı. "Durun," dedi. Kimse onu dinlemeyince öne atılıp müziğin sesini kıstı. "Bir şeyler yanlış."

"Evet," dedi Burcu. "Bu kadar çişim varken hâlâ yolda olmamız gibi."

Hakan, söze atıldı. "Yakınlarda bir kültür merkezi var. Oranın tuvaletini kullanabiliriz."

Yankı'nın zihnindeki taşlar, anında yerine oturdu. Oraya gidemezlerdi. Bu, Gökçe'nin öldüğü geceydi!

"Hayır!" diye haykırdı. "Hiçbir yere gidemezsiniz!"

"Neden?" dedi Hakan şaşırmış gibi. "İşimiz var."

"Ne işi?"

Gökçe, arkadaşına şaşkınlıkla baktı. "Bu gece öleceğim, unuttun mu?"

Yankı, dehşet içinde arkadaşına baktı. "Ne?"

"Eğer," dedi Burcu. "Benimle, Gökçe yerine sen gelseydin belki de şu an hayatta olurdu."

Yankı'nın gözleri doldu. Neredeyse ağlayacaktı, boğazı düğümlendi. "Bunu bilemezdim," diye direndi.

"Erdem ve ben, onu aramak için binaya girdiğimizde," dedi Hakan. "Korkup dışarıda kaldın. Belki de bizim gözümüze çarpmayan bir şey görecektin."

Yankı, gözlerinden düşen yaşları hissetti. "Ben..."

Ama kendini savunacak bir şey söylemesine fırsat kalmadan, kültür merkezinin önüne gelmişlerdi bile. Burcu ve Gökçe, arabadan inip koşarak içeri girdiler. Yankı da hemen inip peşlerinden koştu ama o koştukça, kültür merkezi daha da uzaklaşıyordu sanki. Yankı, arkasına baktığında Hakan ve Erdem'in aynı mesafede olduğunu gördü. Hiç yol kat edememiş miydi? Kafasını tekrar kültür merkezine çevirdiğinde birkaç adım ilerisinde olduğunu, artık o kadar uzakta olmadığını fark etti ama ilerledikçe koca binanın hareket edeceğini çok iyi biliyordu.

Erdem, cebinden çalan telefonu çıkardı ve ekrana bakıp, "Burcu arıyor," dedi.

Ardından telefonu açıp keyif dolu bir gülümsemeyle, "Geliyoruz," diye yanıtladı kız her ne dediyse.

İkisi içeri doğru koşarken, "Arkadaşın ölüme doğru yolculuğa çıktı," dedi Hakan. Kıza şeytanca gülümseyerek yanından geçip gitti.

"Hayır!" diye haykırdı Yankı arkalarından. "Yalvarırım, burada bırakmayın beni!"

Yine koşmaya çalıştı ama başaramadı. Kültür merkezi yine geriye doğru gitmişti. Dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı.

O sırada, binanın kapısından biri çıktı. Kollarında genç bir kız tutuyordu. Çıkan kişinin sırtı Yankı'ya dönüktü. Yankı, bu kişinin cinsiyetini bile ayırt edememişti ama kollarında taşıdığı kişinin kim olduğunu gördüğünde dehşete düştü.

"Bırak onu!" diye bağırdı onu taşıyan kişiye. "Bırak onu!"

Ardından onlara doğru koştu ama görünmez bir cama çarpıp geriye sendeledi. Önünde, geçmesini engelleyen görünmez bir duvar vardı. Yankı, çaresizliği hiç bu kadar derinden hissetmemişti.

Ardından onu taşıyan kişi Yankı'ya döndü ve Yankı, o zaman tam anlamıyla dehşetin tadına baktı.

Siyah kapüşonlu bu kişinin yüzünün olması gereken yerde boşluğu andıran koca bir siyahlık vardı ama Yankı, bu kişinin gözlerini ve haince sırıtışını hissetti.

O an çığlığı bastı.

Yankı çığlıklar eşliğinde uyanınca bir çift kol, hızla kızın bedenini sardı ama Yankı'nın çığlıkları durmadı. Kalkmaya, kaçmaya çalıştı ama onu tutan kollar çok sıkıydı.

"Sakin ol," dedi tanıdık bir ses. "Geçti, rüyaydı."

Yankı, kalbi boğazında atarken hayalle gerçeği ayırt edebilme yeteneğine tekrar kavuştu. Birkaç saniye durakladıktan sonra soru sorar gibi, "Hakan," dedi. Sanki adamın gerçekten yanında olduğuna inanmak istiyordu.

"Buradayım, sevgilim," diye sakinleştirdi Hakan onu. "Yanındayım."

Her kâbus sonrası yaptıkları gibi yavaşça geri gittiler. Hakan, kızın göğsünü kafasına bastırmış, sakinleşmesi için saçlarını okşuyordu. Yankı'nın ağlamaları durmak bilmiyordu.

Yaklaşık yirmi dakikanın ardından Yankı'nın ağlamaları yavaşça kesildi ve yerini, derin düşüncelere bıraktı.

"Bu seferki çok kötüydü, değil mi?" dedi Hakan. Yankı, başını aşağı yukarı salladı.

"Dayanamıyorum artık," diye mırıldandı. Ardından ayaklanıp banyoya gitti. Elini yüzünü yıkadı. Terden sırılsıklam olmuştu.

Tekrar odaya dönüp dolaptan bir tişört ve şort çıkardı, ıslanan kıyafetlerini değiştirdi. Hakan, o sırada odada değildi. Mutfağa, genç kadına su getirmeye gitmişti.

"Şunu iç," dedi Hakan ve buz gibi suyla dolu olan bardağı kadına uzattı. Yankı, bir dikişte bardağı bitirdi. Hakan bunu öngörüsüyle geldiği için kadının bardağını tekrar doldurdu. Yankı, bunu da hızlıca içti.

"Daha iyiyim," dedi Yankı. "Teşekkür ederim." Ardından yatağın kenarına oturdu.

Hakan, kızın önünde diz çöküp, "Her şey düzelecek," dedi. "Merak etme. İstersen yarın Selin'le konuşuruz. Durum neymiş, öğreniriz." Yankı, başını aşağı yukarı salladı. Hakan, onun tam olarak sakinleştiğinden emin değildi. Bu yüzden, "Bir cinayetten kurtuldu ama ikisinden birden kurtulmak kolay iş değil," dedi. "Üstelik bu zamanın teknolojisiyle o zamanki, bir değil."

Yankı, buna inanmak istiyordu. Hakan'ın dediklerini mantıklı da buluyordu ama dayanmaya gücü kalmamıştı.

Hakan, şefkatle öne doğru uzanıp kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bunu yaparken tamamen masumdu ama Yankı'nın bu öpücüğe tutkuyla karşılık vermesi, genç adamın içindeki şeytanı uyandırdı.

Yankı, yatakta gerilerken Hakan'ın tişörtünü tutup kendisine çekti.

Öpüşmeleri hızlandı ve Yankı, sırtı yatağa gelene kadar geriledi. Hakan'ın kıyafetlerini çıkarmaya uğraştığını fark edince işini kolaylaştırıp, ona yardımcı oldu. Gecenin geri kalanı, ikisi için de tutku ve heyecan dolu geçmişti.

Yankı, yeni dostunun havlamasıyla uykudan uyandığında oldukça huysuzdu. Köpek, nasıl becerdiyse o küçücük boyuyla kadının yatağına çıkmış, başında zıplıyordu. Yankı, gece gördüğü kâbuslardan dolayı doğru dürüst uyuyamadığı için homurdanarak diğer tarafa döndü ve uykusu henüz kaçmamışken ona ulaşmak için çabaladı.

Yankı için kötü olan şuydu ki köpek de oldukça inatçıydı. Yankı'nın kafasını çevirmesiyle o da hareketlendi ve kızın dibinden ayrılmadı.

Yankı daha fazla direnmenin anlamsız olduğunu düşünerek, neredeyse ağlayacak vaziyette doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Hakan, sabah erkenden işe gitmek için çıkmıştı. Dolayısıyla yatakta yalnızdı.

O sırada köpek başını yana yatırmış, dili dışarıda, neredeyse gülümseyen bir yüz ifadesiyle genç kadını izliyordu. Daha şimdi-

den sempati silahını kullanmaya başlamıştı. Bu düşünce, Yankı'yı gülümsetti.

"Gökçe gibisin," diye mırıldandı. "İstediğini alana kadar asla durmuyorsun."

Bu ismi anmak, birkaç saniye boşluğu izlemesine neden oldu. Aklına Alper'e gelen mesaj geldi ve gergin bir şekilde yanağının içini kemirdi.

Köpek, Yankı'nın birkaç saniye durakladığını fark edince dikkatini çekmek için havladı. Yankı, neredeyse isyan edecekti ama bir hayvan evlat edinmenin bir çocuk bakmakla eş sorumlulukta olduğunu bile bile köpeği yanına almıştı. Şimdi şikâyet etmek, riyakârlık olurdu.

Yine de yatağından kalkarken, "Umarım, salonuma sıçmamışsındır," diye söylendi. "Yoksa o patilerinle temizletirim."

Yankı köpeği salona, oradan da balkona kadar takip etti. Bu sırada, etrafa göz gezdirmişti. Köpeğin hiçbir yere pislemediğini görünce rahatladı. Hayvan, balkona çıkıp, mama kabının etrafında birkaç tur atınca Yankı, köpeğin derdini anladı.

Mama kabını alıp doldurduktan sonra tekrar balkona götürdü. Tüm bu işlemler boyunca köpek sürekli Yankı'nın ayağının altında dolaşıyor, zıplıyor ve havlıyordu. Köpeğin kendini kelimelerle ifade edemiyor oluşuna rağmen Yankı, onun ne kadar aç olduğunu hissetmişti.

Kabı yere koyar koymaz hayvan zevkle midesini doldurdu. Yankı'ysa o sırada hayvanın başını okşuyor, "Sana da bir isim bulmalıyız, değil mi, küçük dostum?" diyordu.

Yankı, hayvanı orada bıraktıktan sonra kendisine bir şeyler hazırlamak için mutfağa gitti. Güzel bir sofra hazırladı. Nedense bu sabah, çok iştahlıydı.

Sofraya oturduktan sonra bir sürü yiyeceği midesine gönderdi. Ardından sahanda yumurtaya ekmeğini daldırdı. Yumurtanın beyazıyla birleşmiş olan çok büyük bir parçayı ağzına götürdü.

Aniden bu, onu çok rahatsız etti. Midesinde bir şeyler yolunda değildi. Yüzünü ekşitti ve bu hissin geçmesini beklerken yemeğe bir müddet ara verdi.

Fakat bu his geçmek yerine gittikçe güçlendi. Yankı, midesinden boğazına doğru bir şeylerin yükseldiğini hissedince koşarak lavaboya gitti, klozete eğildi ve neredeyse yediği her şeyi çıkardı.

İşi bitince sifonu çekip birkaç saniye mermerde oturdu. Ardından ağzını silip dişlerini fırçaladı. Birkaç dakika önceki iştahı, çoktan toz olmuştu.

Erdem, uzun bir süredir kendisine gelen telefonu düşünüyordu. Demek İpek, Semih'in sevgilisiydi. İpek, Gökçe'nin adını bu yüzden biliyordu.

Erdem, bu iki kadının ortak noktasını duyduğunda ilk önce çok heyecanlandı ama soğukkanlılığını koruması gerektiğini düşündü. Kafasında bir ton cevapsız soru varken yetkililere bilgi verme konusunda emin olamadı. Belki de bu durumu Alper'le paylaşmalıydı.

Kafası bu kadar dolu olmasına rağmen, otel odasında tek başına günü geçirmek istemiyordu. Biraz dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı.

Hakan ve Burcu, onun arkadaşıydı ama nedense aralarında hep bir mesafe olmuştu. Erdem, nedenini hiçbir zaman bilemese de onların yanında kendini rahat hissetmiyordu. Belki de bu, onun karakterinden kaynaklıydı, kim bilir? Neticede bu hayatta Erdem'in samimi olduğu, güvendiği kişi sayısı, bir elin parmağını geçmezdi.

Arayabileceği tek kişinin Yankı olduğunu fark edince tereddüt etmeden genç kadını aradı. Telefon, üçüncü çalışta açıldı.

"Efendim?"

"Merhaba," dedi Erdem. "Biraz dolaşmak istiyordum da vaktin var mı?"

Yankı'nın cevap vermesi birkaç saniyeyi buldu. "Olur," dedi sonunda. "Küçük köpeği de gezdiririm."

Erdem'in dudakları kıvrıldı. "Ona hâlâ bir ad bulamadın mı?"

Erdem görmüyordu ama Yankı'nın dudaklarının büzüldüğünü hisseder gibi oldu. "Hayır," dedi genç kadın. "O kadar çok isim var ki!"

"Ne dertler var be!"

Yankı gözlerini devirmeden edemedi. İkisi de gülüştüler. "Tamam," dedi Yankı. "Yarım saate seni alırım."

"Bir taksi çağırabilirim."

"Araba kullanmayı unutacağım," dedi Yankı. "Biraz pratik yapmam iyi olabilir. Geçen gün gaz ve freni karıştırdım, biliyor musun?"

Erdem'in neşesi biraz kaçtı. "Bunu söylemeseydin keşke."

Yankı tekrar güldü. "Merak etme," dedi. "Geçen sefer ölmedin, değil mi? Yarım saate görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonları kapattıktan sonra Erdem, hızlıca bir duş aldı. O güne çok yorgun ve ölü gibi başlamıştı. Biraz soğuk su, onu kendine getirmekte oldukça işe yarayacaktı.

Hava çok sıcak olduğu için saçlarını sadece havluyla kuruladı. Yankı gelmeden kuruyacaklarından neredeyse emindi, öyle de oldu. Bir kot şort ve yeşil bir tişört giydi.

Yankı, yarım saat sonra geleceğini söylemesine rağmen yaklaşık kırk beş dakika sonra Erdem'i, otelin önünde olduğunu söylemek için aradı. Erdem, buna bir tepki vermedi çünkü böyle olacağını öngörmüştü.

Aşağı inip arabanın kapısını açtı ve ön koltuğa oturdu. Yankı, üzerine kırmızı, çiçekli, askılı ve biraz dekolteli bir elbise giymişti. Genç kadının üzerinde, yazın cıvıltısı vardı.

"Bir planın var mıydı?" dedi Yankı. "Yoksa kafana göre mi takılacaktın? Ben, Kadıköy'e gideriz diye düşünmüştüm."

Erdem, omuz silkti. "Neden olmasın?"

O sırada arka koltukta yerini alan köpek, sanki Erdem ona bakmadığı için gücenmiş gibi havladı. Erdem bakışlarını ona çevirince küçük köpek, her zamanki gibi kafasını yana eğerek tatlı bakışlarını Erdem'in gözlerine sabitledi.

Yankı arabayı hareket ettirirken Erdem, hayvanın kafasını okşadı. Bir yandan da, "İlgiyi çok seviyor," diye bir yorumda bulundu.

"Kesinlikle," dedi Yankı. "Onunla ne yapacağım, hiç bilmiyorum."

"Bir süre sonra alışırsın," dedi Erdem. Ardından yavru köpeği tek eliyle kaldırıp kucağına aldı. Hayvan, dişlerini Erdem'in par-

mağına geçirmeye çalışarak kendince oyun oynuyordu. Erdem de gülümseyip bu oyuna karşılık verdi.

"Seni sevdi sanırım," dedi Yankı.

"Elbette sever," dedi Erdem. "Beni, dünya üzerindeki birinin sevmemesi imkânsız."

Yankı gülümserken direksiyonu sola kırdı. "Sanırım haklısın."

Bir süre daha yol aldıktan sonra Yankı, arabayı park etti. Aslında arabayla ilgili en zorlandığı şey park meselesiydi ama bu sefer, kolaylıkla işin altından kalktı.

Yankı, Erdem'in kucağındaki köpeğin tasmasını taktıktan sonra hep birlikte arabadan indiler. Erdem o sırada, "Yürüyüş yapmak için ciddi ciddi araba kullandık," dedi. "Şu an dank etti."

"O kadar yolu yürüyerek gelemezdik," dedi Yankı. Kaşlarını kaldırmış, gözlerini aralamıştı. Haklı olduğundan emin olduğunda, bu ifadeyi kullanırdı.

Köpeği çimenlik bir alana götürdüler. Bir süre oralarda dolaşan hayvan, sonunda bir ağacın kenarına çişini ve kakasını yapınca Yankı, dehşet içinde köpeğe baktı. Erdem, onun bu hâline kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ben, o şeyi nasıl alacağım?"

Yankı'nın hüzünlü sorusuna Erdem, "Elinle alıver, ne olacak?" diye cevap verince Yankı'nın gözleri mümkünmüş gibi daha da açıldı.

Erdem gülümseyerek, "Şaka yapıyorum," dedi. "Eldiven almıştın yanına, onu takıp poşete doldur işte."

Yankı, sanki dünyaya yeni gelmiş ve öğrenmesi zaman alan bir bebekmiş gibi başını salladı. Bu işin bu kadar zor olacağını nasıl kestirememişti? O an, aklına annesi geldi. Zavallı kadıncağız, Yankı'nın altını yüzlerce kez değiştirmek zorunda kalmıştı. Şimdi Yankı'nın hissettiklerini, o an annesi de hissetmiş miydi? Kadına üzülmeden edemedi.

Erdem'in tarif ettiği gibi pisliği temizleyip çöpe attıktan sonra imalı imalı, "Yardımın için teşekkürler," dedi.

Erdem, ellerini iki yana kaldırırken, "Sorumluluğu alan sensin," diye kendini savundu. "İnsanları boşuna suçlama."

Yankı, bir şey söylemek istedi ama genç adamın haklı olduğunu hissettiğinden sessiz kaldı. Köpeğin tuvalet sorununu hallettikten sonra biraz yürüdüler, hayvanla oyun oynadılar. Yorgun düşünce de kayalıklara oturup manzarayı izlemeye başladılar. Güneş, gökyüzüne başka kentlere uğramak için kısa bir süreliğine veda ediyordu. Gökyüzü de sanki bir uğurlama merasimi düzenliyormuş gibi mavi olan rengini turuncuya bırakmıştı.

Gün batımını izlerlerken, "Ne zaman iş arayacaksın?" diye sordu Erdem. Yankı, bu soruyu duymaya alışmıştı, artık yadırgamıyordu.

"Çevremdeki herkes, sanki yüzyıllardır işsizmişim gibi konuşuyor," dedi. "Oysa bu durum çok yeni. Biraz daha dinlenmek istiyorum."

"Tembellik, bağımlılık yapar," dedi Erdem. "Dikkatli ol."

Yankı'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Umarım tek bağımlılığım tembellik olur," dedi. Ardından Erdem'e döndü. "Bana söylüyorsun ama," dedi. Erdem, Yankı'nın cümleye girişinden hesap sormak üzere olduğunu anladı. "Sen, burası babanın çiftliğiymiş gibi özgürce dolaşıyorsun. İşin gücün yok mu senin?"

"Benim ne kadar iznim birikti, tahmin bile edemezsin," dedi Erdem. "Hem ben işlerden tamamen kopmadım. Hâlâ maillerle, müşterilerle boğuşuyorum. İzinli olduğum için yoğun değilim sadece."

"İyi," dedi Yankı, bozulmuş gibi. "Sormadım say."

Erdem, sadece gülümsemekle yetindi. Bir süre sonra oluşan sessizlik onu rahatsız etti ve "Hakan'la nasılsınız?" diye sordu. "Bu kadar uzun süredir birlikte olduğunuza göre, birbirinize gerçekten âşık olmalısınız."

Yankı, bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Dürüst olmalı ve içinden geçenleri söylemeli miydi yoksa rol mü kesmeliydi? İlk seçeneği yapmanın daha doğru olduğuna karar verdi ve "Aslında," diye söze girdi. "Onu seviyorum. Evet, onu gerçekten seviyorum. Oldukça değer de veriyorum ama birlikte olamazmışız, ilişkimizin bir sonu yokmuş gibi geliyor."

Erdem, dikkatle genç kadını dinliyordu. "Neden?"

"Birbirimizden çok kolay vazgeçiyoruz," dedi Yankı.

"Ama hep barışmışsınız belli ki. Belki de barışacağınızı bildiğiniz için ayrılmak kolay oluyordur."

"Bu daha kötü," dedi Yankı. "Birbirimizden kopamayışımız, ilişkimizi ciddiyetsiz bir hâle soktu ve bu, gerçekten çok üzücü."

Erdem, başını aşağı yukarı sallarken, "Anlıyorum," dedi. Daha fazla ne söyleyebilirdi, emin değildi. "Peki, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Şu an için yapacak bir şey yok," dedi Yankı. "Bundan sonrası için ne yapmalıyım, tek düşüncem bu."

"Peki," dedi Erdem. "Onun duygularından emin misin?"

Yankı, bir şey söylemeden önce biraz düşündü. Tam cevap verecekti ki bu konuşmayı Erdem'le yapmanın pek etik olmadığını fark etti. Erdem, karşısındaki kadının ne düşündüğünü anlamış olacak ki, "Sorun değil," diye onu yüreklendirdi. "Cidden."

Yankı, Erdem'in sözleri üzerine düşündü. "Sanırım, evet," diye yanıtladı.

"Ama daha dün yanında olmadığından yakınıyordun."

Erdem'in verdiği yanıt, Yankı'yı tereddüde düşürdü. Ne diyeceğini bilemedi. Erdem, genç kadının kendini kötü hissettiğini fark edince, "Her neyse," diyerek konuyu değiştirdi. "Dönelim artık."

"Olur," dedi Yankı. "Dönelim."

Dönüş yolunda bu sefer biraz daha sessizdiler. Yine konuştular ama ilk cıvıltıları, biraz sönmüş gibiydi.

Yankı, eve dönünce telefonunu kontrol etti ve Hakan'dan iki arama olduğunu gördü. Telefonu sessizde olduğundan duymamış olmalıydı. Genç adamı aradı. Hakan, ilk çalışta telefonu açtı.

"Annen çok haklı," dedi açar açmaz.

Yankı'nın kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"O telefon süs diye alınmıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Yankı şaşırmış gibi yaparak. "Oysa ben kıyafetime uygun olduğu için yanımda taşıyordum."

Hakan'ın şu an gözlerini devirdiğinden neredeyse emindi. "Bu akşam için, şık bir restoranda yer ayırttım," dedi. "Saat sekiz gibi seni alırım."

"Müsait olduğumu nereden çıkardın?"

"Konu ben olunca hep müsait olursun," dedi Hakan. Yankı, adamın ses tonuna gizlenen sırnaşık gülümsemeyi hissetmişti.

"Olur," dedi Yankı. Ardından vedalaşıp telefonu kapattılar.

Yankı, hızlıca duş alıp, saçlarını kuruttu. Bu sıcakta kurutma makinesi kullanmak işkence gibi gelmişti.

Havluya sarılı bir şekilde dolabın karşısında dikilirken şık bir yerde randevuya çıkacağını anımsadı. Ona göre bir şeyler giymesi gerekiyordu. Bu olay, ona çok saçma geliyordu. Toplum, azınlıkları, kendisinden zıt olanları her konuda, hatta kıyafet konusunda bile dışlıyordu ve kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. Çoğunlukta olup bu durumdan rahatsız olanların bile.

Yankı, dolabını kurcalarken içinde pijama giyip gitmek isteyen tarafını bastırmak için oldukça çabaladı.

Sonunda kendine saten kumaştan, bordo, askılı bir elbise seçti. Elbise, kalçasının bir karış altında bitiyordu. Derin dekoltesi, kadına cesur bir hava katmıştı. Üstelik elbisenin belini sarması, genç kadını olduğundan biraz daha zayıf gösteriyordu. Yankı, bu elbiseyi almakla ne kadar doğru bir karar verdiğini fark etti.

Elbisesi zaten çok dikkat çekici ve iddialı olduğu için abartılı bir makyaj yapmaya gerek duymadı. Yanaklarına biraz renk kattı, uykusuzluğun izini bıraktığı göz altı torbalarını kapatıcı yardımıyla kapattı, kirpiklerine maskara uyguladı ve dudağını doğal görünecek şekilde renklendirdi.

İşini bitirdiği an kapı çaldı.

Yankı kapıyı açınca Hakan'ın gözleri parıldadı. Genç kadının ne kadar güzel olduğundan başka bir şey düşünemez olmuştu. Öyle ki elindeki kırmızı gülü vermeyi bile unuttu.

"Çok güzelsin," diyebildi sadece.

İltifat almak, Yankı'yı nedense biraz utandırdı ama bunu belli etmeden teşekkür etti. Küçük köpeği yan komşusuna emanet etti e on iki olmadan döneceğine söz verdi. Yan komşusu, yaklaşık elli yaşında, dünya tatlısı bir kadındı ve hiç sorun olmayacağını, ikisinin de eğlenmesi gerektiğini söyledi.

İkisi arabaya bindi. Her zamanki gibi günlerinin nasıl geçtiklerini konuştuklarında Yankı, Erdem'le buluştuğunu söyledi.

Hakan, şaşırmış gibiydi. "Bana neden haber vermediniz?"

"İşteydin."

Hakan, anladığını gösterir gibi başını salladı. Bir şey demedi ama Yankı, adamın hoşnutsuzluğunu anında hissetti. "Bir şey mi oldu?" diye sormadan edemedi.

"Sadece garip geldi," dedi. "Sen, işimin yoğunluğunu biliyorsun ama Erdem bilmiyor. En azından haber verebilirdi."

"Yan yana olduğumuzu düşünmüştür belki de," dedi. "Ayrıca düşünmediyse bile, sadece benimle vakit geçirmek istemesi neden yanlış olsun ki?"

Hakan tatmin olmamıştı ama sorun yaşamak istemediğinden "Haklısın," diyerek konuyu kapattı.

Hakan'ın bahsettiği restoran, gerçekten de çok şık bir yerdi. Etrafta takım elbiseli garsonlar dolaşıyor, masalardaki konuklardan sahte kahkahalar yükseliyordu. Yankı, içeri girer girmez duruşunu dikleştirdi. Genç kadın böyle zenginlik kokan ortamlarda çok bulunmuştu ve içinden geldiği gibi davranamadığı için bu yerleri pek sevmezdi. Genelde iki kaşık yemek için 100 TL ödetirlerdi. Bu bile böyle yerlerden hoşlanmamak için gayet yeterli bir nedendi.

Bir garson, onları gülümseyen yüzüyle karşıladı ve Hakan'ın ayırttığı masaya kadar onlara eşlik etti. Hakan oturmadan önce Yankı'nın sandalyesini çekmeyi ihmal etmedi.

"Çok centilmensin," dedi Yankı dalga geçer gibi.

"Tamamen çekip seni düşürmemek için kendimi çok zor tuttum," diye itirafta bulundu Hakan.

İkisi de kısaca gülüştükten sonra önlerindeki menüyü incelediler ve balık sipariş ettiler.

Yemekleri gelene kadar ve geldikten sonra sohbet etmeyi sürdürdüler. İkisini bağlayan en iyi noktalardan biri de zıt düştükleri konular dâhil her şey hakkında konuşabiliyor olmalarıydı. Bazen sohbetleri bir noktada tıkanıyor, ikisi de kendi düşüncesinin doğru olduğunu ispatlamak için karşısındakini incitebiliyordu ama bir şekilde, bu durumu toparlamayı başarıyorlardı.

Hakan, en sonunda, "Yankı," dedi. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Hakan'ın ciddiyetle söze başlaması Yankı'yı meraklandırdı. Çatal ve bıçağı bırakıp adamın söyleyeceklerine odaklandı.

"Çok uzun bir süredir birlikteyiz," dedi Hakan. "Ne kadar ayrılırsak ayrılalım birbirimizden kopamadığımızı gördük. Sen, benim tek ve en garip bağımlılığımsın; öyle ki bu, bana zarar bile verse bundan kurtulmak istemem."

Yankı derin bir nefes alırken Hakan, konuşmasını sürdürdü.

"Sana hayranım. Güçlü ve zeki duruşuna, kimseye boyun eğmeyişine, daima kendi yolunu çizmene hayranım. Seni seviyorum. Geçmişte, gelecekte ve hayatımın geri kalanında."

Ardından cebinden bir şey çıkardı. Yankı başta ne olduğunu çözemedi ama sonra bunun kırmızı, küçük bir kutu olduğunu fark etti. Kalbi deli gibi çarpmaya başlarken Hakan, kutunun kapağını açtı. Kutunun içindeki yüzük parıldadı.

Ve Hakan derin bir nefes alıp, sorusunu sordu: "Benimle evlenir misin, Yankı?"

Bölüm On

11 Mart 2005 / Cuma Gecesi

Gökçe, saat on bir buçuğu geçtiğinde çoktan kütüphaneden çıkmış, evine varmıştı fakat nedense uykusu yoktu ve bu, onu tekrar çalışma masasına oturup bilgilerini tazelemeye itti.

Kendine hazırladığı kartları çıkardı. Bunlar, bir tarafında tarihle ilgili sorular olan, arkasındaysa cevabı yazan kâğıt parçalarıydı. Gökçe'nin işine çok yarıyorlardı.

Telefonu titreyince başını kâğıt parçalarından kaldırdı. Mesajın geldiğini gösteren bir titremeydi bu. İlk etapta önemsemedi ama sonra ona, bu saatte kimin mesaj atabileceğini merak etti.

Masadan kalkıp yatağının üstünde duran telefonu aldı. Mesaj Alper'den geliyordu. Gökçe, birkaç saniye mesaja baktı.

Arayabilir miyim?

Gökçe'nin cevabı gecikmedi.

Nasıl istersen.

Mesaj atıldıktan yaklaşık yedi saniye sonra Gökçe'nin telefonu, Alper'den gelen aramayı duyurmak adına titretip durdu. Genç kız, derin bir nefes aldıktan sonra telefonu açtı.

"Efendim?"

Alper'in sesi, birkaç saniye gecikti. Gökçe, çocuğun düşüncelerini kafasında toparlamaya çalıştığını sezebiliyordu ama bu bekleme süreci çok canını sıkıyordu.

"Merhaba," dedi Alper sonunda. "Nasılsın?"

Gökçe, hiç öyle hissetmese de klasikleşmiş cevabı verdi: "İyiyim, sen?"

"Ben de," dedi Alper ve ardından bekledi. "Bugün olanlar için üzgünüm."

Gökçe, cevap vermeden gerginlikle dudağının kenarını ısırdı. "Ben de."

"Seni kötü bir duruma sokmak istememiştim."

"Biliyorum," dedi Gökçe. "Bugün kızlardan biri, kavganın nedeniyle ilgili bir şeyler geveledi."

Alper direkt, "Canan mı?" diye sordu. Gökçe'nin sessizliği açık bir cevaptı. "O kız cidden yılanın başı."

"Benden pek hoşlanmıyor," dedi Gökçe. "Bunu söylerken yüzünde, anlamsız bir zevk vardı."

Alper, bir şey söylemek için derin bir nefes aldı ama hemen sustu. Gökçe, çocuğun muhtemelen bir küfür savuracağını ama kendisini son anda frenlediğini anladı.

"Benim sormak istediğim şey," dedi Alper. "Bu söylediği şeyler gerçek mi?"

İkisi için de konuşmak çok zordu. Gökçe, nasıl bir cevap vereceğini bilemedi. Genç kızın sessizliği sürdükçe Alper, işkence çekiyor gibiydi. "Canan, bana sevgili olduğunuzu söyledi," diye konuşmayı sürdürdü.

Gökçe'nin kaşları çatıldı. "Demek öyle söyledi."

"Her neyse," dedi Alper. Gökçe'nin ne kadar sinirlendiğinin farkında değildi. "Sorumu yinelemek istemiyorum."

Gökçe bir süre daha düşündü. En sonunda, "Erdem'in duyguları gerçek," dedi. "Ama sevgili değiliz. Erdem, benim için çok değerli fakat-" Sözünün devamını getirmeden önce derin bir nefes aldı. "O anlamda değil."

"Anladım," dedi Alper. Konuşmasına canlılık, ses tonuna neşe gelmişti sanki. "Güzel bir şey bu."

Gökçe'nin kaşları yukarı kalkerken dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Çocuğun, heyecanını bu kadar açık bir şekilde dile getirmesine şaşırmıştı ve bu, garip bir şekilde hoşuna gitmişti.

İki taraf da sessizliğini koruyunca Alper, bu sessizliği tekrar bozarak, "Bu, şansım var demek mi oluyor?" diye sordu.

"Uyumam gerekiyor Alper, iyi geceler," dedi Gökçe fakat dudaklarındaki sırıtmaya engel olamamıştı.

"İyi geceler, Gökçe," dedi Alper bozuntuya vermeden. "Tatlı rüyalar, sevgiler, saygılar."

Gökçe, artık dişlerini göstererek gülümserken telefonu kapattı. İçindeki ders çalışma isteği yok olmuştu. O istek yerine içini yabancısı olduğu bir sıcaklık kapladı.

Genç kız, ders kitabını kapattı ve sandalyeden kalkıp ışığı kapattıktan sonra kendini sırtüstü yatağa attı. Yatağı, tam pencerenin yanındaydı ve gecenin mavisi penceresine yansıyor, yüzüne tatlı bir ışık vuruyordu.

Bir elini saçlarına götürüp işaret parmağıyla saçlarıyla oynarken aynı sırıtışla tavanı izledi ve bir süre sonra gözleri yavaşça kapandı.

Gökçe, cumartesi gününü ders çalışarak ve ara sıra, ders çalışmaya uğraşan Yanki'yle konuşarak geçirdi. Sınav yaklaşmaya başladığı için oldukça tedirgindi. Ayrı bir hoşnutsuzluğu da Murat'la aynı evde bulunmasıydı. Neyse ki Semih, Gökçe'yle konuşmasından sonra sözünü tutmuştu. Eğer evde sadece Gökçe ve Murat kalacaksa dışarı çıkmıyor, hiçbir şekilde ikisini baş başa bırakmıyordu.

Gökçe, tüm gün ders çalışmanın yorgunluğuyla kendini yatağa attı. Tam gözleri kapanacaktı ve rüya âlemine geçiş yapacaktı ki içeriden bağırışların yükseldiğini duydu. Tüm uykusu kaçtı ve hızla doğruldu. Murat yine bağırıyordu ve Gökçe'nin anladığı kadarıyla, bu bağırışların hedefi Semih'ti.

Hızla kalkıp içeri gitti. "Tüm gün gezip dolaşacağına istediğim şeyi alsaydın!" diye bağırıyordu Murat. "Gökçe bile bir kere söyleyince hiçbir şeyi unutmuyor!"

Gökçe, Semih'e baktı ve onun küçük bir çocuk gibi koltukta yerine sindiğini gördü. Bu hâli içini parçaladı. Murat, çocukluklarından beri Semih'i sürekli aşağılıyordu. Gökçe, çocuğun ezilmediği bir haftayı hatırlamıyordu.

"Sorun ne?" dedi.

"İnce uçlu tornavida istedim, unutmuş!" diye cırladı Murat. "Beyni yok ki hatırlasa şaşardım zaten!"

"Abartma," dedi Gökçe. Sakinliğini korumaya çalışıyordu. "Gecenin bu saatinde, çocuğa bağırmanı gerektirecek bir şey yok."

Murat, sinirli sinirli Semih'e baktı. "Şu kız kadar aklın yok!" diye bağırdı. "Şunun seni koruduğu kadar sen, kendini koruyamıyorsun."

Semih, başını kaldırıp bir Gökçe'ye bir babasına baktı. Gökçe, ancak o zaman Semih'in gözlerinin dolduğunu fark edebildi.

Genç kız, hızla mutfağa gidip çekmeceleri karıştırdı. Burada bir yerde, Murat'ı deli eden şeyin olduğundan emindi. Sonunda en alt çekmeceye ulaştı ve ince uçlu tornavidayı alıp tekrar salona koştu.

Gökçe, adam tam bağırmaya hazırlanırken gelmişti. "Al," dedi tornavidayı Murat'a uzatıp. "Hayrını gör."

Adam, bir an tornavidaya bakakaldı. Ardından derin bir nefes alıp, "Nereden buldun bunu?" diye sordu.

"Mutfaktan."

Murat bir an kaşlarını çattı. "Oraya bakmıştım, yoktu," dedi.

"Demek ki iyi bakamamışsın," dedi Gökçe. "Bu saatte tornavidayı ne yapacaksan yapabilirsin. Şimdi uyuyabilir miyiz?"

Murat, siniri bozulmuş bir şekilde bir Gökçe'ye bir Semih'e baktıktan sonra tornavidayı tuttuğu eliyle Semih'e kapıyı gösterdi. Çocuk dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve Gökçe'nin yanından geçip dışarı çıktı.

Semih'in çıkmasından sadece bir saniye sonra Gökçe de neredeyse koşarak çocuğu takip etti ve Murat'ı salonda tek başına bıraktı.

Pazar günü Yankı, ders çalışma hevesiyle sabah sekiz civarı kalktı ve üç saat boyunca aralıksız çalıştı. Çalışmasından verim alması onu oldukça şaşırttı çünkü o, kalktıktan yarım saat sonra uyuyakalacağından neredeyse emindi.

Saat on bir buçuk civarında Burcu arayınca çalışması yarıda kesildi. İki kız, kısa bir süre havadan sudan konuştuktan sonra Burcu, buluşup buluşamayacaklarını sordu. Yankı da bugün ders çalışma

hevesi olduğundan evden çıkmak istemedi ama kahvaltı yapmak için Burcu'yu evine davet etti. Kahvaltıdan sonra ders çalışabilirlerdi.

Burcu on iki gibi, yüzünde kocaman gülümsemesi ve elinde bir poşet dolusu poğaçayla geldi. Yankı da aynı şekilde neşeli açmıştı kapıyı. Aslında Burcu'nun onu aramasına da şaşırmadan edememişti. Araları, Yankı'nın esprileri -ya da acımasız dobralığı- yüzünden biraz limoniydi.

Birlikte yemek yedikten sonra çalışmak için Yankı'nın odasına gittiler. Birlikte matematik sorularını çözdüler. Burcu, bu sırada çok sıkılıyor, sürekli oflayıp duruyordu ama Yankı, kızı umursamadı ve sorulara odaklanmaya devam etti. Bugünü, verimli geçirmek niyetindeydi.

"Çok yoğun bir hafta oldu," dedi Burcu sonunda. Yankı cevap vermeden soruları çözmeyi sürdürünce Burcu da konuşmaya devam etti. "Erdem, beni çok şaşırttı."

Yankı, Erdem ve Gökçe meselesinin tekrar gün yüzüne çıkmasından rahatsız oldu. İçini garip, sebebini kestiremediği bir huzursuzluk kapladı. "Geçici bir şeydir," dedi sonunda.

Burcu kaşlarını kaldırdı. "Pek sanmıyorum," dedi. "Alper'le kavga bile etti. Kim bilir, ne kadar zamandır seviyor Gökçe'yi." Yankı kitaptan başını kaldırmayınca Burcu, "Açıkçası Erdem'in senden hoşlandığını düşünüyordum," dedi.

Yankı, gözlerini kocaman açıp kıza baktı. "Benden mi?" Burcu başını salladı. "Sana böyle saçma bir şeyi düşündüren ne?"

"Saçma değil," diye inkâr etti Burcu. "Sana bakışı hep daha farklı gelmişti."

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim, daha sevgi dolu," dedi Burcu. Doğru kelimeleri bulmak için çabaladığı belliydi. "Arkadaşa duyulan sevgiler gibi değil, derin bir sevgi."

"Neden bana söylemedin?" dedi Yankı.

"Aslında düşündüm," dedi Burcu. "Ama Erdem'in yerinde olsam böyle bir şeyin ortaya çıkmasından çok rahatsız olurdum. Neticede, sürekli birbirimizle takılıyoruz. Aynı grubun içindeyiz ve sen Hakan'ın sevgilisisin. Nasıl korkusuzca duygularını söyleyebilir ki?"

"Ama onu Gökçe'nin fotoğrafına bakarken yakaladım."

"Beni, en çok bu şaşırttı," dedi Burcu. "Demek ki yanılmışım."

"Evet," dedi Yankı kitabına dönerken. "Yanılmışsın."

Pazartesi günü üçüncü dersin teneffüsünde Yankı, kantinde Canan'la karşılaştı. Kız, onu görür görmez yanından geçip gidecekti ki Yankı, kızın kolunu kavrayıp, "Sana bir şey soracağım," dedi.

Canan, kızın ne diyeceğini az çok tahmin ettiğinden gerginlikle sordu: "Ne soracaksın?"

"Erdem'le Gökçe'nin olayını, Alper'e sen mi yetiştirdin?"

"Hayır," dedi Canan hemen.

Yankı, yalan söyleyen bir çocuğu yakalamış gibi genç kızı dikkatlice inceledikten sonra gülümsedi. "Bu olayı, bizim dışımızda bilen yoktu," dedi tatlı tatlı. "Senden başka söyleyecek kimse yok."

"Ben söylemedim," diye ısrar etti Canan. Reddetmesinin bir şeyi değiştirmeyeceğini içten içe bilmesine rağmen kendisini savunma gereği duyuyordu.

Yankı, derin bir nefes aldı. "Bana rol kesmene gerek yok," dedi. "Ama dua et, Gökçe öğrenmesin."

Canan, kurnazca tek kaşını havaya kaldırdı. "Sen, dün aramızda olanları çoktan yetiştirmişsindir."

"Neden?" dedi Yankı sinsi bir gülümsemeyle. "Benim için ne önemi var?"

Canan'ın kaşları biraz merak, biraz şüpheyle çatıldı. "Arkadaşının iyiliğini istemiyor musun?"

Yankı omuz silkti. "Gökçe'nin iyiliği veya kötülüğü, beni ilgilendirmiyor."

Canan bir şey söylemeden önce uzun uzun düşündü. "Hiçbiriniz, aslında birbirinizi sevmiyorsunuz," diye bir yorumda bulundu. "Hep birliktesiniz ve sevgi pıtırcıklarıymışsınız gibi rol yapıyorsunuz ama aslında, elinizden gelse birbirinizi, bir kaşık suda boğacaksınız."

Yankı, eğlendiğini belli edecek şekilde yüksek sesle güldü. "Sanırım ilk defa, bir konuda haklısın." Ardından derin bir nefes aldı. "Açıkçası bu yaptığın hoşuma gitmedi desem yalan olur."

"Öyle mi? Erdem'in yanında hiç öyle demiyordun. Ne değişti?"

"Cevabı, sorunun içinde gizli," dedi Yankı. "Erdem'in yanında ne dememi bekliyordun?" Canan, bir şey söylemeden kızı izlemeyi sürdürünce Yankı, konuşmaya devam etti: "Bak, ister inan ister inanma ama ondan ben de hoşlanmıyorum."

"Gökçe'den mi?" dedi Canan. Yankı'nın bu durumu açık açık dile getirmesine şaşırdı ama belli etmedi.

Yankı, konuşurken gözlerini hafifçe kıstı. "Sürekli bir şeyleri bildiğini kanıtlamaya çalışması çok can sıkıcı," dedi. "Tamam, en iyimiz sensin, en iyi üniversiteye sen gideceksin ama bunu, bu kadar vurma suratımıza."

Canan'ın buzları kırılmak üzereydi. Bir şey söylemeden başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

"Dünkü kavganın ardından Erdem'le konuştular ve ne oldu, biliyor musun?" dedi Yankı. Canan, başını bilmediğini göstermek adına iki yana salladı. "Çocuğa sarıldı!"

Canan'ın gözleri kocaman olmuştu. "Ne demek sarıldı?"

"Basbayağı," dedi Yankı. O sırada biri kızın koluna çarpınca, "Burası çok kalabalık," dedi ve kantinden çıktı. Canan, hiç sorgulamadan kızı takip etti.

İkisi koridorda yürürken Yankı, "Madem Erdem'den hoşlanıyordun," diye yorum yapmayı sürdürdü. "O zaman Alper'le flört etmenin ne anlamı vardı?"

"Kaşar," dedi Canan.

"Âlâsından."

Ardından zil çaldı. Tüm öğrenciler sınıfa girerken Yankı, lavaboya yöneldi. "İki dakika şu saçıma bakayım," dedi kıza. İkisi birden tuvaletlere doğru ilerlediler.

İçeri önce Canan, sonra Yankı girdi ama genç kız, çok ilerlemeden kapıyı tutup hızla dışarı çıktı ve kapıyı kapatıp Canan'ı içeride tek başına bıraktı.

En azından Canan, o an için öyle zannediyordu.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Canan, bir an ne olduğunu anlayamadığından panikleyemedi bile. Kapı koluna asılıp açmaya çalıştı ama kilitlendiğini anlaması çok zamanını almadı. Ardından var gücüyle kapıya vurup çığlık atmaya başladı fakat zil çalmış, herkes sınıflara dağılmıştı.

"Çok bağırma, sesin kısılmasın."

Canan, ürkerek arkasını döndüğünde karşısında Gökçe'yi görünce derin bir nefes aldı.

"Nasılsın, Canan?" dedi Gökçe kıza doğru ilerlerken.

"Seni müdüre şikâyet ederim," dedi Canan geri geri giderken.

Gökçe, kaşlarını sahte bir merakla çattı. "Neden? Beni buraya sen çağırdın."

Canan, ne diyeceğini bilemeden dudaklarını araladı. "Seni ben çağırmadım!" dedi. "Yankı'yla bir olup bana tuzak kurdunuz."

Gökçe, "Canan," dedi fısıltıyla. "Yalancılık ne kadar da ayıp bir şey. Beni buraya getirip sen kilitledin. Çıkmama izin vermedin. Erdem'le sevgili olduğum dedikodusunu okula yayan sensin. Benden nefret ettiğini herkes biliyor. Şimdi de direkt bana saldırmaya yeltendin."

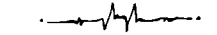
"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı Canan.

Gökçe gülümseyerek öne eğildi. "Öyle mi?" dedi. "Sence kime inanırlar?"

Canan bir şey söyleyecekti ki Gökçe, kızın yanağına tokadı indirdi. Ardından Canan'ın boğazını tutup hızla arkasındaki duvara itti. Canan, olayın şokuyla gözlerini kocaman açmışken çığlık bile atamadı. Gökçe, Canan'ın saçını tutup, yere eğince; kız dizlerinin üstüne çöktü.

Gökçe de yavaşça eğildi. "Bana bak," dedi kızın kulağına. Sesi sanki geyik avlamış ve birazdan yemeğinin tadına bakacak bir aslan gibi çıkıyordu. "Bunu uyarı olarak mı alırsın, tehdit olarak mı, bilmiyorum ama benimle uğraşmayacaksın. Yoksa gebertirim seni." Canan, nefessiz kalmış bir şekilde yerdeydi. Gözlerinden yaşlar düşerken konuşamadı. "Bir de," dedi Gökçe. "Beni görmedin."

Ayağa kalkıp kızın yanından geçti ve sakince kapıyı birkaç kez tıklattı. Yankı, hemen kapıyı açıp önce Canan'a sonra Gökçe'ye baktı. Gökçe, oradan çıkıp kapıyı kapatırken ve Canan'ı orada ağlar hâlde bırakırken vicdanı tek bir an bile onu rahatsız etmedi.

Matematik dersinin ortasında kapı çalınıp içeri Erdem girince öğretmen, lafını yarıda bölmek zorunda kaldı.

"Affedersiniz," dedi Erdem içeri girip. Yüzünde dün yaşadıkları kavganın izleri vardı ve elinde, yaklaşık elli kâğıt tutuyordu. "Yarın piknik düzenlenecekmiş de. Müdür gelecek öğrencilerin, bu formu doldurmasını istedi."

"Kâğıtları masaya koy," dedi öğretmen. "Gelecek olan alır."

Erdem, başını tamam der gibi salladıktan sonra kâğıtları öğretmen masasının üzerine bıraktı. Sınıftan çıkmadan önce Gökçe'ye bakıp kaçamak bir gülüş attı.

Dün yaşananların üstüne böyle bir gülücük sunması, neredeyse sınıftaki herkesin dikkatini çekti ve herkes yarım bir gülümsemeyle Gökçe'ye baktı. Gökçe, bunun nasıl göründüğünü anladı: İki erkek, onun için kavga etmişti ve o, seçimini yapmıştı.

Gökçe'nin başına stresten dolayı ağrılar saplanırken Yankı, "Pikniğe gidecek misin?" diye fısıldadı.

Gökçe, başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

"Bence gideriz," dedi Yankı.

"Sınava on gün kaldı," dedi Gökçe. "Bir yere gitmek istemiyorum."

Yankı pes etmeden, "İyi de konularını bitirdin zaten," dedi. "Şu an yaptığın tek şey, deli gibi soru çözmek."

"Her soru, altın değerinde," dedi Gökçe. "Her soru, bize yeni bir şey öğretiyor."

Yankı gözlerini devirmeden edemedi. "İyi," dedi. "Sürekli ders çalış dır zaten."

"Çok az kaldı," dedi Gökçe. "Bence-"

"Evet," dedi Yankı. "Çok çalışmalıyız ama bu sene, toplasan on gün bile kaytarmamışsındır. Biraz mola vermek senin de hakkın."

Gökçe, reddetmeye yeltendi ama Yankı'ya hak veriyordu. Çok yorulmuştu ve en azından birkaç saatlik mola, tüm bu yaşananların üstüne iyi gelebilirdi. Neticede o, bir robot değildi.

"Olur," dedi sonunda. "Zaten akşam, çalışacak bol bol vakit olacak."

Yankı, arkadaşını ikna ettiği için çok mutluydu. Başını hevesle salladıktan sonra öne eğilip fısıldayarak, "Burcu," dedi. "Sen gelecek misin?"

Burcu, öğretmenle göz göze olduğu için sesli bir şekilde cevap veremedi ama başını yavaşça olumlu anlamda salladı.

Yankı'nın sırıtışı iyice yayılırken, "Yaşasın!" diye fısıldadı.

"Yankı!" diye seslendi öğretmen. "Orada konuştuğuna göre sen, bu konuyu biliyorsundur. Tahtadaki soruyu çözmek ister misin?"

"Tövbe, haşa!" diye bağırdı Yankı. Bu tepkisi sınıftaki herkesi güldürürken kız, biraz utanmıştı.

Öğretmen de gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından kızı, "Sesin çıkmasın," diye uyarıp dersi anlatmaya geri döndü.

Teneffüste kızlar, birer tane form aldıktan sonra çantalarına koydular. Ardından koyu bir sohbete daldılar. O sırada Hakan ve Erdem, sınıfa girip kızların yanına geldiler.

"Nasıl gidiyor?" dedi Hakan, Yankı'nın alnına bir öpücük kondurduktan sonra. "Yarınki geziye geliyorsunuz, değil mi?"

Yankı, başını olumlu anlamda salladı. "Evet," dedi. "Siz gelecek misiniz?"

"Evet," dedi Hakan.

O sırada Erdem, sıranın üstünde oturan Gökçe'nin kulağına eğilip, "Canan, bugün birden çok kötüleşti," diye fısıldadı. "Yankı'nın ya da senin alakan var mı?"

"Herkese sevgili olduğumuzu söyleyen oymuş," dedi Gökçe.

Erdem, rahatsızlığını belli edercesine suratını ekşitti. "Durduk ere başınıza iş alacaksınız," dedi Erdem. "Kız dayak yemiş, belli."

"Ona hiçbir şey yapmadığım hâlde benimle uğraşıyor," diye kendini savundu Gökçe. "Bari bir şey yapayım da benden nefret

etmesi için bir nedeni olsun." Erdem derin bir nefes aldı. Bu durum, hiç hoşuna gitmemişti. Gökçe, dirseğiyle hafifçe çocuğun koluna vurdu. "Merak etme," dedi. "Bir şey olmaz. Hem sen dayak yediğini nereden anladın?"

"Dudağının kenarı yara olmuş," dedi Erdem. "Bir teneffüste olamayacağına göre..." Lafının devamını getirme gereği duymadı. "Ağlamaktan da gözleri şişmiş."

"Sen onun gözleri için üzüleceğine," dedi Gökçe. "Kendi yüzün için üzül. Dünkü olayların, neredeyse disipline gidecek olmanın tek sorumlusu, o kız."

Erdem, bir şey demedi. Evet, kız cidden pisliğin tekiydi ama yine de bu durum hoşuna gitmemişti.

"Ne fısıldaşıyorsunuz orada?" diye sordu Burcu gülümseyerek.

"Galiba sevgililere özel şeyler konuşuyorlar," dedi Hakan.

Erdem, bugüne kadar kullandığı en sert ses tonuyla, "Biz sevgili değiliz," dedi. "Siz de şu konuyu konuşup durmayın artık."

Hakan ve Burcu, şaşırmış bir şekilde birbirlerine baktılar. İkisi de bu tepkiyi beklemiyorlardı.

Gökçe, ortamı yumuşatıp yumuşatmama konusunda kararsız kalmıştı ama Yankı erken davranıp, "Yarın börek yapacağım," dedi. "Top falan da götürelim."

Ardından konu değişti ve piknik hakkında konuşmaya başladılar. Son zilden bir saat sonra otobüs kalkacaktı ve akşam sekiz gibi döneceklerdi. Erdem arkadaşlarına detaylıca organizasyonu anlattı. Gidecekleri yerde, kapalı bir alan içinde çardaklar olacaktı. Bu sayede rüzgâr, onları etkilemeyecekti.

Okuldan çıktıktan sonra Gökçe, eve gidip piknik için hazırlıklara başladı. Hazırlıkların bir kısmında Zeynep'e eşlik eden Gökçe ders çalışmak için odasına gidince geri kalan işleri Zeynep üstlendi.

Ertesi gün, düşündüklerinden daha çabuk geçti. Son zil çaldıktan sonra öğrenciler hızlıca eve gidip yaptıkları yiyecekleri aldılar, ısıtılması gerekenleri ısıtıp öyle getirdiler. Gökçe ve arkadaşları, otobüsün kalkmasından on beş dakika önce tekrar okuldaydılar.

Otobüse binen ilk kişiler, onlar oldu. Erdem, Gökçe'nin yanına oturunca öğrenciler onlara baktıklarını gizleme gereği bile duymuyorlardı.

Otobüse tanıdık bir yüz binince Gökçe, o tarafa bakmadan edemedi. Alper de tıpkı Erdem gibi kavganın izlerini yüzünde taşıyordu. Çocuk, koltukların arasında ilerlemeye çalışırken bakışları Gökçe'ninkilere sabitlendi. Dudaklarında tam bir gülümseme oluşacaktı ki yanında oturan Erdem'i fark etti. Çocuğa sinirli bir bakış attıktan sonra ikisinin yanından geçip arka koltuklardan birine oturdu.

Gökçe'nin iki koltuk önünde, çaprazında oturan Canan aniden ayaklanıp arkaya doğru gidince Gökçe, kızın ne yaptığını merak ederek onu izledi. Canan, izin istemeden Alper'in yanına oturup kocaman gülümsemesiyle konuşmaya başladı.

Gökçe, dudaklarını aralayıp derin bir nefes aldı ve hızla önüne dönüp kollarını kavuşturdu. Bu tepkileri verirken Erdem'in onu izlediğinin farkında bile değildi.

"Ona âşıksın," dedi Erdem.

Gökçe gözlerini kocaman açmış bir şekilde Erdem'e döndü ve "Kime?" diye sordu.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

"Aşk hayatımla ilgili sohbet edebileceğim en son kişisin."

Erdem, kaşlarını kaldırıp bakışlarını çevirdi ve ardından kafasını yavaşça salladı. "Evet," dedi sonunda. "Sanırım haklısın. Sadece benim için değerli olduğunu bil." Gökçe çocuğa baktığında samimi olduğunu gördü.

"Hiç derdin yokmuş gibi bir de aptal duygularım çıktı," dedi Erdem kafasını önüne eğip gülümserken.

Gökçe, çocuğun böyle üzülmesine dayanamayıp dirseğiyle hafifçe koluna vurdu ve gülümsedi. "Sorun değil," dedi. "Bu evrende her istediği olan insan sayısı üç falan. Aralarında bizim olmamamız çok normal."

Erdem, gülümsemeden edemedi ve ikisi derin bir sohbete başladılar. Tüm bunlar olurken, yanında konuşan Canan'a kulak asmayan Alper tarafından izlendiklerini fark bile etmediler.

Yolculuk yaklaşık bir saat sürdü. Bahsedilen alana geldiklerinde herkes kendine bir masa seçti ve yiyeceklerini çıkarmaya başladılar. Masalara ayrılan gruplar birbiriyle çok yakın konumdaydı.

Gökçe ve Yankı, konuştukları gibi yemeği hazırlayan kişilerdi. Burcu, Erdem ve Hakan mutfakta pek başarılı değillerdi. Bu yüzden abur cubur ve içecek gibi eksikleri onlar karşılamıştı.

Erdem, çantasından çıkardığı kısırı masaya koydu. Kızlar ona şaşkın şaşkın bakışlar atarken, "Aslında ben de bir şeyler yapmaya çalıştım," dedi Erdem mahcup bir ifadeyle. "Ama pek olmadı sanırım. Annem de sadece tarifi verdi, yardım etmedi."

Çocuğun böyle tatlı konuşması herkesi gülümsetti. Gökçe, kısırın gayet güzel olduğunu, sadece bir dahaki sefere salçayı biraz daha fazla koymasının daha iyi olacağını söyledi.

"Umarım bir dahaki sefer diye bir şey olmaz," dedi Erdem. Oldukça samimi görünüyordu.

Yemeklerini yedikten sonra tüm öğrenciler, toplanıp oyunlar oynamak için kapalı alandan çıktı. O gün şanslarına, hava çok güzeldi. Aslında isteseler açık alanda bile yemek yiyebilirlerdi.

Bir grup öğrenci yakan top oynarken bir grup da voleybol oynamayı tercih etti. Bazılarıysa sadece güneşli havanın tadını çıkarıp sohbet etmeye karar verdiler. Bir süre sonra saklambaç oynamak isteyen bir grup ortaya çıktı.

Gökçe ve Hakan, güneşin tadını çıkaran gruba dâhil olmak isteseler de diğerlerinin ısrarıyla saklambaç oynayanlara katılmak zorunda kaldılar.

Yaklaşık on beş kişi, ebeyi belirlemek üzere toplandı. "Yazı tura yaparak seçebiliriz," dedi çocuklardan biri. Adı Ömer'di.

"Bir saniye!" İleriden birinin onlara seslenmesiyle çocuklar, kafalarını sesin geldiği yöne çevirdiler. "Ben de katılacağım."

Konuşan kişinin Alper olması, Gökçe'yi biraz tedirgin etti. İhtiyacı olan son şey, yeni bir kavganın ortasına düşmekti.

Bu düşünce herkesin aklına gelmiş olacak ki gözler, anında Erdem ve Gökçe'ye çevrildi. Gökçe'nin durumu fark etmesi çok uzun sürmedi. Kendisi yüzünden kavga eden iki çocukla birlikte saklambaç oynayacaktı. Daha sürreal bir ortam olabilir miydi?

Bakışlarını Erdem'e çevirince çocuk omuz silkti. Umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama Gökçe, gözlerindeki siniri görebiliyordu.

"Peki," dedi Ömer. Ses tonundan, onun da bu olayı garip karşıladığı belli oluyordu.

Kimse bir şey söylemedi ve tek tek yazı tura atıldı. Kalabalık oldukları için bu işlem biraz uzun sürmüştü ama sonunda Erdem ve başka bir çocuk arasında atılan yazı tura sonucunda Erdem, ebe seçildi.

"Tamam," dedi. "İlk yakaladığım ebe olur, baştan söyleyeyim. Ağlayacak olan oynamasın." Ardından Alper'e baktı. "Sen çık istersen. Ağlamaya pek hazırsın."

Gökçe, şok olmuş bir şekilde, bir Erdem'e bir Alper'e baktı. Alper'in gözlerinde bir öfke kıvılcımı peyda oldu. "En azından sevgi dilenmiyorum." diye yanıtladı.

"Bana bakın," dedi Yankı. İki çocuğun ortasına geçmiş, işaret parmağını sırasıyla ikisine doğrultuyordu. Gözlerinde, çocuklarını azarlayan anne bakışı vardı. "Buraya eğlenmeye geldim. Sizin abuk sabuk kız kavganızı çekmeye değil. Eğer birbirinize laf sokmaya devam ederseniz sizi direkt şikâyet ederim. Bu sefer ikinize de acımazlar."

İki çocuk da sırasıyla önce Yankı'ya sonra birbirlerine baktılar. "Tamam," dedi Erdem. "Benim için sorun yok."

"Benim için de," dedi Alper fakat ikisi için de sorun vardı. Bu, bariz bir şekilde belliydi ama birbirlerine fiziksel olarak zarar vermedikleri sürece gerisi, kimsenin umurunda değildi.

"Şu ağaca gözlerini yum," dedi Ömer ileriyi işaret ederken. "İçinden bir dakika say."

"Tamamdır," dedi Erdem. Ağaca doğru yürürken Alper'in yanından geçmişti. İkisi de birbirinin suratına bile bakmadı. Tehlike, şimdilik atlatılmıştı.

Erdem ağaca yaklaşıp gözlerini yumduğunda ve saymaya başladığında herkes koşarak kendisine saklanacak bir yer aradı. Gökçe, arkadaşlarına kıyak geçmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Bu yüzden hızla ormanın içine daldı.

Bir süre koştuktan sonra sola döndü. Biraz daha koşup birkaç kere daha yön değiştirdi.

En sonunda yeşilliğin ortasında durup etrafa bakarken buldu kendini.

Bir an kafası karışmıştı. Piknik alanı, tam olarak ne tarafta kalmıştı?

Gökçe, etrafında döndü ama bu, yolunu daha çok şaşırmasından başka bir işe yaramadı.

Yakınlardan bir ses gelince Gökçe, sesin geldiği yöne hızla döndü ama orada hiçbir şey göremedi. Tahmininee bir dal kırılmasıydı.

Omzunda bir el hissedince çığlık atarak arkasını döndü.

Alper, kızın çığlık atmasından o kadar korkmuştu ki o da çığlığı bastı.

Gökçe, bir elini deli gibi çarpan kalbinin üzerine koydu ve derin nefesler almaya başladı. O kadar korkmuştu ki az kalsın düşüp bayılacaktı.

"Ne işin var senin burada?" dedi Alper'in suratına dik dik bakıp.

"Asıl senin ne işin var burada?" dedi Alper. "Yavrusu kaçırılmış ceylan gibi koşuyordun."

"Saklanacak bir yer arıyordum."

Alper kaşlarını kaldırdı. "Biraz abartmadın mı?" dedi.

"Neyse," dedi Gökçe. Zıtlaşmanın anlamı yoktu. "Seni gördüğüme sevindim. Piknik alanına nasıl geri döneceğiz, biliyor musun?"

Alper, sanki o an ilk kez etrafına bakıyormuş gibi kafasını kaldırdı ve tıpkı birkaç saniye önce Gökçe'nin yaptığı gibi etrafı incelerken tam tur döndü. "Baya uzaklaşmışız," dedi sonunda.

"Teşekkürler bu yorumda bulunduğun için," dedi Gökçe. Biraz sinirlenmişti. "Neden etrafına bakmadın ki?"

"Seni takip ederken vaktim olmadı," dedi Alper.

"Beni takip ederken mi?" Gökçe'nin kaşları çatıldı. "Neden beni takip ediyordun?"

"Bilmem," dedi Alper. "Tenhalara koştuğunu görünce belki kıyıda köşede öpüşme fırsatı yakalarız diye düşündüm."

Aslında Alper'in, aşırı dobralığıyla kızı utandırmak gibi bir niyeti yoktu. Düşünmeden konuşmuştu. Gökçe, şok olmuş bir şekilde çocuğun suratına bakarken Alper, ne söylediğini yeni fark etmiş gibiydi. Bu durum, ikisini de utandırdı.

"Bence geri dönmenin bir yolunu bulalım," dedi Gökçe. "Burada donmak istemiyorum."

"Hava güneşli."

"Bu, mart ayında olduğumuz gerçeğini ne kadar değiştirir?"

"Bana niye kızıyorsun?" dedi Alper çocuk bakışlarıyla. "Derdini Mikail'e anlat."

Gökçe'nin gözleri kocaman olmuştu. "Cidden," dedi. "Seninle aynı ortamda bulunmak bile günaha girmeye yeter."

Alper, tartışmayı durdurmak ister gibi iki kolunu havaya kaldırıp, "Tamam tamam," dedi.

"Geldiğimiz yoldan geri gidelim," dedi Gökçe.

"Ne taraftan geldik ki?"

Gökçe, kaybolmanın da verdiği telaşla, "Kıyıda köşede beni sıkıştırma hayalleri kuracağına, azıcık etrafına baksaydın," diye patladı.

Alper, bir elini göğsüne koyarken dudaklarını araladı. "Dikkatimi, çevremdeki her şeyden daha çok çekmen, benim suçum değil," diye kendini savundu.

Gökçe, bir cevap vermek için dudaklarını araladı ama flörtöz kavgaların ne yeri ne de zamanıydı. Açıkçası telaşlanmaya başlamıştı çünkü o da nereden geldiklerini tam olarak kestiremiyordu.

"Sanırım bu yoldan geldik," dedi Alper'in arkasını göstererek. Ardından o yöne doğru yürümeye başladı. Alper de kızı takip etti.

Uzun bir süre sessizce yürüdükten sonra, "Gökçe," dedi Alper. "Sence yanlış yöne gidiyor olabilir miyiz?"

"Neden?"

"Yaklaşık on beş dakikadır yürüyoruz."

"Ne olmuş?"

"Altı üstü ne kadar koştuk ki? Doğru yol bu olsa, çoktan alanda olmamız gerekirdi."

Gökçe, anında durdu ve afallamış şekilde, bir çocuğa bir etrafına baktı. İyice telaşlanmıştı.

Alper, sol tarafı işaret edip, "Bence bu taraftan gidelim," dedi.

"Emin misin?" dedi Gökçe kafası karışmış bir şekilde. Aslında bu soruyu laf olsun diye sormuştu çünkü ne taraftan gideceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Denemeye değer," dedi Alper ve ilerlemeye başladı. Bu sefer, takip eden taraf Gökçe'ydi.

Neredeyse bir saat yürüdüler. Sağa gittiler, sola gittiler, zaman zaman daire çizdiler ama piknik alanını asla bulamıyorlardı. Gökçe, bir ağacın kenarına oturdu. Neredeyse ağlayacaktı.

"Sakin ol," dedi Alper kızın sağ tarafına oturup. "En kötü ne olabilir ki?"

"Ya burada kurt falan varsa?" Alper yüksek sesle güldü ve bu, Gökçe'nin sinirlerini daha çok bozdu. "Gülme!"

"Özür dilerim," dedi Alper. "Ama sence vahşi hayvanların olabileceği yere, hangi okul gezi düzenler?"

Gökçe, cevap vermedi. Alper'in söylediği şey, her ne kadar mantıklı gelse de bu ihtimal, onu oldukça ürkütüyordu.

"Sakin ol," dedi tekrar. Sesi dalga geçer gibi değil, anlayışlı çıkıyordu. "Merak etme. En geç bir saate kaybolduğumuzu anlarlar. Ne kadar uzaklaşmış olabiliriz ki?"

"Ya soğukta donarsak?"

Alper, yüzünde gevşek bir sırıtmayla hareket edip kıza doğru biraz daha yaklaştı. "Isınmanın birçok yolu var."

Gökçe, dayanamayıp öfkeyle Alper'in koluna vurunca Alper, kahkaha attı.

"Nasıl bu kadar rahat ve mutlu olabilirsin?" dedi Gökçe.

"Neden olmayayım?" dedi Alper. "Seninle yalnız kalma fırsatı yakaladım."

Gökçe, çocuğun gözlerine baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

Alper de kızın gözlerine odaklandı. Az önceki şakacı hâlinden eser yoktu. "Onunla sevgili değilsen neden bu kadar yakınsınız?"

Gökçe, aslında bunun onu hiç ilgilendirmediğini söyleyerek konuyu kapatabilirdi ama nedense kendini açıklamak zorunda hissetmişti. "O benim arkadaşım," dedi. "Benim için çok değerli bir arkadaş, hepsi bu."

"Ona karşı bir şey hissediyor musun?"

Gökçe, başını hayır anlamında iki yana salladı.

Alper, sorusunu sormadan önce birkaç uzun saniye düşündü. En sonunda, "Peki bana karşı bir şey hissediyor musun?" dedi.

Gökçe, bu beklenmedik soru karşısında bakışlarını Alper'den kaçırdı ve ağaçları izledi. Cevap vermedi.

Alper, bunu nasıl algılaması gerektiğini bilmediği için bir süre kızdan cevap bekledi ama Gökçe'nin hiç cevap vermeyeceğini anladı.

"Bu oyun nereye kadar sürecek, Gökçe?"

Gökçe, dolan gözlerini saklamak için kafasını sol tarafa çevirdi. Bu sorunun cevabını o da bilmiyordu.

"Bana bir şey söylemek zorundasın," dedi Alper. "Sana arkadaş gözüyle bakmadığımı biliyorsun. Eğer sen bana duygusal bir şey hissetmiyorsan bunu bana s-"

"Dün gece, seni rüyamda gördüm," dedi Gökçe aniden. Alper, bir an şaşkınlıkla dudaklarını aralayıp kıza baktı.

Gökçe, çocuğun gözlerine bakmadan konuşmayı sürdürdü: "Geçen geceyi," dedi. "Teoman'ın şarkısında dans ettiğimiz andan bahsediyorum. Sanırım ilk kez, bu kadar buruk uyandım."

Alper, kıza bakmayı sürdürürken kalbinin deli gibi çarptığını hissetti.

"Mutluydum," dedi Gökçe. Alper, kızın bunu söyleyiş tarzından, bu anın çok sık yaşanmadığını hissetti. Ardından Gökçe, Alper'in gözlerine odaklandı. "Adının ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama içimde bir yerde hayatımdan çıkmanı istemeyen bir şey var."

"Peki, Erdem?" dedi Alper. "O ne olacak?"

"Onunla aramdaki bağı koparmayacağım," dedi Gökçe. "Ama gitmeni istemiyorum."

Alper, bir an düşündükten sonra, "Bana anlatmadığın ne var?" dedi. Gözleri kısılmış, sesi alçalmıştı.

Gökçe, cevap vermeden önce buruk bir gülümseme sundu Alper'e. "Çok fazla şey."

Alper, başını aşağı yukarı salladı. Ardından dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Gökçe Korkmaz," dedi ve ayaklandı. "Sana âşık oluyorum."

Gökçe, şaşkın bir suratla çocuğa bakarken bir şey diyemedi. Alper ilerlemeye başlayınca Gökçe de hızla kalkıp çocuğu takip etti.

Sessizce yürüdüler. Alper'in hızlı ve kendinden emin adımları Gökçe'yi, on beş dakika sonra piknik alanına gelmelerinden daha az şaşırttı. Buraya, bu kadar yakınlar mıydı?

Saklambaç oynayan ekip, öğretmenin etrafında telaşla konuşuyordu. İçlerinden biri, onları gösterince herkes açıklama bekler gibi Gökçe ve Alper'e baktı.

"Kayboldunuz sandık," dedi Burcu.

"Onlara sorun olmayacağını söyledim ama arkadaşlarınız yine de endişelendiler," dedi öğretmen. Olması gerekenden daha rahat bir tavrı vardı. Doğrudan Alper'e baktı. "Sen buraları avucunun içi gibi biliyorsun."

Gökçe, aralanmış dudaklarıyla Alper'e bakakaldı. Alper ise şirin bir gülümsemeyle, "Biraz dolaşalım istedik," diye yanıtladı. "Telaşlandırdıysak özür dileriz."

Kalabalık dağılırken Gökçe, hâlâ Alper'e bakıyordu. Alper, kafasını hafifçe çevirip Gökçe'ye baktı ve göz kırptı.

Alper de kalabalıkla birlikte oradan ayrılırken Gökçe, onu yarım bir tebessümle izledi.

Bölüm On Bir

25 Ağustos 2016 / Perşembe

Ölüm gelecek ve bana senin gözlerinle bakacak.*

Yankı, zihninde dönen ve tam olarak anımsayamadığı müzikle birlikte kendisine okunan şiiri duyar gibiydi. Duyduğundan emin değildi çünkü bu ses, sanki zihninin içindeydi.

Evinin salonunda dolaşırken genç kadının kalbi, deli gibi çarpıyordu fakat farkında bile değildi.

Bu, bitirmeye benzeyecek bir günahı.

Yankı, bu şiiri hiç sevmemişti. Kimdi ona bu şiiri okuyan? Kapıya doğru yalpalayarak yürüdü.

Bu müzik sesi nereden geliyor? Sanırım pencere açık kalmış, üşüdüm. Ne diyordum? Evet, müzik. Şiiri kim okuyor acaba? Bazı şiirleri hiç sevmem. Bir kere, şiir yazmak istemiştim ama olmadı. Müzik... Sesi çok yüksek. Neydi bu şarkının adı? ***Poison****. Evet, evet,* ***Poison****. Hava kaç derece? Burası çok soğuk. Müzik sesi nereden geliyor, radyodan mı? Başım ağrıyor, uyumalıyım. BİRİ, ŞU RADYOYU KIRSIN!*

Aynada beliren bir ölü yüzü görmeye benzeyecek.

Yankı, salondaki aynanın yanından geçerken yansımasına baktı ve orada yalnız olmadığını fark etti. Arkasında, kırgın bakışlı bir kız iç çamaşırlarıyla duruyordu. Doğrudan ona bakıyordu. Kızın bileğine siyah bir kurdele bağlanmıştı. Üzgün görünüyordu.

---

* Cesare Pavese'nin, Osman Tuğlu tarafından Türkçeye çevrilmiş *Ölüm Gelecek ve Senin Gözlerinle Bakacak* şiiri.

Yankı kendisinden çok daha genç ve güzel olan bu kızı inceledi. Çok mutsuz görünüyordu. Hayat, belli ki ona iyi davranmamıştı.

Kim bu kız? Neden bana öyle bakıyor? Beni sevmedi sanırım. Pencere neden açık? Biri kapatmalı, çok üşüdüm. Karnım acıktı.

Dinlemeye benzeyecek suskun bir dudağı.

Şiir, zihninde devam ederken genç kadın, bu şiiri okuyan sesin de aynadaki yansımadan ona bakan kıza ait olduğunu anladı. Yavaş yavaş kızı tanıyınca gülümsedi.

Gökçe... Evet, evet, bu Gökçe. Ne çok zaman geçti. Kesin çok iyi bir bölüme yerleşmiştir. Çok çalışıyordu. Biri, şu radyoyu kapatmalı.

Dilsiz düşeceğiz ortasına burgacın.

"Gökçe," dedi Yankı yüksek sesle. "Bu, ne güzel sürpriz! Hava soğuk, pencereyi kapatmak lazım ama uzanamıyorum. Ortalık dağıldı. Neredeyim ben?"

O an, birkaç şeyin farkına varır gibi oldu. Gökçe mi? O ölmemiş miydi?

Aklından binlerce düşüncenin geçtiği o anda, sadece tek bir düşünce zihninde asılı kaldı: "Ölüm geldi ve bana, Gökçe'nin gözleriyle baktı."

Üç Gün Önce

Yankı, yavru köpeğin çıkardığı seslerle, güne merhaba dedi.

Küçük varlık sürekli zıplıyor, kızın üzerine çıkmaya çalışıyor, tişörtünü çekiştiriyordu. Genç kadın, sonunda direnmenin faydasız olduğunu anlayınca yatakta doğruldu. Kendisine masum bakışlar atan köpeğe bakıp, "En sonunda bozuşacağız, ona göre," dedi. "En yakın zamanda kendi mamanı kendin almayı öğrenmen lazım."

Köpek, sanki Yankı'nın söylediği her kelimeyi anlıyormuş gibi masum bir bilmişlikle bakıyordu kızın suratına. Yankı, en sonunda yataktan kalktı. Hayvanın su ve mama kaplarını doldurduktan sonra küçük arkadaşı midesini doldururken onun başını okşadı.

İyi olmuştu bu hayvanın varlığı. Yankı'ya enerji veriyordu ve kızın içindeki o yalnızlık duygusunu bir nebze olsa da azaltıyordu.

Aklına dün gece olanlar ve Hakan'dan gelen evlenme teklifi geldi.

Evet, uzun süredir birlikteydiler ama Yankı, ondan böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Nedense içten içe, bir gün ayrılacaklarını hissediyordu.

Şimdiyse Hakan, ona hayatlarını birleştirmek istediğini söylemişti.

Dün gece Hakan'ın teklifine verdiği tepkileri hatırladı.

Hakan, elinde yüzükle kadına bakarken Yankı, gerçekten şaşkındı. Bir süre heyecandan ne diyeceğini bilememiş, gözlerini birkaç kez kırpıştırmıştı.

"Hakan," demişti. "Bu, benim için beklenmedik bir şey."

"Biliyorum," diye yanıtlamıştı Hakan. "Hemen bir cevap vermek zorunda değilsin," diye de eklemişti. "Sadece iyice düşün, seni ne kadar çok sevdiğimi de unutma, bu yeter."

Ardından ikisi yemeklerini yemişti. Yemeklerini yerken çok doğal bir şekilde sohbet etmişlerdi fakat Yankı, Hakan onu evine bırakıncaya ve o köpeğine kavuşuncaya kadar gerginliğini atamamıştı. Sabaha kadar düşünmekten doğru düzgün uyuyamamıştı.

Zihnindeki karmaşaya ara vermesine neden olan şey, köpeğin dışarıyı gösterip havlamasıydı. Yankı gülümsedi.

"Neyse ki işsizim," diye mırıldandı. "İş bulduğumda ne yapacağız acaba?"

Yankı köpeği, poşetleri ve tasmayı kaptığı gibi dışarı çıktı. Sokaklar ona hep taş ve yüksek binalarla dolu gibi geliyordu. Hayali, birkaç ay için bile olsa bu gürültüden kaçabilmekti.

Aklına Gökçe geldi. Eğer yaşasaydı aradan geçen on bir senenin sonunda, o da bu şehir görüntüsünden nefret ederdi. Onun yaşadığı dönemde şehir yapısı, çevreyi bu kadar ele geçirmiş değildi.

Bu düşünceyi zihninden atmaya çalıştı.

Köpeğin pisliğini temizlemek, önceki sefere kıyasla daha kolay olmuştu ama yine de Yankı için zordu.

"Nasıl o küçücük bedenden, bu kadar şey çıkabilir ki?" diye söylendi poşeti çöpe atarken.

Ardından gazete aldı ve kahvaltısını yapmak için bir kafeye oturdu. Tasmayı sandalyesinin kenarına bağladıktan ve sipariş verdikten sonra gazeteyi, özellikle iş ilanları sayfasını incelemeye başladı.

Muhasebecilik ilanını yuvarlak içine aldı. Normalde işletme mezunuydu ama mezun olduktan hemen sonra bir tanıdığı sayesinde yaklaşık bir buçuk sene, bir şirketin muhasebe departmanında çalışmıştı. Tecrübesi vardı.

Birkaç ilanı daha işaretledi. Henüz saat çok erkendi. Öğle vakti gibi tüm ilahları tek tek arayacaktı.

Kahvaltısı geldikten sonra karnını bir güzel doyurdu. Yanında havlayan ve yemeğe ortak olmak isteyen köpeği susturdu. Hayvanın çok sık yemek yemesini veya insan gıdalarını tüketmesini istemiyordu. Köpeği veterinere götürüp nasıl bakılması gerektiği hakkında detaylıca bilgi aldıktan sonra doktorun söylemleri üzerine hayvanı besleyecekti. Şimdi de sağlıksız olabilecek her şeyden onu uzak tutuyordu.

Bu kadar derin düşünmesi onu gülümsetti. Bir hayvan evlat edinmek, cidden anne baba olmaktan farksızdı.

Aniden Alper'in telefonuna gelen mesajı anımsadı. Gökçe diye birinden bahsediliyordu. Neticede binlerce Gökçe adında insan yaşıyordu. Yankı, bu meseleyi neden bu kadar düşündüğünün tam bir açıklamasını bulamıyordu ama içinden bir ses, önemli bir şey yakaladığını söylüyordu.

Bu konuyu henüz Erdem'le paylaşmamıştı. Kendisi bile bazen düşündüğü şeylere inanamazken bunu biriyle paylaşmak, tahmin ettiğinden daha zordu.

Telefonunu çıkarıp Erdem'e mesaj attı. Genç adamın cevap vermesi uzun sürmedi. Yankı, kahvaltıdan sonra bir kahve içip içemeyeceklerini soran bir mesaj daha gönderdi. Ona anlatacakları olduğunu söylemeyi de unutmadı.

Erdem'in cevabı gecikmedi. Saat üç civarı, müsait olduğunu söyledi.

Erdem İstanbul'a döndüğünden beri Yankı, eski günlere döndüğünü hissediyordu. Yine o lisedeki kız olmak istiyordu. Aklına lisenin son senesinde yaşadıkları olaylar geldi. Muhtemelen çoğu insan, böyle anılara sahip değildi. Yankı, onların yerinde olmayı cidden çok isterdi.

Köpeği eve götürdükten sonra hayvanı bir güzel yıkayıp temizledi. Sonra buluşma vaktini beklerken işaretlediği ilanları aradı ve birçok ilanı eledi. Bazıları çoktan eleman bulmuştu. Bu kadar kısa süre içinde nasıl eleman aldıklarıyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. Aradığı kişilerden biri, karşısında kadın sesi duyar duymaz laubali konuşmaya kalkınca Yankı, adamın ebesine hoş olmayan sözler sarf edip telefonu kapattı.

Nihayet elinde iki ilan kaldı. Onlar da yarın görüşmeye çağırıyorlardı. Ön görüşme gayet saygılıydı ama Yankı, ilk konuşmalara aldanmaması gerektiğini ne yazık ki önceki iş görüşmeleri sayesinde çok iyi tecrübe etmişti.

Erdem'le buluşma vakitleri geldiğinde bir tişört ve kot etek giydi. Saçlarını tepeden, dağınık bir topuz yaptı. Yaz aylarında makyaj yapmayı pek sevmediğinden yüzüne çok hafif dokunuşlarla renk kattı.

Yankı tasmayı eline alınca köpek, neşeyle havlamaya başladı. Yankı gülümsemeden edemedi. "Çabuk öğreniyorsun," diye mırıldandı.

Köpeği kucağına alıp arabaya ilerledi. Arka koltuğa hayvanı oturttuktan sonra ön koltuğa kuruldu.

Erdem'le buluşacakları yere yaklaşık yirmi dakika geç kaldı. Oraya vardığında genç adamı kitap okurken buldu. Yankı gülümseyerek masaya oturunca Erdem, başını kaldırıp, "Beni şaşırttın," dedi. "En azından yarım saat gecikmeni beklerdim."

Yankı, kendisine şaka yapıldığını zannederek gülümsedi ama Erdem gayet ciddi görünüyordu. "Trafik işte," diye mırıldandı.

Erdem başını aşağı yukarı salladı. "Anlıyorum," dedi. "Senin şansına, ne zaman sokağa çıksan trafik oluyor, yaya olsan bile."

Yankı, cevap vermek yerine yüzünü buruşturup garsondan menüyü istedi. Uzun bir düşünme sürecinin sonunda çikolatalı *milkshake* sipariş etti.

Yankı'nın siparişi geldi. İkisi bir süre havadan sudan konuştuktan sonra Erdem, "Bana söylemek istediğin şey neydi?" diye sordu.

Yankı derin bir nefes aldıktan sonra, "Sana anlatacaktım ama nedense bir türlü denk gelmedi," dedi. "Bir arkadaşımdan Alper'in telefonunu *hacklemesini* istedim."

Erdem'in gözleri kocaman açılırken yeniden sorma ihtiyacı hissetti. "Ne yaptım, dedin?"

"Öyle bakma." dedi Yankı hemen. "Bir şeyleri netleştirmek istedim. Arkadaşımdan, içinde Gökçe adı geçen her şeyi bana yollamasını istedim."

Erdem meraklanmıştı. "Ne buldun peki?"

Yankı, cevap vermek yerine telefonunu çıkarıp mesajın fotoğrafını açtı ve Erdem'e gösterdi. Erdem, mesajı dikkatlice inceledikten sonra, "Ee?" dedi. "Gökçe diye birini tanıyormuş."

Yankı omuzlarını düşürdü. Onu rahatsız eden şey, neden Erdem'i de rahatsız etmiyordu?

Erdem, kızı inceledikten sonra, "Bir saniye," dedi. Yavaş yavaş genç kadını anlamaya başlamıştı. "Sen, bu Gökçe'nin bizim *Gökçe* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu düşünce, Erdem'in ses tonunda daha da saçma bir şekle büründü sanki. Yankı, düşünceleri arasında boğulurken kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Belki evet, belki hayır."

Erdem'in gözleri kocaman açıldı. "Delirme," dedi. "Gökçe öldü, biliyorsun."

"Alper'le konuşup-"

"Gökçe'nin yaşaması nasıl mümkün olabilir?" dedi Erdem. "O yaşıyorsa biz kimi gömdük? Üstelik ailesi kızı teşhis etti, sen de biliyorsun. Hem, her şeyi bir köşeye atıp kızın yaşadığını varsayalım, neden bizimle iletişime geçmedi?"

Tüm bu cevapsız sorular, Yankı'nın zihnine yerleşirken kız, bir an nefes alamayacak duruma geldi. "Bilmiyorum," dedi. "Belki çekindiği bir şeyler vardır."

Erdem, karşısındaki kadının gerçekleri görmekten bu kadar kaçasına o kadar şaşırdı ki... Derin bir nefes alıp daha sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bana Gökçe'ye olan borcumuzu ödeyelim," dedin," diye lafa başladı. "Bir işe yaramasa bile biz de katili araştıralım, dedin. Bu, benim için hiç sorun değildi çünkü gerçeklerin ortaya çıkmasını ben de istiyorum ama bunu düşünmek... Çok farklı bir boyut. O öldü işte, kabul edelim artık. Bir şeylerden kaçsa bize sığınırdı. Hiç tanımadığı Alper'e neden sığınsın ki?"

Yankı, bu sorunun cevabını bir süre düşündü. "Hiç tanımadığını nereden çıkardık?" diye mırıldandı.

"Ne demek şimdi bu? Gökçe, Alper'le hiçbir zaman birlikte olmadı."

"Bize, onunla arasındaki diyalogdan hiçbir zaman bahsetmezdi ki," dedi Yankı. "Aralarındaki iletişimin ne boyutta olduğunu bilmiyorum, üstelik ben en yakın arkadaşıyım."

Erdem, bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Ne olursa olsun," dedi. "İlk bize gelirdi. Alper'e deli divane âşık da olsa onun acısıyla yaşamamıza izin vermezdi."

Yankı, omuzlarını yeniden düşürdü. Belki de Erdem haklıydı. İçinde yersiz, büyümesi anlamsız bir şüphe vardı ve bu şüpheyi yok etmesi gerekiyordu.

"Sanırım haklısın," dedi en sonunda. "Biraz abarttım."

Erdem, başını onaylar anlamda aşağı yukarı salladı. Yankı'nın yüzünün düştüğünü görünce uzanıp genç kadının elini tuttu ve sanki yanında olduğunu hissettirmek ister gibi hafifçe sıktı.

"Ne düşündüğünü, ne hissettiğini biliyorum," dedi. "Aynı şeyleri ben de düşünüp hissediyorum ama bu işin üstesinden böyle gelemeyiz. Olmasını istediğimiz imkânsız şeylerin hayalini kurup, gerçekmiş ya da gerçek olabilirmiş gibi davranamayız."

Yankı'nın içinde mutsuz ve ikna olmamış bir taraf vardı fakat Erdem'in ne demek istediğini anlıyor, ona hak veriyordu.

"Onu çok özledim," dediğinde kucağındaki köpek havladı ve Yankı'nın gözlerinin içine baktı. Garipti ama Yankı, köpeğin gözlerindeki sevecen parıltıyı fark etti.

"Hepimiz özledik," dedi Erdem. "Belki katil ortaya çıksa bu konu, hayatımızın merkezine bu kadar yerleşmeyecekti."

Yankı, başını aşağı yukarı salladı. "İyi ki geldin," dedi aniden. Bu düşüncenin neden birden zihnine yerleştiğini bilmiyordu ama o an, böyle hissetmiş ve bunu dile getirmek istemişti.

Erdem gülümsedi. Kibarlıktan oluşanlardan ziyade, anlam içeren gülümsemelerdendi bu.

Yankı'nın telefonu çalınca genç kadın, çantasına uzanmak için ellerini Erdem'inkilerden çekti. Arayan Hakan'dı. Yankı, dün geceki teklifin üstüne gerilmeden edemedi. Genç kadının bu durumu, Erdem'in gözünden kaçmadı.

"Efendim?" dedi Yankı telefonu açıp.

"Merhaba, sevgilim," dedi Hakan. Sesi, enerji dolu geliyordu. Yankı'nın hissettiği gerginliği pek hissetmiyor gibiydi. "Yarın akşam bende toplanalım, diyorum," dedi Hakan. "Sen, ben, Erdem..." Ardından durup nefes aldı. "Burcu."

Yankı bir an kaşlarını çattı. "Güzel düşünmüşsün," dedi. "Ama neden?"

"Erdem geldiğinden beri doğru düzgün görüşemedik," dedi. "Biraz sohbet ederiz."

"Mantıklı," dedi Yankı. "Ben Erdem'leyim, ona sorarım şimdi."

Erdem, adının geçtiğini duyunca dikkatle Yankı'yı izledi. Hakan, o sırada Yankı göremese de telefonun ucundan tek kaşını kaldırmıştı. İçini, kıskançlıkla karışık bir sinir kapladı. "Erdem'lesin demek," dedi. "Peki, sen ona ve Burcu'ya haber ver o zaman."

"Tamamdır," dedi Yankı. Genç adamın sesindeki gerginliği hissetmişti ama çok umursamadı. Hakan'ın bazı huylarını törpülemesi gerekiyordu. Sırf bir ilişkileri var diye arkadaşlarına karışamaz, genç kadının hayatında kendini merkeze koymaya çalışamazdı. Aynı şey, Yankı için de geçerliydi. Bu yüzden iplerin kontrolünü elde tutmak en iyisiydi.

Telefonu kapattıktan sonra Erdem, merakla, "Ne soracaksın bana?" dedi.

"Hakan, yarın bizi kendi evine davet ediyor," dedi. "Seni, beni, Burcu'yu. Sen geldiğinden beri pek konuşamadık, malum."

"Anladım," dedi Erdem. Hakan'ın bu kadar ince düşünceli olmasına şaşırdı ve bu davetin samimiyetine pek inanmadı ama bunu Yankı'yla paylaşmaya pek gerek duymadı.

İkisi sohbet ederken Erdem'in aklına, İpek'in ablasıyla olan konuşmaları geldi. Kadın, İpek'in Semih'le sevgili olduğunu söylemişti. Gökçe ve İpek'in ortak noktası Semih'ti ve bu, çok önemli bir

bilgiydi. Yine de hiçbir şeyden emin olmadan bunu Yankı'ya söylemek, ona pek doğru gelmedi. En azından önce Semih'le konuşmak daha mantıklıydı.

Biraz daha sohbet ettikten sonra vedalaşıp yarın akşam görüşmek üzere ayrıldılar.

Yankı, arabasına bindikten sonra Erdem de bir taksi çevirdi ve şoföre Semih'in evinin adresini verdi.

Trafik yüzünden yol, her zamankinden daha uzun sürmüştü. Neyse ki Erdem, sonunda gelmek istediği yere vardı.

Apartman girişindeki zili çaldıktan sonra Zeynep'in sesini duydu. "Kim o?"

"Benim, Erdem. Semih orada mı?"

Zeynep bir an durduktan sonra, "Evet," dedi.

"Aşağı inmesini söyler misin? Biraz otururuz diye düşündüm."

"Tamam," dedi Zeynep hemen. "Beş dakikaya iner."

Erdem, apartmanın önünde elleri cebinde, turlamaya başladı. Zeynep'in söylediği gibi Semih, yaklaşık beş dakika sonra yanındaydı.

Adamın kahverengi saçları, genç yaşına rağmen gözle görülür biçimde beyazlaşmaya başlamıştı. Kahverengi gözlerinin altı, sanki asırlardır uyumamış gibi mosmordu. Omuzları çökmüştü. Yorgunluğu, fiziksel olduğu kadar ruhsal olarak da yansıyordu. Gözleri bağlı birisi Semih'e yaklaşsa içi kararırdı.

Semih, yine de gülümsemeye çalışıp, "Merhaba," dedi. İkisi el sıkıştı.

"Merhaba," diye yanıtladı Erdem. Ayaküstü gerçekleşen kısa sohbetin ardından, bir iki sokak ilerideki bir kafeye gittiler. Erdem bir kahve, Semih'se bir çay istedi.

Siparişleri geldikten sonra, "Nasılsın?" dedi Erdem.

Semih omuz silkti. "İyi olmaya çalışıyorum," dedi.

Erdem başını onaylar gibi salladıktan sonra, "Anladım," dedi. "Biraz solgun gibisin. Gökçe'nin on birinci ölüm yıl dönümünden dolayı mı?"

"Etkisi var tabii," dedi Semih. "Ama yakın zamanda kız arkadaşımı kaybettim."

Erdem gizliden gizliye bu soruyu nasıl soracağını düşünürken Semih'in direkt söylemesi karşısında bir şey diyemedi. "Başın sağ olsun."

Genç adam, derin ve kederli bir nefes aldıktan sonra başını aşağı yukarı salladı.

"Nasıl oldu peki?" dedi Erdem.

"Bilmiyorum," dedi. "Olayın olduğu gün buluşmuştuk. Akşam onu evine bıraktım, sonra her zamanki gibi ayrıldık." Genç adam biraz daha düşündü. "Keşke o gece daha sıkı sarılsaydım," diye mırıldandı. Kendisi bile bu fısıltıyı zar zor duymuştu ama Erdem, ne demek istediğini anladı.

"Yani onu, en son gören kişi sensin," dedi Erdem.

Semih, başını onaylar gibi salladı.

"Bu, seni şüpheli yapmaz mı?" Semih, şaşkınlık ve kırgınlıkla kocaman açılan gözlerini Erdem'e dikince Erdem, kendini açıklamaya devam etti. "Sadece olaya profesyonelce bakmaya çalışıyorum," dedi. "Sana kötü bir şey dediğim yok. Polislerin gözünde nasıl göründüğünü merak ettim."

"Yapmaz," dedi Semih. "Çünkü apartmanın önündeki kamerada görüntülerimiz var. Onu evine bıraktığım bariz görülüyor."

"Anladım," diye mırıldandı Erdem. "Dediğim gibi, beni yanlış anlama."

"Sorun değil," dedi Semih ama Erdem onun alındığını anlamıştı.

"Peki, sence kim yapmış olabilir?" dedi Erdem. "İki kadın çok benzer şekilde ölmüş. Ortak bir noktaları olmalı."

Semih, Erdem'in neden geldiğini yeni yeni anlıyormuş gibi baktı. "Sen, o ortak noktanın ben olduğumu düşündüğün için buradasın."

Erdem, inkâr etme gereği duymadan başını aşağı yukarı salladı. "Yersiz olduğunu düşünebilirsin," dedi. "Ama biz de bu işle uğraşıyoruz."

"Nasıl yani?"

"Kendimizce, polisin işine yarayacak şeyler bulabileceğimize inanıyoruz."

"Biz dediğin kim?"

"Yankı ve ben."

Semih, bir süre düşündü. Kafası karışmış gibiydi. "Bunun işe yarayacağını düşünüyor musunuz?" dedi.

"En azından denemek istiyoruz."

Semih, derin bir nefes aldı. Gözlerinden binlerce düşünce geçtiği belliydi. En sonunda gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Yersiz alınganlık ediyorum," dedi. "Bu iki kadının ortak noktası sen olsaydın, şu an senin boğazına yapışmıştım. Böyle bir durumda, kimsenin alınganlık yapmaya hakkı yok. Herkesten şüphelenerek bir şeylere ulaşabiliriz."

Erdem, anlaşıldığını görünce rahatladı ve gülümsemeden edemedi. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Semih.

"Şimdilik yok," dedi Erdem.

Bir süre daha konuştuktan sonra dağıldılar. Erdem, bu düşüncenin bencilce olduğunu biliyordu ama Semih'i suçlamak istediğini vedalaşırken fark etti. Artık bu olayın bir şeye bağlanmasını çok istiyordu. Bu sorun, yıllardır zihnini meşgul ediyordu.

Semih zili çalınca karşısında annesini görmeyi bekliyordu ama kapıyı açan kişi Murat'tı. Genç adam ayakkabılarını çıkaramadan Murat, "Ne diyor?" diye sordu.

Semih, omuz silkti ve cevap vermeden babasının yanından geçmeye çalıştı ama Murat, genç adamın kolunu sıkıca tutup sorusunu yineledi. "Ne diyor?"

"Hiçbir şey," dedi Semih. "İpek'le ilgili sorular sordu. Yankı ve o, bu olayları araştırıyormuş."

"Sen ne dedin?"

Semih kolunu kurtarıp, "Neden bu kadar tepki veriyorsun?" dedi. Babasına en sert çıktığı zamanlardan biri bu olabilirdi ve bunu bile çok yumuşak bir şekilde yapıyordu.

"Geç odana," dedi Murat. Otuzlarına yaklaşmış bir adamla değil de on yaşındaki bir çocukla konuşuyordu sanki.

Murat'ın konuşma tarzı Semih'i hiç etkilemedi. Genç adam, seve seve odasına geçti. Zaten bir odaya hapsolmak için işten izin istemişti.

Murat da tekrar salona geçip kumandayı kaptı ve televizyon kanallarını rastgele değiştirmeye başladı.

Yankı, akşam saat sekize kadar anca dayanabildi. En sonunda telefonunu alıp, Erdem'den numarasını aldığı Alper'e bir mesaj gönderdi.

Erdem'le konuştuklarını, Gökçe'nin yaşamasının imkânsız olduğu gerçeğini unutmamıştı ama içindeki yangın sönecek gibi değildi ve bu umut, onun içini parçalıyordu.

Alper, çalıştığı barda olduğunu söyleyince genç kadın, köpeğini komşusuna emanet edip evden ayrıldı.

Arabaya atlayıp Alper'in yanına gitti. Mekân şimdiden dolmaya başlamıştı. Burası pek geniş ve gösterişli bir yer değildi ama aradan geçen yıllar, müşterilerin sevgisini kazanmış ve bu barın ününe ün katmış olmalıydı.

Ortalıkta dans eden pek kimse yoktu. Yankı, bunun nedenini gecenin henüz başlamamasına bağladı.

Önceki gelişinde burayı yeterince incelemediğini fark edip ortalığa biraz göz gezdirdi. Bakışları, bir masaya takıldı. Bu, Barış Akarsu sahne alırken Yankı, Alper ve Gökçe'nin etrafında dans ettiği masaydı. Yankı, ikisini o kadar çok yakıştırıyordu ki birlikte olmaları için küçük taktiklerden geri kalmamıştı.

Birden gözlerinin önünde bir görüntü belirdi. O, Alper, Gökçe ve o gece barda olan diğer gençler... Eğleniyor, gülüşüyor ve kahkahalarına engel olamıyorlardı.

Birkaç saniye sonra bu hayal gözlerinin önünden silinince Yankı, derin bir nefes aldı. Daha fazla oyalanmadan barmenin yanına gidip Alper'i sordu. Karşısındaki adam, telefondan bir mesaj yazdıktan sonra, "Birazdan gelir," dedi. "Sen burada bekle istersen. Bir şey ikram edeyim mi?"

Yankı, karşısındaki adamı inceledi. Adam oldukça yakışıklıydı e inci gibi dişleriyle genç kadına bakıp gülümsüyordu. Yankı, onun özellikle flört etmek istediğini anladı. Bu şekilde müşteri çekiliyordu demek.

"Hayır," dedi. "Teşekkürler."

Genç adam, omuz silkip işine döndü.

Yankı, birkaç dakika daha orada bekledikten sonra kendisine yaklaşan Alper'i fark etti. Alper'in gözlerindeki şaşkın ve meraklı bakışları görebiliyordu.

"Buraya en son geldiğinde," dedi Alper selam vermeden. "Beni katil olmakla suçladın. Şimdi ne istiyorsun?"

Yankı, geçen seferki gibi sert çıkmamaya kararlıydı. O şekilde bir sonuç alamadığını öğrenmişti. "Gökçe diye birini tanıyor musun?" dedi. "Bizim tanıdığımız Gökçe dışında."

Alper, derin bir nefes aldı. Kollarını göğsünde kavuşturup, "Hayır," dedi.

Yankı, sakin ses tonunu korudu. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Neden yalan söylüyorsun ki?"

Alper kaşlarını çattı. "Şimdi de yalancı mı oldum?" dedi. "Sırada ne var, hırsız falan mı?"

"Bana ister kız ister kızma," dedi Yankı. "Bana istersen küfret, umurumda değil ama birinin sana, *Gökçe'yi hastaneye götürmemiz gerek*, diye mesaj attığını biliyorum." Alper'in gözleri kocaman oldu. Yankı, onu yakalamayı başardığını anladı.

"Sen," diye mırıldandı Alper. "Nasıl-" Ardından düşündü ve sorunun cevabını kendisi buldu. "Bu yaptığın suç, biliyorsun değil mi? Şu an seni şikâyet edebilirim."

"Bana söylemek zorundasın," dedi Yankı.

Alper sinirle, "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," dedi.

Yankı, sinirle ileri bir adım attı. "On bir sene," dedi. "On bir senedir bu olayın çözülmesini bekliyorum. Şimdi ortaya başka bir cinayet daha çıkıyor. O kadının ailesi de bizim on bir sene önce beklediğimiz gibi bekliyor. Şimdi sen çıkıp hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını söylüyorsun. Hayır, Alper. Sana ne sorarlarsa cevap vermek zorundasın."

"Bu olayın cinayetlerle ne alakası var?" dedi Alper. Yankı'nın savunması karşısında yumuşamıştı.

"Neden sakladın?" dedi.

"Sadece onu, bu olaylardan uzak tutmak istiyorum."

"Kimi?" dedi Yankı. Kalbi boğazında atıyordu.

Alper, derin bir nefes aldı. "Kızımı."

Burcu, televizyonun karşısında dizi izlerken neredeyse sıkıntıdan patlayacaktı. Hakan'dan başka bir şey düşünmek için her şeyi yapmıştı ama mümkün değil gibiydi.

Derin bir nefes alıp telefonunu kaptı ve galeriye girdi. Şifreli bir klasörü açtıktan sonra karşısına Hakan'la fotoğrafları çıktı.

Çok fazla değil, birkaç tane fotoğrafları vardı. Yıllardır bu ilişkiyi öyle ya da böyle yürütmelerine rağmen, Hakan hiç fotoğraf çekilmek istememişti. Burcu, bunu hep Hakan'ın kameraya olan nefreti diye yorumlamıştı. En azından Hakan nedeninin bu olduğunu söylemişti ama Burcu, yeni yeni fark ediyordu. Hakan ve Yankı'nın yüzlerce fotoğrafı vardı.

Hakan, Burcu'nun eline koz vermemek için fotoğraf çekilmekten kaçınıyordu.

Genç kadın, bunu bir kez daha anlayınca derin bir nefes aldı. Ayaklandı, yatak odasına gitti ve kendini yatağa attı. Gözyaşlarından ne kadar kaçmaya çalışsa da başarısız oldu. Ağlayarak uyuyakaldı.

Yankı eve geldiğinde oldukça şaşkın ve bitkindi. Öyle ki köpeği bile onun neşesini yerine getiremedi.

Hayvanı koltuğa, yanına aldıktan sonra biraz başını okşadı.

"Alper'in kızı olmuş," diye köpekle konuşmaya başladı. Köpek, anki ne dediğini anlar gibi masumca kaşlarını kaldırmıştı. "Adını Gökçe koymuş," dedi. "Evlenmiş, boşanmış..." Derin bir nefes aldı. Bir köpekle dertleştiğine inanamıyordu.

"Bana kızının fotoğraflarını gösterdi," dedi. "Çok tatlı, biliyor musun? Ona neden bu ismi verdiğini sorduğumda cevap veremedi." Ardından derin bir nefes aldı. "Belli ki Alper'in duyguları oldukça güçlüymüş," dedi. Ardından bir süre duraksadı. "Ya da aralarında, Gökçe'nin benden sakladığı konuşmalar geçmiş."

Köpek, sanki bir yorumda bulunuyormuş gibi havladı.

Yankı, tebessüm etmeden edemedi.

Köpeğin başını okşarken, "Bu gece benimle uyur musun?" dedi.

Hayvan tekrar havladı.

Yankı, gülümseyip köpeği kucağına aldı ve odasına ilerledi.

Ertesi gün Burcu, Yankı'dan gelen bir aramayla uyandı. Saat öğle vaktini bulmuştu. Neyse ki bugün izinliydi.

Yankı, akşam Hakan'da düzenlenecek bir yemeğe davet ediyordu genç kadını. Burcu şaşırsa da bunu belli etmemeye çalıştı ve tam saatinde orada olacağını söyledi.

Hakan, neden kendisini davet ediyord-u ki? Ondan ölesiyle nefret ediyordu. Yoksa Burcu yanılıyor muydu? Belki de tekrar onu görmek istediğinin işaretiydi bu!

Burcu, heyecanla yatakta doğruldu. Derin bir nefes aldı. Bugün her şeyin yeniden başladığı bir zaman dilimi olabilirdi. Büyük bir enerjiyle hazırlanmaya koyuldu.

Hakan, o gün işte olacağı için yemekleri dışarıdan söylemeyi düşündü ama Yankı, yemekleri hazırlama görevini üstlenebileceğini söyledi. İş görüşmelerinden sonra Hakan'a geçecekti.

Zaten yarım saat süren iki görüşmesi olmuştu. Yankı, her sorulan soruya patır patır cevap vermişti ama görüştüğü kişiler ondan pek memnun kalmamış gibiydi. Klasik bir "Biz sizi ararız." cümlesiyle uğurlandı.

Acaba köpekle gittiği için mi bozulmuşlardı?

Yankı, daha fazla bu can sıkıcı konuları düşünmedi. Hakan'a gelip paspasın altından anahtarı aldı ve yemek hazırlamaya koyuldu. Bu konularda eskiden hiç beceri sahibi değildi ama yalnız yaşamaya başladıktan sonra bir şeyleri öğrenmek zorunda kalmıştı.

Akşam yedi gibi kapı çaldı. Yemekler de tam o an bitmişti.

İlk gelen Burcu oldu.

İki kadın yanaklarını tokuşturup selamlaştılar. Burcu kırmızı, askılı bir elbise giymişti. Aslında normalde de giyilebilecek bir elbiseydi ama Burcu'nun tarzını bilen Yankı'ya göre, kadın biraz şık olmak için uğraşmış gibiydi.

İçeri geçip biraz oturdular. Havadan sudan sohbet ettiler. Yaklaşık on beş dakika sonra kapının açıldığını duydular.

"Selam!"

Hakan'ın sesi duyuldu. Yankı gülümseyerek, "Salondayız!" diye seslendi.

Hakan, içeri girip Burcu'yu görünce hiç istifini bozmadan gülümsedi. "Merhaba, Burcu."

Burcu da aynı şekilde gülümserken, "Merhaba," diye yanıtladı. Hakan'ın güler yüzü, içindeki umudu biraz daha kuvvetlendirmişti.

"Ben üzerimi değiştireyim," dedi Hakan. "Siz de sohbetinize devam edin."

Hakan, Yankı ve Burcu'nun yanından ayrıldıktan birkaç dakika sonra kapı çaldı. Yankı, davet edilen son misafiri karşılamak üzere kapıyı açmak için ayaklandı.

Ev sahibi gibi davranıyor, diye düşündü Burcu. İçten içe öfkeleniyor, kendine hâkim olamıyordu. *Hakan'ı avucunun içine aldığından ne kadar da emin...*

Yankı, kapıyı açtıktan sonra Erdem'in gülümseyen yüzüyle karşılaştı. "Selam," dedi.

"Merhaba," diye yanıtladı Erdem. Ardından ayakkabılarını çıkarıp içeri geçti.

"Salon, şu tarafta," dedi Yankı. Erdem, gülümseyerek Yankı'nın gösterdiği yöne ilerleyip salona girdiğinde Burcu, selamlaşmak için ayaklandı. Birbirlerini öpüp sarıldılar.

Hakan da geldikten sonra oturup sohbet etmeye devam ettiler. Biraz gündemdeki konulardan, biraz siyasetten, biraz da eğitim sisteminden konuştular. Ardından konu Erdem'in, görüşmedikleri yıllarda neler yaptığına geldi. Erdem oldukça iyi bir işte çalışıyordu.

"Karnım acıktı," dedi Burcu. "Haydi, sofraya geçelim."

Herkes onunla aynı fikirde olacaktı ki kimse itiraz etmedi. Masaya kuruldular. Yankı, Hakan'ın yanına geçti. Genç kadının tam karşısında Burcu, sol çaprazında -Burcu'nun yanında- da Erdem oturuyordu.

"Yemekleri sen mi yaptın?" dedi Erdem. Yankı gülümseyerek başını salladı. "Çok lezzetli görünüyorlar, eline sağlık."

"Afiyet olsun."

"Sabah konuştuğumuzda iş görüşmen olduğunu söylemiştin," dedi Burcu. "Nasıl geçti?"

Yankı omuz silkti. "Fena değildi ama ben, pek umutlu değilim," dedi.

"Keşke daha önce iş aramaya başlasaydın," dedi Hakan. "Bu devirde, iş bulmak zor."

"Haklı," dedi Burcu. "Bir işten ayrılman gerekiyorsa oradan, yenisini bulana kadar çıkmamalısın.

Yankı, bu konunun açılmasından rahatsız olmuştu. Derin bir nefes alıp bir Hakan'a, bir Burcu'ya baktı. "Öyle bakma bana," dedi Hakan. "Senin için söylüyorum. Birkaç ay daha işsiz kalsan başına gelecekleri düşünebiliyor musun?"

"Tamam," dedi Erdem. Kendisi de Yankı'ya, bu konuda tavsiyeler vermişti ama kızın şu an bozulduğu bariz belliydi. Konuyu üstelemeleri Erdem'in bile canını sıktı. "Üstüne gitmeyin kızın. Sizin söylediklerinizi o da biliyor ve bir birey olarak kararını vermiş."

Hakan bozulmuştu. "Ben sadece onun iyiliğini düşünüyorum."

"O zaman ona babası gibi nutuk atma," dedi Erdem. "Şu an geçmişte iş aramadığı için ağlasak da zırlasak da kimsenin elinden bir şey gelmeyecek. Bu yüzden kimsenin moralini bozmayın."

"Kimse kötü bir şey söylemiyor," dedi Burcu. Ortam bir anda gerilmişti.

"Biliyorum ama daha yemeğe doğru düzgün başlayamadan işsizliği kızın suratına vuruyorsunuz. Benim bile canım sıkıldı, rahatsız oldum. Ayrıca Yankı, bileğinde altın bileziği olan, yetenekli bir kadın. Bugün olmazsa yarın iş bulacaktır. Onun gibi birini kimse kaçırmak istemez."

Yankı'nın duruşu, kendine gelen güveni sayesinde dikleşti. Erdem'e gülümseyerek bakıp, "Teşekkürler," dedi.

Erdem de aynı şekilde gülümserken, "Rica ederim," diye yanıtladı.

Hakan, derin bir nefes aldı. Kız arkadaşıyla nasıl konuşacağına karıştığı için Erdem'e oldukça öfkelenmişti. "Ben sadece maddi olarak sıkıntı çekmek istemiyorum," dedi gülümseyerek. "Yakında çok büyük harcamalarımız olacak."

Yankı da dâhil olmak üzere herkes, şaşkın ve merak dolu bakışlarını Hakan'a yöneltti. "Sizin haberiniz yok mu?" dedi Hakan. Bir Burcu'ya bir Erdem'e bakıp. "Biz evleniyoruz."

Masada derin bir sessizlik oluştu.

Erdem, kocaman açılmış gözlerini Yankı'ya dikerken Yankı, şok olmuş bir şekilde Hakan'a bakıyordu. Öfkelenmişti. Ona düşünmek için zaman veren kendisiydi. Şimdiyse emrivaki yapmaya mı çalışıyordu?

Erdem'in bakışları Yankı'dan Burcu'ya kaydı. Genç kadın, kocaman gözlerini Hakan'a dikmişti. Erdem'in kaşları çatıldı. Kadının gözleri dolar gibi mi olmuştu yoksa ona mı öyle geliyordu? Genç kadın, çatalı oldukça gevşek tutuyordu. Şoka uğramış gibiydi. Erdem, onun nefes alıp almadığını merak etti.

"Tebrik etmeyecek misiniz?" dedi Hakan. Bilmiş bir gülümseyle Erdem'e bakıyordu. Erdem, bu gülümsemeden rahatsız olmuştu.

Biliyor olabilir mi? diye düşündü. *Hayır, imkânı yok. Yankı asla söylemez. O zaman neden bana inat yapar gibi sırıtıyor bu herif?*

"Tebrikler," dedi Burcu derin bir nefes aldıktan sonra. Erdem, tekrar genç kadını izledi. Verdiği tepkiler onu rahatsız ediyordu.

Acaba... diye düşündü. *Hayır, imkânsız. Biri yakın arkadaşı, öbürü sevgilisi. Sadece çok şaşırdı, hepsi bu. Ben de böyle bir haber beklemiyordum ki.*

"Aslında," dedi Yankı. Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Doğrudan Hakan'a baktı. "Teklifine henüz cevap vermemiştim."

Hakan, dudaklarındaki gülümsemeyi bozmadı. "Bu haberi, dostlarımızla paylaşmak istedim," dedi. "Birbirimizi seviyoruz ve yıllardır birlikteyiz. Üstelik durumu yabancı birisine de değil, en ya-

kınlarımıza açtım." Yankı cevap vermeyince kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Kızma bana," diye mırıldandı.

"Tebrik ederim, Hakan," dedi Burcu. Hakan gülümseyen yüzünü Burcu'ya çevirdi. "Sonunda bir karar vermişsin."

Hakan'ın sırıtışı yayıldı. "Biraz geç oldu," dedi. "Ama verdiğim en doğru karardı."

Burcu, yaklaşık bir saat daha oturduktan sonra yorgun olduğunu söyleyerek evine döndü. O gidince Erdem de çok kalmadı. Biraz sohbet ettikten sonra ayrıldı.

Yankı, Erdem'i yolcu ettikten sonra salonda oturan Hakan'a öfkeyle baktı. "Neden böyle bir şey yaptın?" dedi.

Hakan'ın kaşları çatıldı. "Söyledim ya," dedi.

"Yaptığın şey çok büyük ayıptı," dedi Yankı. "Sana daha cevabımı vermedim ama sen evleneceğimizi duyuruyorsun."

"Onlar, yabancı değil," dedi Hakan. "Ve sadece onlar biliyor zaten."

"Kendinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedi Yankı. Hakan soru sorar gibi bakınca, "Belki sana hayır diyeceğim," dedi.

Hakan kaşlarını kaldırdı. "Ben kendime değil, bana olan sevgine güveniyorum," dedi. Ardından ayağa kalktı. Yankı'nın elini tuttu ve kadınla birlikte koltuğa oturdu. "Yıllardır birlikteyiz. İstesem de senden kopamıyorum. Aynı şey, senin için de geçerli. Birbirimize aşığız işte. Ben bunu resmi olarak yaşamak istiyorum artık."

Yankı, Hakan'ı dikkatle dinliyordu. Hakan, ona biraz daha yaklaştı. "Bir aile kuralım istiyorum," dedi. "Bir çocuğumuz olsun istiyorum."

Yankı, kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle düşünmüyorum."

Hakan gülümsedi. "Şimdi değil zaten," dedi. "Zamanı gelince, ikimiz de istersek."

Yankı, bir şey demeden öfkeli bakışlarını televizyona çevirdi. Hakan, genç kadının gönlünü almak için yanağına birkaç tane öpücük kondurdu. Öpücükler yavaşça boynuna indi.

"Hakan," dedi Yankı, genç adamın niyetini anlayınca. "Sanırım bu gece kendi evimde kalsam daha iyi olacak."

Hakan'ın omuzları düştü. "Tamam," dedi. "Bana kızgınsan saygı duyarım ama lütfen gitme. Bu kadar net çizgiler çizme."

"Evi temizlemem lazım," dedi. Ardından ayaklanıp balkondaki köpeği aldı. Evi temizlemesinin gerekli olmadığının ikisi de bilincindeydi.

"Özür dilerim," dedi Hakan kadını uğurlarken. O sırada Yankı'nın kucağında olan köpek, Hakan'a hırlıyordu. Hakan, ona pek aldırmadı. "Bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

Yankı, bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemiyordu. "Görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz, canım."

Yankı, köpeği bu sefer ön koltuğa koyup sürücü koltuğuna geçti. Köpeğe gülümseyerek bakıp, "Onu hiç sevmiyorsun," dedi.

Hav!

Yankı, köpeğin ne dediğini anladığından çok emindi. Hayvanı bir süre daha inceledikten sonra, "Adın, Mavi olsun mu?" dedi. "Gökçe, maviyi çok severdi. Sende de onu görüyorum zaman zaman."

Hayvan, bu isimden gayet memnunmuş gibi tekrar havladı. Yankı, bir an kendine inanamadı. Konuşabildiği tek varlık bir köpekti!

Bir de Erdem vardı tabii.

Arabayı çalıştırıp evine gitti.

Ertesi gün Burcu, defalarca Hakan'ı aradı. Hakan, aramaları sonunda yok sayamadı ve akşam Burcu'ya geleceğini söyledi.

Saat altı civarı kapısı çaldığında Burcu'nun kalbi deli gibi çarpıyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Hakan, insanın huzurunu kaçıran bir rahatlıkla içeri girdi.

Burcu, kapıyı kapattıktan sonra bir şey söylemeden salona doğru ilerledi. Hakan'ın onu takip edeceğini biliyordu, öyle de oldu.

Salona girip birkaç adım attıktan sonra arkasını dönüp bakışlarını Hakan'a sabitledi. Oturamayacak kadar öfkeliydi. "Ne demek şimdi bu?" dedi.

Hakan, anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Ne oldu ki?"

"Ona evlenme teklifi ettin," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Beni bir karar vermeye zorladın, Burcu," dedi Hakan. "Ben de kararımı verdim. Yanlış olan bir şey göremiyorum."

Burcu'nun gözleri doldu ama kalbinin kırılmasını umursamayacak kadar öfkeliydi. "Yankı, o yemeğin Erdem için düzenlendiğini söyledi ama yalandı," dedi. "Yalan söyledin. Tek amacın evleneceğini yüzüme vurmaktı."

Hakan, başını bir sağa yatırdı, bir sola. Kızla dalga geçmekten ve kızın yaşadığı acıdan keyif alıyor gibiydi. "Belki," dedi. "Biraz."

"Nasıl böyle bir şey yapabilirsin?"

Hakan, dayanamayıp gülümsedi. "Bir şey yapmadım," dedi. "Aksine yaptığımız yanlışa son verdim."

Burcu, bir an yutkunamadı. "Son mu verdin?"

Hakan, omuz silkmek dışında bir şey yapmadı.

Burcu, bir şeylere tutunmak ister gibi, "Beni sevdiğini söylemiştin," dedi.

"Yalan söyledim."

Burcu, dik duruşunu bozmamaya çalıştı. "Yanki'ya her şeyi anlatırım," dedi.

Hakan, gülümsedi. "Burcu," diye mırıldandı kadına yaklaşırken. Ardından bir tutam saç telini kulağının arkasına itti. "Sende söyleyecek cesaret olsa yüzlerce kez dile getirirdin bunu."

Kadının gözleri dolu dolu oldu. "Bana bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Ben, sana hiçbir şey yapmıyorum," dedi Hakan. "Aramızdaki şeyin hiçbir zaman ciddi olmadığını ve olmayacağını biliyordun."

Hakan haklıydı. Burcu, her ne kadar bunu reddetse de içten içe bu durumun yaşanacağını hep biliyordu.

"Beni bırakma," dedi en sonunda.

Hakan, kadına acır gibi baktı ve bu Burcu'yu daha da yaraladı. "Tehditlerden sonra bir de yalvarma kozunu mu oynayacaksın?"

"Hiçbir kozu oynamıyorum," dedi Burcu. "Sadece neden ben değil de o, bunu anlamaya çalışıyorum."

"Hep oydu," dedi Hakan.

"Eğer onu gerçekten sevseydin bana hiç yaklaşmazdın." Burcu, adama iyice yaklaşıp, ellerini Hakan'ın göğsüne koydu. "Seni çok seviyorum. Lütfen, lütfen, bırakma beni."

Hakan bir şey söylemedi. Derin bir nefes alıp birkaç adım geriledi. Tam o an Burcu öne atlayıp dudaklarını adamınkilerle birleştirdi.

Normalde bir öpücükle bile Hakan'ı birçok şeye ikna edebilirdi ama Hakan, kızın bileklerini tutup onu kendinden uzaklaştırdı. Burcu, şok olmuş bir şekilde adamın gözlerine baktı.

"Kendine iyi bak, Burcu," dedi. Ardından arkasını dönüp kızı tek başına bıraktı.

Dış kapının sertçe kapandığını duyunca Burcu, hıçkırıklar eşliğinde dizlerinin üstüne çöktü. O kadar çok ağladı ki neredeyse nefes alamayacak duruma geldi. En sonunda yerde otururken bacaklarını karnına çekti ve kollarını dizlerinin etrafına doladı. Bir süre, alnını kollarına yasladı. Öyle ne kadar durmuştu, bilmiyordu.

Sonunda başını kaldırdı ve o an, istediği tek şey Yankı'nın ölmesiydi.

Saat on civarı Yankı'nın zili çaldığında genç kadın tuvalette ellerini yıkıyordu. "Geldim!" diye seslendi.

Kapıyı açtığındaysa orada kimseyi göremedi. Şaşkın, kaşlarını kaldırmış bir şekilde kapıyı tekrar kapatacaktı ki yerde küçük bir kap, üstünde de bir gül olduğunu gördü. Eğilip kabı ve çiçeği yerden aldı ve içeri girdi.

Salona girdikten sonra kaba yapıştırılan kâğıdı okudu. *Seni seviyorum.*

Belli ki kek, Hakan'dan geliyordu. Yankı, bir an neden karşısına çıkmadığını sorgulayacak gibi oldu fakat bunu tartışmalarına bağladı.

Saklama kabını açtı. İçinde, iki tane çikolata parçacıklı kek vardı. Yankı'nın ağzı sulandı. Televizyonun karşısındaki koltuğa uzanıp güzel bir film aradı. Nihayet bir aksiyon filmine denk geldi ve keklerden bir tane alıp yemeye başladı.

Erdem'in kafası allak bullaktı. Tüm gün İpek ve Semih'i düşünüp durmuştu. Bu olayı, Yankı'ya hiç açmamıştı. Acaba hata mı ediyordu?

Saate baktı. Aslında çok geç sayılmazdı. Belki birkaç dakikalığına kadına uğrayabilirdi.

Neden bu meselenin bu kadar rahatsızlık verdiğini bilemedi. Sadece Yankı'dan bir şey saklamak hoşuna gitmemişti. Neticede bu işte birlikteydiler ama bu, acelesi olan bir bilgi değildi.

İçindeki anlamsız huzursuzluk, onu çok zor duruma sokuyordu.

En sonunda resepsiyonu arayıp kendisine bir taksi çağırmalarını rica etti ve hazırlanmaya koyuldu.

Yankı film izlemeye devam ederken içerisi birden ona çok sıcak geldi. Keklerini çoktan bitirmiş, neredeyse filmin sonuna gelmişti.

Aniden başı döndü ve yüzünü ekşitti. Midesi bulanıyordu. Hem de o kadar bulanıyordu ki eliyle dudaklarını kapatıp tuvalete koştu.

Biraz kustuktan sonra gücünün tükendiğini hissetti ve klozetin yanına, yere oturdu. Midesi hâlâ bulanıyor, başı dönüyordu. Başını tutup kendine, sakinleşmek için süre verdi.

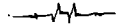
Salona geri dönüp koltuğa uzandı. Baş dönmesi ve mide bulantısı geçmeyecek gibiydi.

Derin derin nefes aldı.

Uzanmaya devam etti.

Enerjisini git gide kaybediyordu.

Erdem telefonunu kurcalarken dışarıdaki trafiğe baktı. Hafta sonu olsa bu trafiğe bir anlam verebilirdi ama bugün, perşembeydi. Neden bu kadar insan dışarı çıkmak için bu anı beklemişti ki?

Yankı, derin derin nefes alırken bilincini kaybetti.

Artık düşünmüyor, bir hayvan gibi refleksleriyle hareket ediyordu. Kalkmaya çalıştı ama enerjisi tükenmiş gibiydi, doğrulamadı bile. Yana dönmeye çalışırken dizlerinin üzerine düştü.

Hiçbir şey hissetmiyordu.

Kaynağı belirsiz bir müzik sesi duyuldu. Bu ses hem çok uzaktaydı hem çok yakın. Kafasının içindeydi sanki.

Genç kadın, yavaşça kalkıp yalpalayarak yürümeye başladı ama nereye gittiğini bilmiyordu. Kendi evini tanımıyordu.

Aniden tanıdık bir kadının kahkaha sesini duydu.

Ölüm gelecek ve bana senin gözlerinle bakacak.

Yankı, zihninde dönen ve tam olarak anımsayamadığı müzikle birlikte kendisine okunan şiiri duyar gibiydi. Duyduğundan emin değildi çünkü bu ses, sanki zihninin içindeydi.

Evinin salonunda dolaşırken genç kadının kalbi, deli gibi çarpıyordu fakat farkında bile değildi.

Bu, bitirmeye benzeyecek bir günahı.

Yankı, bu şiiri hiç sevmemişti. Kimdi ona bu şiiri okuyan? Kapıya doğru yalpalayarak yürüdü.

Bu müzik sesi nereden geliyor? Sanırım pencere açık kalmış, üşüdüm. Ne diyordum? Evet, müzik. Şiiri kim okuyor acaba? Bazı şiirleri hiç sevmem. Bir kere, şiir yazmak istemiştim ama olmadı. Müzik... Sesi çok yüksek. Neydi bu şarkının adı? ***Poison.*** *Evet, evet, Poison. Hava kaç derece acaba? Burası çok soğuk. Müzik sesi nereden geliyor, radyodan mı? Başım ağrıyor, uyumalıyım. BİRİ, ŞU RADYOYU KIRSIN!*

Erdem sonunda taksiden inip Yankı'nın evine doğru yaklaştı. Yol boyunca Yankı'yı aramıştı ama genç kadından bir geri dönüş alamamıştı. Hâl böyle olunca merak etmeden de duramadı.

Kapının zilini çaldı ama ses seda yoktu.

Aynada beliren bir ölü yüzü görmeye benzeyecek.

Yankı, salondaki aynanın yanından geçerken yansımasına baktı ve orada yalnız olmadığını fark etti. Arkasında kırgın bakışlı bir kız iç çamaşırlarıyla duruyordu. Doğrudan ona bakıyordu. Kızın bileğine siyah bir kurdele bağlanmıştı. Üzgün görünüyordu.

Yankı, kendisinden çok daha genç ve güzel olan bu kızı inceledi. Çok mutsuz görünüyordu. Hayat, belli ki ona iyi davranmamıştı.

Kim bu kız? Neden bana öyle bakıyor? Beni sevmedi sanırım. Pencere neden açık? Biri kapatmalı, çok üşüdüm. Karnım acıktı sanırım.

Erdem zile birkaç kez uzun uzun bastı ama bir cevap alamadı. *Belli ki evde değil,* diye düşündü ve arkasını dönüp ilerledi.

Dinlemeye benzeyecek suskun bir dudağı.

Şiir, zihninde okunmaya devam ederken genç kadın, bu şiiri okuyan sesin de aynadaki yansımadan ona bakan kıza ait olduğunu anladı. Yavaş yavaş kızı tanıyınca gülümsedi.

Gökçe... Evet, evet, bu Gökçe. Ne çok zaman geçti. Kesin çok iyi bir bölüme yerleşmiştir. Çok çalışıyordu. Biri, şu radyoyu kapatmalı!

Erdem tam oradan uzaklaşacaktı ki tanıdık bir havlama işitti. Kaşlarını çatıp hızlı hızlı yürüdü ve Yankı'nın balkonunu görebileceği bir yere geçti.

Yavru köpek, var gücüyle havlıyordu.

Erdem'in kafası iyice karışmıştı ama bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Yankı, ne olursa olsun köpeği evde tek başına bırakmazdı.

Siteyi çevreleyen demirleri inceledi. Aslında çıkılması imkânsız değildi.

Dilsiz düşeceğiz ortasına burgacın.

"Gökçe," dedi Yankı yüksek sesle. "Bu ne güzel sürpriz! Hava soğuk, pencereyi kapatmak lazım ama uzanamıyorum. Ortalık dağıldı. Neredeyim ben?"

O an, birkaç şeyin farkına varır gibi oldu. Gökçe mi? O ölmemiş miydi?

Aklından binlerce düşüncenin geçtiği o anda, sadece tek bir düşünce zihninde asılı kaldı: "Ölüm geldi ve bana, Gökçe'nin gözleriyle baktı."

Yankı, daha fazla dengesini koruyamadı ve sehpanın üzerine yığıldı. Onun üzerindeki vazo parkeye değdiği anda parçalandı.

O sırada Erdem, içeriden gelen sesi duyunca hızla demir parmaklıklardan atlayıp siteye girdi. Ardından balkona tırmandı. Neyse ki işi zor olmamıştı çünkü genç kadın, giriş katta oturuyordu.

Balkon kilitliydi ama demir kapı örtülü değildi. Erdem kapıyı yumruklarken "Yankı, kapıyı aç!" diye sesleniyordu. O sırada köpek köşeye sinmiş, sanki erken geldiği için Erdem'e teşekkür eder gibi havlıyordu.

Erdem, içeriden ses gelmeyince geri çekilip kapıya bir tekme indirdi.

İçeri girdiği anda, gördüğü manzara karşısında şok oldu.

Yankı, kırık bir vazonun yanında, yerde yatıyordu. Hareket ediyordu ve gözleri açıktı ama o kadar dalgın bakıyordu ki Erdem, kızın kendinde olup olmadığından şüphe etti.

Yankı'nın kolları, vazonun kırık camları yüzünden kanıyordu ama Erdem aldırış etmedi. Yankı'yı tutup doğrulttu. Bir elini kafasının arkasına koyarken diğer eliyle yanağına hafifçe vurdu.

Yankı, bir şeyler söylüyordu ama Erdem ne dediğini anlamıyordu. Sanki başka bir dilde konuşuyordu.

Sehpanın üzerindeki suyu alıp kızın yüzüne dökerken masanın üzerindeki kek dikkatini çekti. Kadını yerden kaldırıp koltuğa yatırdı. Hareket ettirmesi doğru muydu, değil miydi, hiçbir fikri yoktu ama daha rahat edeceğini düşünmüştü.

Daha fazla vakit kaybetmeden ambulansı aradı. Paniklemişti ama soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

Telefondaki görevli, bir çeşit krizde olabileceğini söyledi ama Erdem, duyma yetisini kaybetmiş gibiydi. Sadece onu kusturması gerektiğini anlamıştı.

Kızı, anında yana çevirdi. Tuvalete gitmek bile onun için vakit kaybıydı.

Yankı'nın dudaklarını araladı ve işaret parmağını kızın ağzına soktu. Neredeyse ağlayacak gibiydi. Bir yandan da, "Lütfen," diyordu. "Ne yiyip içtiysen çıkar."

Yankı, sanki Erdem'i duymuş gibi öğürmeye başladı ve onun ardını bir kusma takip etti.

Erdem, bir yandan kızın saçlarını tutarken, "Aferin, güzelim," diyordu. Hiç iğrenmemişti. "İşte, böyle, aferin."

Zilin çaldığını duyunca koşarak kapıyı açtı. Karşısında ambulans görevlilerini gördüğünde mutluluktan bayılacaktı.

Görevliler, Yankı'yı sedyeye kaldırırken Erdem köpeği kucakladı ve onu da yanında hastaneye götürdü.

Çevresinde sürekli bir şeyler söyleniyordu ama Erdem, transa geçmiş gibiydi. Hastaneye varır varmaz Selin'i aradı.

Ve gecenin geri kalanı, herkes için kâbustan farksızdı.

Erdem ve Selin kapının önünde beklerken Yankı da içerideydi. Bilinci açılıyor gibiydi. En azından ağzından -yoksa burnundan mıydı?- giren hortumu ve acısını hissedecek kadar kendindeydi.

Saat gece yarısını bulduğunda Yankı'nın midesi yıkanmıştı. Doktorla konuşan Selin ve Erdem ise çok şaşırmıştı çünkü doktor, genç kadının yüksek dozda ilaç aldığından neredeyse emin gibi konuşuyordu.

"Nasıl olabilir?" dedi Selin koltuklara otururken. "İntihar mı etmiş yani?"

"Hayır," dedi Erdem hemen. "Oradaydım, öyle bir ortam yoktu. Sadece kek yemiş."

Selin, düşünmeden edemedi. Onlara bunun cevabını Yankı verecekti.

Aslında doktordan hastayla görüşme izni çıkmıştı ama Yankı'nın uyuduğunu öğrenince rahatsız etmek istemediler. Onun yerine ikisi de odada bekleyip, uyuyan genç kadını izlediler.

"Sen istersen gidebilirsin," dedi Selin. "Ben buradayım nasılsa."

"Sorun değil," dedi Erdem. "Uyansın, öyle giderim."

Sabaha kadar oradan ayrılmadılar. Selin birkaç saat koltukta uyudu ama Erdem, gözünü bile kırpmamıştı. Yine bir şey olacak diye ödü kopuyordu. Resmen ölümden bir insanı çekip almıştı.

Sabah olunca Selin, bir şeyler atıştırmak için kantine gitti. Erdem'le anlaşmışlardı. O yedikten sonra Erdem, yemek yemek için gidecekti. Böylece Yankı'yı yalnız bırakmamış olacaklardı.

Erdem'in göz kapakları, kapanmak için ısrar ederken genç adam direniyordu ama Yankı'nın kıpırdadığını görünce hızla doğruldu ve tüm uykusu toz oldu.

Kızın yanına gidip yatağın kenarına oturdu. "Yankı," dedi soru sorar gibi.

Kız, gözlerini yavaşça araladı. O kadar yorgundu ki sesi çıkmıyordu. "Erdem," diye mırıldandı.

Erdem derin bir nefes aldı. "İyi misin?"

"Sanırım," dedi Yankı. O sırada Erdem'in elini sıktı. Erdem, o ana kadar Yankı'nın elini tuttuğunu fark etmemişti. "Ne oldu?"

"Sana soralım," dedi Erdem. "Dün akşam sana geldim. Kapıyı açmadın ama köpek evdeydi. Ben de kapını kırdım."

Yankı'nın kaşları çatıldı. "Ne yaptım, dedin?"

"Merak etme," dedi Erdem. "Kapı işini ortaklaşa kırışırız."

Yankı'nın dudakları kıvrıldı. "Peki, sonra ne oldu?"

"Sonra seni kusturdum, ambulansı aradım ve bam! Şimdi buradayız."

Yankı, anlamakta güçlük çekiyordu. "Peki, neden bu durumdayım?"

Erdem'in morali bozuldu. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Yankı, uzun uzun düşündü ama anıları onu terk etmişti. Başını, olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Kanında..." Erdem birkaç saniye durdu ve doktorun söylediklerini hatırlamaya çalıştı. "Kırmızı demir oksit, sarı demir oksit, titanyum dioksit, magnezyum sterat-"

Erdem saymaya devam edecekti ki Yankı, "Cidden hepsini ezberledin mi?" diye sordu.

Erdem, gülümsemeden edemedi. "Hepsini değil," dedi. "Doktor o kadar çok şey sıraladı ki,

"Ama ben ilaç içmedim ki," dedi Yankı.

"Bunu, Selin'e anlat çünkü intihar ettiğini düşünüyor."

Yankı, derin bir nefes aldı. "En son kapım çaldı," dedi. "Bir kap ve içinde iki tane kek buldum. Üzerinde bir not vardı. Hakan'dan geldiğini sandım."

Erdem'in kaşları çatıldı. "Sonra ne oldu?"

"Sonra midem bulandı," dedi. "Biraz kustuğumu hatırlıyorum."

Erdem, bir tüm dikkatiyle Yankı'yı dinliyordu. "Belki de kek bozuk malzemeden yapılmıştır," diye bir tahminde bulundu. "Sonra?"

"Sonra buradayım."

"Yani sehpanın üzerine düşmeni, mırıldanmalarını hatırlamıyor musun?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Yankı.

Erdem, derin ve düşünceli bir nefes aldı. "Garip," dedi sadece.

O sırada, kapı açıldı ve içeri Hakan girdi.

Önce Yankı'ya sonra Erdem'e ve en sonunda da birleştirdikleri ellerine baktı.

"Yankı," dedi öne doğru gelip. "İyi misin?"

"Değil," dedi Erdem direkt. "Kekin içine ne attın?"

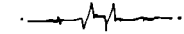
Hakan'ın gözleri kısıldı. Erdem'den daha da sert olan bir ses tonuyla, "Ne?" diye yanıtladı.

Yankı derin bir nefes aldı. "Dün gece bana gönderdiğin kekten bahsediyor," dedi.

Hakan'ın yüzünde, hiçbir şey anlamadığını gösteren bir ifade vardı. "Ben sana bir şey göndermedim ki."

Yankı'nın gözleri kocaman oldu. "İyi ama üstünde bir not vardı," dedi. "*Seni seviyorum*, yazıyordu. Kekin yanına gül bırakılmıştı."

Odayı, anında gergin bir hava kapladı. Hakan, şok olmuş bir şekilde yineledi: "Ben sana hiçbir şey göndermedim, Yankı."

Erdem, kahvaltı için Selin'in yanına gittikten birkaç dakika sonra Hakan, tam anlamıyla uyanamadığını ve kendini toparlaması gerektiğini söyleyip lavaboya gitti. Yankı, odada tek başınaydı.

Kapısı çaldığında Hakan'ın geldiğini zannetti ama içeri on beş on altı yaşlarında bir erkek çocuğu girdi.

"Yankı siz misiniz?"

Yankı, başını onaylar gibi sallarken kaşlarını merakla çattı. Bu çocuğu hayatında hiç görmemişti.

"Bunu size gönderdi," dedi çocuk elindeki kâğıdı kadına uzatırken.

Yankı kâğıdı aldı. Tam çocuğa kim olduğunu ve kimden bahsettiğini soracaktı ki çocuk, arkasına bakmadan kayıplara karıştı.

Yankı, elindeki kâğıdı açtı ve içinde yazan not, genç kadının nefesini kesti.

Bu, sadece bir uyarıydı.

Bölüm On İki

18 Mart 2005 / Cuma

Gökçe kahvaltısını yapmış, formasını giymiş, aynada kendini izliyordu. Normalde hiçbir zaman nasıl göründüğünü umursayan bir insan olmamıştı ama son zamanlarda güzel görünmek istediğini, kendine itiraf etmek zorundaydı.

Genç kızın saçları o kadar düzdü ki bazen hiç taramadan sokağa çıktığı oluyordu. Bu durum, daha önce hiç gözüne batmamıştı ama şimdi nedense ona çok klasik geldi. Dış görünüşünde bir şeyleri değiştirmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Aynada kendini o kadar uzun süre incelemişti ki evden çıkması gereken saati neredeyse kaçıracaktı. Dün gece hazırladığı çantasını kapıp kapının önünde ayakkabılarını giydi. O sırada, annesi de onu uğurlamak için kapının önüne geldi. Gökçe'nin şu an şüphelenmesi gerekiyordu çünkü annesi, onu pek kapıdan uğurlamaz ya da eve gelince kapıda karşılamazdı.

"Okula mı?"

Gökçe'nin gözleri kısıldı. "Nereye olacak başka?"

"Sınava az kaldı," dedi annesi. "Kendini nasıl hissediyorsun? Konularını yetiştirdin mi?"

"Evet," dedi Gökçe diğer ayakkabısını giyerken.

Zeynep, daha fazla dayanamamış olacak ki kızı kolundan tutup dikkatini kendisine vermesini istedi. Gökçe, kaşları çatılmış bir şekilde Zeynep'e bakarken karşısındaki kadın, olabildiğince kısık sesle konuştu: "Ne var o Erdem'le aranda?"

Gökçe'nin gözleri kocaman açıldı. Önce Murat'ın, Erdem'le ettiği kavgadan annesini haberdar ettiğini sandı ve bu soruyu nasıl

cevaplayacağını bilemedi ama hemen düşüncelerini toparladı. Murat, böyle bir şeyi dillendirecek kadar cesur değildi.

Muhtemelen Zeynep'in kulağına mahalleden bir şeyler çalınmıştı. Burada çoğu kişi birbirini tanırdı ve okulda da bu konu, bir süredir gündemdeydi. En basitinden, Canan annesine bahsetse bu durum seksen kere Zeynep'in kulağına gelirdi. Aslında biraz geç bile kalınmış sayılabilirdi.

"Ne duydun?" dedi Gökçe temkinle.

"Sevgilinmiş."

"Öyle bir şey yok," dedi Gökçe. Zeynep'in şüpheci tavırları sürünce, "Gerçekten," dedi. "Hem neden bu kadar telaşlanıyorsun ki? Erdem'in kötü bir niyeti olmadığını bilecek kadar uzun bir süredir tanıyoruz onu."

"Ona şaşırıyorum ya zaten," dedi annesi. "Siz neredeyse kardeş gibiydiniz. Nereden çıktı bu şimdi?"

"Bir şeyin çıktığı yok," dedi Gökçe. "Geç kalıyorum anne, sonra konuşalım." Bu cümle biraz bahane olarak kurduğu, biraz da gerçeği yansıtan bir cümleydi. Zeynep, derin bir nefes alıp başını salladı ve kızının kolunu bıraktı. Gökçe, kurtulduğu için neredeyse sevinç çığlıkları atacaktı.

Otobüs yolculuğu, her zamanki gibi notlara odaklı geçti. Sınava bir hafta kalmıştı. Gökçe tüm konuları yetiştirmesine ve soru olarak da oldukça tecrübeli olmasına rağmen, korkmadan edemiyordu. Bu, onun ilk ve son umuduydu.

Otobüsten inip çantasını toparladıktan sonra okula doğru ilerledi. Yine neredeyse ucu ucuna yetişmişti.

Her zamanki gibi ilerlerken gözüne yabancı bir şey takıldı ve kafasını hafifçe yola çevirdi. Tanıdık bir arabanın içinde, tanıdık iki yüzü ayırt etti.

Gözlerini kısarken kalbinin atışı hızlanmıştı. Burcu ve nişanlı olduğu için görüşmeyi bıraktığı, kendisinden neredeyse on beş yaş büyük olan adam... Arabanın içinde oturuyorlardı. Burcu, başını önüne eğmişti. Selçuk denen herif ise vücudunu ona çevirmiş, başını hafifçe kıza doğru eğmiş, bir şeyler anlatıyordu. Gökçe'nin damarlarındaki kan hızlandı ve koşarak arabaya doğru ilerledi.

Hızla yolcu koltuğunu açtı ve şok olmuş bakışlar atan Burcu'yu kolundan tutup arabadan çıkardı. Genç kız, Gökçe'yi karşısında görünce hem şaşırmış hem de korkmuştu.

Selçuk da arabadan indi. Kaşları çatılmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Gökçe," dedi Burcu kızı kolundan tutup. "Sana her şeyi anlatacağım, okula gidelim."

Fakat Gökçe, onu duymuyor gibiydi. Arabanın etrafından dolanıp tam Selçuk'un karşısında durdu. "Utanmıyorsun, değil mi?" diye bağırdı. Çevresiyle ilgilenmiyordu ama Selçuk'un etrafa attığı rahatsız bakışlardan izlendiklerini anladı. "Bu kız senden kaç yaş küçük, yüzün bile kızarmıyor!"

Selçuk'un alnı gerildi, bakışları derinleşti. "Kes sesini," diye fısıldadı ama Gökçe, adamın korktuğunun farkındaydı. Burada herkes, her şeyi duyabilirdi ve bu, birilerinin itibarını zedeleyebilirdi.

"Neden?" dedi sesini daha da çok yükselterek. "Sen adiliği yaparken iyi, duyulunca mı kötü oluyor?"

"Burcu," dedi adam. Neredeyse hırlıyordu. "Al şunu başımdan."

Burcu, Gökçe'nin kolunu tutacak gibi oldu ama genç kız, arkadaşını hemen geri itti. "Bana bak," dedi. Artık bağırmıyordu ama sesi bu tonda bile tehlike saçıyordu. "Bu kızdan uzak duracaksın. Yoksa-"

"Yoksa ne?" dedi adam dalga geçer gibi. "Beni döver misin?"

Gökçe, sırtını dikleştirdi ve kendinden emin bir ses tonuyla, "Bu kızı görüyor musun?" dedi. "On sekizine girmesine daha altı ay var. Senin ona nasıl baktığını bilmem ama kanun, ona çocuk gözüyle bakıyor. Seni polise şikâyet ederim. Çocuk tacizinden girersin içeri."

Adamın gözlerindeki korku, artık saklanabilecek gibi değildi. Neredeyse ağlayacak, Gökçe'nin ayaklarına kapanacaktı. Şimdi dalga geçer gibi konuşma sırası Gökçe'deydi.

"Baktım sonuç vermiyor," dedi genç kız kollarını kavuşturup. "Mahalleye adını sanını yayarım. İnan bana, bizim buralarda kimsenin elinden kaçamazsın." Ardından dudaklarında bir gülümseme peyda oldu. "Seni dövmek için parmağımı kaldırmama bile gerek kalmaz yani."

Selçuk, derin bir nefes aldı. Yardım ister gibi Burcu'ya baktı.

"Oraya değil!" dedi Gökçe sert ses tonuyla. Ardından kendi yüzünü işaret etti. "Buraya bakacaksın. Şimdi sana son bir şans. Ya buradan siktir olup gider ve bu kızı bir daha görmezsin ya da hayatını karartırım. Seçim senin."

Selçuk, bir şey söyleyecek gibi oldu ama sessizliğini bozmadı. Belki de aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Gökçe'ye öyle bir baktı ki kız, adamın kendisini öldürmek istediğinden emin oldu.

Selçuk, hiçbir şey söylemeden arabasına bindi ve uzaklaştı. Burcu, gerilmiş bir şekilde, "Ne yaptın?" diye sordu. Neredeyse ağlayacak gibiydi.

"Bana bak," dedi Gökçe karşısındaki kızın kolunu tutup. Burcu, bu tavra oldukça şaşırmış olacaktı ki gözlerini kocaman araladı. "Sana da yeteri kadar sabır gösterdim, yeter artık! Hiç mi gururun yok senin? Başka bir kadınla ilişkisi olan bir erkeğe nasıl yaklaşabilirsin? O erkeğe nasıl duygular besleyebilirsin? Diğer kadını nasıl olur da bir kadın olarak düşünmezsin? Nasıl bu kadar basitleşebilirsin?"

"Ben bir şey yapmıyorum," dedi Burcu. Gökçe'nin kullandığı kelimeler zoruna gidiyordu.

"Bana, görüşmeyeceğinizi söylemiştin," dedi Gökçe. "Yalan söyledin."

"O şekilde görüşmedik zaten," dedi. "Her şeyim üzerine yemin ederim ki günlerce aradı. Ben cevap vermeyince dün gece mesaj attı. Telefonlarını açmazsam evime geleceğini, babama aramızda olanlardan bahsedeceğini söyledi. Konuşmaya mecburdum."

Gökçe, karşısındaki kızı dikkatle dinliyordu. Onun samimiyetinden emin oldu. Kız, neredeyse ağlamak üzereydi. Gökçe, ondan yayılan korkuyu hissetti.

"Bana, bu sabah beni okula bırakmak istediğini söyledi. Sen geldiğinde bana yeyden bahsediyordu-" Aniden durdu ve bakışlarını Gökçe'den kaçırdı.

"Ne konuşuyordunuz?" diye merakla sordu Gökçe.

"Nişanlısından ayrılmış," dedi. "Benimle ciddi bir ilişki yaşamak istiyormuş."

"Sen ne dedin?"

"Gökçe-"

"Sen ne dedin?"

Burcu derin bir nefes aldı. "Cevap veremeden sen geldin," dedi. "Ne diyeceğimi de bilmiyordum."

Gökçe, sanki arkadaşını tanıyamıyordu. "Burcu," dedi. "Bu adam, başka bir kadınla birlikteymiş. İkinci kadın olmayı nasıl kabul edebilirsin?"

"Benim o kadından haberim yoktu ki!"

"Sen salak mısın?" diye bağırdı Gökçe. Ardından sesini alçalttı. "Şu an var. Başka bir kadını aldatan bir erkeğin, seni aldatmayacağı ne belli? Bu kadar mı kör ve aptalsın? Adamın tek derdi, seni yatağa atmak!"

"Tek derdi o olsa neden hâlâ peşimden koşsun?"

"Çünkü zayıfsın," dedi Gökçe. Burcu'nun gözleri dolmaya başladı. "Bir duruşun yok. Kendini o kadar basit bir duruma sokuyorsun ki farkında bile değilsin."

"Yeter!" dedi Burcu. "Sen bana annelik taslayacağına kendine bak. Önce, aynı anda iki erkeği yürütmeye bir son ver."

Gökçe'nin gözleri kocaman açıldı. "Ne diyorsun sen?"

"Alper'le flörtün işlemedi, Erdem'e kaydın. Şimdi ikisiyle de-"

Burcu'nun sözleri, Gökçe'nin tokadıyla dü.

Burcu, büyük bir nefretle Gökçe'ye baktı. "Doğruları duymak işine gelmiyor, değil mi?" dedi. "İki erkeği de oynatmak hoşuna gidiyor."

Gökçe bir şey söylemeyince arkasını dönüp okula doğru ilerledi ama birkaç adım sonra durup geri döndü. "Bu arada," dedi. "Ben Canan'a benzemem. Bir daha bana el kaldırmaya cüret edersen, seni kendi ellerimle boğarım."

Kız arkasını dönmüş ilerlerken Gökçe, şok olmuş bir şekilde sadece onu izleyebildi.

Sınıfa girdikten sonra iki kız da yerlerine oturdu. Yanki, ikisinin adım atış şeklinden bile bir şeyler olduğunu anlamıştı. Etrafa inanılmaz bir gerilim saçıyorlardı. Gökçe'ye soru soran bakışlarla baktı ama hem genç kız kendisiyle göz göze gelmekten kaçındığı

için hem de konuşmaya kalkarsa Burcu onları duyacağı için bu konuyu şimdilik rafa kaldırmaya karar verdi.

Sınava hazırlık sorularını çözdükten sonra zil çaldı. Burcu, iki kızın da yüzüne bakmadan sınıftan çıktı. "Bu ne şimdi?" dedi Yankı. "Ne oluyor?"

"Bir adamla görüşüyor," dedi. "Adamın niyetini söyleyince ben suçlu oldum."

"Bir de ben konuşayım," dedi Yankı. Tam ayaklanmıştı ki Gökçe, kızı kolundan tuttu.

"Bırak," dedi. "Ne hâli varsa görsün. Biz, arkadaşları olarak yeterince yanında olduk."

Yankı, yerine oturdu ama Gökçe'ye şüpheci bakışlar atmayı kesmedi. "Başka ne oldu?" dedi.

"Densizin bana ne dediğini biliyor musun?" dedi Gökçe. "İki erkeği parmağımda oynatıyormuşum!" Yankı, cevap vermek yerine derin bir nefes alınca Gökçe, "Sen de mi böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Yankı. "Ama dışarıdan öyle görünüyor." Gökçe ona alınmış gibi baktı. "Bakma bana öyle," dedi Yankı. "Birkaç gün Alper'le konuştun. Ardından Erdem'le olayınız çıktı, Alper'in gözü önünde sarıldınız ve bir süre birlikte takıldınız. Pikniğe giderken bile yan yana oturdunuz. Ardından ne hikmetse piknikte, Alper'le ormanda kayboldunuz. Geri geldiğinizde ikinizin de suratında aptal bir gülümseme vardı. Çevrendeki insanlar ne düşünebilir ki?"

"Benim hayatım, kimseyi ilgilendirmez," dedi Gökçe ama içten içe Yankı'ya hak vermişti. Dışarıdan, gerçekten de iki çocuğu oynatıyor gibi görünüyordu.

"Elbette ilgilendirmez," dedi Yankı. "Şu dünya, insanlar başkasının hayatına karışmak yerine kendi hayatlarıyla meşgul olmaya başladığında düzelecek."

Gökçe dirseğini sıraya dayadı ve elini yumruk yapıp çenesine yasladı. "Yollu mu oldum şimdi?" diye mırıldandı.

Ciddi ve kederli soruşu Yankı'nın kahkaha atmasına neden oldu. "Önceden de çok farklı değildin ki."

Gökçe, kızın omzuna vurdu. Keyifleri biraz yerine gelmişti. "Neyse," dedi. "En azından kimsenin, suratıma bir şeyler söylemeye cesareti yok."

Yankı gülümsedi ve ayaklandı. "Bizimkilere bakmaya gidiyorum," dedi. "Gelmek ister misin?"

"Şu soruyu yapamadım," dedi Gökçe. "Biraz uğraşacağım."

"Peki," dedi Yankı. "Görüşürüz."

Sınıftan çıkıp Erdem ve Hakan'ın sınıfına girdi. Etrafı gözleriyle taradı. Hakan orada değildi ama yine pencere kenarında oturup dışarıyı izleyen Erdem'i görebildi. Pencerenin önündeki çıkıntıya rahatsızca kurulmuştu. Yan oturduğundan sığması çok zordu. Bu yüzden dizlerini biraz kendine doğru çekmek zorundaydı.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirip seke seke çocuğun yanına gitti. "Günaydın."

Erdem, Yankı'nın sesini duyunca kafasını pencereden kaldırıp kıza baktı ve gülümsedi. "Günaydın."

"Artık hiç uğramıyorsunuz bizim yanımıza."

Erdem, neredeyse gözlerini devirecekti. "Abartma."

Yankı, omuzlarını hafifçe yukarı kaldırıp, "Bilemiyorum vallahi," dedi. "Biraz alındım." Erdem, bir şey söylemek yerine kızın saçlarını karıştırdı.

"Öhöm, öhöm."

Gülen iki genç, başını sese çevirdiler. Canan, bilmiş bilmiş ikisine bakıyordu. "Bölüyorum ama sınıf defterini alabilir miyim?"

Öğretmen masası, Erdem'in oturduğu pencerenin tam yanındaydı. Yankı somurtarak defteri aldı ve kıza uzattı.

Canan, defteri aldıktan sonra oradan uzaklaşmadı. Bir süre orada dikildi. "Ne istiyorsun, Canan?" dedi Erdem bıkkın bir ses tonuyla.

"Hiç," dedi Canan. "Sadece siz ikinizin bu kadar samimi olmasını Hakan ve Gökçe nasıl karşılıyor, merak ettim. Gökçe ve Erdem, sevgili olmadıklarını iddia ediyor ama Hakan rahatsız olmuyor mu? Nasıl izin veriyor sana?"

Yankı, derin bir nefes aldı ve yüzünde gergin bir gülümsemeyle kıza döndü. "Öncelikle," dedi. "Senin kendine saygın olmayabilir

ama benim var. Bir bireyim, insan ilişkilerimde ya da hayatımın herhangi bir noktasında birisine danışacak değilim. Gerçi seni de yargılamıyorum, insanın beyni olmayınca birilerinin kendisini yönetmesine ihtiyacı oluyor ama biz normal insanların böyle bir şeye ihtiyacı olmuyor, aklından çıkarma bunu."

"Boş," dedi Canan. Dalga geçer gibi konuşmaya çalışmıştı ama sinirlendiği belliydi.

"Canan," dedi Yankı. "Benim matematikten zayıf almaya doymamamla senin dayak yemeye doymaman ölümüne kapışıyor. Sıkıldım." Kızın yüzü kıpkırmızı kesilirken Yankı, "İkile," dedi.

Canan hızlı adımlarla oradan uzaklaşırken Yankı, arkasını döndü. Erdem, ona hafif bir gülümsemeyle bakıyordu. Gözlerinde hayranlık dolu bir ifade vardı ve bu bakış, Yankı'yı biraz utandırdı.

"Bakma öyle," dedi en sonunda.

Erdem, gülümseyip başını pencereye çevirdi.

Aralarındaki sessizlik bir süre devam etti. Yankı, sonunda dayanamayıp, "Gökçe'ye gerçekten âşık mısın?" dedi.

Erdem, Yankı'ya bakmadı ama bu sorunun onu şaşırttığı aşikârdı. "Neden böyle bir şey soruyorsun?" dedi.

Yankı dudaklarını büzüp, "Bilmem," dedi. "His işte."

Erdem başını çevirip Yankı'ya baktı. Bir süre kızı inceledikten sonra, "Ondan hoşlanıyorum," dedi. "Bu konuyu tartışmayalım."

Yankı, Erdem'in ayakucuna doğru ilerledi. Tam karşısındaki pencereden, birkaç saniye dışarıyı inceledi. Ardından Erdem'e bakıp, "Sevdiğin kişiyle olamıyorsun," dedi. "Bu, seni üzmüyor mu?"

Erdem'in gözlerinde öyle bir derinlik vardı ki Yankı, bir an düşüp kaybolacağını sandı. "Mahvediyor."

Yankı, bir süre çocuğa baktı. Ne diyeceğini bilemedi. "Keşke böyle olmasaydı," dedi.

"Keşke."

Yankı, daha fazla orada kalmak istemedi. "Neyse," dedi kaçar gibi oradan uzaklaşırken. "Görüşürüz."

Erdem'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan sınıftan çıktı

Gökçe, kitaba gömülmüş, neredeyse hiçbir şeyi görmezken yanında bir hareketlenme fark etti ve ister istemez başını kaldırdı. Alper'i karşısında görünce dudakları istemsizce yukarı kıvrıldı.

"Merhaba," dedi Alper.

"Merhaba," dedi Gökçe.

İkisi de bir süre sessiz kalınca Gökçe, "Ne oldu?" demek zorunda hissetti.

Alper omuz silkti. "Bir şey olması mı gerekiyor?" dedi. "Seni özledim."

Gökçe'nin kanı yanaklarına hücum ederken kalbinin ritmi hızlanmaya başladı. Yankı'yla konuşmaları aklına gelince kafasını önüne çevirip kitabına döndü.

Alper'in kaşları çatıldı. Bir şey söylemedi ama Gökçe'nin neden böyle davrandığını merak ettiği çok açıktı.

Sonunda dayanamayıp, "İyi misin?" dedi.

"İyiyim," dedi Gökçe. "Sadece şu soru kafamı karıştırıyor."

"Anladım," dedi Alper. Pek ikna olmamıştı ama lafı uzatmadı. "Sana bir şey sormak için gelmiştim."

Gökçe, kafasını kitaptan kaldırıp Alper'e baktı. "Ne soracaksın?"

"Bu akşam birkaç arkadaş toplanacağız da," dedi Alper. "Film izleyeceğiz, gelmek ister misin?"

Gökçe, birkaç saniye durup düşündü. Ardından başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ders çalışmam lazım," dedi. "Üzgünüm."

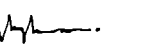
Alper'in üzüldüğü anlaşılıyordu ama dudaklarına bir gülümseme koyup, "Lütfen," diye ısrar etti. "Film, iki saat bile sürmez."

"Yeter," dedi Gökçe. "İstemiyorum dedim, uzatma."

Alper, bu sert çıkışı beklemiyordu. Gökçe, karşısındaki çocuğun gözlerinde önce şaşkınlıkla karışık kırgınlık gördü ama bu, birkaç saniye sonra yerini kızgınlığa bıraktı. Alper, kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp oradan uzaklaştı.

Gökçe, Alper'in arkasından bakmamaya çalıştı ama içindeki huzursuzluğa engel olamadı. Birkaç insan ne der korkusuyla, ters davranmak bile istemediği birini çok incittiğini fark etti.

Kalemi bırakıp avuç içleriyle yüzünü kapattı ve derin bir nefes aldı. Kafayı yemek üzereydi. Ne ara bu saçma duruma düşmüş ve bu kadar derine batmıştı?

Hakan, açlığını bastırmak için bir sandviç almak üzere kantine gitti. İhtiyacı olan şeyleri aldıktan sonra orada kalmasının nedeni, masanın tekinde Burcu'yu yalnız görmesiydi. Meraklanmış bir şekilde kıza doğru ilerleyip yanındaki sandalyeyi çekti ve oturdu.

"Merhaba," dedi.

Burcu, kafasını kaldırıp dalgın dalgın gülümsedi. "Merhaba."

"İyi misin?"

Burcu, yanıt vermeden önce omuz silkti. "İnsanların kendilerine bakmadan çevresini kolayca yargılaması zoruma gidiyor," dedi.

Hakan, bir şey anlamamıştı. "Kim seni yargılıyor ki?"

"Sadece," dedi Burcu, Hakan'ın sorusunu yanıtlamadan. "İnsanlardan o kadar bunaldım ki. Buradan defolup gitmek istiyorum."

Hakan, ne diyeceğini bilemedi. "Hepimiz, zaman zaman bu duruma düşeriz. Kızlarla mı atıştın?"

"Gökçe'yle."

"Neden?"

Burcu, Hakan'a içini açmadan önce birkaç saniye düşündü. "Sana neden anlatayım ki?" dedi. "Hemen sevgiline yetiştirirsin. Zaten de söylediğim her şeyi Gökçe'ye anlatır."

Hakan, gülümsemeden edemedi. "Asla öyle bir şey yapmam, biliyorsun."

Evet, Burcu içten içe biliyordu ama Hakan'ın dudaklarını böyle mühürlemesinin sebebi, harika olan karakteri değildi. Sadece umursamıyordu. Burcu, bu açıdan Hakan'ı kıskandığını kendine itiraf etti. Umursamazlık... Muazzam bir rahatlık olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi Burcu. "Otuz iki yaşında biriyle görüşüyordum." Cümlesini bitirdikten sora Hakan'ın tepkisini inceledi. Hakan, Gökçe gibi sert bir çıkışta bulunmamıştı. Hatta mimiğini bile oynatmadı. Burcu, bundan cesaret alarak devam etti: "Daha sonra adamın nişanlısı olduğunu öğrendim ve görüşmeyi kestim fakat o kadar ısrar etti ki bu sabah, beni okula bırakmasını kabul etmek zorunda kaldım." Derin bir nefes aldı. "Gökçe, bizi okulun önünde gördü. Adamla durumumuzu biliyordu. Ona bağırıp çağırdı, tehdit etti. Sonra da beni azarladı. Yerin dibine sokmaktan beter etti." Sinirle dudağının kenarını ısırdı. "Sanki kendisi sütten çıkmış ak kaşıkmış gibi! Sanki kendisi hem Erdem'i hem Alper'i oynatmıyormuş gibi!"

Hakan, bir süre düşündükten ve Burcu'nun lafının bittiğinden emin olduktan sonra, "Oldukça dolmuşsun," dedi. "Sana söyleyeceklerim neyi değiştirir, bilmiyorum ama Gökçe'nin yerinde kim olsa, aynı tepkiyi verirdi." Burcu gözlerini kocaman açarak Hakan'a baktı. "Hemen sinirlenme," dedi Hakan. "Ben sadece olanı söylüyorum. Adam senden çok büyük, iyi niyetli olduğunu sanmıyorum."

"Neden herkes böyle düşünüyor?"

"Çünkü insan, gerçekten anlaşabileceği bir insanı sever," dedi. "Bir insanın kendinden on beş yaş küçük biriyle anlaşması zordur. İkisinin de dünyaları farklıdır çünkü. Çevreleri, yaşanmışlıkları farklıdır. Olgunluk seviyeleri bile çok farklıdır. Elbette istisnalar var ama milyonda bir ihtimali baz alarak hayatını, bir adama adayamazsın." Ardından durdu ve dudaklarını, üzüldüğünü belli eder gibi kıvırdı. "Üzgünüm Burcu ama bir insan, anlaşamadığı birinin yanında neden kalsın ki? Kötü bir niyeti olmalı."

Burcu, Hakan'ın söylediklerini iyice düşündü. İster istemez gözleri doldu. "Ben sadece-" dedi ama sesi çatallaştı. Ardından yutkunup tekrar konuştu: "Ben sadece beni seven, anlayan birini istiyorum."

"Bu sadece aşkta mümkün değil," dedi Hakan. "Baksana, seni korumak isteyen arkadaşların var. Bu, çok önemli bir şey."

"Yankı ve Gökçe, sadece birbirlerini korur."

"Haksızlık ediyorsun."

"Ama öyle," dedi Burcu. "İhtiyacım olduğundan değil. Sadece farkında değilim zannediyorlar ama bence hepimiz biliyoruz. Onlar daha yakın."

Hakan, karşısındaki kızın, Gökçe ve Yankı'nın daha yakın olmasına nasıl içerlediğini fark etti. Umurunda değilmiş gibi yapıyordu ama Burcu, çok incinmişti. "İkisinin aynı kafada olması ve paylaşacak şeylerinin daha çok olması, seni sevmedikleri ya da daha az sevdikleri anlamına gelmez," dedi.

"Peki, ben ne yapacağım?" dedi Burcu. Ardından gözünden bir damla yaş düştü. O kadar dalgındı ki fark etmedi. "Tam seveceğim bir insan bulmuşken..."

Hakan, dudaklarına minik bur gülümseme yerleştirdi. Elini kızın yanağına götürdü ve başparmağıyla düşen gözyaşını sildi. "Sen aşkı bulamazsın," dedi. "Yapabileceğin tek şey beklemek. Kader, senin için bulacaktır."

Burcu, bir şey söylemeden önce Hakan'ın gözlerine baktı. Onunla konuşmak iyi gelmişti. En azından kendisine nutuk atmamış, ahlak dersi vermeye kalkmamıştı. Onu anlamıştı.

"Teşekkürler," dedi Burcu. Ardından yerinden kalktı. Tam çocuğun yanından geçmek üzereydi ki, "Bu konuşma aramızda kalacak, değil mi?" diye sordu.

"Merak etme," dedi Hakan. "Aramızda."

Burcu, tekrar gülümsedi ve oradan uzaklaştı.

Gökçe eve geldikten sonra eşyalarını alıp kütüphaneye gitmedi. Annesi zaten evdeydi, dışarı çıkası da yoktu. Evde kalıp ders çalışmak daha verimli olacaktı.

Üç saat ders çalıştıktan sonra dersten yeterince verim alamadığını fark etti. Aklı, bugün Alper'le yaptıkları konuşmadaydı. Ona haksızlık ettiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Üstelik Burcu'yla da oldukça sinir bozucu bir tartışma yaşamıştı.

Kalemi bırakıp arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı.

İçten içe Alper'i reddettiği için pişmanlık duydu. Açıkçası şu an iki saat, onun için kayıp sayılmazdı. Hem itiraf etmek istemiyordu ama Alper'le vakit geçirmek istiyordu.

Bu böyle olmayacaktı. Zihni bu kadar doluyken konsantre bile olamıyordu.

Telefonu eline alıp, Alper'in numarasını buldu. Birkaç saniye boyunca isme baktıktan sonra mesaj yazma kısmına tıkladı.

Bugün sana sert çıktım. Kafam biraz dağınık.

Mesajı gönderip göndermeme konusunda çok düşündü. En sonunda derin bir nefes alıp Gönder'e bastı.

Alper'in yanıtı çok gecikmedi.

Anladım.

Gökçe, biraz daha neşeli bir yanıt bekliyordu. Alper'in ona tavır yapacağına ihtimal vermediği için şaşırdı.

Film nasıldı? diye sordu.

Gökçe'nin telefonu tekrar titredi.

Henüz izlemedik. Yedi gibi toplanacağız.

Gökçe, bir an durup düşündü ve ne diyeceğini bilemedi. Sadece, *Anladım* yazdı.

Yaklaşık beş dakika, Alper'den mesaj gelmedi. Gökçe telefonu köşeye bırakacaktı ki cihaz titredi.

Gökçe, eğer gelmek istiyorsan gururunu bir kenara bırakıp, bana haksızlık ettiğin için özür dileyeceksin.

Gökçe'nin dudakları açılmıştı. Mesaja bakakaldı. Bir an gurur yapıp telefonu bir köşeye atmak istedi ama o kadar şaşırmıştı ki nefes almayı unutmuş, tepki veremez olmuştu.

Bir süre Alper'in mesajını ve ona ne cevap vereceğini düşündü. Onunla vakit geçirmek istiyordu ve çocuğa haksızlık da etmişti ama gururu, parmaklarını sürekli baltalıyordu.

En sonunda daha fazla gurur yapmamaya ve içinden geldiği gibi davranmaya karar verip telefonu kaptı.

Özür dilerim. Gelebilir miyim?

Alper'in yanıtı hiç gecikmedi. *Yarım saate seni alırım.*

Gökçe, mesajı okur okumaz yerinden kalkıp tuvalete koştu. Dişlerini fırçaladı. Aynada kendini incelerken duş almalı mı diye düşündü. Ardından saçları gayet temiz durduğu için bu düşünceden vazgeçti.

Odasına tekrar döndü. Üzerine kırmızı, dar bir kazak ve siyah, bol bir pantolon geçirdi. Ardından ayna karşısına geçip kendini dikkatle inceledi. Saçlarına ne yapacağını düşündü. Fazla mı klasikti? Omuzlarına değen saçlarının biraz daha uzun olması, ne iyi olurdu. Hiçbir şey yapılmazdı ki bu saça! Her zamankinden biraz daha mı fazla makyaj yapsaydı? Abartı mı dururdu?

Gökçe, kafasındaki bu sorularla boğuşurken kapısı çalındı. Gökçe, "Gel!" diye seslendikten sonra Semih içeri girdi.

İçeri girince kızın hazırlanmış olmasına şaşırdı. Duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Nereye böyle?"

"Hiç," dedi Gökçe. "Yankı ve Burcu'yla buluşacağım. Burcu'nun anlamadığı birkaç soru varmış da onun üzerinde çalışacağız."

Semih, tek kaşını kaldırdı. "Yarın buluşsaydınız ya. Hem hafta sonu. Ders çalışmak için zamandan bol bir şeyiniz yok."

"Zaman mı kaldı?" dedi Gökçe. "Şunun şurasında sınava bir hafta kalmış."

Semih, bir şey demek yerine makyaj malzemelerini çıkarıp aynada kendini inceleyen kardeşine baktı. Sonunda, "Yani sen," dedi. "...ni bir planla derslerini bırakıp Burcu'ya soru anlatacağım diye ...arı çıkıyorsun, o da yetmezmiş gibi saçını başını düzeltip makyaj yapıyorsun. Kime bu süsün? Burcu ve Yankı'ya mı?"

Gökçe, yakalandığını hissetti ama pot kırmamak için omuz silkti. "Her zamanki hâlim."

"İyi," dedi Semih. Dudaklarında hınzır bir gülümseme yer etmişti. "Ben annemi çağırayım, o karar versin her zamanki hâlin olup olmadığına."

"Aman!" dedi Gökçe. "Zaten sabah, bin tane soru sordu. Lütfen, hiç çekemem."

"Nereye?"

"Şey," dedi Gökçe. Biraz utanmıştı. "Bir arkadaşımla buluşacağım."

"Hım," dedi Semih, yüzünde bilmiş bir sırıtmayla. Gökçe, çok güzel bir kızdı ama erkekleri pek umursamazdı. Onu şimdi böyle görmek, Semih'in gülümsemesine neden oldu. "Nasıl bir arkadaş?"

"Sevgili gibi değil," dedi Gökçe.

Semih anlamıştı. "Ama Yankı gibi de değil." Gökçe cevap vermek yerine gülümsedi. Bu, Semih için iyi bir cevap niteliğindeydi.

"O iğrenç saçlarla mı çıkacaksın çocuğun karşısına?"

Gökçe somurtarak kendini inceledi. "Ne yapayım, bilmiyorum ki?"

"Gözlerinin altı mosmor olmuş. Uyuşturucuya mı başladın?"

"Ona uykusuzluk diyoruz, canım," dedi Gökçe. "İnsanlar çalışırken rahatından feragat eder."

"Üstün başın da çirkin duruyor." Gökçe istemeden kıyafetlerine baktı.

"Nesi varmış kıyafetlerimin?"

"Biraz şişmanladığın için eski kıyafetlerin kötü duruyor."

"Abartma," dedi Gökçe. "Hem sen, kendi göbeğine bak."

Semih'in bakışları derinleşti, gözleri dolar gibi oldu. Gökçe, Semih'teki bu değişimi görünce ister istemez şaşırdı ve "Şaka yapıyorum," demek zorunda hissetti. "Sabahtan beri bana demediğin kalmadı. Alınma sen de hemen."

Semih bir şey demeyince Gökçe, çocuğun yanına gidip elini tuttu. "Karşılıklı laf söyledik birbirimize. Anlaşabildiğim sayılı insanlardansın." Ardından çocuğun elini çekiştirip aynanın karşısına geldi. "Ne yapacağım bu saça? Vakit de kısıtlı."

Semih, bir şey demedi ama Gökçe'nin toka kutusundan birkaç tel toka çıkardı. Kızın saçlarını tararken neşesi yerine gelmişti. Kız kardeşini randevusu için hazırlarken, "Gökçe," dedi. "Konya Ovası mı yoksa ben mi, diye sorsalar cevabım benden yana olurdu."

Gökçe, gülmemek için dudaklarını ısırdı. Semih saçlarını yaparken onunla zıt düşmemeye çalıştı.

Semih, genç kızın kısa saçlarını taradıktan sonra ikiye ayırdı ve kızın sağ şakağının hizasından saçları alıp arkaya doğru balıksırtı örgüsü yaptı. En sonunda lastikli bir tokayla bağladı, yaptığı minik örgüyü tel tokayla ensesinin biraz yukarısına tutturdu. Tel tokanın üstüne birkaç tutam saç attı.

Ardından Gökçe'yi çevirip yarattığı şahesere baktı. "Böyle daha güzel," dedi ve gülümsedi.

Gökçe, Semih'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir tanesin sen!"

"Gerisi sende," dedi Semih. Ardından oradan ayrıldı.

Gökçe, çok hafif bir makyaj yaptı. El becerisi olan bir kız değildi ve ne yazık ki zamanı bu kadar kısıtlıyken riske girmek istemedi.

Alper vakit geldiğinde ona geçen buluştukları yerde olduğunu haber veren bir mesaj attı. Gökçe, çantasını alıp gülümseyerek dışarı çıktı. Mutfağa gidip, "Ben çıkıyorum, anne," dedi. Semih de o sırada dolaptan su alıyordu.

"Nereye?" dedi Zeynep. Şüpheci bir şekilde kıza bakıyordu.

Semih'e ilk etapta yaptığı yalan açıklamayı, annesine de yaptı.

"O saç ne?" dedi Zeynep. "Bi' özen göstermişsin, belli."

"Ben yaptım," diye lafa girdi Semih. "Canım sıkılmıştı, biraz saçını öreyim dedim. Yoksa her zamanki hâliydi."

Gökçe, teşekkür eder gibi Semih'e baktı.

"Merak etme," dedi Semih. "Kızın, ne yazık ki gelin olamadı ve uzun bir süre daha başımıza kaldı."

Zeynep sinirli sinirli, "Ya sabır," diye söylendi. Gökçe, bu tepkiyi onay olarak aldı ve evden çıktı.

Gökçe, uzaktan Alper'i görünce bu günkü tavrıyla ilgili ne söyleyeceğini ya da bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. Yanına gidene kadar düşünceler, zihninde savaş verdi.

"Merhaba," dedi Alper'in yanına geldiğinde.

"Merhaba." Alper pek sıcak değildi ama mesajdaki gibi soğuk değildi. "Gidelim mi?" Ardından önünde beklediği arabanın kapısını açtı. Gökçe, nazikçe gülümseyip ön koltuğa oturdu.

Alper, arabayı çalıştırdıktan sonra, "Niye dışarıda bekledin?" dedi. Gökçe. "Hava serin."

"Biraz," dedi Alper ve gaza bastı. "Ama burası da çok boğucu."

Bir süre konuşmadan ilerlediler. Gökçe, aradaki sessizlikten rahatsız olsa da ne diyeceğini bilemiyordu. Alper, "Bugün, bana neden öyle davrandın?" diye sormasa bu rahatsız edici sessizlik, yol boyunca devam ederdi.

Gökçe, bakışlarını yoldan ayırıp Alper'e çevirdi. "Bu konuyu kapattığımızı zannetmiştim."

"Sadece nedenini öğrenmek istiyorum."

Gökçe, derin bir nefes aldı. "Aslında insanların ne söylediği ne düşündüğü pek umurumda değildir," dedi. "Bunu sana direkt söylemem ne kadar doğru, bilmiyorum ama Erdem ve seni kukla gibi oynattığımı düşünenler varmış. Sinirimi senden çıkardım işte."

Alper, kaşlarını kaldırmak dışında tepki vermedi. Bu sessizlik, Gökçe'yi rahatsız etmişti. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne söyleyebilirim?"

Gökçe, cevap vermeyip önüne döndü ve yol boyunca konuşmadılar.

Araba tek katlı müstakil bir evin önünde durunca ikisi de indi. Geniş sayılacak bahçenin çimenleri yemyeşildi. Alper, bahçe kapısını açtıktan sonra Gökçe'nin geçmesi için kapıyı tuttu.

Gökçe, içeri girip, taş yoldan ilerleyerek eve doğru yürüdü.

Alper kapıyı çaldıktan sonra kızıl saçlı bir çocuk, yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Hoş geldiniz," dedi içeri geçmeleri için kapıyı iyice aralayıp kenara çekilirken.

Alper'le kafa tokuşturduktan sonra Gökçe'yle tokalaştılar. Gökçe, bu çocuğun adının Berke olduğunu öğrendi. Gayet sevimli ve güler yüzlü bir çocuktu.

Berke, onları salon yerine başka bir odada ağırladı. Gökçe, bu odaya girdiğinde cennete düşmüş gibiydi çünkü bu geniş odada, sadece kitaplar vardı. Kapının tam karşısında, pencerenin tam önünde üç kişilik bir koltuk, sağ ve sol köşelerde duvara monte edilmiş ve ağzına kadar kitapla doldurulmuş kitaplıklar vardı.

Kendi evini aldığında bir odasını kitaplara ayırmak için kendine söz verdi.

Koltuğun tam yanında, eski bir projeksiyon duruyordu. Gerçekten eskiydi. 1970'lerden kalma olabilirdi. Bu makine, Gökçe'yi gülümsetti çünkü nostaljik atmosferi çok severdi.

Berke, "Misafirlerimiz geldi!" diye seslendi içeriye doğru. O sırada bir kız, seke seke odaya girdi ve Gökçe'yi oldukça şaşırtan bir şey yaptı: Alper'in boynuna sarıldı.

Kız, beline kadar uzanan kahverengi saçlara ve ela gözlere sahipti. Alper de yüzünde bir gülümsemeyle kızın beline sarılınca Gökçe, düşüp bayılacağını hissetti.

"Nerelerdesin?" dedi kız sonunda Alper'i bıraktığında. "Bizimle takılmaz oldun."

Kız, gülümsemesini bozmadan bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Gökçe aynı şekilde gülümseyerek. Ardından adının Ecem olduğunu öğrendiği kızın, tokalaşmak için uzattığı elini sıktı.

İçeriden daha önce tanıdığı Ufuk ve Okan de geldi. "N'aber?" diye sordu Okan.

"İyiyim," dedi Gökçe. "Sen nasılsın?"

Okan omuz silkti. Birkaç saniye ayakta kalıp sohbet ettiler. Gökçe, bu sohbet esnasında gerginliğini gizlemeye çalıştı ama başarılı oldu mu, orası koca bir muammaydı.

"Artık filmi izleyelim mi?" dedi Berke. "Bizim için *Casablanca*'yı seçtim."

"Bir saniye," dedi Ufuk. "Koltukta kim oturacak? Minderde oturmak istemiyorum."

"Ev sahibi olarak ben ve misafir olarak Gökçe tabii ki."

"Burası artık hepimizin evi," dedi Ecem. Bu cümleden, ne kadar samimi oldukları anlaşılıyordu.

"Tüm gün sizin için uğraştım," dedi Berke. "Ben anlamam."

Alper, üst üste dizilmiş minderleri koltuğun önüne atarken, "Tüm gün uğraştım dediği, bakkala gitmektir kesin," dedi.

Berke şaşırmış gibiydi. "Daha ne yapabilirim ki?"

Daha fazla konuşmadılar. Gökçe koltuğa, sağ tarafa oturup bağdaş kurdu. Berke, mutfaktan abur cuburları ve içecekleri getirdi. Ardından projeksiyonu ayarlamaya başladı. O sırada Ecem de projeksiyon perdesiyle uğraşıyordu.

"Tamamdır!" dedi Berke. Ecem de perdeyle uğraşmayı bitirmişti. Yerde, Gökçe'ye göre en solda oturan Alper'in yanına kuruldu.

Gökçe, geldiği için şimdiden pişman olmuştu.

Aniden buraya zorla geldiğini hissetti. Sanki Alper, Gökçe'nin isteğini anlamış da ayıp olmasın diye özür dilemesi şartını koymuştu.

Berke, minderde oturan dört kişinin arasından geçip Gökçe'nin yanına, koltuğa oturdu. Ardından film başladı.

Gökçe, her ne kadar filme odaklanmaya çalıştıysa da göz ucuyla Ecem'i ve Alper'i izlemekten kendini alamadı.

Filmin ortasında Ecem'in, Alper'in omzuna başını yaslamasıyla Gökçe, gözlerini tamamen filme kilitledi. İçinde, derin bir öfke vardı. Ne yapacağını bilemedi. Kalkıp gitmek istiyordu. İçindeki hayal kırıklığı, sanki somut bir şeydi ve boğazını sıkıp nefes almasını engelliyordu.

Gökçe, evden uzaklaşmak ve biraz mutlu olmak için Alper'e mesaj atmıştı ama elinde kalan tek şey, başka bir üzüntüydü.

Gökçe, o kadar sinirli ve öfkeliydi ki Alper'in filmden çok kendisini izlediğini fark bile etmedi.

Filmin bitmesine az bir süre kalmıştı ama Gökçe, boğuluyor gibi hissettiğinden ayaklandı.

"Ne oldu?" dedi Okan.

"Benim gitmem gerekiyor."

Berke, hızla projeksiyonun yanına gidip filmi durdurdu ve "Neden?" diye sordu. "Filmin bitmesine çok az kalmıştı."

Gökçe, cebinden telefonunu çıkardı. "Kardeşim mesaj attı şimdi," dedi. Kardeşim diye kastettiği Semih'ti ki o da aslında kuzeniydi ama aile ilişkilerini dökme gereği duymamıştı. "Annem biraz rahatsızlanmış sanırım."

"Nesi varmış?" dedi Berke. Meraklanmış gibi görünüyordu.

"Bir şeyi yok," dedi Gökçe. "Yani başı dönüyormuş ve midesi bulanıyormuş ama önemli değildir diye tahmin ediyorum."

"Belki sana kardeş geliyordur," diyerek güldü Ecem. Gökçe'nin annesinin rahatsızlandığı falan yoktu ama yine de söz konusu sağlıkken, böyle şaka yapılması onu öfkelendirdi. Bu kadar sinirlenmesinin nedeni Alper'e olan yakınlığı da olabilirdi, emin olamıyordu.

"Baya komikmişsin," dedi dalga geçer gibi. "Çok düşündün mü bu espri için?"

Gökçe'nin sert çıkışı Ecem'i şaşırttı. Bir şey söylemek üzereydi ki Alper, "Seni bırakayım," dedi ve doğrulur gibi oldu.

"Lüzumu yok," dedi Gökçe, bir eliyle çocuğa durmasını söylerken. "Siz keyfinizi bölmeyin." Ardından odadaki herkese sahte bir gülümseme sundu ve "İyi akşamlar," dedi. Odadan çıkıp kapıyı da arkasından kapattı.

Hızla ayakkabılarını ve montunu giydi ve evden ayrıldı.

Taş yoldan bahçe kapısına doğru ilerlerken arkasındaki kapının açıldığını duydu ve refleks olarak durup baktı.

Alper, montunun fermuarını bile çekmemiş, kapının önünde aceleyle ayakkabılarını giyiyordu. Gökçe, gözlerini kısıp çocuğu izledi.

Alper, hızlı hızlı Gökçe'ye doğru ilerledi. Yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı. Bu, Gökçe'yi hem şaşırttı hem oldukça öfkelendi.

"Beni kıskanmış gibi bir hâlin var," dedi Gökçe'nin yanına gelince. Gökçe, bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Saçmalama," deyip yoluna devam etti.

"Ben de böyle hissetmiştim."

Gökçe, tekrardan durdu. Alper'in kırgın sesi tokat yemiş gibi bir etki bıraktı genç kızda. Yavaşça arkasını döndü. Çocukla göz göze gelince ne demek istediğini anladı. Gökçe'nin şu an hissettiği şeyi Alper, sürekli hissediyordu.

"Bana misilleme mi yaptın?"

Alper, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ben sadece seninle vakit geçirmek istemiştim."

Ardından bir şey söylemek yerine Gökçe'ye doğru ilerledi. Yanından geçip bahçe kapısını açtı. Bu sefer Gökçe'nin geçmesi için beklemedi. Doğruca arabaya geçip motoru çalıştırdı ve beklemeye başladı.

Gökçe, birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı. Arabaya doğru ilerledi. Ön koltuğa oturup kapıyı kapattı.

Yol boyunca neredeyse sessiz kaldılar. İkisi de konuşmak istiyor, lafı nasıl açacağını bilemiyordu sanki.

Alper, her zamanki gibi arabayı, Gökçe'nin evinin önünde değil de birkaç sokak ilerisinde durdurdu. İkisi de sessiz kalmayı sürdürdüler. Gökçe, Alper'in bir şey söylemesini beklerken Alper de sanki Gökçe'den bir şeyler bekliyor gibiydi. Genç kız sonunda dayanamayıp, "Güzel bir akşamdı," dedi. "İyi geceler."

Arabadan inmeden önce, "Gökçe," dedi Alper. Gökçe, beklentiyle çocuğa baktı. "Saçların," dedi. "Çok güzel olmuş."

Gökçe, kalbinin eridiğini hissetti ve o yabancı ama bir o kadar da alıştığı sıcaklık yüreğini ısıttı.

"Teşekkür ederim," dedi dudaklarının kıvrılmasına engel olamayarak. Ardından arabadan inip evine gitti.

Gökçe, saat gece ikiyi bulduğunda ders çalışmayı ancak bırakmıştı. Kalemi bıraktıktan sonra kapanan gözlerini ovuşturdu ve doğrulup omuz sıktı. Her yeri ağrıyordu sanki.

Ayaklanıp mutfağa gitti. Ne kadardır su içmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama boğazı, çöl gibi kurumuştu.

Işığı açtıktan sonra çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Karanlıkta oturup sigara içen Murat, korku filminden fırlamış gibi görünüyordu.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?" dedi Gökçe ters ters. Gerildiğini saklamaya çalışıyordu ama ne kadar başarılı olduğu tartışılırdı.

"Sana ne?"

Gökçe bir cevap vermedi. Dolaptan sürahiyi aldı. Tam bardak almak için dolaplara yönelmişti ki, "Erkek arkadaşınla mı buluştun?" dedi Murat.

Gökçe, tıpkı Murat gibi sert bir ses tonuyla, "Sana ne?" dedi. Ardından bardağını alıp odasına gitmek üzere kapıya döndü.

"O kadar hızlı değil," dedi Murat. "Otur, biraz sohbet edelim."

"Senin sohbetini istediğimi kim söyledi?"

Murat ayaklandı. Gözlerindeki bakış, Gökçe'nin ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Ben, kötü kişi olmaktan çok sıkıldım."

"O zaman rahat bırak beni," diye yanıtladı Gökçe.

Tam arkasını dönüp gidecekti ki kolunda bir baskı hissetti. Murat kızı sıkıca kolundan tutmuş, bırakmıyordu.

"Sakin sakin konuşalım," dedi Murat. Gökçe onun pis nefesini suratında hissetti.

O an, sadece içinden geçeni yaptı.

Bağır.

Avazın çıktığı kadar.

Elinde tuttuğu sürahiyi Murat'ın kafasına indirdikten sonra var gücüyle bağırdı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki boğazının yırtıldığından şüphelendi. Artık dayanamıyordu. Murat'ın bakışlarına katlanmak, onun gibi bir pisliğe sevdikleri için boyun eğmek, her geçen saniye daha da ağır geliyordu.

Sadece Murat'a değil, tüm dünyaya olan nefretini çığlıklarıyla kustu.

Koridorda önce Semih göründü. Yüzünde anlamaz ve şaşkın bir ifade vardı. Bir Gökçe'ye bir babasına baktı. Bir tarafta ağlayan Gökçe'yi, diğer tarafta şakağından süzülen kanı durdurmaya çalışan babasını görmek tüm uykusunu açmıştı.

"Ne oluyor?" diye içeri girdi Zeynep. Ardından Semih'in aklına düşen sorular onun da zihnine hücum etti ama olayın şokundan bir şey diyemedi.

Gökçe, kimseye bir şey söylemeden odasına gitti ve kapıyı kilitledi. Dolaptan iki tane sırt çantası çıkardı. Çantaların birine kıyafet ve iç çamaşırı, diğerineyse önemli kitaplarını doldurdu.

Gökçe, pijamalarını çıkarıp daha o gün giydiği kazağını ve pantolonunu giyerken kapıda annesinin sesi duyuldu. Kadın bir yandan kapıya vuruyor, bir yandan da, "Gökçe!" diye sesleniyordu. "Kızım, neler oluyor?"

Gökçe, iki çantayı da omzuna atıp kapıyı açtı. Semih, Murat'ı bırakmış olmalıydı çünkü o da kapının önüne gelmişti. Gökçe, annesinin ve kardeşinin yanından geçtiği gibi koşarak kapıya ilerledi. Önce ayakkabılarını giydi, ardından montunu üzerine geçirdi. O sırada bir şeyler söyleniyordu ama Gökçe, hiçbir şey duyamayacak kadar kendisini kaybetmişti.

En sonunda annesi kızın kolunu tuttu. "Gökçe, ne oldu? Neden Murat'a saldırdın?" diye sordu.

"Yeter!" diye bağırdı Gökçe kolunu kurtarırken. Bu yakarışı Semih de Zeynep de beklemiyordu, geri çekildiler.

Gökçe, gözyaşları eşliğinde annesine bakarken, "Anne," dedi. Sesi çatallaşmıştı, fısıltı gibi çıkıyordu. "Onun bakışı, bakış değil."

Zeynep'in gözleri kısıldı. Kaşları çatıldı. "Ne-"

"Onun dokunuşu, dokunuş değil."

Zeynep'in dolu dolu olmuş gözlerinden bir damla yaş düştü. O an anladı.

Gökçe, daha fazla bir şey söylemeden evden ayrıldı.

Koşarak evinin civarında her zaman gittiği parka gitti. Banklardan birine oturdu. Birkaç saniye derin derin nefes aldı.

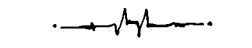
Şimdi ne yapacaktı?

Çantasındaki cüzdanı çıkardı ve kâğıt paraları saydı. Aşağı yukarı yirmi lira vardı. Ne yapacaktı bu kadar az parayla? Otele parası yetmeyeceği belliydi. Öyleyse nereye gidecekti? Erdem'e, Hakan'a, Burcu'ya veya Yankı'ya mı? Anneleri hemen Zeynep'i ararlardı.

Gökçe, eline düşen bir damla suya şaşkın şaşkın baktı. Bakışlarını yukarı, gökyüzüne çevirdi. Gökyüzü, sanki onun için gözyaşı döküyordu.

Birbirini takip eden yağmur damlaları git gide hızlandı ve Gökçe'nin saçlarını ıslattı. Genç kız, kendisini iyice çökmüş hissetti. Hava soğuktu, yağmur yağıyordu, kalacak yeri yoktu ve beş parasızdı.

Aklına gidecek tek bir yer geldi.

Alper, o gece Gökçe'yle aralarında geçen konuşmaları düşünmekten uyuyamamıştı. Bu kızı tanıyalı ne kadar olmuştu ki? Nasıl hayatında bu kadar büyük bir etkisi olabilirdi?

Yatakta tüm gece bir sağa döndü, bir sola. En sonunda yağmur yağdığını duyunca gözlerini yavaşça açtı. Direnmenin faydası yoktu, uyuyamayacaktı. Bu yüzden doğrulup kendisine sıcak çikolata yaptı. Böyle havalarda kitap okumaya ve yağmuru izlemeye bayılırdı.

Tam kitabını almış, salona kurulmuştu ki kapısı çaldı. "Hay ben senin!" diye söylenerek yerinden kalktı. Kimdi bu saatte ona gelen? Her kimse, Alper'den güzel bir azar işiteceği kesindi.

Alper kapıyı açınca keyfinin kaçmasından duyduğu huzursuzluğu unuttu. Bu hissin yerini korku aldı. "Gökçe," diye mırıldandı.

Karşısındaki kızın saçları sırılsıklam olmuştu. Gözleri, ağladığını gösterir gibi kıpkırmızıydı. Sırtında ve kolları arasında sanki kaçacakmış gibi sımsıkı sarıldığı iki sırt çantası vardı.

"Gelebilir miyim?" dedi Gökçe. "Aklıma başka bir yer gelmedi."

Alper'in tepki vermesi sadece birkaç saniye sürdü. Öne atılıp kızın sırılsıklam oluşunu umursamadan onu kolları arasına aldı. Bir saniye, Gökçe'yi teşvik etmişti sanki. Hıçkırıklar, kızı esiri yaparken Alper'e sadece kiza sarılmış saçlarını okşuyor, artık güvende olduğunu kulağına fısıldıyordu.

Bölüm On Üç

29 Ağustos 2016 / Pazartesi

Yankı, köpeğiyle birlikte kanepede uzanırken birkaç gün önce yaşadığı korkunç şeyleri düşündü. Aslında düşünmek, yanlış bir tabir olabilirdi çünkü genç kadının, yaşananları bir an için bile aklından çıkardığı söylenemezdi.

"Beni sen kurtarmışsın," dedi Mavi'ye bakıp. Köpek, başını yana yatırıp sanki onu anlıyormuş gibi ışık saçan gözleriyle baktı.

Yankı, derin bir nefes alıp yaşananları düşündü. Birinin, bilinçli olarak ona böyle bir şey yapmasını mantığı almıyordu. Kim, neden bu kadar nefret ediyordu ondan?

Yankı'ya notu getiren çocuk ise diğer bir sırdı. Genç kadın, daha önce hiç görmediği bir çocuktan, ölümle tehdit edildiğini öğrenmişti.

Kendine geldikten sonra doktoru dinlediğinde, aslında bunun bir uyarı olmadığını anlamıştı. O kişi her kimse, Yankı'yı bilinçli olarak öldürmek istemiş ama başarılı olamamıştı.

Yankı'yı öldürmek için, etken maddesi karbamazepin olan bir ilaç kullanılmıştı. Yankı, kanından çıkan maddelerin neredeyse hepsini ezberlemişti.

Yankı'nın sağ kalmasının belki de tek sebebi, keki yedikten bir süre sonra kusmasıydı. Kusmasına neyin sebep olduğu konusunda net bir tahmin yapılamasa da doktor, Erdem'in düşündüğü gibi kekteki bir malzemenin bozuk olabileceğini ileri sürmüştü. Onu bu hâle getiren ilacın ne olduğu hakkında net bir fikir sunmaları imkânsızdı. Piyasada, aynı maddeden oluşan tonlarca ilaç vardı.

Hem kekin hem de parmak izinin incelenmesi için kabını, polislere teslim ettiler. Polisler, sonucun birkaç gün içinde çıkacağını söyledi.

Tüm bunlar olurken Yankı, ablası Selin'in, Erdem'in ve Hakan'ın ısrarlarına karşı çıkarak evinde kalmak istemişti. Evet, bu isteği onun için bile aptallık derecesinde cesurcaydı ama o kişi her kimse, ona boyun eğmek istemiyordu.

Bir tek Burcu... Tüm bu olaylar olurken Burcu, hiçbir şekilde kızın yanında olmamış, sadece geçmiş olsun demek için bir telefon açmıştı, o kadar. Yankı, ona çok kırgındı.

Evde kalma isteği üzerine, çevresindekiler onu yalnız bırakmadı. Hakan ve Selin, sırasıyla Yankı'da kalıyorlardı. Gündüzleri ise Erdem, genç kadının başından ayrılmıyordu.

Saat on buçuğu bulmuşken kapı çalınca Yankı, düşüncelerinden sıyrıldı ve zoraki de olsa ayaklandı. Kapıyı açtığında Erdem, sıcak bir gülümsemeyle Yankı'ya bakıyordu.

"Günaydın."

"Günaydın," dedi Yankı, dudakları yukarı kıvrılırken. Bir yandan da Erdem'in içeri girmesi için kenara çekildi.

Erdem, elindeki ekmek poşetiyle birlikte içeri girip ayakkabılarını çıkarırken, "Umarım bir şey yememişsindir," dedi.

Aslında bunu söylemesi tuhaftı çünkü hastaneden çıktıklarından beri Erdem, yanında olmadan Yankı'nın bir şeyler yemesini istemiyordu. Yankı'nın midesini yormayacak şeyler hazırlayacağını söylüyor, genç kadının tek başına kalırsa fazla yağlı şeyler tüketeceğinden adı gibi emin olduğunu dile getiriyordu.

"Yemedim," dedi Yankı. "Her sabah bana bu soruyu sormak zorunda mısın?"

Erdem, gülümsemek dışında bir tepki vermeden mutfağa yöneldi. Yankı da onu takip etti. Dolaptan malzemeleri çıkardıktan sonra birlikte kahvaltı hazırlamaya başladılar. Bu sırada Mavi de yanlarına gelmiş havlıyor, sanki bir şeyler anlatmak istiyordu.

"Dile gelse kim bilir neler diyecek," dedi Erdem.

"Şimdi bile birçok şey anlatıyor, baksana."

Sıcak havanın tadını çıkarmak için sofrayı balkona kurdular. Mavi'nin kahvaltısını vermeyi de ihmal etmeyen ikili masaya oturup kahvaltı etmeye başladılar.

Bir süre aralarındaki sessizliği koruduktan sonra Erdem, "Bu yaptığın cesurca değil," dedi. "Aptallık."

Yankı, Erdem'in neyden bahsettiğinden emindi zira her sabah, bu konuşmayı yapıyorlardı. "Evimi seviyorum," dedi Yankı. "Ne olursa olsun, kimseden korkarak yaşamayacağım."

"Ondan bahsetmiyorum," dedi Erdem. "Yumurtanın haşlanması için aşağı yukarı beş dakika lazım ama sen, dördüncü dakikada ocağın söndürdün." Yankı, şaşkınlıkla aralanan gözlerini Erdem'e dikerken genç adam, elindeki yumurtayı soymaya başladı.

Yankı, derin bir nefes aldı. "Gerçekten inanılmaz bir insansın."

Erdem, buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yine de," dedi. "*O meselede* de aptallık ediyorsun." Yankı'nın sadece omuz silkmesi, Erdem'i neredeyse çileden çıkaracaktı. "Lütfen," dedi. "Biraz kendi hayatını önemser misin? Karşında bir ruh hastası var. Elinde silahla kapına dayanmayacağı ne malum?"

Yankı, aslında Erdem'in söylediği her şeyin farkındaydı ve önlemini almayacak kadar aptal da değildi.

"Bu konuyu kapatalım," diyerek mevzuyu kestirip attı.

Erdem, yine yenildiğini anlayıp omuzlarını düşürdü. "Peki," dedi.

Birkaç saniyenin ardından Yankı, "Burcu'yla görüşüyor musun?" diye sordu. Erdem, başını olumsuz anlamda iki yana sallayınca genç kadın, "Beni, bir kere bile ziyaret etmedi," diye konuşmayı sürdürdü. "Sadece aradı ve konuşma, bir dakikadan kısa sürdü. Elbette bebek gibi ilgi beklemiyordum ama en azından bir iki kere ziyaretime gelmesi yeterliydi."

Erdem'in gözleri uzaklara daldı. Yankı, bunun yaşanan şeyleri düşünmenin verdiği bir işaret olduğunu zannetti ama Erdem'in zihninden geçenler bambaşkaydı.

Hakan, kendi evinde verdiği davette Yankı'yla evleneceğini söylemişti. O sıra Burcu'nun verdiği tepki, genç adamın gözünden kaçmamıştı. Aklına böyle bir şeyin ihtimalini bile getirmek istemiyordu ama Burcu'nun dolan gözleri, zihninde çok net bir şekilde canlanıyordu. Nefes alış verişi bile değişmişti kızın. Üstelik bu durum, Yankı zehirlenmeden sadece bir gün önce yaşanmıştı.

"Belki işi vardır," dedi tabağına dönerken.

Yankı, dudaklarını büzdü ve o da Erdem gibi tabağına döndü. "Belki de."

"Sen bunları düşünme," dedi Erdem. "İyi olmaya bak."

Yankı'nın dudaklarında minik bir gülümseme peyda oldu. Keyfi yerine gelmişti. "Ablam, sen ya da Hakan, ne kadar kabul etmek istemeseniz de ben zaten iyiyim."

Hakan'ın adını duyunca Erdem, birkaç saniye düşündü. "Onunla evlenecek misin?"

Bu sorunun cevabını Yankı da bilmiyordu. "Hakan'la uzun süredir bir ilişkimiz var," dedi. "Aslında bana iyi de davranıyor. Bana karşı hep saygılıydı."

Genç kadının kafasının karışık olduğunu gören Erdem, sorunu anlamak için, "Ama?" diye sordu.

"Ama..." dedi Yankı. "Onunla evlenmek istediğimden emin değilim. Nasıl anlatılır, bilmiyorum. İçimde tarifsiz, engel olamadığım bir huzursuzluk var. Sanki Hakan'la evlenmek, alabileceğim en yanlış karar olacakmış gibi geliyor."

Erdem'in gözlerindeki bakış derinleşti. "O zaman onunla evlenme."

O bakış, o kadar keskin ve deliciydi ki Yankı, bir şey söylemeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı.

"Bunları sonra konuşuruz," dedi.

Erdem, daha fazla ısrar etmenin yanlış olacağını düşünerek başını salladı. Ardından aklı, Hakan ve Burcu'ya kaydı. O an tek bir şey düşünüyordu:

Olabilir mi?

Burcu, salonda sızmış yatarken kapısının sertçe çalınmasıyla yerinden sıçradı. Dün gece, sabah ışıkları belirene kadar içmişti. Ne zaman uyuyakaldığını bilmiyordu ama siyah, saten geceliğiyle halıda öylece uzanırken, başının deli gibi ağrıdığını hissediyordu.

Yüzünü buruşturup ayağa kalktı. Salonun ne kadar dağıldığını o an fark etti. Günlerdir işe gitmiyordu, patronunun telefonlarına cevap vermiyordu. Adam da iki gün önce aramayı bırakmıştı zaten.

Yalpalayarak kapıya kadar gitti. Kapıyı açtığında ilk önce halüsinasyon gördüğünü zannetti. Hakan, tam karşısında durmuş, ona öfkeyle bakıyordu.

Burcu zihninden, *Öfke mi? Neden?* diye geçirdi.

Hakan, bir şey söylemeden genç kadının yanından geçip içeriye girdi. Dağılmış salona şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını, peşinden gelen kadına çevirdi. Burcu'nun gözleri şişmiş ve uykusuzluğunu belirten morluklarla çevrelenmişti.

"Neler oluyor?" dedi genç kadın.

"Günlerdir Yankı'ya bakıyorum diye yanına gelemeyeceğimi, bu belayı atlatacağını mı sandın?"

Burcu, gözlerini devirdi. "Buraya, ne kadar iyi bir koca adayı olduğunu söylemeye mi geldin?"

"Neden yaptın?" dedi Hakan.

Hakan, Burcu'nun bakışlarından, genç kadının kafasının karıştığını anladı. "Neyi, neden yaptım?"

"Bu kadar mı gözün kör oldu?" dedi. "Bu kadar mı hastasın?"

Burcu'nun gözleri daha da kısıldı. "Ne saçmalıyorsun sen?" dedi. Gerçekten de hiçbir şey anlamıyor gibiydi.

"Yankı'ya olanları biliyorsun," dedi Hakan.

Burcu, derin bir nefes aldı. "Selin, Yankı'nın zehirlendiğini söyledi," dedi. Kendini neden açıkladığını bile bilmiyormuş gibi bakıyordu Hakan'a. Genç adam, bu bakışlara inanmayacağı konusunda kendisine bir söz verirken Burcu, konuşmaya devam etti: "Ben de Yankı'yı arayıp geçmiş olsun dedim."

"Yankı'nın neyden zehirlendiğini biliyor musun?"

Burcu'nun sabrı taşmaya başlamıştı. "Ne bileyim ben?" diye bağırdı. "Nişanlının bekçisi miyim? Ne yaparsanız yapın, umurumda değil."

Hakan, salondaki dağılmış içki şişelerini gösterdi. "Pek umurunda değilmiş gibi durmuyor ama."

Burcu, zayıf noktasından yakalanmış gibi birkaç kez gözlerini kırptı. Sanki Hakan'ın dediklerini sindirmek için süreye ihtiyacı vardı.

Hakan, Burcu'ya doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi azalttı. "Biri, Yankı'yı bilerek zehirledi," dedi.

Burcu'nun kaşları çatıldı. "Ne?"

"Duydun işte," dedi Hakan. Ardından derin bir nefes aldı. "Ne tesadüf ki bu, onunla evleneceğimi söylememden hemen sonra oluyor."

Burcu, gözlerini kıstı. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Sen, her şeyi yapabilecek bir kadınsın."

Burcu'nun nefes alış verişleri hızlandı. "Aptal mısın sen?" diye kükredi. "Birini öldürebilecek bir insan mıyım ben?"

Hakan, omuz silkti.

"Bak," dedi Burcu sinirlerine hâkim olmaya çalışarak. "Kavgamızdan sonra onun ölmesini istedim. Hatta birkaç dakikalığına, istediğim tek şey buydu ama bu, senin bana söylediklerinin bir sonucuydu sadece. Öfkeyle kapıldığım bir düşünceydi. Başka hiçbir şey yok, anladın mı?"

Hakan, genç kadının söylediklerine zerre inanmamış gibi bakıyordu. "Bu yüzden sen değil de o," dedi.

Burcu'nun gözleri dolmaya başladı. "Ne?"

Hakan, birkaç adım yaklaşıp aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı ve genç kadını kollarından tutup sarsmaya başladı. "Sen, yıllarca yüzüne baktığın arkadaşını öldürebilecek kadar gözü dönmüş bir manyaksın! Senin gibi bir caniyi kim, niye sevsin?"

Burcu, kollarını kurtarmaya çalıştı ama başarısız oldu. Artık nefesinin kesildiğini hissediyordu. Ağlamaya başladı. "Yeter!" diye bağırdı. "Ben, Yankı'ya elimi bile sürmedim!"

"Yıllarca, onun gözlerinin içine baka baka benimle birlikte olun," dedi Hakan. "Ondan deli gibi nefret ediyordun. Bunu yapmaman için hiçbir sebep yok."

"Seni, hiçbir şey için zorlamadım. Her seferinde sen geldin. Bir yanlış varsa bu, ikimize de ait. Yükü, sadece benim omuzlarıma yıkamazsın!"

"Seni hiç sevmedim," dedi Hakan. Sözlerini fısıltı denecek kadar kısık bir sesle dile getiriyordu ama Burcu'nun kulakları çınlıyordu. "Sen, benim için sadece eğlenceydin."

Burcu tekrar, "Yeter!" diye bağırdı ve kendisini saran kollardan kurtulmaya çalıştı ama Hakan, kızın kollarını biraz daha sıkmıştı. Burcu'nun başı dönüyordu. Neredeyse düşüp bayılacaktı. "Ben bir şey yapmadım, diyorum! Bırak beni!"

"Seni kimse sevmeyecek," dedi Hakan.

"Bırak, dedim!"

"Bana kızma," dedi Hakan. "Seni, öz baban bile sevmiyorken ben nasıl sevebilirim ki?"

Burcu, tokat yemiş gibi baktı Hakan'a.

Hareket etmeyi bıraktı ve başka bir tepki veremedi.

Sadece baktı.

Hakan, Burcu durunca kollarını gevşetti ve bir süre daha sessiz kaldılar. Artık yaşlar, genç kadının gözlerinden akmayı bırakmıştı. Hakan, bazı çizgileri aştığının farkına o zaman vardı.

"Beni sevmediğini içten içe hep biliyordum," dedi. "Ne kadar inkâr etsem de hissediyordum. Az önce söylediğin sevgi açlığımı, yanlış insanlarla gidermeye çalışan bir zavallıyım, evet." Ardından dudaklarında, buruk bir gülümseme oluştu. "Ama sen, benden daha zavallısın çünkü yalnızlığımı, beni elde etmek için kullandığın gibi şimdi de beni yaralamak için kullanıyorsun. Elinden başka bir şey gelmiyor, canımı sadece bu şekilde acıtabileceğini bildiğin için bana böyle saldırıyorsun. Ben, arkadaşımı gözünün içine baka baka aldattıysam, sen de aşkı aldattın. Şimdi defol evimden, yoksa polis çağırırım."

Burcu arkasını döndü ve bir şey söylemeden odasına ilerledi. Odasına girdi ve sırtını, kapattığı kapıya yasladı. O sırada dış kapının kapandığını duydu. Dizlerindeki gücün tükendiğini hissedince hıçkırıklar eşliğinde yere çöktü.

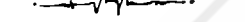
Hakan'ın söyledikleri, zihninde yankılandı ve genç kadın, bu sesi susturmak için elini kulaklarına götürdü ama çabası nafileydi.

Yere çökmüş, bir ileri bir geri giderken kendisiyle, hisleriyle, yaptıklarıyla ve yapacaklarıyla yüzleşti.

"Hayır," dedi. "Katil değilim ben. Hiçbir şey yapmadım!"

Hıçkırmaya devam etti ve düşünceleri, Yankı'ya sabitlendi. Ne olmuştu Burcu'ya? Aşkı, belki de ona sırtını dönmeyecek tek insanı harcayarak bulduğunu sanmıştı. Her gün Yankı'nın gözlerine bakarak ona yalan söylemişti ve söylemeye devam ediyordu. Yaptıklarıyla yüzleşemiyordu ve bu yüzden genç kadını, Hakan'la evlenmek gibi büyük bir hataya sürüklüyordu.

Tanrım, dedi. *Ne yaptım ben?*

Erdem, kahvaltı yaptıktan sonra Yankı'yla biraz daha sohbet etti. Planladıkları gibi Mavi'yi dolaştırdılar. Ardından aldıkları iki paket çekirdekle eve dönüp birkaç Türk dizisi izlediler. Erdem, her ne kadar sıkıldığını dile getirse de genç adamın diziyi başparmağını stresle kemirerek izlemesi, Yankı'nın gözünden kaçmamıştı.

Yankı'nın ablası Selin, kahve içmek için Yankı'ya geldiğinde saat, akşam altıya geliyordu. Hakan'ın gelmesine az kalmıştı. Erdem, söylemese de onunla karşılaşmadığı için mutluluk duyuyordu. Zihni, şüphelerle karmakarışık olmuşken Hakan'la yüz yüze gelmeyi istemiyordu.

Otobüs durağına giderken telefonunu çıkardı ve Burcu'yu aradı.

"Alo?"

Genç kadının sesi, dördüncü çalışta duyuldu.

Burcu'nun yorgun sesini duyan Erdem'in kaşları çatıldı. Bu kadını hayatında hiç görmemiş biri bile, Burcu'nun ne kadar kötü bir durumda olduğunu anlayabilirdi.

"İyi misin?" dedi Erdem.

"Evet," diye kestirip attı Burcu. "Ne oldu?"

Erdem, kadının iyi olduğuna zerre inanmamıştı ama üstelemedi. "Seninle görüşmek istiyorum."

"Olur," dedi Burcu. "Ama dışarı çıkmak istemiyorum. İstersen, evime gel."

Erdem düşünmeden, "Peki," diye yanıtladıktan sonra telefonu kapattılar. Erdem'in telefonu, birkaç saniye sonra Burcu'dan gelen adres mesajıyla titredi.

Yarım saat süren yolculuk sırasında, oraya gidip ne diyeceğini düşündü. Direkt olarak şüphelerini dile getiremezdi ama hiçbir şey yapmadan oturmak da ona göre de değildi. Hakan'a en ufak bir güven duygusu beslemiyordu. Erdem'e göre Hakan, her türlü adiliği yapabilecek bir adamdı fakat Burcu... O da öyle miydi, bilmiyordu.

Apartmanın önüne ulaştığında zili çaldı. Burcu, kim olduğunu sormadan kapıyı açınca Erdem, içeri girdi.

Merdivenleri yavaş yavaş çıktıktan sonra karşısında Burcu'yu gördü. Genç kadın, saat oldukça geç olmasına rağmen hâlâ askılı, siyah saten geceliğiyleydi. Dağınık saçları, bir süredir taranmamış gibiydi. Kırmızı gözleri, yeni ağladığını ele veriyordu.

"Burcu," dedi Erdem telaşla içeri girip kapıyı kapattıktan sonra. Genç kadından yükselen alkol kokusunu almamak imkânsızdı. "İyi misin sen?"

Burcu, omuz silkip arkasını döndü ve salona doğru ilerledi. Onu izleyen Erdem, salona gelince derin bir şaşkınlık yaşamıştı çünkü ortalık resmen çöplüğe dönmüştü. Yerde içki şişeleri, pizza kutuları, hamburger poşetleri, cips paketleri ve dondurma kutuları dağınık bir şekilde duruyordu. Koltukta bir yastık ve bir pike vardı.

Erdem sadece, "Bu evin hâli ne?" diyebildi.

Burcu, koltuğa kurulurken, "Erdem," dedi. "Ne oluyor, uzatmadan söyle."

"Ben, sadece nasıl olduğunu görmek için geldim," diye yalan söyledi Erdem. Ardından yerdeki çöpleri gösterdi. "Görünen o ki endişelenmekte haksız sayılmam."

Burcu'nun gözlerinden, Erdem'e inanmadığı anlaşılıyordu. "Erdem," dedi. "Neden buradasın?"

"Söyledim ya."

Burcu'nun gözleri dolu dolu oldu. "Eğer sormak isteyip de sormaya çekindiğin şey Yankı'yla alakalıysa, merak etme," dedi. "Onu zehirleyen ben değilim."

Erdem'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Böyle bir şey beklemiyordu. "Neden böyle bir şey düşüneyim ki? Bunu nereden çıkardın?"

Burcu, dudaklarına alaycı bir gülümseme kondurdu. "Bilmem, herkesin tek derdi canımı acıtmak ve ne kadar kötü bir insan olduğumu yüzüme vurmak. Senin de bir farkın olduğunu sanmıyorum."

"Yankı'yı hiç ziyarete gelmiyorsun," dedi Erdem. "Sabah, senin hakkında konuştuk ve biraz meraklandık. Sana biraz dargın."

Burcu, birkaç saat önce Yankı'ya yaptıkları için gözyaşı dökmesine rağmen öfkelenmeden edemedi. Herkes, her şekilde o kadını düşünmek zorunda mıydı? O, yok oluşa her geçen saniye biraz daha yaklaşıyordu ve ne kadar kötü durumda olduğunu anlayabilecek nadir insanlardan olan Erdem bile Yankı'nın kırgınlığını dile getiriyordu.

"Ne Yankı'ymış!" diye mırıldandı Burcu. Erdem'in kaşları çatıldı.

"Sadece senin için endişelendim, Burcu," dedi. Ardından genç kadına biraz daha yaklaşıp koltukta yanına oturdu. "Seni bu duruma sokan nedir?" dedi. "Her şeyin bir çözümü var. Eğer anlatırsan, birlikte bir çıkış yolu bulabiliriz."

Erdem, Burcu'nun tereddüde düştüğünü hissedince konuşmaya devam etti: "Burcu," dedi. "Her ne hata yapmış olursan ol, yüzleşmekten korkma. En güçlü yağmur bile yerini gökkuşağına bırakır. Sen yeter ki dürüstçe göğüsle yaptıklarını."

Burcu'nun gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Hiçbir şeyim yok," diye mırıldandı sonunda. "Lütfen, beni yalnız bırak."

"Peki," dedi. "Sana, sadece bir soru soracağım."

Burcu, genç adama döndü.

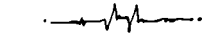
"Hakan ve Yankı'nın evlenmesi konusunda ne düşünüyorsun?"

Burcu, bir şey söylemedi ama göz bebeklerinin büyümesi, Erdem'in dikkatinden kaçmadı. Bu tepki, Erdem'in var olan şüphelerini iyice güçlendirmişti.

"Hiçbir şey," dedi Burcu. Kelimeleri zorlukla söylemişti. Erdem, neden ona böyle bir soru sormuştu? Bir şeyler mi biliyordu? Kalbi, deli gibi çarpıyordu.

"Peki," dedi Erdem. Ardından derin bir nefes aldı ve ayaklandı. "Seni yalnız bırakayım." Burcu, bir şey söylemek yerine Erdem'i iz-

leyince Erdem, sözlerini, "Söylediklerimi bir düşün," diyerek noktaladı. Ardından o evden ayrılıp, Burcu'yu derin düşüncelerle baş başa bıraktı.

Çalan kapının sesiyle yerinden kalkıp keyfi bozulduğu için mutsuz olan Yankı, karşısında Hakan'ı görünce yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Hakan, içeri girip Yankı'nın dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye yanıtladı Yankı. Hakan, üzerini değiştirip duş almak için genç kadının yanından ayrılınca Yankı da salona ilerledi ve dizisine devam etti. Hakan, birkaç dakika sonra Yankı'nın yanına gelmişti.

"Günün nasıl geçti?" dedi Yankı.

Hakan omuz silkti. "Her zamanki sıradan şeylerle," dedi. "Yeni bir şey yok."

Yankı, Hakan'ın bakışlarından bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiğinden, "Emin misin?" diye sorma ihtiyacı hissetti. "Biraz moralin bozuk gibi."

Hakan, aslında Burcu'yla yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Yankı'yı öldürmek istediğini iddia ederek kadını, düşmanı gibi suçlamıştı ve farkında olmadan çok ileri gitmişti.

Burcu ve Hakan, defalarca kavga etmişlerdi. Birbirlerine defalarca kötü sözler söylemişlerdi ama Burcu, ilk defa Hakan'a öyle bakmıştı ve Hakan, o bakışları zihninden silemiyordu.

Üstelik içinde, hâlâ ona değer veren bir parça vardı.

Ne istediğini bilmeyen şımarık bir çocuk gibi davrandığının bilincindeydi ama kendine engel olamıyordu. Kendinde, Yankı'dan kopacak gücü bulamıyordu ama Burcu'nun kapısına gitmek için ısrar eden ayaklarına da söz geçiremiyordu.

Tüm bunları Yankı'yla paylaşması mümkün değildi elbette. Kimseyle paylaşması mümkün değildi. Böyle hassas konularda kimseye güvenemezdi.

Kendisine merakla bakan kadına gülümseyip, "Yok bir şey," diyerek yalan söyledi.

Yankı, Hakan'ın kendisini geçiştirmek istediğinin farkındaydı ama onun üzerine gitmek de istemiyordu. Bu yüzden gülümseyip, "Peki," dedi.

Gecenin devamında birlikte film izleyip sohbet ettiler ve erkenden uyudular.

Yankı, çift kişilik yatakta tek başına uyandı. Etrafı kırmızı, loş bir ışık sarmıştı. Gecenin karanlığını bölen bu loş ışığın kaynağı, gül yapraklarıyla birlikte yere yerleştirilmiş mumlardı.

Genç kadın, doğrulup ayaklandı. Ardından salona doğru ilerleyen mumları takip etti.

Yankı ilerledikçe zemindeki mumların sayısı da git gide artıyordu. Salonun ortasındaki sehpanın üzerinde, yüzlerce gül vardı. Dudaklarında oluşan gülümsemeyle birlikte kalbi hızlandı.

Sırtında birinin göğsünü hissetmesiyle eş zamanlı olarak bir çift güçlü kol, kadının bedenini sardı. Yankı'nın başı mutluluktan dönüyordu. Başını, kendisine sarılan adamın vücuduna yasladı.

"Beğendin mi?"

Yankı arkasını dönüp, kendisine bakan koyu kahve gözlere odaklandı. "Beğendim," dedi. Ardından bir elini adamın yanağına götürdü. "Teşekkür ederim, Erdem."

Erdem'in dudaklarındaki gülümseme daha da genişlerken öne eğildi. Yankı, adamın öpücüğüne karşılık vermek için parmak uçlarında hafifçe yükseldi ve ona, tutku dolu bir öpücük armağan etti.

Yankı, gördüğü rüyadan nefes nefese uyanınca Hakan, "Hayatım," dedi. "İyi misin?"

Yankı'nın gerçeklikle buluşması için birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

Derin nefesleri arasından, "İyiyim," diye mırıldandı. Ardından doğruldu.

"Ne gördün?" dedi Hakan. "Kötü bir şey miydi?"

Yankı, gördüğü rüyayı düşünürken birkaç derin nefes aldı. "Hatırlamıyorum," diye yalan söyledi. Ardından kalkıp mutfağa doğru ilerledi. "Ben su içeyim."

Hakan'ı yatak odasında yalnız bıraktı ve üç bardak soğuk su içti. Ancak bu şekilde kendine gelebilirdi.

Mutfakta bekleyip karanlığı izlerken parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. Ne kadar da gerçekçi bir rüyaydı! Erdem'in dudaklarını hissettiğine yemin edebilirdi.

Aniden vicdanı, onu rahatsız etti. Aslında bu kadar huzursuz olmasının nedeni gördüğü saçma bir rüya değildi. Neticede zihnimiz, zaman zaman saçmalayabilirdi. Onu huzursuz eden başka bir şey vardı.

Yankı, bu rüyanın bitmesini hiç istememişti.

Yankı, ertesi sabah Hakan'ı yolcu ettikten sonra erkenden yola koyuldu. Mezarlığa, arkadaşına gidecekti.

Her zamanki gibi otobüse bindi ve yolda kitap okudu. Normalde hangi taşıt olursa olsun kitap okumak, başının dönmesine neden olurdu ama son birkaç seferdir böyle bir problem yaşamıyordu.

Otobüsten inip mezarlığa doğru birkaç dakika yürüdü. Her zamanki gibi ezberlediği yoldan ilerledi. Gökçe'nin mezar taşı görüş alanına girer girmez şok olmuştu.

Orada bir adam vardı.

Yankı, kaşlarını çatıp tedbirle adama yaklaştı. Aralarındaki mesafeye rağmen adamın yeşil gözlerini ve dağılmış kumral saçlarını ayırt edebilmişti. Beyaz tişört ve siyah pantolon giyen bu adamı, daha önce hiç görmediğine yemin edebilirdi.

Yankı, tam Gökçe'nin mezarının başına gelince adama, "Affedersiniz," dedi. Kendisiyle yaşıt görünen adam, kafasını mezar taşından kaldırdı ve yeşil gözlerini Yankı'ya sabitledi. "Sizi daha önce hiç görmedim," diye sözlerini sürdürdü Yankı. "Kimsiniz?"

Karşısındaki adamın dudaklarında bir gülümseme oluştu.

"Kim olduğumun bir önemi yok," dedi. Ardından Gökçe'nin mezar taşına baktı. "O, beni Bay R. diye tanıyordu."

KAKTÜS TEAM

Bölüm On Dört

26 Mart 2006

Bir hafta.

Gökçe, tam bir haftadır Alper'in evinde kalıyordu. Alper'e olan ziyaretinin, tek bir geceyle sınırlı kalmayacağını anladığında Semih'i aramış, ondan birkaç eşyasını daha istemiş ve bir kafede çocukla buluşup eşyalarını almıştı.

Alper'in ailesi şehir dışında yaşadığından ve buraya çok nadir geldiklerinden Alper, bir misafirin hiçbir sorun yaratmayacağı konusunda Gökçe'yi ikna etmeye çalışıyordu ama yine de bu bir hafta, genç kız için işkence gibi geçmişti. Alper ne kadar kibar davranırsa davransın Gökçe, içine yer eden o mahcupluk duygusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Genç kız, üniversite sınavından birkaç dakika önce çıkmış, okulun bahçesinde gökyüzünü izlerken bunları düşünüyordu.

Gökçe'nin hayallerini gerçekleştirmesi için iki büyük adım atması gerekiyordu ve ilk adımını atmıştı!

O sırada, hemen yanında ayakta bekleyen bir çiftin, heyecanla okul kapısını izlediğini fark etti. İster istemez, onun da gözleri aynı noktayı buldu. Hantal adımlarla mesafeyi kapatan bir çocuk, çiftin yanına ulaştı. Sınavının kötü geçtiği, her hâlinden anlaşılıyordu. Çift, hiçbir şey söylemeden ona sarıldı.

Gökçe, onları buruk bir gülümsemeyle izlemeye devam ederken, içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. O çocuğun yerinde olmayı çok isterdi. Öyle olsaydı, sınavda hiçbir soruyu yapamamak bile onu üzemezdi.

Daha fazla düşünmeden, Alper'le buluşacakları parka doğru ilerledi. Sınava girecekleri okullar farklıydı ama birbirine çok uzak değildi. Bu yüzden, ortak bir yerde buluşmaya karar verdiler.

Parka gittiğinde Alper, banklarda oturmuş Gökçe'yi bekliyordu. Genç kızı görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu ve ona doğru hızlı adımlarla ilerledi.

"Nasıl geçti?" Gökçe, bir an tereddüt etti. Alper, genç kızı üzgün görünce dudakları aşağı büküldü.

"Sanırım biraz heyecanlandım," dedi Gökçe. "Tarihi kontrol ederken sürem bitti."

Alper'in gözleri kısıldı. "Süren mi yetmedi yani?"

Gökçe, hemen başını reddeder gibi iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Normalde tüm soruları kontrol etmek için sürem olurdu ama çok panikledim. Tarih yarım kaldı."

Alper kaşlarını kaldırdı. "Yani soruların tamamını çözdün, üstelik çoğunu kontrol ettin ama birkaç soruya bakamadın diye üzülüyorsun, öyle mi?" Gökçe, dudaklarını buruşturup başını salladı.

"Gökçe," dedi Alper. "Keşke, kız olmasaydın da seni sabaha kadar tokatlayabilseydim."

Gökçe, gülümsemeden edemedi. "Senin sınavın nasıl geçti?"

Alper, omuz silkti. "Seninle konuşana kadar gayet iyiydi."

Gökçe, "Özür dilerim," dedi ama dudaklarındaki gülümsemeye engel olamıyordu.

"Dileme," dedi Alper. "Kendi hedeflerime göre, gayet iyi geçti."

Ardından birlikte yürümeye başladılar. Alper, bu durumu hiç garipsemiyor gibiydi ama Gökçe, oldukça gergindi.

Onlar eve girerken, Alper'in karşı dairesinde oturan kadın da evden çıkıyordu. Anlamlı bakışlarını Gökçe ve Alper'e dikti. Alper, kadına kafasıyla selam verdikten sonra geçip gitti. Tekrar bakma gereği bile duymadı ama Gökçe, kadının pis bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Eve girer girmez zihnindeki düşünceleri rafa kaldırdı ve sınavının nasıl geçtiğini sormak için Yankı'yı aradı. Alper'de kaldığından kimsenin haberi yoktu. Hatta Gökçe, olanları bile kimseye anlatmamıştı.

Bu durumdan haberdar olan tek kişi Alper'di. O da yaşananları bilmiyor ama yine de Gökçe'nin sırrını saklıyordu.

Gökçe, arkadaşlarını aradıktan sonra salona geçti. Alper'le birlikte televizyonun karşısına geçip kanalları gezdiler.

"Gökçe," dedi Alper aniden. "Sonuçlar istediğin gibi gelirse ne yapacaksın?"

Gökçe, bir an çocuğa baktı ve düşünmeden, "Bu şehri terk edeceğim," dedi.

"Neden?"

"Çünkü hep bunun için çabaladım."

"Evden uzaklaşmak için," dedi Alper. Gökçe, başını aşağı yukarı salladı. "Fakat şimdi evden uzaktasın. Başka bir şehre gitmen gerekli mi?"

"Sonsuza dek burada kalamam ki," dedi Gökçe.

"Neden?" Alper'in beklenmedik cevabı Gökçe'yi o kadar şaşırttı ki genç kız, gözlerini kocaman açtı.

"Alper," dedi Gökçe. Ses tonu, sanki bu sorunun yanıtını bildiğini söylüyordu.

"Tamam," dedi Alper. "Burada kalmak zorunda değilsin. Bir yurda yerleşebilirsin."

Gökçe, derin bir nefes aldı. "Burasıyla bir alakam kalsın istemiyorum," dedi.

"Ama burada çok kaliteli okullar var, bunu kabul et. Puanın yeterse, neden o okullara gitmeyesin ki?"

Gökçe, omuz silkti. "Burada, karşılaşmak istemediğim insanlar var," diye mırıldandı.

Alper, bir şey demedi. Bir süre, genç kızı izledi. "Peki, görmek isteyeceğin kimse yok mu?"

Gökçe, bu soruya cevap vermek istemiyor gibi derin bir nefes aldı ama "Var elbette," diye yanıtladı.

Alper, Gökçe'nin bakışlarıyla içinin ısındığını hissetti ve gülümsedi. "O zaman kal," dedi.

Gökçe'nin kafasının karıştığı çok belliydi. Alper'in gözlerinin içine baktı ve dayanamayıp kafasını çevirdi.

İnsanın istemediği bir şeye zorlanması ne acıydı!

Gökçe'nin bu konudan gittikçe rahatsız olduğunu anlayan Alper, "Akşama tavuk yapalım mı?" dedi konuyu dağıtmak için.

Gökçe, başını aşağı yukarı salladı. Semih, Gökçe evi terk ettiğinden beri kıza gizli gizli para gönderiyordu ama yine de evin eksikleri, Alper'in ailesinin verdiği harçlıklardan gideriliyordu. Gökçe, ister istemez ezildiğini hissediyordu.

"Ben kasaba giderim," diye ayaklandı Gökçe.

Hiç vakit kaybetmeden Alper de ayaklandı ve "Zahmet etme," diye atıldı. Gökçe, çocuğun bu telaşının nedenini biliyordu. Alper, Gökçe'nin kardeşinden zar zor harçlık aldığını biliyordu. Var olan parası, kızın idare etmesine zor yeterken bir de evin giderlerine onu ortak etmek istemiyordu. Şimdi Gökçe, bir şeyler almak için dışarı çıkarsa Alper, kızın eline para sıkıştıramazdı, çok utanırdı. Bu yüzden markete mutlaka kendi gidiyor, siparişler geldiği zaman kapıyı her seferinde kendisi açıyordu.

Gökçe tam bir şey söyleyecekti ki Alper, çoktan salondan ayrılmış, onu yalnız bırakmıştı. Kapının kapanma sesini duyunca yavaşça koltuğa oturdu.

Ne yapacağını bilmiyordu, ayıp ediyormuş gibi hissediyordu ama... Güvende olmayı özlemişti. Rahatça nefes almayı gerçekten çok özlemişti ve Gökçe, kendini uzun bir sürenin ardından ilk kez güvende hissediyordu.

Burcu, sınavdan çıktıktan sonra hantal adımlarını sürdürürken evinin sokağında Hakan'ı görmeyi hiç beklemiyordu.

Kaşları çatılırken, "Merhaba," dedi.

Hakan'ın dudakları yukarı kıvrıldı ve sıcacık bir bakış, gözlerinde yerini aldı. "Merhaba."

"Sınav nasıldı?" dedi Burcu. Bir an, ne diyeceğini bilememişti.

Hakan, omuz silkti. "Şöyle böyle. Senin nasıldı?"

"Şöyle böyle."

İkisi de kısa bir süre birbirlerine baktılar. Ardından Hakan, "Geçen sefer konuştuğumuzda moralin bozuktu," dedi. "Şimdi iyi misin?"

"İyi olacağım."

"O adam, sana bulaşıyor mu?"

Burcu, cevap vermeden önce birkaç saniye duraksadı. "Hayır."

Hakan, bu duraksamayı fark etmişti ama genç kızın üstüne gitmek istemiyordu. "Bir şey olursa, söylemen yeter," demekle yetindi. "Her zaman yanında olacağım."

Burcu, belli etmemeye çalıştı ama bunu duymak iyi gelmişti. Birilerinin, tüm hatalarına rağmen onu anlaması ya da anlamış gibi görünmesi güzeldi.

"Teşekkürler, Hakan," dedi. "Sen, iyi bir insansın."

"Pek değil," dedi Hakan. Bu dürüstlük karşısında Burcu, gülümsemeden edemedi. "Sadece senin üzülmeni istemiyorum."

Burcu'nun dudakları asıldı. Bunun sebebi, bu çocuktan duyduğu güzel sözler değildi. Kalbinin ritmi değişmişti ve bundan çok rahatsız oldu. Heyecanlanmıştı. Ama neden? O, her zamanki arkadaşıydı işte! Neden farklı hissediyordu?

"İlgin için teşekkürler," dedi. "Ama sorunlarımla artık kendim baş edebilirim." Hakan, bir şey söylemeden Burcu'nun suratını, dudaklarındaki çarpık gülümsemeyle inceledi. Burcu, ne diyeceğini bilemedi. Orada durmak istemediğini fark etti. "Ben gideyim," dedi Hakan'ın yanından geçip giderken. "Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Burcu, neredeyse koşar adımlarla eve girdiğinde kalbi, çıkacakmış gibi atıyordu. Kalbinin hızını, koşturmasına bağladı. Böylesi, içine daha çok siniyordu.

"Nereden geliyorsun?"

Babasının sesini duyunca Burcu, neredeyse yerinde titredi. Adam, salonun kapısında durmuş, uykulu bakışlarla kıza bakıyordu. Yer yer dökülmeye ve beyazlamaya başlayan saçları dağılmıştı.

Burcu, kendini toparlamaya çalışırken gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Üniversite sınavına girdim," dedi. "İlk sınav, bugündü."

"İyi," dedi adam. "Kahve yap bana."

Ardından salona girip gözden kayboldu. Burcu, bir süre daha orada bekledikten sonra ceketini çıkardı ve mutfağa girdi. Babasına

sade bir kahve yapıp salona götürdü. Adam televizyonun kanallarını hızlı hızlı geçerken kafasını kaldırıp Burcu'ya bakmamıştı bile.

Burcu, birkaç saniye orada bekledi. Adamın, kendisine sınavla ilgili birkaç güzel söz söyleyeceğini düşünmüştü. Babasının duygusal bir adam olmadığını biliyordu ama bugünün ayrı olacağını ummuştu.

Babası, onu yok saymaya devam edince bir şey söylemeden salondan çıktı.

Odasına gidip kapısını kapattı ve yatağına oturup sessizliği dinledi. Gözleri dolu dolu oldu ama ağlamamak için dişlerini sıktı. Bir gün, o da gerçek sevgiyi tadacaktı. O günün, illa bugün olması gerekmiyordu.

Burcu, zihninden bu düşünceleri geçiriyordu ama kırılan kalbinin parçaları, sanki somut bir şeymiş gibi göğsüne batıyor, kanatıyordu.

Yankı, koşarak eve gittiğinde kapıyı, ona meraklı gözlerle bakan ablası açtı. Yankı, sınavın kötü geçmesi durumunda eve, kendini toparladıktan sonra gitmeyi kafasına koymuştu. Ailesini üzmek istemiyordu.

"Ne oldu?" dedi Selin. O sırada annesi ve babası da kapıya gelmişti.

"Kapı ağzından mı konuşacağız?" dedi Yankı.

"Doğru ya," dedi Selin, kardeşinin içeri gelmesi için kenara çekilirken. "Sen de bu evin bir bireyiydin."

Yankı, göz devirmek için bile zahmete girmedi. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. "Nasıldı?" dedi annesi.

Yankı, bir şey söylemeden önce durakladı, yutkundu. "Hayat sürprizlerle dolu," dedi. "Ben kendimi, bugün kötü olan şeylerin aslında gelecekte iyi şeylere neden olacağına inanarak avutuyorum."

Duraklayıp kendini izleyen insanlara baktı. Babası, dertli ve derin bir nefes almıştı. Annesinin gözleri dolmak üzereydi. Kız kardeşiyse hiçbir şeyin, ondan önemli olmadığını göstermek ister gibi kız kardeşinin elini tutuyordu.

"Ama..." dedi Yankı, dudaklarında bir gülümseme oluşurken. "Bugün, kendimi, bu şekilde avutmama gerek yok!"

Herkesten bir sevinç kahkahası yükselirken annesi, "Yüreğime indirdin!" diye söylendi.

Yankı, ailesiyle sarıldıktan sonra, "Tahminimden çok daha iyiydi," dedi. "Yani çözdüğüm sorulardan kesinlikle eminim." Ardından bir an durakladı. "Tabii, işaretlemede kaydırma yapmadıysam."

Babası, elini kulağına götürüp havaya öpücükler saçtı. Ardından yumruk yaptığı elini Yankı'nın kafasına, tahtaya vuruyormuş gibi hafifçe vurdu.

Yankı, suratını buruşturup, "Hoş değil, baba," diye mırıldandı ama gözlerindeki parıltı, adamın onu ciddiye almasının önüne geçti.

Selin, kardeşinin yanağını öptükten sonra, "Annemle, senin için omlet yaptık," dedi. Kardeşinin, omleti çok sevdiğini biliyordu.

Babası da övünerek, "Ben de üzerine biraz tuz attım," dedi.

"Aman İsmail," dedi Yankı'nın annesi. "Sana da zahmet verdik, yorduk, kusura bakma."

Yankı'nın babası, omuz silkti. Ardından salona doğru ilerlerken, "Ara sıra ailemiz için böyle fedakârlıklar yapacağız, ne yapalım," diyordu.

"Haydi," dedi Selin, Yankı'ya dönüp. "Bugünlük seni, ev işlerinden muaf tutuyorum. Odana gidip dinlenebilirsin. Kahvaltı hazır olunca sana haber veririz."

Yankı, gülümsedi ve bu teklifi geri çevirmedi çünkü bu durumun, gün sonuna kadar bile geçerli olmayacağından neredeyse emindi.

Gökçe'yle konuştuktan sonra kahvaltısını yapmak için mutfağa gitti. Annesi ve ablası, kahvaltıda bir tek kuş sütünü eksik etmişlerdi.

Kahvaltı bittikten sonra salonda biraz sohbet edildi ve her zamanki gibi Yankı, odasına çekildi.

Biraz kitap okuduktan sonra yatağının yanındaki telefonla göz göze geldi.

Erdem... Acaba o, ne yapmıştı?

Yankı, telefonu alıp Erdem'in numarasını buldu ve onu aradı. Telefon birkaç çalışın ardından açıldı. "Alo?"

Yankı, neşe dolu ses tonuyla, "Selam," dedi. "Herkesin sorduğu ve benim de sormak üzere olacağım soruya hazır mısın?"

"Kesinlikle," dedi Erdem. Sesi, tıpkı Yankı gibi neşeli geliyordu. Konuşurken gülümsediği belliydi. Bu küçük ayrıntı, Yankı'nın da gülümsemesine sebep oldu. "Çünkü sınavım tahminimden de iyi geçti."

"Benim de öyle!" dedi Yankı. Ardından durakladı. "Umarım sadece bize kolay gelmemiştir."

"Bunları düşünüp moralini bozma," dedi Erdem. "Kendine bak."

Yankı, başını aşağı yukarı salladı. "Haklısın," dedi. "Gökçe'yle görüştün mü?"

"Evet," dedi Erdem. "Neredeyse çözdüğü tüm sorulardan emin olduğunu ama son birkaç soruyu kontrol etmeye süresi yetmediği için üzüldüğünü öğrenince telefonu suratına kapattım."

Yankı, çocuğun ciddi olmadığını düşünerek kahkaha attı ama Erdem'in sessizliği, olayın cidden yaşandığına işaret ediyordu.

"Peki," dedi sonunda. "Kahve içmek ister misin?"

"Bilmem," dedi Erdem. "Öncelikle programımı kontrol etmeliyim."

Yankı, gözlerini devirirken, "Tamam," diye mırıldandı. "Sen programını kontrol edene kadar ben, başkasını bulmuş olurum. Görüşürüz."

Yankı, telefonu kulağından tam çekmişti ki Erdem, "Dur, dur," dedi telaşla. Yankı, durup yüzünde zafer kazanmış bir gülümsemeyle çocuğu dinlemeye devam etti. "Şimdi baktım da bugün, programımda bir şey yokmuş."

Yankı gülümsedi. "Ne kadar şanslıyım!"

İki arkadaş, bir süre daha konuştular; sahil kenarında, bir kafede buluşma kararı aldılar. Erdem, kafeye tam zamanında gelmesine rağmen, yaklaşık yarım saat Yankı'yı beklemek zorunda kalmıştı.

"Özür dilerim," dedi Yankı, Erdem'in karşısındaki sandalyeye otururken.

"Sorun değil," dedi Erdem. Sesinde manidar bir ton vardı. "Alıştım."

Yankı, Erdem'in sesindeki anlamın hesabını soracak olursa, haksız duruma düşeceğini bildiğinden sessiz kaldı ve tatlı tatlı gülümsedi.

"Matematikten kaç soru yaptın?" dedi Yankı.

Erdem, bir süre düşündükten sonra, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ama en az yirmi beş sorudan eminim."

Yankı'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İyi," dedi. "Sevindim."

"Hakan'la konuştun mu?"

Yankı'nın kaşları çatıldı. "Şey," dedi. "Sadece Gökçe ve seninle konuştum."

"Neden?" dedi Erdem. Bakışlarındaki şüphecilik, çok net bir şekilde kendini belli ediyordu. "Aranız mı bozuk?"

Yankı, söylemekten utandı ama "Aslında unuttum," dedi. Erdem'in gözleri kocaman açılırken, dudaklarından bir kahkaha koptu. Yankı, o sırada telefonunu kurcalamaya başladı. Hakan'dan bir arama ve iki mesaj vardı.

Yankı'nın suratının buruştuğunu gören Erdem, "Aramış, değil mi?" diye sordu. Yankı, kara kara düşünerek kafasını salladı. Ardından parmakları, telefonunun tuşlarına dokundu ve Hakan'a bir mesaj gönderip telefonu kaldırdı.

"Neyse," dedi. "Bu sorunu hallettim."

"Ona ne söyledin?" dedi Erdem. Bakışlarındaki eğlenmiş ifade, yerli yerinde duruyordu.

"Doğruyu," dedi Yankı. "Seninle olduğumu."

"Anladım," dedi Erdem. Önüne gelen kahvesinden, bir yudum aldı. Bardağını masaya koyarken yüzünde oluşan gülümsemeyi gizleyemedi.

"Ne oldu?" dedi Yankı.

"Hiç," dedi Erdem. "Sadece Gökçe'yle konuşman, benimle buluşman ama Hakan'ı unutman komik geldi."

Yankı, bir yorumda bulunmadı, yanakları kızardı.

İkisi de kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra Yankı, kendisi için tatsız olan bir soru sordu: "Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Nasıl yani?" dedi Erdem.

"Sınavdan sonra," dedi Yankı. "Sınavın beklediğinden iyi geçtiğine göre, hedeflerin de değişmiştir diye düşündüm."

Erdem, bir süre düşündü. İnsanlarla, bu konuyu çok sık konuşmazdı ama aslında bu şehirden uzaklaşmak, onun için güzel olabilirdi. "Bilmiyorum," dedi. "Önemli olan sınav, haziranda."

Yankı, başını aşağı yukarı salladı. İster istemez tadı kaçmıştı. "Umarım her şey güzel olur," dedi.

"Umarım."

İkisi, bu konuyu rafa kaldırıp konuşmayı sürdürürken akrep ve yelkovan, birbirini çok hızlı kovalıyor; saatler çok hızlı devriliyordu. Konuşmaları bittiğinde saat, altıyı bulmuştu.

Sahile bakan bir banka oturup, içlerine biraz deniz havası çekmek istediler. Hava, biraz serindi ama insanı rahatlatıyordu.

Erdem aniden, "Hakan'a âşık mısın?" dedi. Yankı, bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırpıştırdı.

"Neden böyle bir soru sordun?"

"Bilmem," dedi Erdem. "His işte."

Yankı, Erdem'e, Gökçe'yi sevip sevmediğini sorduğunda Erdem de tıpkı Yankı gibi bu sorunun nedenini merak etmişti. Yankı da o zaman, şu an Erdem'in verdiği cevabın aynısını vermişti. Nedense bu küçük ayrıntı, kızın gülümsemesine neden oldu.

"Bilmem," dedi. "Belki de."

Erdem, başını aşağı yukarı salladı. Cevabını almıştı.

Yankı'nın kaşları çatıldı ve "Komik olan ne?" diye sordu.

"Ona âşık falan değilsin ama kendini kandırıyorsun," dedi Erdem. Bu dobralık, Yankı'yı biraz şaşırttı. "Bence bu, dünyanın en kötü şeylerinden biri."

"Sana, onu sevmediğimi düşündüren ne?"

"Onu sevmediğini iddia etmedim," dedi Erdem. Bu düzeltmeyi yapmak zorundaymış gibi bakıyordu. "Ona âşık olmadığını söyledim."

"İkisi arasındaki fark ne?"

"Sevgiyi bir çiçeğe, bir köpeğe hatta bir elbiseye karşı da hissedebilirsin," dedi Erdem. "Ama aşk, öyle değildir. İnsanı içine hapseden bir kafes gibidir. Üstelik söz konusu aşksa, biri sana duygularını sorunca tereddüt etmezsin."

Yankı, bir süre ne diyeceğini bilemedi. Kelimelerini toparlayıp, "Peki, sence aşk nedir?" diye sordu.

Erdem, bir şey söylemeden önce biraz düşündü. "Sanırım, bunu tanımlamak imkânsız. Âşık olduğunda, bunu anlarsın zaten."

"Sen, hiç âşık oldun mu?"

Erdem, Yankı'nın gözlerinin içine baktı. "Oldum."

"Peki, nasıl bir his?"

Erdem'in dudaklarında, insanın içini ısıtan bir tebessüm belirdi. "Karmakarışık."

Yankı, net olarak bir cevap alamadıysa da kafasında bir şeylerin tamamlandığını hissetti. Erdem'in ne demek istediğini anlıyordu ama bunu nasıl becerdiğinden emin değildi.

Yankı, "Gidelim mi?" diye sorduğunda Erdem, başını aşağı yukarı salladı.

"Seni evine bırakmamı ister misin?" dedi Erdem. "Bugün, iyi günümdeyim."

"Hayır," dedi Yankı. "Sanırım biraz yürümek istiyorum."

Erdem, normalde ısrarcı davranırdı ama "Peki," dedi. "O zaman görüşürüz."

"Görüşürüz."

Erdem oradan uzaklaşırken Yankı, birkaç saniye onun arkasından baktı. Kafasından binlerce düşüncenin geçtiğini hissediyordu ama bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu kadar mantıksız bir durum olabilir miydi? Düşüncelerle dolup taşmak ama bunların bir tanesinden bile emin olamamak...

Yankı, derin bir nefes aldı. Arkasını döndü ve eve doğru ilerledi. O ilerlerken Erdem'in birkaç saniyeliğine duraksayıp arkasına baktığından habersizdi.

Akşam saat yedi gibi Gökçe ve Alper mutfakta tavuklarını yerken Gökçe'nin telefonu, bir arama olduğunu belirtmek için uzun uzun çaldı.

Gökçe, somurtarak salona doğru ilerledi. Koltuğun üstünden telefonunu aldı.

Annesinin aradığını gördüğünde neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Zeynep'le malum olaydan sonra hiç konuşmamışlardı. Gökçe, annesinin nasıl olduğunu, ne yaptığını Semih'ten öğreniyordu. Annesinin de aynı şekilde Semih'le iletişimde olduğunu varsayıyordu. Günleri bu şekilde devirirken annesinden gelen arama, onu oldukça şaşırttı.

O geceden sonra Gökçe, Zeynep'in de evi terk edeceğini düşünüyordu ama haksız çıktı.

Derin bir nefes aldı, sesinin çatallaşmaması için boğazını temizledi. "Efendim?"

"Gökçe." Annesinin sesini duyunca içinde, anlamlandıramadığı bir duygu belirdi. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Gökçe. "Sen nasılsın?"

"İyi," diye mırıldandı Zeynep. Gökçe, buna pek inanmasa da sessiz kaldı. "Ben, nerede olduğunu soracaktım."

"Neden?"

"Seni görmek istiyorum."

Gökçe sorusunu yineledi: "Neden?"

Annesi, yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı. "Arkadaşlarının ailesini aradım," dedi. Gökçe'nin kaşları çatıldı. Eğer annesi, diğerlerinin ailelerini gerçekten aramış olsaydı mutlaka haberi olurdu. "Tabii, açık açık onlarda olup olmadığını soramadım," dedi.

Gökçe'nin dudaklarında, kırgın bir gülümseme belirdi. Her şey daha mantıklı bir hâl almıştı. "Elbette soramadın," dedi. "Evi terk ettiğimi söylersen, neden evden ayrıldığımı da açıklamak zorunda kalırdın." Annesinin cevap vermeyişi, Gökçe'nin haklılığına en güzel kanıttı. Gökçe'nin yanağından bir damla yaş süzülerek kucağında duran eline düştü.

"Beni de anla," dedi annesi.

"Anlıyorum," dedi Gökçe. Yalan değildi. Gökçe, yaşının çok üstünde bir olgunluğa sahipti ve gerçekten anlıyordu. "Ona muhtaç olduğunu düşünüyorsun. Kendince haklı sebeplerin de vardır belki.

Anlayamadığım tek şey, Semih ve ben senin yanındayken neden hâlâ o evde olduğun. İkimiz de çalışabiliriz, anne."

Zeynep'in ağladığı duyuldu ama bir cevap vermedi. Gökçe, "Onu affettin, değil mi?" diye bir tahminde bulundu. "Yaşananların senin için hiçbir önemi yok, onu affettin."

"Hayır," dedi Zeynep. "Yaşananlar benim için nasıl önemli olmayabilir?"

Gökçe, sinirlerine daha fazla hâkim olamadı. "O zaman neden hâlâ o evdesin?"

Alper, mutfakta çatalını ağzına götürmek üzereyken aniden durdu. Dinlemek gibi bir niyeti yoktu ama kızın bağırışları dikkatini çekmişti. Yavaşça kalkıp salona doğru ilerledi, salonun kapısına geldiğinde durdu ve sırtı dönük bir şekilde koltukta oturan Gökçe'yi izledi.

"Sakin ol," dedi Zeynep. Kadının bu sakin, kontrollü ses tonu, Gökçe'yi iyice çileden çıkardı.

"Ben, sana anne demiştim," diye mırıldandı Gökçe. "Ablan, bana yapılana sessiz kaldığını öğrenseydi, seni hiç affetmezdi."

"Gökçe-"

"Nerede olduğumu sakın sorma, sakın beni arama, merak etme. Beni ölmüş bil!"

Gökçe, Zeynep'in bir şey demesine izin vermeden telefonu kapattı. Dirseklerini dizlerine, alnını da avuç içlerine yerleştirdi ve ağlamaya başladı. Alper'in yanına oturduğunu, elini omzuna koyduğunu hissetse de kafasını kaldırmadı.

"Gökçe," dedi Alper. Sesinde hissedilir bir şefkat vardı. Bir haftadır sormayı ertelediği o soruyu sordu: "Neden buradasın? Neden aileni bıraktın?"

Gökçe, ne diyeceğini bilemiyordu. Derin bir nefes aldı ve sadece, "Ben, çok mutsuzum," diyebildi.

Gökçe, kalbini o kadar içten açıyordu ki Alper'in gözleri doldu. "Biliyorum," dedi. "Ben buradayım. Lütfen, yanında olmama izin ver."

Gökçe kafasını kaldırdı, duruşunu dikleştirmeye çalıştı ama başarısız oldu. İçinde onu sarıp sarmalayan bir utanç vardı. Akıp giden gözyaşları arasından Alper'e bakmadan, "Murat," diye mırıldandı.

Alper'in kaşları çatıldı ve soru sorar gibi, "Murat," diye yineledi.

Gökçe, derin bir nefes aldı ve bakışlarını, kucağındaki ellerine sabitledi. "Teyzemin kocası."

"Anladım," dedi Alper. Gökçe'nin devam etmesini bekliyordu.

Gökçe, bir şey söylemek için dudaklarını aralarken, sessiz gözyaşları da akmayı sürdürüyordu. "O," dedi ama nasıl anlatacağını bilemiyordu. Anlamasını ister gibi Alper'e baktı. Alper'in çatık kaşlarının altındaki bakış, hiçbir şey anlamadığının göstergesiydi. Gökçe, gözlerini tekrar kucağında birleştirdiği ellerine sabitledi.

"O," dedi tekrar. "O... Bana..."

Ardından ağlamaya başladı. Bu sefer sessizce değil, hıçkırarak ağlıyordu.

Alper, sonunda anladı ve bir anlığına, tüm oksijen dünyadan çekilmiş gibi nefes alamadı.

"Gökçe," dedi gözleri dolarken. Lafının devamını getirmek istedi ama ne söyleyeceğini bilemedi. Acımadan uzak bir sevgiyle, genç kızın saçlarını okşadı. "Bu durum ne kadardır sürüyor?"

Gökçe, burnunu çekti. Gözlerini avuçlarından ayırmıyordu. "Birkaç aydır."

Alper'in gözleri kocaman açıldı. "Birkaç ay mı?" dedi. "Sen... Nasıl dayandın peki? Sürekli aynı evde..."

"Ben," dedi ama lafının gerisini getiremedi. Alper, karşısındaki mutsuz kızı kollarının arasına aldı ve ağlaması durana kadar onu sakinleştirmeye çalıştı.

Aradan yarım saat geçtikten sonra Gökçe'nin hıçkırıkları kesildi ve uzun bir süre sohbet ettiler. Gökçe, aylardır içinde biriktirdiği ne varsa Alper'e anlattı. Annesinin yanında olmayışını, Murat'ın iğrenç bakışlarını, kızı nasıl korkuttuğunu, bir hafta önce yaşananları...

Alper'in dudaklarında biraz alaycı, biraz mutsuz bir gülümseme oluştu. "Yaşananlar ve yaşanması gerekenler, asla aynı olmuyor," dedi. Ardından başını göğsüne yaslamış olan Gökçe'ye baktı. "Sen, aslında her şeyin en iyisini yaşamalıydın."

Gökçe, bir şey söylemeden önce derin bir nefes aldı. "Bugün sınavdan çıkınca ailesine sarılan çocukları gördüm." Ardından omuz silkti. "Ne bileyim, insan özeniyor işte."

Alper, bir şey söylemedi. Zaten ne diyebilirdi ki? Sadece Gökçe'nin yanında olduğunu hissettirmek ister gibi ona daha sıkı sarıldı.

"Yemek, buz gibi olmuştur," dedi Alper. İkisinin de iştahının kaçtığının bilincindeydi. Bunu, sadece laf olsun diye söylemişti.

Gökçe gülümsedi. "Benim pek yiyesim yok ama sen ye istersen."

Alper, yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı.

"Ben biraz uzanabilir miyim?" dedi Gökçe. Yaşananlar, onu psikolojik olarak çok hırpalamış, yormuştu ve belli ki bu yorgunluk, bedenine de yansımıştı.

"Elbette," dedi Alper. "Ben de abur cubur almaya çıkayım. Belki akşam atıştırırız."

Lezzetli ve sağlıksız şeyler yeme düşüncesi, Gökçe'yi her zamanki gibi heyecanlandırmadı ama itiraz etmeye gücünün kalmadığını hissediyordu. Başını sallayıp ayaklandı ve içeri gitti.

O gittikten sonra Alper'in içindeki şefkat öldü ve yerini inanılmaz bir öfke kapladı. Dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğildi. Sağ dizindeki titremeye engel olamıyor, içindeki yanardağı söndüremiyordu.

Sonunda ayaklandı. Montunu ve ayakkabılarını giyip evden ayrıldı. Üstündeki eşofmanı değiştirmeye gerek bile duymadı.

Kapının kapanma sesi duyulduktan yarım saat sonra Gökçe'nin boğazı yanmaya başladı. Kalkmaya ne kadar üşense de suya ihtiyacı vardı.

Ayağa kalkıp mutfağa gitti. Yeni alınmış bir bidon su, kapının yanında duruyordu. Kapağını açmak için bıçağa ihtiyacı vardı. Gökçe, çekmeceleri karıştırdı. İkinci çekmeceyi açtığında, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Bu çekmece, cips ve çikolatayla doluydu.

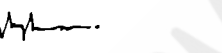
Evde, bu kadar abur cubur olduğu hâlde, Alper'in neden fazlasını almaya gittiğini merak etti. Aslında düşünmesini gerektirecek büyüklükte bir şey olmayabilirdi ama nedense içinde garip bir his vardı ve bu his, onu oldukça huzursuz etmişti. Birlikte yaşadıkları bir haftalık süreçte, Alper'in bir şey bitmeden yenisini almayacak bir yapıda olduğunu anlamıştı.

Saate baktı. Alper gideli neredeyse yarım saat olmuştu. Market pek uzak sayılmazdı. Çoktan dönmesi gerekiyordu.

Öyleyse... Nereye gitmişti?

Murat...

Gökçe, karındaki adrenalinin yükselmesine engel olamadan evden ayrıldı. İçini kaplayan korkuyu durduramadı. Murat'a ne olacağı umurunda bile değildi. Tek korkusu, Alper'in başını belaya sokacak bir şey yapmasıydı.

Alper, merak ediyordu; *bir insan, nasıl bu kadar acımasız olabilir?*

Zihni düşüncelerle dolup taşarken kendini, birden Gökçe'nin teyzesinin oturduğu eve bakarken buldu.

Gökçe'yi hiç evinin önüne bırakmamıştı ama buraya kadar gelince birkaç kişiyle güler yüzünü göstererek konuşmak ve istediğini almak çok kolay olmuş.

Alper, yaslandığı duvardan doğruldu ve apartmana yaklaştı. Kapının ziline bastıktan birkaç saniye sonra Zeynep'in sesi duyuldu: "Kim o?"

Alper, sesine sahte bir neşe kattı ve "Murat ağabey evde mi?" diye sordu.

"Kimsiniz?"

Alper, az önce adının Ahmet olduğunu öğrendiği bakkalı kullanarak, "Ahmet ağabeyin bir paketi var da," dedi. "Gelip alabilir mi?"

Zeynep'in ses tonundan kafasının karıştığı belliydi. "Ahmet ne göndermiş ki?"

"Bilmiyorum, abla." Alper'in sabrı tükeniyordu. "Kutuya koymuş."

"Yukarı getiremez misin?"

"Buraya kadar zor taşıdım. Gelsin, bir el atsın da birlikte çıkalım."

Zeynep, "Bir saniye," dedi. Aradan çok kısa bir süre geçmişti ki Murat'ın sesi duyuldu. Adamın sesini duymak bile Alper'in ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetmişti. Alper, az önce söylediklerini Murat'a da söyledi.

Murat en sonunda, "Geliyorum," dedi ve ses kesildi.

Alper'in kalbi, öfkeden deli gibi atıyordu. Elleri titriyordu. Kontrolünü kaybetmek üzereydi. Nefes alış verişi bile derinleşmiş, hızlanmıştı.

Apartman kapısının önünden çekildi ve köşeye sindi. Birkaç saniye sonra ayak sesleri duyuldu. Apartmanın otomatik ışığı yandı ve kapı açıldı.

Yaşı ilerlemiş bir adam, merakla kafasını uzattı önce. Ardından tamamen dışarı çıkıp etrafına bakındı ve o an, Alper'le göz göze geldi.

Alper, karşısındaki adamı incelerken, "Murat sen misin?" dedi. Adam yere baktı. Bahsedilen paketi arıyordu.

"Evet. Sen kim-"

Murat, sözünü tamamlayamadan yüzüne inen bir yumrukla yere yığıldı.

Alper, hiç duymadığı bir öfkeyle adamın üzerine atladı ve yumruklarını, adamın suratına indirmeye başladı. Ortaya çıkan manzara, bir hayvanın avına saldırmasını anımsatıyordu. Sırtlanların avlarını yakaladıktan sonra onları yemek için ölmelerini beklemediklerini, avlarını canlı canlı yediklerini duymuştu. Şu an yapmak istediği şey, bunu andırıyordu. Bu adamı; canlı canlı, acı çektirerek parçalara ayırmak istiyordu.

Bir süre sonra, omuzlarında bir çift el hissetti. Arkasına baktığında, Zeynep olduğunu tahmin ettiği kadının, kendisine engel olmaya çalıştığını gördü ve bu, onu daha da sinirlendirdi.

"Nasıl bir kadınsın sen?" diye bağırdı. O ana kadar, etrafına toplanan kişilerin varlığını fark etmemişti. "Bu pislikle nasıl aynı yastığa baş koyarsın?"

Kadının gözleri doldu, bir şey diyemedi. Hoş, söylemeye yüzü mü vardı?

"Alper!"

Alper, başını kaldırdı ve Gökçe'yle göz göze geldi. Kızın gözleri dolmuştu, dudaklarını ısırdı. Ağlamamak için kendini zorladığı belliydi. Yerde yatan Murat'a, ardından Alper'i zapt etmeye çalışan teyzesine baktı.

"Gidelim," dedi. "Ne olur, gidelim."

Alper'in yüreği soğumamıştı ama Gökçe'nin ona yalvaran gözlerle bakması, içinde bir şeylerin kırılmasına neden oluyordu. Dizleri titriyordu ama doğrulmayı başardı ve Gökçe'ye doğru yürüdü.

Gökçe, Murat'ı kaldırmaya çalışan teyzesine baktı. Kadın, hâlâ onun yardımına koşuyordu. Murat, bir kolunu Zeynep'in omzuna attı. Adam, yardım olmadan yürüyemiyordu bile.

Murat, kafasını kaldırdı ve doğrudan Gökçe'ye baktı. Bu öyle bir bakıştı ki Gökçe, adamın elinde olsa kendisini öldüreceğinden emindi.

Gökçe, teyzesinin yüzüne baktı. "Seni affetmeyeceğim." Ardından birkaç saniye durdu. "Emin ol, annem de affetmeyecek."

Ardından yanında duran çocuğun elini tuttu ve arkasını dönüp ilerledi.

Eve gelene kadar hiç konuşmadılar. Birlikte salona girip birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Gökçe, Alper'in eline baktığında çocuğun eklem kemiklerinin kanadığını fark etti. "Elin!" dedi en sonunda.

Alper, bir şey söylemeden ellerine baktı. Sanki ilk kez ellerini o hâlde görüyormuş gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve ayaklanıp banyoya doğru ilerledi.

Alper, birkaç dakika sonra elleri temizlenmiş bir şekilde geri ldi. Geldiğinde, Gökçe'yi uzaklara dalmış, düşünürken buldu. ltukta yanına oturup, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Gökçe, Alper'in hiç beklemediği bir şey yaptı. Kahkahalarla gülmeye başladı.

"Gökçe," dedi sabrı tükenirmiş gibi ama onun da dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Tüm bunların üstüne deli bir kadın çekemem. Lütfen, kendini toparla."

Gökçe, birkaç saniye daha kahkaha atmayı sürdürdükten sonra derin bir nefes aldı. Kızın gülüşü, Alper'in de gülümsemesine neden oluyordu. "Bu kadar komik olan ne?" dedi sonunda.

Gökçe, "Hiç," derken yüzündeki gülümsemeyi bastırmakta güçlük çekiyordu. "Bugün, ilk kez birinin elini tutarken kendimden ve elimin boşlukta asılı kalmayacağından bu kadar emindim."

Gökçe, tekrar kahkaha atmaya başlarken Alper'in dudaklarındaki gülümseme buruklaştı. Yerini, biraz durgun ama biraz da mutlu bir gülümseme aldı. "Dışarı çıkmak ister misin?" dedi.

Gökçe'nin kaşları çatıldı. "Bu saatte mi?" dedi.

"Bugün iyi iş çıkardın. Amcamın barına gidelim, beleş bira içeriz."

Gökçe, tekrardan gülümsedi. Bir çeşit sinirsel buhranın içindeydi sanki. "Tamam," dedi. "Hazırlanmam için bana biraz zaman verir misin?"

"Çok bekletme."

Yaklaşık bir saat sonra Alper'in amcası, Gökçe ve Alper'e gülümseyerek bakıyordu. Herkes deli gibi dans ederken muhabbet etmek çok zordu. Her iki kelimesinden biri, "Ha? Ne? Efendim?" gibi soru soran kelimelerden oluşuyordu.

Sonunda amcası, gençleri yalnız bıraktı. Gökçe, adam yanlarından uzaklaştığında ne kadar heyecanlı olduğunu fark etti. Ellerini, sıcacık olan yanaklarına götürdü.

"Bence seni sevdi," dedi Alper. Gökçe, bir şey söylemedi. Tek yaptığı, öyle olduğunu ummaktı. Gökçe'den cevap gelmeyince Alper, genç kızın saçlarını karıştırdı. "Aksi mümkün olabilir mi?"

Gökçe, "Kes sesini," dedi gülerek. Şakaya vurmak istemişti ama utandığı çok belliydi.

Alper, dudaklarını yukarı kıvırarak kıza baktı. "Bu gece, benim için şarkı söyle."

Gökçe, Alper'i duymuştu ama "Ne?" diye sormaktan alamadı kendini.

"Lütfen." dedi Alper. Kızın kendisini duyduğunu, bakışlarının değişmesinden anlamıştı, yeniden söylemeye gerek duymadı.

"Ama ben-"

"Sen," dedi Alper. "Artık zincirlerini kırmış bir kızsın. Buna rağmen onları kucaklamış, taşımaya devam ediyorsun. At, gitsin!"

Gökçe, Alper'in sözleriyle, yeniden doğduğunu hissetti. Dudaklarında bir gülümseme oluştu. Başını, olumlu anlamda salladı.

Alper, istediğini elde etmenin verdiği bir gülümsemeyle sahneye doğru ilerledi. Gitariste seslendi ve adamın kulağına bir şeyler söyledi. Gökçe, merakla ikisini izlerken adam, başını anladığını gösterir gibi salladı.

Alper, tekrar Gökçe'nin yanına geldiğinde, "Haydi," dedi. "Sahne senindir."

Gökçe'nin kalbi, boğazında atıyordu sanki. "Ama..." dedi. "Şimdi mi?"

"Neden erteleyesin ki?" Alper, kızın cesaretinin kırıldığını görünce onu, sırtından iterek sahneye doğru sürükledi.

Gökçe'nin, "Alper, bir saniye," diye çırpınışları havada asılı kaldı. Ne söyleyeceğini bile bilmiyorken kendini, sahnede buldu. Beklentiyle onu izleyen kalabalığın içinde, Alper'in gözlerini buldu ve sadece onlara baktı.

Hangi şarkıyı söyleyeceğinden emin oldu.

Arkasını dönüp onu izleyen müzisyenlere doğru eğildi. Fısıltıyla bir şeyler söyledikten birkaç saniye sonra önüne döndü ve bakışlarını, onu izleyen Alper'e sabitledi.

Gitarın sesi duyulduğunda sanki dünyadaki herkes sahneden çekilmiş, sadece o ikisi kalmıştı.

♪ *Çile kokladım karanfil niyetine*

♪ *Sabrı okşadım sen diye*

Alper, Barış Akarsu'nun *Mavi* adlı şarkısını Gökçe'nin sesinden dinlerken içini, derin bir huzur kapladı. Birkaç kişi dans ederken o öylece durmuş, Gökçe'yi izliyordu.

Gökçe, nakaratı söylemeden önce bir şey fark etti. Bu şarkıyı söylerken içine attığı ne kadar duygu varsa, hepsini haykırıyordu sanki.

♪ *Mavi mavi gözlerinde hep sitem mi var?*

♪ *Yoksa insan sevdiğine böyle mi bakar?*

♪ *Mavi mavi gözlerinde top, tüfek mi var?*

♪ *Böyle haksız bir savaştan kim galip çıkar?*

Gökçe, giren müzikle sözlere ara verdikten sonra şarkıyı okumaya devam etti. Alper'e bakıp şarkı söylerken içini çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı olan bir sıcaklık kapladı.

Bu sıcaklığın ne olduğunu biliyordu.

Bu sıcaklığın adı, aşktı.

Nakaratı tekrar söyledikten sonra müziğin duyulması için bekledi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Belki de ilk kez, bundan bu kadar emindi.

Gitar sesi hâlâ kulaklarında çınlarken sahneden indi. Şarkı henüz bitmeden böyle bir şey yaptığı için birkaç kişiyi şaşırtmıştı. Oysa o, bu bakışları hiç umursamadı, doğruca Alper'e doğru yürüdü.

Gitarist, bozuntuya vermeden nakaratı son kez söylemek üzere mikrofona eğildi. Dinleyicileri de şarkıya dâhil etmek için özel bir çaba sarf etmesine gerek yoktu. İnsanlar, şarkıya eşlik etmek için can atıyordu.

Herkes birbiriyle uyum içerisinde şarkıyı söylerken Gökçe, Alper'in karşısına geçmiş, kocaman gözleriyle çocuğa bakıyordu. Alper, kızın aniden sahneden inişine şaşırdığı için ne diyeceğini bilemedi.

♪ *Mavi mavi gözlerinde hep sitem mi var?*

♪ *Yoksa insan sevdiğine böyle mi bakar?*

Gökçe, parmak uçlarında yükselip dudaklarını Alper'inkilerle birleştirdi.

♪ *Mavi mavi gözlerinde top, tüfek mi var?*

♪ *Böyle haksız bir savaştan kim galip çıkar?*

Çevredeki kimse onlara dikkat etmiyordu. Nakaratı sürekli tekrar edip dans etmekle meşgullerdi ama o an, orada, mutluluğu zirvede yaşayan iki genç vardı.

Alper, birkaç saniye şaşkınlığın etkisiyle hiçbir şey yapamadı. Ardından tıpkı Gökçe gibi gözlerini kapattı ve kızın öpüşüne karşılık verdi.

İlk kez, birinin dudaklarında yaşamı ve ölümü tattılar. Aşk... Ne yüce bir duyguydu.

KAKTÜS TEAM

Bölüm On Beş

30 Ağustos 2016 / Salı

Yankı'nın kaşları çatıldı. Şaşkın bakışlarının kendisini komik duruma düşüreceğinden çekinip toparlanmayı denedi. Zihni, ister istemez adamın yüzünü ve adını taramaya başlamıştı ama ne bu simayı ne de Bay R. ismini anımsayabiliyordu. Bildiği tek Bay R., bir kitaba ait olan kahramandı, o kadar.

"Sen kimsin?" diye sorusunu yineledi. Bu sefer ılımlıdan ziyade biraz sert çıkmıştı çünkü bu yersiz gizem, onu biraz ürkütmüştü.

Adam, şaşırmış gibi duruyordu. "Söyledim ya."

Yankı, bu çekişmeden bir sonuç alamayacağını anlayınca sükûnetini korumaya çalışarak mezara iyice yaklaştı. Dua ettikten sonra toprağın üzerindeki ölmüş otları kopardı.

"Ona iyi bakıyorsun," dedi yabancı.

"Gökçe'yi nereden tanıyorsun?"

"Kendimle baş başa kalmak istediğim bir anda, yanımda belirmişti." Bay R., bunu öyle bir söylemişti ki sanki o anı yaşıyor gibiydi.

"Seni neden tanımıyorum?"

"Onunla arkadaş sayılmazdık," dedi adam. Bunu çok rahat bir şekilde söylemişti ama Yankı, işin böyle olmadığını hissetti.

Yankı, birkaç saniye düşündü ve ne diyeceğini bilemedi. En sonunda, "Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?" diye sordu. Belki de bu gizemli, kendisine kitap karakterinin adını takan ruh hastasından, kayda değer bir şeyler öğrenirdi ve Gökçe'nin katiline bir adım daha yaklaşırdı.

Adam gülümsedi. "Hayır," dedi. "Ama çok ısrar edersen bir bardak çay ısmarlayabilirsin."

Yankı, dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Elbette."

Yaklaşık yarım saat sonra Yankı ve Bay R., bir kafede oturmuş, sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Çay ve kek servisi çoktan yapılmıştı.

"Anlat bakalım," dedi Yankı. "Buralı mısın?"

"Hayır," dedi adam. "Normalde Bursa'da yaşıyorum. Buraya, ablamı ziyaret etmek için geldim."

"Neden?"

Bay R., şaşırmış gibiydi. "Ablam çünkü."

"Ha," dedi Yankı. "Tabii."

"Peki, sen biraz anlat," dedi. "Neden beni buraya çağırdın?"

Yankı, cevap vermeden önce bir süre düşündü. Bay R. denen bu kişiye karşı tamamen dürüst mü olmalıydı, emin olamıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı. "Gökçe'yle çok yakındık," dedi. "Ama senin, ne adını ne yüzünü anımsıyorum."

"Okullarımız farklıydı," dedi karşısındaki adam. "Yüzümü anımsaman imkânsız."

"Neden bizi tanıştırmadı?"

"Biz bile doğru düzgün görüşemiyorduk ki," dedi Bay R.. "Ayrıca siz kadınlardaki şu olayı anlamıyorum. Arkadaşınız, her şeyini sizinle paylaşmak zorunda mı?"

Yankı dudaklarını büzerken gözlerinden, düşündüğü belli oluyordu. "Yakınlık derecesine göre değişir." Karşısındaki genç adam gülümsemek dışında bir tepki vermeyince, "Onunla ne kadar yakındınız?" diye sordu Yankı.

"Sadece birkaç kez yüz yüze, birkaç kez telefonda konuştuk, o kadar. Gazetede cinayetlerle ilgili çıkan haberleri okuyunca hazır buradayken gelip mezarını ziyaret etmek istedim."

"Yani sevgilisi falan değildin," dedi Yankı ama bu cümle, bir yargıdan çok soru barındırıyordu.

"Hayır," dedi Bay R.. Dudaklarında alaycı bir gülümseme peyda olmuştu. "Onun aşk hayatı çok karışıktı."

"Nasıl yani?"

"Biliyorsundur," dedi. "Erdem denen bir çocukla, hakkında dedikodular vardı." Yankı, derin bir nefes alırken gözlerini devirmemek için oldukça zorlandı. "Bir de birlikte yaşadığı şu çocuk var."

Yankı'nın gözleri merakla aralandı. "Bir saniye," dedi. "Birlikte yaşadığı çocuk mu?"

Genç adam, Yankı'nın şaşkınlığına anlam verememişti. "Tanrı aşkına!" diye isyan etti. "Sen, arkadaş olduğunuza emin misin?"

Yankı'nın kafası karışmıştı. "Artık bu soruya cevap verebileceğimi sanmıyorum."

"Alper denen o çocukla birlikte yaşıyordu," dedi genç adam.

Yankı, hayatının en büyük şaşkınlıklarından birini yaşıyordu çünkü böyle bir şeyi ilk kez duyuyordu. Gökçe, neden bu durumu ona açmamıştı? Yankı'yı yeterince yakın görmemiş miydi? Yoksa aralarında, Yankı'nın sandığı gibi bir dostluk hiçbir zaman oluşmamış mıydı?

Yankı, cinayeti kastederek, "Sence bunu kim yapar?" dedi.

Bay R., biraz düşündü. Bu soruyu cidden kafasında tartıyor gibiydi. "Her kimse," dedi. "Yoldan geçen biri olmadığı kesin."

"Nasıl yani?"

"Ona bunu yapanın, alelade bir insan olduğunu sanmıyorum," dedi adam. "Katil her kimse, Gökçe'nin gözlerine bakıyordu; ona gülümseyen, Gökçe'nin de sevdiği bir insandı."

"Nereden biliyorsun?"

"Olaydan sonra herkes bir şeyler söylemeye başlamışh," dedi Bay R.. Ardından söyleyecekleri uzunmuş ya da ona cümle kurmak fazla zor geliyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Gökçe, bileğinde siyah bir kurdeleyle bulunmuş." Yankı, genç adamı dinlerken başını salladı. "Sence de bu, bir katil için fazla duygu dolu bir hareket değil mi? Sanki Gökçe'yle veya kendi kişiliğiyle ilgili bir mesaj bırakmak istiyor veya ona veda ediyor gibi."

Yankı, anladığını gösterir gibi başını salladı. Olaya, hiç bu açıdan bakmamıştı. Katilin anlatmak istediği bir şey olabilir miydi?

"Beni rahatsız eden başka bir düşünce var," dedi genç adam aniden.

Yankı'nın kaşları çatıldı. "Nedir o?"

"Katil, neden Gökçe'yi öldürdü, düşündün mü?" Yankı, uzun bir süre boşluğa baktı, düşündü ama bir şey söyleyemedi. Cevap alamayacağını anlayan Bay R., "Sen de bir cevap bulamadın," dedi.

"Gökçe gibi kendi hâlinde bir kızı kim, neden öldürsün, aklım almıyor," dedi Yankı.

Genç adam, başını iki yana salladı. "Yanlışın var," dedi. "Gökçe, kendi hâlinde bir kız değildi."

"Ne demek bu?"

Bay R., bir an sessiz kaldı. Bir şeyler söyleyecekmiş de vazgeçmiş gibiydi. "Haksızlıklara sessiz kalmazdı," dedi en sonunda. "En kral insanları bile karşısına almaktan çekinmezdi. Bu şekilde bir düşman edinmiş olabilir. Tabii, başka ihtimaller de var."

Yankı, oldukça meraklanmıştı. "Nedir sence o ihtimaller?"

"Görmemesi gereken bir şey görmüş olabilir."

Yankı, bu ihtimal karşısında kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Mesela," dedi Bay R.. Ardından biraz düşündü. "İllegal bir işe tanık olmuştur."

Yankı, bu ihtimali direkt reddederek arkadaşını korumak istedi ama bunun ne kadar mantıklı olduğuna karar veremedi. Neticede, sürekli Gökçe'yle ilgili yeni bir şeyle karşılaşıyordu. Artık arkadaşı hakkında kesin yargılarda bulunamazdı.

"Belki de okuldan birilerinin sırrını öğrenmiştir, ne bileyim."

"Saçmalama," dedi Yankı. "Bizler sadece çocuktuk, katil değil."

Bay R.'nin kaşları bilmiş bir edayla çatılırken, dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti. "Mary Bell'i hiç duydun mu?"

Yankı, başını olumsuz anlamda sallayınca Bay R., anlatmaya devam etti: "Bilinen en genç seri katil," dedi. "İlk cinayetini işlediğinde kaç yaşındaydı, biliyor musun?" Yankı'nın cevap vermesine vakit bırakmadan kendi sorusunu yanıtladı: "On bir."

Yankı, gözlerini kırpıştırdı. "On bir mi?"

"Öldürdüğü çocuğun evine gidip soğukkanlılıkla kapıyı çalıyor, arkadaşını görmek istediğini söylüyor. Aile perişan bir şekilde öldüğünü söyleyince ise gülümseyip, öldüğünden haberdar olduğunu, sadece onu tabutun içinde görmek istediğini söylüyor."

Yankı'nın kanı çekilmişti. "Bu korkunç."

"Demem o ki hiçbir canlıyı, yaşı yüzünden küçümseme. Her şey olabilir. Hele ki ergenken ve dünya sadece bizim etrafımızda dönüyorken."

Yankı, derin bir nefes aldı. Bu muhabbet içini karartmıştı. "Peki, sence başka ne olabilir?"

"Belki de bize göründüğü gibi biri değildir. Belki de oldukça kötü kalplidir, birisinin canını yakmıştır ve o kişi, intikamını almıştır."

Yankı, bir an durdu, zihninde nefes alan anıları, kahkahaları kovmaya çalıştı ama başarısız oldu. Beyninin içinde haykıran o kahkahaları susturamadı.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Aklımı kaçıracağım."

"Haklısın," dedi genç adam ayaklanırken. Ardından Yankı'nın telefonunu alıp kendi numarasını kaydetti ve "Bir şey olursa, buradan bana ulaşırsın," dedi. "Bugünlük, bu kadar ölüm konuşmak yeter."

"Pekâlâ," dedi Yankı. "Görüşmek üzere."

"Görüşürüz."

Yankı, genç adamın gidişini izledikten sonra uzun uzun düşündü. Gökçe, Alper'le birlikte yaşıyordu ama neden bunu onunla paylaşmamıştı ve ne sebeple Alper'le birlikte yaşamıştı? Belki de sevgililerdi ama Zeynep'in, birlikte yaşayacaklarına izin vereceğini sanmıyordu.

Bay R. denen şu adamın söyledikleri, iyice midesini bulandırmıştı. On bir yaşındaki katilse onu dehşete düşürmüştü. Korkunç bir dünyada yaşıyordu ve bu dünyayı korkunç yapan, kendi ırkının ta kendisiydi.

Orta parmaklarını şakaklarına götürerek ovuşturdu. Beyninin içinde bombalar patlıyordu. Telefonunu çıkardı. Biraz sosyal medyada dolaşıp kafasını rahatlatmak istiyordu ama o anda, Hakan'dan bir arama geldi.

Derin bir nefes alıp telefonu açtı. "Alo?"

"Sevgilim!" dedi Hakan her zamanki enerjik sesiyle. "Seni özledim."

"Ben de seni," dedi Yankı ruhsuz bir şekilde. "Nerelerdesin?"

"Her zamanki uğraşlar," dedi Hakan. Sesinden bıkkınlık akıyordu. "Bu akşam, seni görmek istiyorum."

Yankı gülümsedi. "Olur, gel ama gelirken çekirdek almayı unutma."

Hakan'ın ses tonundan gülümsediği anlaşılıyordu. "Bazen aptal çerezleri, benden çok sevdiğini düşünüyorum."

İkisi bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattılar ve Yankı, tekrar derin düşüncelere daldı. Aradan bir süre geçtikten sonra telefonundan birkaç numara tuşlayıp Erdem'i aradı.

Erdem telefonu açtıktan ve kısa bir hâl hatır sorma faslından sonra Yankı, "Gökçe'nin Alper'le birlikte yaşadığını biliyor muydun?" diye sordu açıkça.

Genç adamın sesi o kadar tiz çıkmıştı ki Yankı, onun da bu konudan haberi olmadığını anladı. "Ne?"

"Bunu kimden öğrendim sence?"

"Alper'den mi?"

"Bay R. diye birinden."

Erdem, ikinci kez aynı tiz ses tonuyla sorusunu yineledi: "Ne?"

Yankı, derin bir nefes aldı. "Konuşmamız lazım, müsait misin?"

Erdem, oturur oturmaz, "Neler oluyor?" dedi. "Hemen anlat."

Yankı, derin bir nefes aldı ve olanları tek tek anlattı. Bay R. ile arşılaşmalarını, onun anlattıklarını ve kafasından geçirdiği ihtimalleri... Hiçbir detayı atlamadan anlattı.

Erdem, Yankı'nın sözleri bitince düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Bu çok garip," dedi. "Gökçe, neden böyle bir şeyi saklasın ki?"

Yankı, bir süre düşündü ve bıkkınlık dolu bir sesle, "Sen ve Gökçe'yle ilgili okulda çıkan dedikodular yüzünden olabilir," dedi. "İnsanların farklı bir şey düşünmesini istemezdiniz."

Erdem, genç kadının ne söylemek istediğini anlayınca boğazını temizleyip, yardım ister gibi garsonu çağırdı ve bir kahve siparişi etti.

"Yine de," dedi Yankı. Açılan konudan rahatsız olduğu anlaşılıyordu. "En azından bana, bazı şeyleri üstü kapalı da olsa anlatabilirdi."

"Her neyse," dedi Erdem. "Bu düşünceler, yalnızca sana zarar verir. Burada oturup kendimizi yemek yerine gidip Alper'e sorsak ya?"

"Aklıma geldi," dedi. "Ama bize karşı dürüst olacağını nereden bilebiliriz?"

"Burada oturup, düşüncelerde boğulmaktan iyidir," dedi Erdem. Yankı'nın aksine oldukça rahat görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Yankı. Ardından telefonunu çıkarıp Alper'i aradı. Alper, üçüncü çalışta telefonu açtı. Arkadan birkaç küçük çığlık yükseliyordu. Belli ki bir şeyler yolunda gitmiyordu.

İkisi bir süre konuştu. Alper, Gökçe'yle birlikte kahvaltı ettiğini söyledi. Yankı'nın kalbi, bu isimle bir an çırpınsa ve yine ilk başta onun, arkadaşı olan *Gökçe* olduğuna inansa da Alper'in kızını aklına getirdi.

Telefonu kapattıktan sonra Erdem'le birlikte Alper'in tarif ettiği adrese gittiler.

Burcu, koltuğun üzerinde ölü gibi yatarken telefonun çalmasıyla irkilerek uyandı. Uyandığı gibi başına müthiş bir ağrı girdi. Pencereden odaya süzülen gün ışığı yüzünden gözleri, neredeyse kör olmuştu.

Birkaç saniye içinde uyku dünyasıyla bağlarını tamamen kopardı ve çalan telefonu aramaya başladı. Telefon koltuğun dibinde, yerdeydi. Burcu, telefonu eline alır almaz küçük çaplı bir şok geçirdi. Arayan, Hakan'dan başkası değildi.

Burcu, telefonu kulağına götürüp, "Efendim?" dedi.

Hakan'ın sesi, birkaç saniye sonra geldi ama bunun sebebi hatlardaki gecikme değil, genç adamın ne söyleyeceğini bilememesiydi. Hakan, Burcu telefonu açana kadar ne söyleyeceğini düşünmediğini fark etti.

"Nasılsın?" diye lafa başladı.

Burcu, nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşündü. Terslemeli miydi yoksa sıradan mı davranmalıydı? Septikliği elden bırakmayarak, "İyiyim," dedi.

Telefonun öteki ucundan derin bir nefes alma sesi duyuldu. "Ben, senden özür dilemek istemiştim," dedi Hakan.

Konuya hızlıca girmesi Burcu'yu şaşırtmıştı. "Öyle mi? Neden?"

"Nedenini biliyorsun," dedi Hakan. "Sana, fazla acımasız davrandım."

Burcu'nun dudaklarında, alaycı bir gülümseme belirdi. "Her zamankinden fazla değildi."

Hakan, derin bir nefes aldı. "Ne desen haklısın. Şu sıralar kafam allak bullak."

Burcu, "Neden?" diye sordu ama bu konuya ilgisiz olduğu anlaşılıyordu.

Hakan, kızın sesindeki umursamazlığı fark etmedi. "Söylemem ne kadar doğru, bilmiyorum ama Erdem'e katlanamıyorum."

Bu, kesinlikle Burcu'nun beklemediği bir şeydi. "Ne oldu?"

"Gökçe'nin ölümünü araştırıyorlar ve bu bahaneyle çok sık görüşüyorlar. Erdem, yalancının teki. Tek amacı, Yankı'yla baş başa kalmak."

Burcu'nun kaşları çatılmıştı. "Yankı ve Erdem, Gökçe'nin ölümünü mü araştırıyorlar?" dedi.

"Haberin yok mu?"

Burcu, Hakan'ın göremeyeceğini bildiği hâlde, refleksle başını iki yana salladı ve "Hayır," dedi.

Hakan, konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Yankı'yla fazla yakın," dedi ardından.

Burcu, gözlerini devirdi. "Nişanlını ne kadar kıskandığını, eski ...iline mi anlatıyorsun?"

Hakan, bir an cevap veremedi. Duraksamasını iki nedeni vardı: Birincisi, gerçekten derdini, açabileceği en son kişiye açıyordu. İkincisi, Burcu'nun *eski* sözcüğünü, bu kadar rahat kullanışını garipse-

mişti. Bu ilişkiyi net olarak bitirmesine rağmen, Burcu'nun kabul-leneceğine ihtimal vermemişti.

Burcu, Hakan'dan bir cevap gelmeyince, "Her neyse," dedi. "Neticede, artık aramızda bir şey yok. Kendini suçlu hissetme."

Burcu, tam telefonu kapatacaktı ki Hakan'ın, "Burcu!" diye seslendiğini duydu ve bekledi. "Ben, seni üzmek istememiştim," dedi Hakan. "Seni, hassas noktandan vurmak istememiştim."

Burcu'nun boğazına koca bir yumru oturdu. Bu yumruyu yok etmek için derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı: "Sorun değil."

Hakan şaşırmıştı. "Ne? Gerçekten mi?" Genç adam, Burcu'nun kendisini affettiğini düşündü. Hatta bir an yola çıkıp genç kadına koşmak istedi.

"Gerçekten," dedi Burcu. "Seni suçlamıyorum, kendimi suçluyorum. Nasıl senin gibi bir adamın sevgisine muhtaç kalacak kadar acizleştim, bunu düşünüyorum."

"Burcu..."

"Bir insana kendinle ilgili bir sır verirsen, ilk karşı karşıya gelişinizde bunu, sana karşı kullanır. Sen de sadece bunu yaptın, fazlasını değil."

Daha fazla konuşmadı. Telefonu hemen kapatmak zorunda kaldı çünkü boğazındaki yumru yükseldi ve gözlerinden döküldü. Harap hâldeydi. Telefonu bir köşeye fırlatıp dirseklerini dizlerine, başını da ellerine yasladı ve öylece kaldı.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu ama aklına, Hakan'ın söyledikleri geldi. Erdem ve Yankı, Gökçe'nin katilini arıyordu. Neden kimse bu durumu, onunla paylaşmamıştı? Artık güvenleri o kadar azalmıştı demek... Erdem, onu düşündüğünü söyleyerek kapısına geldiğinde rol mü yapıyordu?

Yaşadıklarına karşı, cani bir gülümseme sundu. Bu hayat, ona yalnız olduğunu kanıtlamak için daha ne yapmalıydı?

Alper'in gönderdiği adres, deniz manzaralı bir restorana aitti. Yankı ve Erdem, içeri girdikten sonra birkaç saniye etrafa bakındı. İkisinin Alper'i bulması zor olmadı çünkü küçük bir kızın çığlıkları, duyulmak için çırpınıyordu.

Yankı, Alper ve küçük kıza doğru ilerledi. Küçük kız yememekte ısrar ediyor, Alper'in suratına yiyecek fırlatarak direniyordu.

Alper, Yankı ve Erdem'i karşısında görünce gülümsemeye çalıştı. "Merhaba," dedi. "Otursanıza."

İkili gülümseyip sandalyelerine otururken küçük kız da biraz sakinleşmişti. Masalarına oturan bu yabancıları tanımak ister gibi meraklı gözlerle süzüyordu onları.

"Sizi tanıştırayım," dedi Alper. "Bu Gökçe, benim kızım."

Aslında Yankı'nın bu kadar farklı hissetmemesi gerekiyordu. Neticede dünyada, binlerce Gökçe vardı ama yine de... Yankı, küçük kızın gözlerine bakarken, orada arkadaşını gördüğünü hissetti ve tüyleri diken diken oldu. Her gördüğü şeye, Gökçe'den bir parça sıkıştırması ne kadar mantıklıydı, bilmiyordu ama bunu, bilinçsizce yapıyordu.

"Merhaba, Gökçe," dedi Erdem. O da en az Yankı kadar büyülenmişti. Ardından Yankı ve Erdem, kendini tanıttı ve küçük kızla tokalaştılar. Gökçe, yüz yapısından mavi gözlerine, dalgalı kahverengi saçlarına kadar Alper'in kopyasıydı. Büyümüş de küçülmüş bir bilmişliği vardı. Dişlerini göstererek gülümsedi.

Bir süre, sadece küçük Gökçe'den konuştular. Küçük çocuk, masadaki yabancılardan dolayı çok şımarıklık yapamadan yemeğini yedi.

"Buranın oyun alanına gitmek ister misin?" dedi Yankı, doğrudan Gökçe'ye bakıp. Gökçe, Yankı sözlerini bitirmeden başını sallamaya başladı.

Yankı, ayaklanıp küçük kızın yanına gitti ve onun elinden tutup masadan ayrıldı.

Erdem ve Alper, ikisinin gidişini izledi bir süre. Sonunda Erdem dayanamayıp, "Onu tahminimden de çok sevmişsin," dedi. Alper, gözlerini Erdem'inkilere sabitlemekte çok zorlandı. Sonunda kafasını çevirip Erdem'e baktı.

"O, çok erken gitti," dedi. "Yapacağı çok şey vardı."

"Seninle birlikte yaşadığını bize söylemedi," dedi Erdem.

"Bunu okula yayıp seni zor durumda bırakmak istemedi," dedi. İkisinin de gözleri dolu dolu olmuştu. Alper birden, "Onu tekrar, sadece bir kerecik öpmek için ömrümden on yılı verebilirdim," dedi. Bunu öyle dalgın bir ifadeyle söylemişti ki Erdem, genç adamın transa geçmiş olabileceğini düşündü.

"O, harika bir insandı," dedi Erdem. "Peki karın? Kızına Gökçe demene kızmadı mı? Yoksa bilmiyor mu?"

Alper, derin bir nefes aldı. "Buket'le ben, birbirimizi üniversiteden beri tanıyoruz. O zamanlar aramızda hiçbir şey yoktu. Zaten o zamanlar, ciddi ilişkilere biraz uzaktım; genelde, kısa flörtlerim olurdu. Bir kıza, maksimum iki hafta dayanabiliyordum.

Üniversitenin son senesinde, okulun bitmesine birkaç ay kala aramızda farklı bir elektrik oluştu. Ne zaman başladı, bilmiyorum. Sadece konuşma ve buluşma sıklığımızın artmaya başladığını hatırlıyorum."

"Sonra ne oldu?"

"Hani filmlerde görürüz ya; yakışıklı adam, güzel kızın arkasından ömrünün sonuna kadar yas tutar. Kalbinin, başka kimse için çarpmasına izin vermez. Öyle değildi benim hislerim. İlk zamanlar nefes bile alamıyordum, ölüden farksızdım. Tek düşündüğüm şey, Gökçe'nin yanına gitmekti." Gözlerinden bir damla yaş düşünce hızla sildi.

"Sana bir şey anlatsam, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Erdem, yarım yamalak başını salladı.

Alper, söyleyeceği şeyi, samimiyeti bulunmayan Erdem'le paylaşmasının ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu ama karşısındaki insanın iyi biri olduğuna inanıyordu. Bu yüzden kelimeler, dudaklarından dökülürken zorlanmadı.

"Bir gece, *artık yeter*, dedim. *Dayanamıyorum, olmuyor işte.* Onu özlüyordum. Onu çok kısa bir süreliğine tanımıştım ama hayatımın merkezindeydi. Elime geçen ne kadar ilaç varsa içtim ve yatağıma yatıp ölümü bekledim."

Erdem'in sırtından soğuk terler boşalmıştı. "Peki, sonra ne oldu?"

"Sonrası," dedi Alper. Dikkatle anılarına odaklandı. Hiçbir detayı atlamak istemiyor gibiydi. "Onu gördüm. Gökçe'yi."

Erdem'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Beyaz bir elbisesi vardı," diye sürdürdü Alper. "Yanakları pembe, dudakları kırmızıydı. Kirpikleri, her zamanki gibi upuzundu. Saçları yıkanmış, taranmıştı. Hayat veren gözlerinde, yeniden yaşam vardı."

"Ne oldu peki?"

Alper, omuz silkti. "Hiçbir şey," dedi. "Sadece suratıma baktı. Yaptığım şeyi yapmamam için yalvarır gibiydi. Sanki beni, bir yanlıştan döndürmek için uğraşıyordu. Onu gördüğüm an, kalbimin attığını hissettim. Vücudumdaki yerini, kanımın akışını... Her şeyi hissettim. O, bana öyle bakarken ne yapabilirdim ki? Telefona uzandım ve ambulansı aradım. Döndüğümde çoktan kaybolmuştu. Hemen midemdekileri çıkardım."

Alper, cümleleri art arda sıralayıp sessiz kaldı. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi. "O gece gördüğüm, sadece bir hayaldi. Bunun böyle olduğuna inanmayı ben de istiyorum ama o gece, o kadar canlı görünüyordu ki... Uzansam elini tutacaktım sanki."

"O geceden sonra yaşamak istedim. Aşk filmlerindeki o adamlar gibi değil, gerçekten hayata tutunmak istedim ama Gökçe'yi hayatımdan atamadım. Kızım doğduğunda, düşündüğümüz tüm isimleri sildim aklımdan ve ona Gökçe'nin adını verdim. Neden böyle bir şey yaptım, hâlâ bilmiyorum. Belki de Gökçe'yi bir şekilde yaşatmak istedim, kim bilir?"

"Buket, bir şekilde, lisedeyken Gökçe diye birini sevdiğimi öğrenmiş. Eski aşkının ismini kızıma mı koydun diye kükredi. Aramız zaten çok kötüydü, bu da son damla oldu. Boşandık. Şimdi çocuğumu getirirken bile suratıma, iğrenerek bakıyor."

Erdem, Alper'in anlattıklarından sonra derin bir nefes aldı. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Sadece, "Üzgünüm," diyebildi.

Alper, gülümsemek dışında bir şey yapmadı. Erdem, Alper'in gözlerindeki yeşermeyi gördü. Görünen o ki konuşmak, genç adamı rahatlatmıştı.

"Peki," dedi Erdem. "Gökçe, neden ailesiyle değil de seninle yaşıyordu?"

"Murat, kötü bir adam," dedi. "Ona dikkat edin."

Erdem'in kaşları çatıldı. "Ne demek şimdi bu?"

Alper cevap verecekti ki Yankı, Gökçe'yle birlikte geri döndü. Gökçe, babasının kollarına atlayıp sinemaya gitmek istediğini söyleyince daha fazla konuşamadılar.

Burcu, bir yandan cips yerken diğer yandan da gözyaşları içinde *Aşk-ı Memnu*'yu izliyordu. Yetmiş dördüncü bölümdeydi. Bihter, Adnan'la ettiği kavganın üzerine, odasında tek başına ağlıyordu ve telefonda Behlül'le konuşuyordu.

Behlül, Bihter'in kalbini çok kırmıştı. Yaşadıkları bu yasak ilişki, ikisinin sorumluluğundaydı ama o, genç kadını önce kendisine âşık etmiş, ardından kötü kadın ilan ederek terk etmişti.

Burcu, "Seni çok iyi anlıyorum, Bihter," diye mırıldandı gözyaşlarını silerken.

Bihter ağlayarak, "Sen uçuşa uçuşa evlilik hazırlıkları yaparken ben, ceza çekiyorum hâlâ," deyince Burcu, ara verdiği hıçkırıklarını sürdürmeye devam etti.

Erkekler hep böyle olmak zorunda mıydı? Bir kere, sadece bir kere yaptıkları şeylerin arkasında duramazlar mıydı?

Burcu, yanı başından eksik etmediği tuvalet kâğıdı rulosunu alıp burnunu sildi ve mendili yere attı.

Bu diziyi izleyip Hakan'ı düşünmemesi imkânsızdı. Ne kadar yanlış bir insandan sevgi dilenmişti. Ne kadar yanlış bir insana kalbini açmıştı. Oysa başını koyduğunda dinlediği kalbin, kendisi için attığına her şeyden çok inanmıştı.

Keşke... Keşke Yankı'ya her şeyi söyleyebilecek, buradan defolup gidebilecek ve kendine yeni bir hayat kurabilecek kadar cesur olsaydı.

Derin bir nefes aldı ve sehpanın üzerinden kendisine göz kırpan telefonu alıp sosyal medya hesaplarını kontrol etti. Dış dünyayla ilişkisi uzun bir süredir kopuktu. Acaba o yokken neler olmuştu?

Yankı'nın profiline baktığında Erdem'le ikisinin bir fotoğrafını gördü ve kaşları çatıldı. Fotoğrafta, genç kadının balkonunda kahvaltı yapıyorlardı. Fotoğrafın yorumlarına baktığında, birçok kişinin genç kadına geçmiş olsun dileklerini ilettiğini gördü. Üniversite arkadaşlarından eski patronuna kadar herkes, Yankı'ya sevgilerini sunuyordu.

Bir an için, böyle bir durum onun başına gelseydi, kaç kişinin onu ziyaret edeceğini düşündü.

Genç kadın, siteye yüklenen son fotoğrafı açtığında kaşları daha da çatıldı. Fotoğrafta, bir deniz manzarası vardı fakat orada, tanıdık bir yüz görmek kadını oldukça şaşırtmıştı.

Alper...

Demek Gökçe'nin ölümünü araştırmak gibi radikal kararlar alınıyor, onunla paylaşılmıyor ama Alper'le buluşmaya koşarak gidiliyordu.

Burcu, hızla diziyi kapattı ve nerede oturduğuna kısaca göz attı. Her yer çöp içindeydi, pislikten geçilmiyordu. Ön kamerasını açıp yüzünü inceledi. Saçları, uzun bir süredir duş almadığı için yağlanmıştı. Göz altı torbaları şişmişti.

Kendini tokatlamak istedi. Bunu nasıl yapabilirdi?

Telefonu bir köşeye bırakıp doğruldu ve mutfağa gitti. Burası da salondan çok farklı değildi. Sıcak havada temizlik yapmak katlanılmaz bir şeydi ama genç kadın, bunu umursamadan ortalığı hızlıca temizlemeye koyuldu. Her yeri sildi, bulaşıkları makineye yerleştirdi. Çöpleri, çöp poşetlerine doldurdu.

Burada işi bitince salonu ve yatak odasını da temizledi. Bedeni terden sırılsıklam olmuş, vücudu yorgunluktan bitap düşmüştü ama umursamadı. Banyoyu da temizleyip duşa girdi.

Saçlarını defalarca şampuanladı, tüm vücudunu sabunladı. Duştan çıkar çıkmaz eski canlılığına kavuşması için yüzüne bir maske yaptı.

İki Burcu geri dönmüştü ve ziyaret etmesi gereken biri vardı.

Erdem ve Yankı, Yankı'nın evine geldiklerinde saat, akşam altıyı buluyordu. Alper ve Gökçe'yle birlikte biraz daha vakit geçirmişler, ardından yolları ayrıldıktan sonra otobüse binmek yerine yürümüşlerdi. Mavi'yi komşudan aldıktan sonra eve girip koltuğa oturdular.

Yankı, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Yol üstünde değil de oturup sakin sakin düşünebilecekleri bir ortamda konuşmanın daha iyi olduğunu düşünmüştü. "Gökçe ve Alper, neden aynı evde kalıyorlarmış?"

"Alper'e bunu sorduğumda, Murat'a dikkat etmemizi söyledi," dedi Erdem. Sohbetlerinin geri kalanını paylaşmaya pek hevesli değildi. "Bir keresinde, Murat'la kavga edecektim. Onu, Gökçe'nin üzerine yürürken gördüm."

Yankı, birkaç saniye durup düşündü. Ardından gözleri, aklına gelen bir düşünceyle kocaman açıldı. "Erdem," dedi. Ses tonundaki titreme, aklından geçen şeyin gerçek olmamasını umduğunu belli eder gibiydi. "Sence Murat, Gökçe'ye..." Lafının gerisini getirmeye midesi el vermedi.

Erdem, genç kadının aklından geçeni anlayıp, "Yok canım," dedi ama bu ihtimali yok saymadığı, gözlerinden okunabiliyordu. "Nasıl olabilir ki? Zeynep ve Semih de o evde."

"İkisi de bastırılmış karakterler," dedi Yankı. "Gökçe'nin o evden kaçması ve Murat arasında, başka bir bağlantı düşünebiliyor musun?"

Erdem, başını arkaya yatırıp, "Of!" diye bağırdı. Kafasından milyarlarca düşünce geçiyordu. "Lütfen, bu konuları konuşmaya ara verelim, aklımı kaçıracağım."

"Peki," dedi Yankı. O da molaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti. "Ben üzerimi değiştirip geliyorum."

Yankı, ayaklanıp odasına giderken Mavi de abartılı bir heyecanla Yankı'yı takip etti. Genç kadın, yaklaşık beş dakika sonra geri döndü. Gri bir eşofman, pembe bir tişört giymişti. Saçlarını tepeden topuz yapıp makyajını çıkarmayı da ihmal etmemişti.

Erdem, "Seni, bu kadar çirkin görmek zorunda değilim," diyerek takıldı. "Gözlerime bunu yapmaya hakkın yok!"

Yankı, gözlerini devirdi ama dudaklarında, eğlenceli bir gülümsemenin oluşmasına mâni olamadı.

Televizyonun karşısındaki koltuğa geçip kanalları rastgele değiştirmeye başladı. Tüm bunlar olurken ikisi de sessizdi. Konuşmuyorlardı ama ikisi de yaşananları düşünüyordu.

Yankı, yaklaşık on dakika sonra gözlerinin yavaş yavaş kaydığını hissetti. Kucağına zıplayan Mavi bile uykusunu açmaya yetmemişti. Birkaç dakika sonra tüm dünya karanlığa gömüldü ve Yankı, rüyalar âlemine geçiş yaptı.

Erdem, Yankı'nın uykuya direnmekte olduğunun bir süredir farkındaydı ama Yankı kumandayı düşürünce yüzünü, tamamen genç kadına çevirdi. Ayaklandı, Mavi'yi sahibinin kucağından alıp yere bıraktı. Genç kadının uzanmasında yardımcı oldu ve kumandayı yerden alıp, Mavi'yi de kucağına alarak kanalları gezmeye başladı.

Köpek, Erdem'in gözlerine sevilmek ister gibi bakıp havlayınca Erdem, "Kucağımıza aldık diye iyice tepemize çıktın," diye söylendi.

Köpek, sanki kendine söyleneni anlıyormuş gibi birkaç kez havladı.

Yaklaşık iki saat sonra Yankı homurdandı, kıpırdandı. Genç kadının hareket edişi, Erdem'in dikkatini çekmişti. Yankı'nın bir şeyler istediğini düşünüp ayaklandı ve kızın homurtularını işitebilmek için koltuğun yanına gidip diz çöktü.

"Yankı," dedi. "Bir şey mi istiyorsun?"

Genç kadın, gözlerini açamıyordu ama Erdem'in sesini duyunca gülümsedi. Belli ki hâlâ rüya görüyordu. Erdem, genç kadının bu hâllerini görünce dudaklarındaki gülümsemeye engel olamadı.

Yankı'nın göz kapakları hafifçe aralandı. Bir rüya görmüştü. Ne olduğunu hatırlamıyordu ama Erdem'le ilgili olduğunu anımsıyordu. Yüreğini bir sıcaklık sarmıştı, önceki rüyasından tanıdığı dudakların dokunuşunu tekrar hissetti.

Gerçekliğe henüz adım atamamıştı. Yaşanan şeylere, dışarıdan bir gözle bakıyordu sanki. Elini, genç adamın yanağına uzattı ve anne şefkatiyle okşadı. Erdem, böyle bir temas beklemediğinden bir şey söyleyemedi.

Yankı'nın eli, Erdem'in boynuna dokundu ve onu kendine çekti.

Aslında Erdem, o an en doğru şeyin geri çekilmek olduğunu düşünüyordu ama içinde arzuyla, genç kadına karşı gelmeden öne eğildi ve dudaklarını Yankı'nınkilerle birleştirdi.

Dudakları birleştiğinde, ikisinin de hissettiği şey tutkudan çok uzaktı. Sadece şefkat vardı bu öpücükte. Hesapta yokken yapılan küçük yaramazlığın tatlı azarı vardı. Sadece Yankı ve Erdem vardı.

Yankı'nın gözleri tekrar aralandı. Yaşadığı bu his... Bu şeyde güzel ve bir o kadar da acımasız bir gerçeklik vardı. Komikti ama Erdem'le öpüştüğünün farkına o an vardı.

Gerçeklikle buluştuğunda, hissettiği ilk şey memnuniyet oldu. Düşündüğü ilk şeyse bu öpücüğü nasıl uzatabileceğiydi. Ama çok geçmeden, son zamanlarda varlığını unuttuğu kişi aklına geldi: Hakan.

Yankı birden geri çekildi. Boğazında bir şeyler düğümlendi. Hakan, evlilik teklifine hâlâ bir cevap beklerken Yankı'nın yaptığı...

Bir şey söylemeden Erdem'in gözlerine baktı. Söylemesine gerek de yoktu zaten. Erdem, genç kadının ne düşündüğünü anladı. O, belki de evlenmek üzere olan bir kadındı.

Erdem, sinirle harmanlanmış bir hayal kırıklığı hissederken doğruldu, hızla salonun kapısından dışarı fırladı.

Yankı, "Erdem!" diye seslendi genç adamın arkasından ama duyduğu tek şey, sertçe kapanan kapı oldu.

İkisi de farkında değildi ama büyük bir ateşin kıvılcımı parlamıştı.

Burcu, uzun bir süredir adım atmadığı bardan içeri girince bulunduğu yeri garipsediğini fark etti. Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu ama adımlarını sürdürdü.

İçeride herkes dans ediyor, oturanların çoğu de yerinde kımıldanıyordu. Yeni depresyondan çıkmış birisi olarak, bu kadar enerjiyi beyninin kaldırabileceğinden emin değildi ama bir bira almak için barmene doğru ilerledi.

Karşısındaki genç adam, onu kendinden emin ve çapkın bir gülümsemeyle karşıladı. Burcu sandalyeye oturunca, "Bu güzel kadına bir bira ikram edebilir miyim?" diye sordu.

Burcu, pek havasında olmamasına rağmen tıpkı genç adam gibi gülümseyip, "Bilmem," dedi flörtöz bir ses tonuyla. "Edebilir misin?"

Barmen, istediği onayı aldığını düşünmüş olacak ki bir bira çıkardı ve bardağa doldurup Burcu'nun önüne uzattı. Burcu, birasından bir yudum aldıktan sonra adama yöneldi. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Barmen, kahverengi gözlerini düşünür gibi kıstı. "Sanırım yedi aydır."

Burcu, başını anladığını gösterir gibi salladı. "Seni buraya kadınlarla flört etmek için koydular galiba."

Genç kadının açık sözlülüğü barmeni eğlendirmiş olacak ki sırıttı. "Öyle denebilir," dedi. "Harika bir iş."

"Öyle mi?" dedi Burcu.

"Elbette. Her işte, senin gibi güzel kadınlarla konuşma şansı yakalayamıyorum."

Adam, kendinden emin ve delici bakışlar atıyordu ama Burcu, uzun bir süre hiçbir erkeğin tuzağına düşeceğini sanmıyordu. "Burann sahibi nerelerde peki?" Ardından hemen ekledi: "Pardon, sahibinin yeğeni."

"Alper Bey mi?" Barmen, kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. Nedense bu kadının patronunu tanıyabileceğini düşünmemişti. "O, bazen sabahları geliyor ama genelde geceleri uğrar." Ardından saatine baktı. "Muhtemelen birazdan burada olur."

"Tamam," dedi Burcu. "Ben seni tutmayayım."

Genç adam, açıkça kovulduğuna bozulmuş olacak ki yüzünü ekşitip uzaklaştı.

Burcu, uzaklara o kadar dalmıştı ki yaklaşık on dakika sonra sırtında bir el hissedince yerinde sıçrayarak arkasını döndü. Karşısında Alper'i görünce yavaşlayan kalbi, çok kısa bir süre içinde hızına yetişilemez oldu.

Alper, ona meraklı bakışlarla bakıyor, bir açıklama bekliyordu. "Ne işin var burada?"

Burcu, tek kaşını kaldırdı. "Sen söyle," dedi. "On sene sonra Gökçe'nin katilini aramak nereden esti?"

Alper, gözlerini kıstı. "Derdin ne senin? Sorun çıkarmaya gelmişsin."

"Gökçe'nin ölümünü araştırıyormuşsunuz."

Şimdi tek kaşını kaldırma sırası Alper'deydi. "Demek senin haberin yoktu. Çok enteresan."

Burcu, konunun dağılmasına izin vermeden, "Erdem ve Yankı'yı kandırmış olabilirsin," dedi. "Ama beni kandıramazsın. Senin nasıl yalancı, pislik biri olduğunu biliyorum. Hiçbir şeyi boşuna yapmazsın."

Alper, bir süre uzaklara bakıp düşündükten sonra yüzünde koca bir sırıtma belirdi. Ardından sadece saniyeler içinde bu gülücük kahkahaya evrildi.

Burcu, bu duruma oldukça öfkelenmişti. "Neden gülüyorsun?"

"Buraya neden geldiğin şimdi anlaşıldı," dedi Alper. "Erdem ve Yankı, senden habersiz bir şeyler çeviriyor ama beni haberdar ediyorlar. Aslında tüm olay bu. Sen değil, ben. Buraya bana olan öfkenden değil, kıskançlığından geldin."

Burcu, o kadar sinirlendi ki kıpkırmızı kesildi. Kelimeler, dilinin ucuna geldi ama dudaklarından dökülemedi.

"Burcu," dedi Alper. Yüzünde, hâlâ o kendini beğenmiş sırıtma vardı. "Herkes, seni her şeyden haberdar etmek zorunda değil. Çocuklaşma ve bazı şeyleri aş artık."

"Çocukluk, öyle mi?" diye hırladı Burcu. Genç kadının duygularını bu kadar uçlarda yaşıyor olmasına rağmen Alper'deki bu rahatlık, Burcu'yu iyice delirtti. Bundan sonraki kelimeleri sadece onun canını acıtmak için kullandı: "Bana laf söylüyorsun ama sen, sadece kendini rahatlatmak istiyorsun çünkü Gökçe'nin, senden nefret ederek öldüğünü biliyorsun."

Alper'in yüzündeki gülümseme, yavaşça yok oldu ve gözlerinde, Burcu'nun çözemediği bir ifade oluştu.

"Onu, bir insanın yaralayabileceği en büyük şekilde yaraladın."

"Yaraladık," dedi Alper sıktığı dişlerinin arasından. Öfkesini daha ne kadar tutabilirdi, bilmiyordu. "Kendini masum çıkarmaya çalışma. Benimle birlikte olsun diye boğazına bıçak dayamadım."

Burcu'nun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hiç kimse onu senin kadar yaralayamazdı, ne ben ne başkası, inan bana."

"Ben, ona ihanet etmedim." Alper, bunu Burcu'ya mı söylüyordu yoksa kendine mi, emin olamadı.

"Öyle mi?" dedi Burcu. Sandalyeden yavaşça kalktı. Ardından çantasından biraz para çıkarıp masaya bıraktı. "O kadar emin olma."

Tam adamın yanından kaçıp gidecekti ki Alper, genç kadının koluna yapıştı. "Sen, tanıdığım en iğrenç insansın," diye fısıldadı kadının kulağına. "Gökçe'nin sevgisini hak etmiyordun, kimsenin sevgisini hak etmiyorsun. Yapayalnız geberip gideceksin ve bu, senin kötülüğünün cezası olacak."

Burcu'nun kulakları uğuldamaya, gözleri dolmaya başladı. Buna benzer sözleri Hakan'dan da işitmişti. Gerçekten bu kadar kötü biri miydi?

Gücünün çekildiğini hissedince kolunu kurtardı, oradan koşarak uzaklaştı.

Oradan çıktığında tek düşündüğü, Alper'in ne kadar haklı olduğuydu. Oraya kıskançlığı yüzünden gitmişti, asla sevilmeyecekti ve bu, onun lanetiydi.

Taksiye binip sahile gitti. Gündüz olduğu kadar olmasa da bu saatlerde, deniz kenarı genelde kalabalık olurdu. Eve gitmekten kaçınan gençler, dostlarıyla toplananlar, yürüyüş yapanlar...

Burcu da bu kalabalığa karışmak için bakkala uğradı, kendine birkaç bira aldı. Alkolü son zamanlarda o kadar artırmıştı ki bu durum, onu rahatsız etmeye başlıyordu ama bu gece için bu düşüncesini rafa kaldırdı.

Orada birasını yudumlar ve siyaha gömülmüş denizi izlerken, geçmişi değiştiremeyeceğini kabullenmeye çalıştı. Yapmaması gereken birçok şey yapmıştı ama bunları değiştirmesi imkânsızdı. Geleceğe odaklanmalı, nasıl bir yol izleyeceğini seçmeliydi.

Boş şişeler, bir bir çöp poşetine atılıyordu. Burcu, bu akşam biraz hızlı gidiyordu.

Düşünceleri arasında boğuşurken, canı fıstık çekince ayaklandı. Yerinden hızla kalkınca başı birkaç saniyeliğine döndü ve denge-

sini bulmakta zorlandı. Neredeyse düşecek olması, ona komik gelmişti ve bu duruma kahkahalarla güldü.

Bakkala doğru birkaç adım atmıştı ki uzun, sert bir vücuda çarpıp birkaç adım geriledi.

Biraz sarhoş olduğundan zihni, algılamada güçlük çekiyordu ama yine de karşısındaki adama, suratına bile bakmadan, "Dikkat etsene!" diye bağırdı. Ardından yere düştüğünü fark ettiği çantasını toparlamak için eğildi.

Çarptığı adam nezaketten uzak bir ses tonuyla, "Asıl sen dikkat et!" diye bağırdı eşyalarını toplayıp kalkan kadına. Burcu doğrulduğunda adamın öfkeden kıpkırmızı kesildiğini gördü ve içinde filizlenmeye hevesli olan korku tohumunu hissetti ama bu tohum, alkolün verdiği cesaret sayesinde uzun süre canlı kalamadı.

Burcu, "Bana sen çarptın, hayvan herif!" diye tartışmayı sürdürdü. "Özür dileyeceksin!"

Adam, histerik bir şekilde güldü ve "Asıl sen, benden özür dileyeceksin!" diye bağırdı.

Burcu, tam bir şey diyecekti ki adamla arasına giren yabancıya dikkatini verdi ve sessiz kaldı. Muhtemelen o adam olmasa, kavga daha da büyüyecekti.

"Sakin olun, arkadaşlar," dedi adam. Burcu, sakin ve ciddi ses tonuyla konuşan adama baktı. Yeşil gözlerindeki parıltı, buradaki herkesten üstün olduğunu insanlara haykırmak istiyor gibiydi. Sarıyla karışık kahverengi saçları dağılmıştı ama bu dağınıklık, adamın yüz hatlarına oldukça yakışıyordu.

"O bana çarptı!"

Burcu tam cevap verecekti ki yabancı, fırsat vermeden, "Tamam, tamam," dedi. Öyle bir ses tonuyla konuşuyordu ki buranın efendisiymiş gibiydi ve kimse itiraz edemiyordu. Yabancı cebinden kâğıt para çıkardı ve adamın cebine sıkıştırdı. "Haydi, gidip kendine bir bira al ve sakinleş."

Az önce bağırıp çağıran adam, bedava birayı duyunca kedi gibi gülümsedi ve oradan uzaklaştı.

Burcu, bu adamla baş başa kalınca ne diyeceğini bilemedi. En sonunda, "Neden böyle bir şey yaptın?" diye mırıldandı. Mantıken

teşekkür etmesi gerekiyordu ama artık bu bencil dünyada, birinin çıkarsız bir şey yaptığına rastlamak çok zordu.

Adam, dudaklarını büzüp, "Kavga sevmem," dedi. Ardından genç kadının yüzünü dikkatle inceledi. Kadın biraz sararmıştı ve bakışları dalgındı. "Sen iyi misin?"

Burcu'nun midesinden yükselen bulantı o kadar güçlüydü ki genç kadın, durumu yok sayamadı ve başını iki yana salladı. "Hayır," diye mırıldandı. "Midem..."

Burcu, lafının devamını getiremeden, sadece dakikalar önce tanıştığı adamın ayaklarına kustu.

"Sana yalvarıyorum," dedi adam, kollarında Burcu'yu sürüklerken. "Anahtarların nerede, söyler misin?"

Genç adamın, şansına küfretmemesi imkânsızdı. Neredeyse sızmak üzere olan bu sarhoş kadın ayaklarına kustuğunda, midesi altüst oldu. Ayakkabılarını temizleyene kadar, bu da yetmezmiş gibi kadının evinin adresini öğrenene kadar canı çıkmıştı. Bir de üstüne çantasının her yerine bakmasına rağmen, kadının anahtarlarını bir türlü bulamıyordu.

Eline genç kadının kimliği gelince, "Burcu," dedi. "Adın bu mu?" Burcu, adamın ne söylediğini anlayamayacak kadar dalgındı.

Adam, anahtarları çantada bulamayınca kadının ceketinin ceplerini karıştırdı. İstediğini bulduğunda mutluluktan ağlamak üzereydi.

Daireye girdiklerinde sırasıyla kendi ayakkabılarını ve Burcu'nun ileri çıkardı. Burcu, bir kolunu bu adamın omzuna atmış ilerlerken adam, odalara tek tek baktı ve en sonunda yatak odasını buldu.

Burcu, düz yatması gerekirken yanlamasına uzanmıştı. Bu yüzden ayakları dışarıda kalıyordu. Üstelik kıyafetleri de üzerindeydi. Muhtemelen gece, pek konforlu uyuyamayacaktı ama yabancı, bunu pek umursamadı. Kadını sağ salim evine getirdiği için mutluydu.

Tam arkasını dönmüş, birkaç adım atmıştı ki bir hıçkırık sesine koşan, "Gitme," kelimesini duydu.

Genç adam, şaşkınlık içinde Burcu'ya döndüğünde, Burcu'nun gözleri kapalı bir şekilde ağladığını gördü. Kaşları merakla çatıldı ve kadının yanına gidip yatağa oturdu.

Cevap almayacağını düşünmesine rağmen, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Burcu, birkaç saniye sonra belli belirsiz, "Tek istediğim, birinin beni sevmesiydi," diye mırıldandı. "Elime yüzüme bulaştırdım."

Ardından tekrar ağlamaya başladı. Bu, kesinlikle beklenmedikti. Yabancı, bir süre ne yapması gerektiğinden emin olamadı.

Şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla dolu birkaç saniyenin sonunda adam, yüzü Burcu'ya bakacak şekilde, sağ kolunun üzerine uzandı. "Neyi eline yüzüne bulaştırdın?"

"Ben çok kötü biriyim," dedi Burcu. Adamın söylediklerini hayal meyal duyuyordu. Uykuya dalmak üzereydi.

"Dünyanın en masum insanı bile zaman zaman kötü şeyler yapar," dedi adam. "O an, doğru gelen şey odur çünkü. Kimse, bile bile yanlış yapmaz."

"Ben biliyordum, en başından beri." Adam buna bir cevap veremeden Burcu, gözlerini açtı. Gözyaşları yüzünden dünyayı bulanık görüyordu ama karşısındaki yüzü ayırabiliyordu. "Kimsin sen?"

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İsmimi boş ver," diye mırıldandı kadının gözlerine düşen bir tutam saçı kulağının arkasına ittikten sonra. "Sen, bana Bay R. diyebilirsin."

Bölüm On Altı

28 Mart 2005 / Pazartesi

Gökçe, alarmı duyduğunda sanki kaçabilecekmiş gibi homurdanarak alarmdan uzaklaşmaya çalıştı ama nafileydi. Pencereden süzülen ışık da tepesinde zalimce çalan alarm da kalkması gerektiğini haykırıyordu.

Doğrulup alarmı kapattı ve tekrar uyumak için direnen gözlerine aldırmadan ayaklanıp yatağını topladı. Ardından neredeyse sürünerek Alper'in odasına gitti ve kapıyı çaldı.

İki gün önce yaşadıkları zihninde canlandı ve o anda, uykusu açıldı. Parmak uçları dudaklarına giderken farkında olmadan gülümsedi. Bar, söylediği şarkı, Alper...

Neler yaşamıştı öyle!

İkisi, sürpriz öpücüğün ardından konuşmak yerine ara sıra birbirlerine bakıp sırıtmayı tercih etmişlerdi ama Gökçe, er ya da geç konuşacaklarının farkındaydı. Konuşmak zorundalardı.

Alper homurdanarak kapıyı açınca Gökçe, tüm düşüncelerine ara verdi ve "Günaydın," dedi.

Alper, ona açmaya çalıştığı gözlerinin ardından, "Günaydın," diye karşılık verdi ve hantal adımlarla tuvalete doğru ilerledi.

Gökçe, kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa ilerledi. Yaklaşık on dakika sonra Alper, daha canlı bakan gözlerle okul üniformasını giymiş bir şekilde kızın yanına gelip, "Gerisini ben hallederim," dedi. "Sen hazırlan."

Gökçe, başını sallayıp odasına ilerledi. O da Alper gibi çabucak hazırlandı ve mutfağa gidip çocuğun çoktan hazırladığı kahvaltı masasına oturdu.

İkisi, bir süre konuşmadan kahvaltı etmeyi sürdürdüler. Sanki ikisi de bir şey söylemek istiyor ama konuyu açan kişi olmaktan çekiniyordu. En sonunda Alper, bu sessizliğe dayanamayıp, "Gökçe," dedi. "Konuşalım mı?"

Gökçe, bu zamanın geleceğinden adı gibi emindi ama yine de kendini yeterince hazırlayamamıştı. "Elbette."

Alper, birkaç saniye düşündükten sonra, "O gece," dedi. "Beni neden öptün?"

Gökçe, cevap vermeden önce derin bir nefes aldı ve zihninde mantıklı bir cevap oluşturmaya çalıştı. "O an," dedi en sonunda. "Gerçekten çok istemiştim."

Alper, bunu duyduğuna memnun olmuş gibi hafifçe dudaklarını kıvırdı. "Peki, Erdem'le konuşacak mısın?"

Gökçe, biraz gerildiğini hissetti. "Ne hakkında?"

Alper, tekrar gülümsedi ama gülümsemesi memnuniyetten çok uzaktı. Daha çok şaşkınlık içeriyordu. "Bizim hakkımızda, elbette. Eğer sevgili olacaksak her şeyi açıkça söylemelisin." Gökçe'nin bir an ne diyeceğini bilememesi, bakışlarını kaçırması ve sessiz kalması, Alper'in içine bir şüphe düşmesine neden oldu. "Tabii," dedi. "Öyle bir isteğin yoksa başka."

"Alper," dedi Gökçe. "Erdem'le aramda hiçbir şey yok. Ona bir şeyler söylememe ne gerek var ki?"

"Peki," dedi Alper. Öfkelendiği çok açıktı. "Bugün okula el ele girdiğimizde cevabını alır, ikinizin sevgili olduğunu düşünenler de öyle."

Gökçe, Alper'in böyle bir şeyle karşısına çıkacağından çekiniyordu ve korktuğu, başına gelmişti. "Yapamam," dedi sonunda.

"Neyi yapamazsın?" dedi Alper. Gözlerindeki hayal kırıklığı, kendini o kadar belli ediyordu ki sanki elle tutulacak kadar somuttu.

"Özür dilerim," dedi Gökçe. "Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın, Gökçe?" diye kükredi Alper. Gökçe, bu çıkışı hiç beklemediğinden bir an şaştı kaldı. "Herkesin aranızda bir şey olduğunu düşünmesine izin mi vereceksin? Ben, burada senin için beklerken ve sen de..." Lafının devamını getiremedi. Tekrar ko-

nuşmaya başladığında, sesi daha sakindi. "Beni öptüğünde, bir şeylerin değiştiğini sanmıştım," dedi. "Yanılmışım."

İştahı kaçmıştı, ayaklandı ve mutfaktan çıktı. Birkaç saniye sonra çarpan kapının sesi duyuldu.

Gökçe'nin gözleri dolmuş, bir süre sessizce oturmaya devam etmişti. Ardından ayaklandı ve kafasını dağıtmak için ortalığı toparladı.

Dünyanın en kötü ikilemi arasındaydı. Bir tarafta arkadaşı vardı, diğer tarafta yanındayken huzuru tattığı insan... Bir tercih yapması mümkün müydü? Mümkünse bile bu tercihi nasıl yapacaktı ve yaptığı tercihin mutlak doğruluğundan nasıl emin olacaktı?

Montunu giyip evden ayrıldı ve her zamanki gibi otobüse yetişmek için hızlı hızlı durağa ilerledi.

Yol boyunca kafası o kadar dağınıktı ki ne defterini çıkarıp derslerini kontrol edebildi ne de kitap okuyabildi. Sadece dışarıyı, soğuk mart ayında talihlerine küfrederek işe ya da okula giden insanları izledi.

Otobüste öylece durmak, onun için o kadar boğucuydu ki inmesi gereken duraktan bir durak önce inmek zorunda kaldı. Soğuk havada yürümek, genç kızın zihninin berraklaşmasına yardımcı oluyordu.

Okula doğru yürürken düşündüğü tek şey, Alper'le yaptığı konuşmaydı. Gökçe, Erdem ve Alper'i bir teraziye koyarak dengede tutmaya çalışıyordu ama bu durumu, sonsuza dek böyle sürdüremezdi. Er ya da geç, biri mutlaka daha ağır basacaktı.

Aniden ağzına bir elin kapanmasıyla düşünceleri bölündü ve dehşet içinde çığlık atmaya çalıştı ama dudaklarından dökülen, sadece sessiz hırıltılar oldu.

Onu zorla tutan kişi, Gökçe'nin sırtını duvara yasladı ve Gökçe, tanıdık bu yüzle burun buruna geldi.

"Şimdi de konuş bakalım," dedi adam. "Hâlâ cesaretin varsa."

Selçuk... Namıdiğer, Burcu'nun başkasıyla nişanlı olan eski sevgilisi... Bu adamı en son gördüğünde, genç kıza korkuyla karışık bir nefretle bakıyordu. Gökçe, bu adamı hafife alarak çok büyük bir hata yapmıştı.

"Ne sanıyordun?" dedi. "Senin gibi bir bacaksıza boyun eğeceğimi mi?"

Normalde Gökçe'nin, sessizliğini koruması gerekiyordu ama "Bahsettiğin bacaksızlardan biriyle sevgilisin," demekten kendini alamadı.

Selçuk, bir elini kızın boğazına götürdü ve uyarırcasına sıktı. Gökçe, bir canavarla yüz yüze olduğunu ve soğukkanlılığını koruması gerektiğini fark etti.

Selçuk, neredeyse hırlayarak, "Eğer ağzını açarsan," dedi. "Seni, şuracıkta düşünmeden öldürürüm." Gökçe, adamın nefesini yüzünde hissedince gözlerini kapattı.

"Ne diyordun geçen sefer?" diye konuşmayı sürdürdü Selçuk. Bu kızın, ona boyun eğmesi egosunu okşamıştı. "Yine aynı şeyleri söyleyecek misin?"

Gökçe, adamın huyuna gitmesi gerektiğini biliyordu ama sakin kalmak, onun için çok zordu. Yine de dudaklarını birbirine bastırıp soğukkanlılığını korudu.

"Aferin," diye mırıldandı adam. "Geçen sefer, ilk ve sondu. Eğer Burcu'yla arama girmeye kalkarsan, bu güzel boynunu kırarım."

Ardından kızı sertçe itti. Gökçe, o ana kadar zar zor nefes aldığının farkında değildi. Ciğerine dolan oksijenle birlikte, dizlerindeki gücün tükendiğini hissetti ve yere yığıldı. Birkaç öksürük krizinin ardından başını kaldırdığında Selçuk, çoktan gitmişti.

Gökçe, bir eliyle yanındaki duvara tutunup doğrulduğunda gözleri dolmuştu ama bunun nedeni, acı veya korkudan çok öfkeydi. Bu tehdit ve hakarete boyun eğemezdi.

Gökçe okula geldiğinde yaptığı ilk şey, Burcu'yu köşeye çekmek oldu.

"Neler oluyor?" dedi Burcu. Sesinde merakla karışık bir telaş vardı. Gökçe'nin bu hâlini sevmemişti.

"Şimdi sana bir şey söyleyeceğim," dedi Gökçe. "Bir kişiye bile anlatmayacaksın."

Burcu, ne diyeceğini bilemedi. Koridorda, köşeye sinmiş Gökçe'yle konuşurken, sanki yasak bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Karşısındaki kızın, kendisinden cevap beklediğini fark edince başını salladı.

"Selçuk bana saldırdı," dedi Gökçe bir çırpıda. Kız, bunu o kadar rahat ve hızlı söylemişti ki Burcu, yanlış duyduğundan şüphe etti. "Sonra da kaçtı. Onu nerede bulurum?"

"Bir saniye," dedi Burcu. Gökçe'nin bu sinirli tavrı, onu etkilemişti ama yaşananları sormaması mümkün değildi. "Ne demek bana saldırdı?"

Gökçe, derin bir nefes aldı ve omuz silkti. "Bu sabah, aniden karşıma çıktı."

Burcu kaşlarını çattı ve "Şerefsiz," diye mırıldandı. Dün gece adamla konuşmuş, kendisini bir daha aramamasını, ailesine istediğini anlatabileceğini söyleyip telefonu kapatmıştı. Demek adam, bu durumdan Gökçe'yi mesul tutuyordu. Burcu'nun içi pişmanlıkla doldu. Onun yüzünden Gökçe'ye bir şey olsa, bunun vebaliyle nasıl yaşardı?

"Merak etme," dedi Gökçe kızın kendini kötü hissettiğini fark edince. "İyiyim."

Burcu, gözlerinin dolduğunun farkında değildi. "Özür dilerim," dedi. "Başına iş açtım."

"Sorun yok," diye yineledi Gökçe. Burcu'nun kendini suçladığını görünce az önceki öfkeli hâlinden eser kalmamıştı. "Sen söyle bakalım, nerede bulurum onu?"

"Ne yapacaksın ki?" dedi Burcu. Sesinde biraz merak, biraz endişe vardı.

"Sen orasını düşünme," dedi Gökçe. "Bir daha yanımıza yaklaşamayacak."

Selçuk, kahvede okey oynarken arkadaşına taş çaldığı gerekçesiyle küfürler savuruyordu. Sabah, Burcu'nun arkadaşına haddini bildirdikten sonra kahveye gelmiş, biraz kafasını dağıtmak iste-

mişti. Bugün izinliydi ve vaktini, rahatlayarak geçirmek istiyordu ama kavga, küfür ve hile dolu bu ortam, ona istediğini vermiyordu.

O ve arkadaşları, kendilerini oyuna o kadar kaptırmışlardı ki içeri giren ve etrafı dikkatle inceleyen birkaç adamın farkına bile varmadılar.

Etrafı iyice süzen adamların elebaşı, Şahin'di. Aradığını bulduğu için yüzüne yerleşen gülümsemeyle yavaş yavaş Selçuk'un masasına doğru ilerledi.

Hararetli bir kavganın içinde olan adamın omzuna elini koyup, Selçuk'un dikkatle kendisine bakmasına neden oldu.

Selçuk, adama soru soran bakışlar atarken Şahin, "Selçuk sen misin?" diye sordu.

Selçuk, cevap vermeden önce karşısındaki adamı süzdü. Kırkkırk beş yaşlarında görünüyordu. Kahverengi saçları, yer yer beyazlamıştı. Selçuk, adamın yüzünü anımsamaya çalıştı ama bu adamı tanımadığına emindi. "Evet," dedi. "Sen-"

Sorusu, adamın attığı yumrukla yarım kaldı ve anında büyük bir gürültü koptu.

Selçuk'u savunmak isteyen birkaç kişi vardı ama onlar da Şahin'in arkadaşlarından nasibini aldı. Şahin, Selçuk'u yerden yere savurdu. Onunla işi bittiğinde, adamın yüzü kan içindeydi. Arkadaşlarının durumu da pek farklı sayılmazdı.

Şahin, ayakları altında yatan Selçuk'u yakalarından kavradı ve yukarı doğru çekti. Sıktığı dişleri arasından, "Kıyıda köşede, çocukları tek başına yakalamak daha kolaydı, değil mi?" diye sordu. Ardından tehditlerini sıraladı: "Bana bak piç kurusu, bir daha seni ne Gökçe'nin ne de Burcu'nun etrafında görmeyeyim. Eğer olur da Gökçe'ye bir şey yapmaya kalkarsan, ona dokunan elini çevirir, kıçına sokarım. Kimse de benden hesap soramaz."

Ardından adamı bırakıp üzerinden kalktı ve arkadaşlarını toplayıp oradan ayrıldı.

Gökçe, beklediği telefon derste geldiği için aramayı cevaplayamadı. Bunun üzerine, *Adam tamam. Bir daha sana bulaşamaz*, diye bir mesaj geldi.

Gökçe, aldığı bu mesaj sayesinde o kadar keyiflenmişti ki neredeyse kahkahalarla gülecekti. Şahin, babasının yakın dostuydu. Gökçe, neredeyse onun elinde büyümüştü. Adam, kızı o kadar çok seviyordu ki Gökçe adamı arayıp yaşadıklarını ve Burcu'nun durumunu anlattığında, sinirden kendini kaybetmişti.

Gökçe bir an, Murat'la olan durumunu anlatsa Şahin'in nasıl tepki vereceğini düşündü. Muhtemelen adamı mahvederdi.

Dersten sonra yanında oturan Yankı, "İyi misin?" diye sordu kıza eğilip. "Yine düşünceli gibisin."

Gökçe gülümseyip, "Merak etme," dedi. "İyiyim."

Yankı, bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı ama şimdilik, onun üstüne gitmek istemedi. "Peki," demekle yetindi. "Ben kendime bir kahve alacağım. Geliyor musunuz?"

Bu soruyu hem Gökçe'ye hem de önünde oturan Burcu'ya sormuştu. İki kız da başını olumsuz anlamda sallayınca Yankı, ayaklandı ve sınıftan çıktı.

Yankı ikisini yalnız bırakır bırakmaz Burcu, sabahtan beri kafasında dönen konuşmayı yapmak üzere arkasını döndü. Gökçe, meraklı bakışlarını kıza sabitledi.

Burcu, gerginliğin tesiriyle dudağının kenarını ısırıp, "Geçen gün yaşadıklarımız için çok üzgünüm," dedi. "Şimdi onu düşünüyordum."

Gökçe, sorun olmadığını gösterir gibi gülümsedi ve "Biz arkadaşız," dedi. "Ne olursa olsun."

Burcu, rahatlamış gibiydi ama konuşmayı sürdürmesi gerektiğini biliyordu. "Sen bana Selçuk'la yaşadıklarını anlatınca bir an, seni kaybetsem neler olurdu diye düşündüm. Sen, sadece beni korumak istiyorsun, farkındayım. Teşekkür ederim."

Gökçe gülümsedi. "Böyle düşünmene sevindim. Yoksa bana çok kızardın."

Burcu'nun kaşları çatıldı. "Ne için?"

"O adam artık bizden uzak duracak."

Burcu, biraz telaşlanmıştı. "Ne yaptın sen?"

"Bir tanıdığıma durumu açtım," dedi Gökçe. "O da Selçuk'u biraz hırpaladı."

Burcu, sanki felaket gelmiş gibi tırnaklarını kemirmeye başladı. "Selçuk, bunu asla unutmaz," dedi. "Tanıdığım en kindar insan o. Ya daha kötüsünü yapmaya kalkarsa?"

Gökçe de Şahin'i aramadan önce bu ihtimali göz önünde bulundurmuştu. Adamın bakışlarını hatırladı. Gözü dönmüş bir hayvan gibiydi. Böyle bir insan, her şeyi yapabilirdi ama eğer sessiz kalırlarsa adamın daha da saldırganlaşacağı bir gerçekti.

Düşüncelerini bir kenara itip, "Merak etme," dedi endişeyle yanıp tutuşan kıza. "Hiçbir şey yapamaz."

Burcu derin bir nefes aldı. Öyle olmasını umuyordu.

Yankı, sınıfın kapısından kızlara seslendi. Sınıfta oturmaktan sıkıldığı için arkadaşlarını yanına çağırıyordu. Kızlar da onunla hemfikir oldukları için ayaklandılar ve koridordaki kalorifer peteğinin yanına gidip sohbet etmeye başladılar.

Gökçe, arkadaşlarıyla her zamanki gibi konuşurken bakışları, oldukça tanıdık bir çift mavi göze takıldı. Gökçe, Alper'in ona bir şeyler söyleyeceğini, en azından küçük de olsa bir gülümseme sunacağını düşünmüştü ama görünüşe göre Alper, sabah yaşananları unutmamıştı. Kızın yanından geçerken ona bakmadı bile.

Yankı ve Burcu, Gökçe'nin nereye baktığına dikkat kesildiler. Yankı dayanamayıp, "Alper'den hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi.

Gökçe, kendisine merakla bakan iki kıza döndü ve onlara, yaşadığı her şeyi anlatmak istedi. Özellikle Murat'ı ve annesiyle yaşadıklarını... Onlara o kadar ihtiyacı vardı ki... Ama yutkunup, dudaklarının ucuna kadar gelen kelimeleri yuttu. Eğer kızlara ya da bir başkasına yaşadıklarını anlatacak olursa onlar, ailelerine bu durumu açarlardı. Murat'la karşı karşıya gelmek, onun için sorun değildi. Gökçe için asıl can acıtıcı olan, Murat'ın yanında duran annesiyle karşı karşıya gelecek olmaktı.

"Onunla aramda bir şey yok," diye mırıldandı Gökçe.

"Bu, sorumun cevabı değil," dedi Yankı.

"Ben, sadece herkes iyi geçinsin istiyorum," dedi Gökçe. "Fazlasını değil."

Yankı, bir an düşündü. Gökçe, bu bakışı iyi biliyordu. Genç kızın aklından muhtemelen milyonlarca düşünce geçiyordu. "Bugün bende toplanalım," dedi aniden.

Burcu ve Gökçe aynı anda, "Ne?" diye sordular.

"Duydunuz işte," dedi Yankı. "Biz, Erdem, Alper ve Hakan. Biraz vakit geçirelim, konuşalım."

Gökçe'nin kaşları çatıldı. "Sen kafayı yedin herhâlde."

"Ya da canın kan görmek istiyor."

"Kötümser olmayın," dedi Yankı. İki kızın, bu konuda bu kadar ürkek olmasını anlayamıyordu. "En fazla ne olabilir ki?"

"İkisiyle de tek tek konuşur, ikna ederim."

Gökçe, ikisinin de bu daveti kabul edeceğini sanmıyordu ama "Peki, sizin evde buluştuktan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Biraz vakit geçireceğiz, ardından herkesi birbiriyle arkadaş olmaya ikna edeceğiz!"

"Yankı!" dedi Burcu. "Sen Hakan'a âşık biriyle arkadaş olur muydun?"

"Elbette hayır," dedi Yankı. "Çünkü Hakan, benim sevgilim ama ne Erdem ne de Alper, Gökçe için o konumda değil. İkisi de birbiriyle didişiyor ve buna, bir şekilde son vermeliyiz."

"Bu dediğin, Londra'da yaşasaydık mümkün olabilirdi," dedi Burcu. "Ama burada... Sanmıyorum."

Gökçe, umutsuzluk içinde başını aşağı yukarı salladı ama Yankı, kararını vermiş gibiydi. "Ben önce Selin'i ararım. Annemi alıp komşuya gider, babam işte zaten. Ardından tek tek Erdem ve Alper'le konuşurum. Merak etmeyin, ben bu işi halledeceğim."

Burcu ve Gökçe, birbirine şüpheyle baktılar ama sessizliklerini bozmadılar.

O gün Yankı, söylediği gibi ilk iş olarak Selin'i arayıp arkadaşlarını eve getireceğinden bahsetti. Ardından önce Erdem ve Hakan'la, sonra Alper'le görüştü.

Sınıftan içeri girdiğinde yüzünde bir gülümseme vardı. "İşlem tamam!" dedi yerine otururken.

Gökçe ve Burcu, şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaktı. "Nasıl yani?" dedi Gökçe. "Herkes geliyor mu?"

Yankı, başını olumlu anlamda salladı. "Merak etme," dedi. "Bugün, tüm sorunların çözülecek."

Okuldan sonra kızlar, neredeyse koşarak Yankı'nın evine gittiler. Diğerlerini beklerken gelecekten, erkeklerden, tarihten ve modadan konuştular. Biraz olsun bu karmaşadan kurtulmak ve on sekiz yaşındaki kızların konuşması gereken konuları konuşmak, üçüne de iyi gelmişti.

Zil çaldığında Erdem ve Hakan içeri girdi. Yankı, onları salona davet etti. Beşi, bir süre konuştuktan sonra Erdem, lavaboya gitmek için ayaklandı.

O kalktıktan otuz saniye sonra kapı çaldı. Kızlar, gelenin kim olduğunu bildiğinden heyecanla birbirlerine baktılar.

Gökçe, "Ben bakarım," diye kalkıp koşar adımlarla kapıya ilerledi.

Kapıyı açtığında karşısında Alper'i gördü ve yüzünde oluşan sırıtmaya engel olamadı. Çocuğun bakışlarındaki kırgınlık yok olmamıştı ama azalmış gibiydi.

Gökçe, bir şey söylemeden kenara çekildi ve içeri girmesi için Alper'e izin verdi. Çocuk, ayakkabılarını çıkardıktan sonra doğruldu ve Gökçe'yle göz göze geldi.

Gökçe, "Geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı. Yukarı kıvrılmak için çırpınan dudaklarına zorlukla hâkim oluyordu. Alper, kırgın olmasına rağmen, buruk bir tebessümle kızı yanıtlayınca Gökçe, salonu gösterip, "Salona geçelim," dedi.

Alper, başını aşağı yukarı salladı ve salona ilerledi.

İçeri girdiği an, herkesin kanı donmuştu.

"Sen," diye mırıldandı Hakan. "Senin ne işin var burada?"

Alper'in gözlerinden çıkan öfke kıvılcımları, can alacak kadar kuvvetliydi. "Asıl senin ne işin var burada?" diye hırladı.

Gökçe, şok içinde Yankı'ya baktı ve kızın mahcup bakışları, cevabını almasına yetti. "Söylemedin," diye mırıldandı Gökçe. "Değil mi?"

"Neyi söylemedi, Gökçe?" diye parladı Alper. "Neler oluyor?"

Yankı, derin bir nefes aldı ve "Alper," diye lafa girdi. "Ben, seni çağırdım çünkü-"

Ama Yankı, lafının devamını getiremeden Erdem'in sesi duyuldu: "Senin ne işin var burada?"

Alper, hızla arkasındaki Erdem'e döndü. Bir cevap veremeyecek kadar öfkeliydi. İki genç, birbirlerine öyle bir nefretle bakıyorlardı ki muhtemelen silahları olsa, düşünmeden birbirlerini vururlardı.

Yankı, koşarak ikisinin arasına girdi. "İkinizi de habersiz olarak ben çağırdım," dedi. "Gökçe'nin hiçbir suçu yok."

Arkadaşının, kendisini korumak için böyle çırpınması Gökçe'yi duygulandırdı ama yine de ona öfkeliydi. Nasıl böyle bir yalana başvurabilirdi?

"Bakın," dedi sakin konuşmaya çalışarak ama kızın damarlarındaki adrenalin, gözlerinden okunuyordu. "İkiniz de bu kıza, az ya da çok değer veriyorsunuz, doğru mu?"

İkisi de bir süre sessiz kaldılar. Erdem, en sonunda bu sessizliğe dayanamayıp, "Evet," dedi.

Alper, derin bir nefes aldı. Öfkesini kontrol etmek, onun için güçtü ama sakince, "Evet," diye mırıldandı.

"İkiniz, birbirinizden nefret ediyorsunuz, doğru mu?"

İkisi de tereddüt etmeden kızı onayladılar.

"Ama görmüyor musunuz?" dedi Yankı. "Sizin böyle kapışmanız, en çok arkadaşımı yaralıyor. En azından, sadece bir saatliğine aynı ortamda bulunmayı deneyemez misiniz? Erdem'i çok yakından tanıyorum. Alper, seninle de biraz sohbet etmişliğimiz var. İkiniz de kötü insanlar değilsiniz. Hatta bu şekilde tanışmasaydınız çok iyi arkadaş olabileceğinize inancım tam."

Alper, Yankı'nın sözlerinden sonra Gökçe'ye başını çevirdi. Genç kızın umut dolu bakışları, Yankı'nın haklı olduğunu düşündürttü.

Sırasıyla Yankı ve Erdem'e baktı. Ardından dudaklarını kemirip, "Bir saatten zarar gelmez," dedi.

Yankı, beklenti ve yalvarma dolu bir bakışla Erdem'e baktı. O da sırasıyla arkadaşlarına baktı ve sonunda başını onaylar gibi salladı.

Yankı, sonunda derin bir nefes aldı. "Allah'ım!" dedi. "Mutluluktan ağlayacağım şimdi!"

Hep birlikte salona geçtiler. Gerginlik tamamen yok olmamıştı ama bir nebze olsun azalmıştı.

Bir süre sessizlik sürdü ve kimse, bu sessizliği bozmaya cesaret edemedi. Alper ve Erdem, kavga etmeme konusunda anlaşmıştı ama birbirlerine dik dik bakmayı sürdürüyorlardı. Onun dışında herkes, sessizlik içinde birbirine bakıyordu.

Yankı, daha fazla dayanamayıp, "Burası beni öldürüyor," dedi ve ayaklanıp odasına gitti. Birkaç saniye sonra elinde bir kutuyla döndüğünde herkes, merakla kıza bakıyordu.

"Bu ne?" diye sordu Gökçe.

"Anlatacağım," dedi Yankı. Ortamı biraz daha yumuşatabileceğini düşünüyordu. Salonun ortasındaki sehpayı kenara itip, yere otururken tüm gözler onun üstündeydi.

"Haydi," dedi kendisini izlemek dışında herhangi bir harekete tenezzül etmeyen arkadaşlarına. "Gelin de bir daire oluşturalım."

Diğerleri, birkaç saniye boyunca birbirlerine şaşkın bakışlar attılar. Yankı'yı dinleyen ilk kişi Burcu'ydu. Koltuktan kalkıp kızın yanına oturdu. Ardından herkes, sırasıyla ayaklanıp halının üstüne yerleşti.

Yankı, kutudan kartlar çıkardı ve kartları karıştırırken oynayacakları oyunu anlatmaya başladı. "Bu kartların üzerinde, eğlenceli sorular yazıyor. Her birimiz, sırayla bir kart çekeceğiz ve çıkan soruyu hepimiz cevaplayacağız. Yalan söylemenin yasak olduğunu hatırlatmama gerek yoktur umarım."

Sorunun cevabını beklemeden kartları, oluşturdukları çemberin tam ortasına koydu. "Kim başlamak ister?"

"Ben!" diye atıldı Burcu. Oyun, onu heyecanlandırmıştı. Kartı alıp üzerindeki soruyu okudu: "Hiçbir toplumsal, hukuki ya da dini cezası olmayacağını bilsen birini öldürür müydün?"

Alper ve Erdem aynı anda, "Evet," dedikten sonra birbirlerine öfkeyle baktılar.

"Sanmıyorum," dedi Yankı. "İyi bir insanım."

"Öldürürdüm," dedi Gökçe. "Ama suçlu olmalı."

"Bilemedim," dedi Hakan. "Ben, sanırım yaralamakla yetinirdim."

"Ne kadar canisiniz!" diye güldü Burcu. "Ben, vicdan azabından ölürdüm muhtemelen."

Burcu, kartı köşeye bıraktıktan sonra Hakan, öne eğildi ve bir kart çekip soruyu okumaya başladı. "Daha önce sevgilini aldattın mı?"

Alper ve Hakan, sırasıyla evet cevabını verdi. Ardından bir süredir düşünen Burcu, "Tam aldatma gibi değil," diye mırıldandı. "Ciddi olmadığımızın farkındaydık."

Erdem, gözlerini devirdi. "Evet de ve kurtul işte!"

"Üf!" diye söylendi Burcu. "Evet, aldattım."

"Hayır," dedi Gökçe. Erdem'in cevabı da onunla aynıydı.

Yankı, doğrudan Hakan'a bakarak "Hayır," dedi. Ardından tek kaşını kaldırarak ekledi: "En azından şimdilik."

Hakan, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Erdem, bir kart seçti ve soruyu okudu. "Buradaki arkadaşlarının hiçbiriyle tanışmadığını varsayalım," dedi. "Kiminle öpüşmek isterdin?"

Herkes, bir an şaşıp kaldı. Aslında cevaplar, az çok açıktı ama sorunun hiç tanışmama şartı, akıllarını karıştırmıştı.

Yankı, bir süre düşündükten sonra, "Erdem," dedi. Erdem de dâhil herkes, şaşkınlık içinde kıza bakınca Yankı, "Daha önce tanışmadık!" diye hatırlattı.

"Ben varken Erdem'le mi öpüşüyorsun?" dedi Hakan. Kocaman araladığı gözlerinde öfke vardı.

"Farkındaysan kimseyle öpüşmüyorum," dedi Yankı. "Ciddi değiliz, abartma."

"İyi," dedi Hakan. Öfkesi hâlâ geçmemişti. "Ben de Gökçe'yle öpüşürüm o zaman!"

İkisinin arasındaki bu tartışma, kısa bir gülüşmeye neden oldu. Burcu sonunda, "Yankı," deyince herkes ikinci bir şok dalgasına kapıldı.

Burcu, tüm gözleri üzerinde hissedince sıntarak, "Ne yapayım?" diye sordu. "Beylerin hiçbiri dikkatimi çekmiyor."

Bunun üzerine bir an için Alper'le göz göze geldi. Gencin gözlerindeki alaycı ifade, kızı anında rahatsız etmişti ve bakışlarını kaçırdı.

Erdem, bir süre düşündükten sonra, "Gökçe," diyerek cevabını sundu.

Ortam tekrar gerilirken Alper, pis bakışlar eşliğinde, "Gökçe," dedi.

Cevap verme sırası Gökçe'deydi. Kız, kıpkırmızı bir şekilde derin bir nefes aldı ve zar zor çıkan sesiyle "Burcu," diye mırıldandı.

Yankı, sorunun geçmesine oldukça memnun olmuş bir şekilde önündeki kartlardan birini aldı. "Daha önce hiç çıplak bir şekilde havuza veya denize girdin mi?"

"Denize girdim," diye yanıtladı Alper.

Yankı, yaramaz bir çocuk gibi, "Havuza girmiştim," diye yanıtladı. Onların dışındaki herkes, başını olumsuz anlamda salladı.

Gökçe, yerden bir kart alıp sorusunu okudu: "Sence aşk, insanı değiştirir mi?" Bir süre düşündükten sonra başını olumlu anlamda salladı. "Kesinlikle."

"Sadece aptalları," dedi Hakan. "Gözünün önüne bir perde koyup gerçeklikten koparsan bırak aşkı, her şey insanı değiştirebilir."

"Duygusuz," diye mırıldandı Burcu. Ardından, "Evet," dedi. "Kesinlikle değiştirir."

"Ben değiştirmez demedim ki," diye kendini savundu Hakan. "Sadece hangi şartlarda değiştireceğini söyledim."

"Değiştirir," dedi Erdem. "Hem de insanı olduğundan çok farklı birine dönüştürür."

Alper, hiçbir açıklama yapmadan sadece, "Evet," demekle yetindi.

Yankı, bir süre düşündükten sonra, "Ben de Hakan gibi düşünüyorum," dedi.

Alper, kart seçmeyen son kişi olarak öne uzandı ve bir kart aldı. Ardından sorusunu okumaya başladı: "Hayatındaki en büyük keşke nedir?"

Herkes bir süre sessiz kalıp bu soruyu nasıl yanıtlayacağını düşünüyordu ki Alper, soruyu yanıtlamadan aniden ayaklanınca herkes şaşkın bir şekilde ona baktı.

Çocuk, salondan dışarı çıkıp ayakkabılarını giymek üzere kapıya yönelince Gökçe de refleks olarak çocuğun peşinden gitti. Alper tam kapıyı açmış, dairenin dışına çıkmıştı ki Gökçe, "Alper,"

diye seslenerek onu durdurdu. Ardından hızlıca ayakkabılarını giyip dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. "Neler oluyor?"

"Neler mi oluyor?" dedi Alper. Bu soruyu sormasına şaşırmıştı. "İçerideki ortamın farkında değilsin sanırım."

"Biliyorum," dedi Gökçe. "Ama lütfen, beni de anla. Birbirinizle didişmeniz-"

"Ne bekliyorsun?" dedi Alper. Çok sinirli görünüyordu. "Dost olacağımızı mı? Seninle ilgili birbirimize taktikler de verelim istersen!"

Gökçe, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydı. O da çok yakın olmalarını beklemiyordu zaten. Sadece... En azından birbirlerini gördüklerinde nefretle bakışmayacak kıvama gelemezler miydi?

Gökçe, düşünceleri arasında kaybolurken sessizliğini koruyunca Alper, "Senin için katlandığım şu şeye bak!" dedi. "Orada oturmak ne kadar zordu!"

Ardından arkasını dönüp ilerledi. Gökçe, onun arkasından birkaç kez seslendi ama çocuk, hızlı ve öfkeli adımlarını sürdürünce onu durduramayacağını anladı ve gidişini izledi.

Gökçe arkadaşlarıyla otururken çalan telefonu, dikkatini dağıttı. Telefonunu kapıp mutfağa ilerledi. Semih'in aradığını görünce yüzünde bir gülümseme oluştu. Kardeşini özlemişti. Telefonu açıp kulağına götürdü. "Semih," dedi. "Nasılsın?"

"Gökçe, benim." Telefonun diğer ucundan Zeynep'in sesi duyuldu. Gökçe, bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Tam telefonu kapatacaktı ki Zeynep, sanki bunu hissetmiş gibi, "Lütfen, kapatma." dedi. "Seninle konuşamaz mıyız?"

"Ne hakkında?" dedi Gökçe.

"Tüm bu olanlardan sonra yüz yüze gelemedik."

Gökçe, tek kaşını kaldırdı. "Yüzüme bakmaya cesaretin var mıydı?" Zeynep sessiz kalınca konuşmayı sürdürdü: "Hâlâ o adamla aynı çatı altındayken benimle ne konuşacaksın, çok merak ediyorum doğrusu!"

"Ne desen haklısın," dedi Zeynep. "Ama inan, çok zor zamanlar geçiriyorum. Bir yandan sen, diğer yandan Semih..."

"Semih'e ne oldu?" diye sordu Gökçe.

"Bilmiyorum," dedi Zeynep. "Sen gittikten sonra her şeye alınmaya başladı. Tam bir çocuk gibi."

Gökçe, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Semih'le konuşacağım," dedi. "Ama seni uzun bir süre daha görmek istemiyorum."

Zeynep tam bir şey söyleyecekti ki Gökçe, telefonu kadının suratına kapattı.

Alper çekip gittiğinden beri Gökçe'nin gözlerindeki mutsuzluğu gören Erdem'in içini bir huzursuzluk kapladı. İnsanlar, onun yüzünden mutsuz oluyordu ve bunu onlara yapmaya hakkı yoktu. Düşünceleri arasında boğulmak üzereydi. Gökçe'nin, Alper'e âşık olduğunu görebiliyordu.

Gökçe, telefon konuşması bitince arkadaşlarının yanına döndü ve yüzü daha da asılmış bir şekilde sohbete katılmaya çalıştı. Erdem, kızın kiminle görüştüğünü bilmiyordu ama Alper olduğunu tahmin ediyordu.

"Gökçe," diye seslendi. "Telefonunu alabilir miyim? Kontörüm bitti de annemi arayacağım."

"Tabii," dedi Gökçe telefonunu uzatırken.

Erdem, telefonu kapıp mutfağa gitti. Hızlıca rehbere girip Alper'in numarasını buldu ve kendi telefonuna kaydetti. Gökçe, daha sonra bir arama göremezse şüphe etmesin diye gerçekten annesini aradı.

Yaklaşık yarım saat sonra herkes evlerine dağılırken Gökçe, nereye gitmesi gerektiğini bilemiyordu.

Evden çıkıp sokaklarda öylece yürümeye başladı. Alper, ona böylesine kırgınken onun evini işgal etmesi kesinlikle doğru değildi ama aklına başka hiçbir yer gelmiyordu işte!

Düşünceleri arasında avare bir şekilde kaybolurken Alper'den bir mesaj geldi. Bu akşam biraz gecikebileceğini, merak etmemesini yazmıştı.

Alper, bu mesajı atarak ev arkadaşı olma konusunda problemi olmadığını söylemeye çalışıyordu. Gökçe'nin dudakları, farkında olmadan yukarı kıvrıldı.

Alper'in, akşam dokuz gibi parkta dolaşırken tanımadığı bir numaradan gelen aramayla kaşları çatıldı: "Efendim?"

"Alper," dedi tanıdık ses. "Benim, Erdem."

Alper'in vücudu aniden gerildi. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmam gerekiyor."

Alper, Erdem'le buluşacakları yere yaklaşık on dakika erken gelince kendisini dinlemek ve düşünmek için zamanı oldu. Erdem denen bu çocuk, neden aniden onu çağırmıştı? Meselenin Gökçe'yle alakalı olduğu aşikârdı. Belki de çocuğun canı kavga etmek istiyordu. Alper için hava hoştu.

Gerginlikle parmaklarını çıtlatırken kendisine doğru yaklaşan Erdem'i fark etti. Yalnızdı ve yürüyüşü tehditkâr değildi.

Erdem, Alper'in karşısında durunca, "Merhaba," dedi. "Nasılsın?"

Alper, oyunlarla vakit öldürmekten hoşlanan biri değildi. "Beni neden çağırdın?" diye sordu.

Erdem, "Gökçe hakkında konuşmak istiyorum," diyerek Alper'in tahminini doğruladıktan sonra, "Ona, gerçekten âşıksın," diye konuşmasını sürdürdü.

Alper, dalga geçen bir ses tonuyla, "Doğrusunu istersen oldukça zekisin," diye mırıldandı.

Erdem, derin bir nefes aldı ve verdiği tek tepki bu oldu. Bu akşam kavga çıkarmak istemiyordu. "O, mutlu olmayı hak ediyor," dedi. "Onu mutlu edebilir misin?"

"Senden daha fazla ederim, emin ol."

Erdem, konuşmadan önce tekrar derin bir nefes aldı. Ne söylemesi gerektiğini kafasında iyice tartmaya çalışıyordu. "Gökçe, sana

âşık," dedi aniden. Alper, duyduğu şeyden memnun olmuştu ama Erdem'in neden böyle bir şey söylediğine anlam veremedi.

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu.

"O, bana hep arkadaş gözüyle baktı. Fazlası hiç olmadı ve olmayacak." Ardından bir süre düşündü. Kendi bencilliğini, karşısında kafası karışmış bir şekilde duran bu insana nasıl anlatırdı, bilmiyordu. "Aynı şey benim için de geçerli. Onun için her türlü tehlikeyi göze alırım ama o, sadece arkadaşım."

Alper'in kaşları çatıldı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden bu hâldeyiz," deyiverdi Erdem. "Benim âşık olduğum kişi, Gökçe değil."

"Nasıl yani?" dedi Alper. "Gökçe değilse kime âşıksın?"

Erdem, derin bir nefes aldı. "Yankı'ya." Bunu söylemek, sanki dünyadaki en rahatlatıcı şeymiş gibi gülümsedi. "Ben Yankı'ya delicesine âşığım."

Gökçe, saat on bir civarında odasına çekilmiş, uyumak üzere başını yastığa koymuştu ama uyumak şöyle dursun, gözlerini kapatır kapatmaz zihninde Alper'in yüzü beliriyordu ve içini huzursuzluk kaplıyordu. Acaba şu an neredeydi? Ona hâlâ kızgın mıydı? Yoksa artık yollarını ayırmak istiyor ve bunu nasıl söyleyeceğini mi düşünüyordu?

Alper'e her şeyi anlatabilse ne güzel olurdu! Aslında Erdem'in âşık olduğu kişinin bambaşka biri olduğunu söyleyebilse...

Yankı'nın, Erdem'i fotoğrafla yakaladığı ve o büyük kavganın yaşandığı gün, Gökçe ve Erdem baş başa konuşmuşlardı.

"Her şey için özür dilerim," diye lafa başlamıştı Erdem. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama âşık olduğum kişi sen değilsin."

Gökçe, tokat yemiş gibi olmuştu. "Nasıl yani?" demişti. "Yankı demişti ki-"

"Yankı, sadece ortadan ikiye katlanmış bir fotoğrafa baktığımı gördü," demişti. "Fotoğrafta sen ve o yan yanaydınız."

Gökçe'nin zihnindeki taşlar aniden yerine oturmaya başlamıştı. "Erdem," diye mırıldanmıştı. "Sen, Yankı'ya âşıksın!"

Erdem, bunu itiraf etmesi çok zormuş gibi başını kederle sallamıştı. "İkinizin fotoğrafına bakarken, karşımda aniden Yankı'yı görünce fotoğrafı düşürdüm," diye açıklamaya girişmişti. "Şans işte. Fotoğraf, senin yüzünün göründüğü şekilde düşünce senin resmine bakıyorum sandı. İnkâr edemedim."

Gökçe, ne düşüneceğini bilememişti. Bu kadarı çok fazla gelmişti. İçini, önleyemediği bir acıma kaplamış, kendini çocuğun yerine koymuştu. "Bunu, neden onunla paylaşmadın?" diye sormuştu ama cevabını biliyordu.

Dudaklarında, alaycı bir gülümseme oluşmuştu. "Sevgilisi olan birine neden açılmadığımı mı soruyorsun? Gökçe, sana yalvarıyorum; izin ver, herkes senden hoşlandığımı zannetsin."

Gökçe, bu istek karşısında şok olmuştu. "Saçmalama, Erdem," demişti. "Olur mu öyle şey?"

"En azından bir süre," diye yalvarmayı sürdürmüştü Erdem. "Bir süre sonra olay unutulur gider zaten."

Gökçe, dış kapının açıldığını duyunca heyecandan bir an nefes alamadı ve gerçekliğe döndü. Odasına yaklaşan her bir adım sesiyle gerginliği artıyordu.

Gökçe, sırtı kapıya dönük bir şekilde yatıyordu. Bu yüzden kapının açıldığını sadece seslerden anlayabildi. Burnuna tanıdık bir parfüm kokusu ulaşır ulaşmaz gözlerini kapattı.

Alper, birkaç adım daha atıp genç kızın yanına geldi. Yavaşça yanına uzandı. Uyanık olduğunu adı gibi biliyordu. Gökçe, ensesinde Alper'in nefesini hissederken neredeyse heyecandan ölecekti.

Alper, bir elini Gökçe'nin beline doladı ve onu kendine çekti. Bir çiçeği anımsatan ama Alper'in hangi çiçek olduğunu bir türlü bulamadığı koku, burnuna çarptı.

Gökçe, sonunda bu sessizliğe dayanamayıp, "Bana kızgın olduğunu sanıyordum," dedi.

"Artık değilim," dedi Alper. "Erdem, her şeyi anlattı."

Gökçe, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle Alper'e döndü. "Nasıl yani?"

"Aslında sana değil, Yankı'ya âşık olduğunu ama itiraf edemediğini, o gün yaşanan her şeyin yanlış anlaşılmadan kaynaklandığını anlattı."

Gökçe, küçük dilini yutmuştu. Tek yaptığı şey, Alper'e bakmaktı. İçinde, mutlulukla karışık bir rahatlama vardı.

Sonunda kendini daha fazla tutamayıp, Alper'in göğsüne sokuldu. Birkaç saniye içinde bir çift kol, Gökçe'nin bedenini sardı.

Gökçe, uykuya dalmadan önce, "Alper Kaya," diye mırıldandı. "Galiba sana âşık oluyorum."

Ardından koca bir karanlığa gömüldü.

KAKTÜS TEAM

Bölüm On Yedi

KAKTÜSTEAM

2 Eylül 2016 / Cuma

Yankı, alarmın kulak tırmalayıcı sesiyle uyanınca yüzünü buruşturdu. Bir eliyle telefonuna uzanıp alarmı kapattıktan sonra tekrar uyumaya devam etme dileğiyle gözlerini kapattı ama köpeği Mavi, niyetini anlayacak kadar iyi tanıyordu sahibini. Yankı'nın başında zıplamaya başladı.

Yankı, birkaç dakika içinde kalkmak zorunda kaldı çünkü köpeğin ne kadar inatçı olduğunu biliyordu.

Yatağını topladı, köpeğin suyunu ve mamasını tazeledikten sonra duş alıp, kendine güzel bir kahvaltı hazırladı.

Erdem'le yaşadıkları, kahvaltıya oturup tüm bu koşuşturmadan arındığında aklına geldi.

Düşünmeden edemiyordu. Erdem'i neden öpmüştü ki? Evet, o an istediği tek şey oydu ama Hakan'ı nasıl düşünmezdi? Hakan, evlilik teklifine bir yanıt bekliyordu ama o, bir ilişki içinde olduğunu bile unutup başka bir adamın dudaklarının esiri olmuştu.

Stres başına vurunca genç kadın, şakaklarını ovuşturdu.

Erdem'le iki gündür konuşmuyorlardı. Aslında Yankı, defalarca onu aramayı ya da mesaj atmayı düşünmüştü ama son anda cesareti kırılıyor, söylemeyi planladığı kelimeler aniden zihninden uzaklaşıyordu.

Yankı, tekrar derin bir nefes aldı. İkisinin de ertelediği bu konuşmayı yapmak zorundalardı.

Telefonunu kapıp ekrana bir göz attıktan sonra fikrini değiştirmeden rehberden Erdem'in numarasını buldu ve üzerine tıkladı.

Telefon, dördüncü çalışta açıldı ve Erdem'in şaşkınlık dolu sesi duyuldu: "Yankı."

"Merhaba," dedi Yankı. Ardından derin bir nefes alıp, aklında defalarca tekrarladığı kelimeleri sakince sıraya sokmaya çalıştı. "Bugün doktor randevum vardı da acaba bana eşlik etmek ister misin?"

Erdem, birkaç saniye duraksadı. Bu teklif, onun için oldukça şaşırtıcıydı. Yankı'yla konuşmaları gerektiğini biliyordu ama Yankı'nın adım atmasını beklemiyordu.

"Elbette," dedi işkence gibi geçen birkaç saniyenin sonunda. "Kaçta buluşmamız gerekiyor?"

Yankı, duvardaki saate bakıp, daha önce defalarca hesaplamasına rağmen kısa bir hesap yaptı. "Saat iki gibi gelebilir misin?"

"Anlaştık," dedi Erdem.

"Tamam," dedi Yankı. "Görüşürüz."

Telefonu kapattıklarında ikisi de derin bir nefes aldı.

Saat ikiye çeyrek kala Yankı'nın kapısı çaldığında genç kadın, neredeyse koşarak kapıyı açtı.

"Merhaba," dedi kendisine bakan Erdem'e. Bir eliyle küpesini takmaya çalışıyordu. "Bana, sadece beş dakika verip içeride bekler misin?"

O kadar hızlı konuşuyordu ki Erdem, bir şey söylemeye vakit bile bulamadan içeri girdi. Yankı, kapıyı kapatır kapatmaz hızlı adımlarla yatak odasına gitti.

Erdem, salona geçip otururken sanki bir yabancının evindeymiş gibi gergindi. Sonunda Yankı hazırlandığında evden çıktılar ve Yankı'nın arabasına bindiler. Hasta kız, bugün dinlenmek istediğini söyleyerek sürücü koltuğunu Erdem'e bıraktı.

Yolculukları, bir süre garip bir sessizlik içinde devam etti. En sonunda Erdem, "Sana söylemeyi unuttum," dedi. "Leyla beni aradı, İpek'in ablası."

Kaybolan kadınla ilgili bir şey duymak Yankı'yı heyecanlandırdı. "Ne dedi?"

"Aslında çok uzun bir süre önce konuşmuştuk ama her seferinde, bir şeyler çıktı ve sana anlatmaya vakit bulamadım. İpek, Semih'in sevgilisiymiş."

Yankı, gözlerini şaşkınlıkla açıp dudaklarını araladı. "Nasıl yani?"

"Doğru duydun," dedi Erdem. "Bunu duyunca Semih'le konuşmaya gittim." Ardından derin bir nefes aldı ve kendisine bile itiraf etmekte zorlandığı şeyi Yankı'yla paylaştı. "Aslında oraya giderken içten içe, katilin o olmasını umuyordum ama o kadar solgundu ki... Neyi olduğunu sorduğumda kız arkadaşını kaybettiğini söyledi." Ardından gözlerini kıstı. "Bir katil, bu kadar dürüst olabilir mi?"

Yankı, gözlerini kıstı. "Her şey olabilir," diye mırıldandı. "Nasıl bir katil gibi düşünebiliriz ki!"

Erdem, derin bir nefes aldı. "Sanmıyorum," dedi Erdem. "Semih'in bu işle bir ilgisi olamaz. Ancak..."

Yankı, gözlerini kıstı. "Evet?"

"Belki de onunla sorunu olan biridir."

"Mantıklı," dedi Yankı bir süre düşündükten sonra. "Bu iş, iyice çıkmaza girdi."

İkili, konuşmalarını tamamlayamadan hastanenin otoparkına geldiler. Yankı'nın muayene olup işini bitirmesi yaklaşık yarım saatini aldı. Genç kadının sağlığı oldukça iyiydi, bir terslik görünmüyordu.

Hastaneden çıktıklarında Yankı, derin bir nefes alıp Erdem'e döndü ve "Erdem," diye lafa girdi. Erdem, sonunda bekledikleri anın geldiğini anlayınca beklentiyle kadına döndü. "Konuşmamız lazım."

"Evet," diye başını salladı. "Bence de. Aslında-"

Genç adam lafının devamını getirecekti ki Yankı'nın telefonu isyan edercesine çalmaya başladı. Yankı, dudaklarına kadar gelen küfrü yuttu ve cebindeki telefonu çıkardı.

"Burcu arıyor," dedi. "Onunla uzun bir süredir konuşmuyorduk. Bir şey mi oldu acaba?"

Erdem'in aklına, Burcu ve Hakan'la ilgili olan şüpheleri geldi ama sessiz kalmayı tercih etti. Sadece hisleri ve yakaladığını düşündüğü birkaç kaçamak bakışla Yankı'nın karşısına çıkmalı mıydı, emin değildi. Açıkçası böyle bir şeyin varlığından emin olsaydı ve elinde somut kanıt bulunsaydı bile, bu konuyu Yankı'ya rahatlıkla sunamazdı. Böyle bir şey nasıl söylenirdi ki?

Erdem düşünceleriyle boğuşurken Yankı, telefonu açtı. Hissiz bir şekilde, "Efendim?" dedi.

"Yankı," dedi hattın öteki ucundaki ses. "Nasılsın?"

Yankı, Erdem'den birkaç adım uzaklaştı. "Daha iyiyim."

"Bir süredir seninle doğru düzgün konuşamadık," diye açıklamaya girişti Burcu. "Kendi dertlerimle o kadar çok boğuştum ki seninkileri göremedim. Kim yapmış, öğrenebildiniz mi?"

Burcu göremiyordu ama Yankı, farkında olmadan başını olumsuz anlamda salladı. "Parmak izinden bir şey çıkmadı," dedi. "Kekte de bizi şaşırtan bir şey olmadı."

"Anladım," dedi Burcu. "Nefret ettiğin birileri var mı? İyi düşün."

Yankı gözlerini devirdi. "Bunların hepsini polise anlattım zaten, Burcu. Eğer ilgilenip bir saatliğine ziyaretime gelseydin hepsini öğrenirdin."

Burcu, bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonunda, "Ne desen haklısın," diye toparladı. "Sana bir adamla görüştüğümden bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Onunla tamamen bağlarımızı kopardık. Bunalımdaydım. O sırada, senin zehirlenme olayın patladı. Açıkçası ben, basit bir şeydir diye düşünmüştüm. Durumun ciddiyetini, çok sonra öğrendim."

"Burcu, biriyle birlikte olduğunda, hemen o kişiyi hayatının merkezine koyman ne kadar doğru?"

"Ne desen haklısın," dedi Burcu. Sesinde inanılmaz bir anlayış vardı. "Aptallığım yüzünden işimden oldum, arkadaşımdan da olmayayım, lütfen."

Yankı, doğru duyduğundan emin olamadı. "Neyimden oldum, dedin?"

"Birkaç gün, haber vermeden işe gitmedim. Bugün patronumla görüşeceğim. Yalan üstüne yalan sıralayacağım."

"Burcu!" diye söylendi Yankı. "Yaptığın, tam anlamıyla çocukluk!"

"Kesinlikle! Beni affettin mi?"

Yankı, derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Sorun yok."

İki kadın gülüşüp telefonu kapattıktan sonra Yankı, kendisine meraklı gözlerle bakan Erdem'e döndü ve Burcu'yla konuştuklarını anlattı.

Sözleri bitince Erdem, "Ben olsam bu kadar kolay affetmezdim," diye bir yorumda bulundu.

Yankı, omuz silkti. "Ona hâlâ çok kırgınım ama hayatında, birçok şey yolunda gitmiyormuş. En azından şimdilik, bu durumu rafa kaldıralım istedim."

İkisi birlikte arabaya yürürken Erdem, "Peki, derdi neymiş?" diye sordu. "Neden ziyaretine gelmemiş?"

"Bir adamla birlikte olduğundan bahsetmişti," dedi Yankı. "Onunla ayrılmışlar, bunalımdaymış. Benim zehirlenme olayımı da basit bir şey sandığı için çok üstünde durmamış."

Erdem, bir yorumda bulunmadı. Sadece düşünceli bir şekilde adımlarını sürdürdü. Yankı, genç adamın ne düşündüğünü merak ediyordu ama sormadı. Konuşmaları gereken konu, sessizliği bozmaya ikisi de cesaret edemediği için yine askıda kaldı.

Burcu, patronunu aradığında adamın sesi oldukça sertti. Burcu, adamın söylediği birçok şeyi alttan aldı ve pazartesi günü görüşmeye ikna etti.

Bu stres dolu konuşmadan sonra kendine yeni bir iş aramaya başlaması gerektiğini biliyordu. Çünkü patron bozuntusunun konuşma tarzından da oldukça net anlaşılıyordu ki adam, bütün bağları koparmaya kararlıydı.

Tam kendine güzel bir makarna yapmış, televizyonun karşısına geçmişti ki kapı çaldı. Merakla doğrulup kapıyı açtığında karşısında, kucağında bir demet gülle kendisine bakan bir adamla duruyordu.

"Burcu Mercan," dedi adam.

"Benim."

"Bu size."

Burcu, adamın kendisine uzattığı kâğıdı imzaladıktan sonra gülleri aldı ve salona doğru ilerlerken üstündeki kartı okudu: *"Söylediğim her şey için özür dilerim. -Hakan."*

Burcu, o kadar şaşırdı ki birkaç saniye, salonun ortasında öylece dikildi. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Bu, sadece son kavgaları için vicdanen dilenmiş bir özür müydü yoksa Hakan, tekrar birlikte olmak istediklerini mi anlatmaya çalışıyordu?

Telefonu çaldığında genç kadının düşünceleri bölündü. Arayan Hakan'dı.

Şaşkınlığı üzerinden atamadan telefonu açtı: "Efendim?"

"Gülleri almışsın," dedi Hakan. Sesi o kadar neşeli geliyordu ki hiçbir sorunları yok gibiydi. "Az önce mail geldi. Çiçekleri sevdin mi?"

Burcu, buna nasıl bir cevap vermesi gerektiğini kestiremedi. "Şey," dedi. "Gülleri severim."

Hakan'ın dudaklarında oluşan tatmin olmuş gülümseme, gözlerinin önünde canlandı. "Harika."

"Ama bu güllerin amacını çözebilmiş değilim." Burcu, sonunda şaşkınlığını üzerinden atmıştı. "Babasının bile sevmediği bir kızı sevemem diyen, sen değil miydin? Bu sahte jestlerin ne gereği var?"

Hakan, sudan çıkmış balığa dönmüştü. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. "Burcu-"

"Ayrılmak isteyen sendin, Hakan!" dedi genç kadın. Bunu komik bir espriymiş gibi, histerik bir şekilde kahkaha atarak söyledi.

"Ben, sadece kendimi kötü hissettim."

"Eminim, öyledir," dedi Burcu. "Sırf eğlence olsun diye kalp kırabilecek bir insansın. Artık sana da güvenim yok, duygularına da. Bir daha bana çiçek yollama. İyi günler."

Adamın bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattı.

Çiçekleri aldığında kısa bir an için mutlu olmuştu ama geç de olsa bazı şeylerin farkına varması gerekiyordu. Sorun, Yankı'ya yaptığı ayıp değildi. Günlerdir banyo bile yapmamıştı, işini kaybetmişti. Bu adamı hayatında tutmaya devam ederse kim bilir, daha nelerini kaybedecekti.

Çiçekleri ne yapacağından bir süre emin olamadı. Çöpe atmak istedi ama çiçekler, gerçekten güzeldi. Sanki her birinin anlatacağı r hikâyesi vardı.

[illegible] komşusuna gidip çiçekleri kadına armağan etme kararı aldı. Kararını uyguladıktan sonra dairesine dönüp yatak odasına geçti ve biraz uzandı.

Tam o anda, komodinin üstündeki not gözüne çarptı.

Sarhoş olduğu geceyle ilgili anıları pek net değildi ama zihninde, hayal meyal bir çift göz canlanıyordu.

Burcu, sarhoş olduğu gecenin sabahında öyle bir baş ağrısıyla uyanmıştı ki komodine bırakılan notu çok geç fark etti. Genç kadının gözlerini aralaması için bile uzun bir çaba sarf etmesi gerekmişti. Notta, *Herkes zaman zaman hata yapabilir ama önemli olan, yaptığımız kötü şeylerin sorumluluğunu hissetmektir. Bizi iyi insan yapan şey, o sorumluluktur. Sen, iyi bir insansın. -Bay R.,* yazıyordu. Notu yazan adam, notun köşesine numarasını eklemeyi de unutmamıştı.

Bu nota anlam vermek, Burcu'nun vaktini almıştı ama sonunda bir şeyler anımsadı. Anılar zihninde hayat bulunca hissettiği ilk şey, kuvvetli bir utanç oldu. Ardından onu, aynı kuvvetteki merak takip etti.

Kimdi bu adam? Neden adı yerine abuk sabuk takma isimler kullanıyordu? Ona, neden yardım etmişti?

Burcu, numaraya uzun uzun baktı ve iki gündür ertelediği şeyi yapmak üzere telefonunu eline aldı. Aramak yerine mesaj atmayı tercih etti çünkü kekelemekten çekiniyordu.

Kendi kendine, "Hararetli bir ilişkiden çıkmışken kendini, bir diğerine atmaya mı hevesleniyorsun?" diye söylendi ama bunun masum bir merak olduğunu, sadece adama teşekkür edeceğini tekrarlayarak mesajı yazmaya koyuldu.

Merhaba, ben Burcu. Geçen gece için teşekkürler, Bay R..

Burcu, mesajı yazarken oldukça gerilmişti çünkü bu, hayatının en gizem dolu konuşması olabilirdi. Yaklaşık on dakika sonra cevap geldi.

Rica ederim. Umarım daha iyisindir.

Burcu, derin bir nefes aldı. *Olacağım.*

Birkaç dakika sonra bir mesaj daha geldi.

Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?

Burcu, bu soruya tamamıyla dürüst bir yanıt vermeye cesareti olmadığını hissetti. *Bir arkadaşıma yalan söyledim. Üstelik bunu, en yakın zamanda onunla paylaşmalıyım,* yazdı. Yankı'nın Hakan'la evlenmek üzere olduğunu hatırlamıştı. *Yoksa büyük bir hata yapacak ama yaptıklarımı göğüsleyebilecek cesaretim yok.*

Cevap gecikmedi: *Bana, arkadaşının sana en fazla ne yapacağını söyle. Seni öldürür mü? Sana vurmaya mı kalkar?*

Burcu, hemen, *Hayır,* yazdı. Öyle bir insan değil. Ama yaptığım şeyi öğrendiğinde beni, kesinlikle hayatından çıkarır.

Bay R. denen adamın mesajı, Burcu'yu uzun bir süre düşündürdü. *O zaman önceliğine karar ver. Arkadaşının seninle iletişimini kesmesi mi daha acı yoksa bütün hayatını etkileyecek bir hata yapması mı?*

Burcu, derin bir nefes anladı. Adamın ne demek istediği gayet açıktı. *Teşekkür ederim yazdı. Her şey için.*

Bay R., birkaç saniye içinde, *Şunu sürekli söyleme. Bana iyi bir insan olduğumu hissettiriyor,* diyerek Burcu'yu yanıtladı.

Bu, iyi bir şey değil mi?

Burcu, bu adamdan gelen bildirimleri beklerken gülümsediğini fark etti. Aniden telefonu bırakıp, "Hayır," diye mırıldandı. Yüzünü memnuniyetsizlikle buruşturdu. "Ben, bu filmi izledim ve sonunu çok iyi biliyorum."

Bildirim gelince telefonunu kaptı.

Seni tekrar görmek istediğimi söylersem yanlış anlaşılır mıyım?

Burcu, gözlerini kapattı ve sabrını yitirmiş gibi nefesini verdi. "Yine başlıyoruz..."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum...

Burcu, akşama doğru Yankı'ya geldiğinde elinde, bir kutu baklava vardı.

Yankı, kapıyı açtığında kendisine sırıtarak bakan genç kadını görünce gülümsemeden ve "Çocuk gibisin," diye mırıldanmadan edemedi.

Burcu, yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan mutfağa gitti, baklavaları tabaklara yerleştirdi ve kendisini salonda bekleyen Yankı'nın yanına gitti. "Umarım doktorun, tatlıyı yasaklamamıştır."

"Hayır," dedi Yankı. "İçinde zehir olmadığı müddetçe sorun yok."

İkisi, bu soğuk şakaya gülümsemeden edemedi. Bir süre geçince Burcu, "Yaşananlardan sonra nasıl bu evde kalabiliyorsun?" diye sordu.

Yankı, bu soruyla defalarca karşılaşmıştı. "Eğer gidersem bu, boyun eğmek olur."

Burcu, gözlerini devirdi. "Anlamsız gururun, beni gerçekten yoruyor."

"Ne yapayım?" dedi Yankı. "Evimi terk edip sonsuza dek korkuyla mı yaşayayım?"

Burcu, bir süre genç kadına baktı. Onu dinlemeyeceğini biliyordu. "Söz dinleyen bir yapın olsaydı, sana milyonlarca şey söylerdim," dedi. "Ama senin burnunun dikine gideceğini çok iyi biliyorum."

Yankı, yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi.

Bir süre daha havadan sudan sohbet edip aralarındaki buzları erittiler. Bu ziyaret, ikisinin de iyi hissetmesini sağlamıştı. Bir süre sonra Burcu, çekindiği ama sorması gereken soruyu sordu: "Hakan'la nasıl gidiyor? Evlilik işi falan."

Yankı, omuz silkerek, "O gece size bunu açıkladığında aslında henüz ona cevap vermemiştim," dedi. "Ama... Bilmiyorum, kafam karışık."

"Sürekli içinde bulunduğunuz çalkantılı durum yüzünden mi?"

Yankı, derin bir iç çekip, "Olabilir," dedi ama Burcu, genç kadının iç çekişinden aklını kurcalayan tek şeyin bu olmadığını anladı.

O an, ona her şeyi anlatıp kurtulmak istedi. Yankı'nın ona, ne kötülüğü dokunmuştu ki? Neden ona böyle bir kötülük yapıyordu? Buna hakkı var mıydı?

Ama aradığı cesareti bulamadı ve dudaklarının kenarını ısırarak sessizliğini korudu. Hayır! Yaptıklarıyla yüzleşmeye hazır değildi. Yankı'nın, karşısına geçip nefretini kusmasına henüz hazır değildi.

Dudaklarını birbirine bastırıp söylemek üzere olduğu gerçeği yok saydı. Orada bir saat daha kaldıktan sonra evine döndü. Yolda, yanakları ıslanınca ağladığının farkına vardı.

Yankı, akşam kapısı çaldığında, Hakan'ın geleceğini bildiğinden yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve kapıyı açtı.

"Hoş geldin."

"Dünyanın en güzel kadını," dedi Hakan içeri girip, kadının dudaklarına bir öpücük armağan ederken. "Bugün nasılsın?"

"Harika," diye mırıldandı Yankı.

Hakan, Mavi'ye şöyle bir göz attı. Köpek ona hırlayınca, "İt oğlu it," diye fısıldamadan edemedi.

"Bir şey mi dedin?"

"Hiç," dedi Hakan. "Ne kadar şirin bir köpek, diyordum."

İkisi salona geçip günlerinin nasıl geçtiğini uzun uzun konuştular. Hakan, yeni bir müşteri bulmuştu ve belki de onun sayesinde şirket, büyük bir anlaşma imzalayabilirdi. Hatta bu anlaşma, Hakan'ın terfi alması için bir basamak bile olabilirdi!

Hakan, bunları öyle çocuksu bir heyecanla anlatıyordu ki Yankı, bu adama, aldatmak gibi bir kötülüğü nasıl yaptığını kendine sormadan edemedi ve bu soru, yüzünü ekşitmesine neden oldu.

"İyi misin?" dedi genç kadındaki değişikliği fark eden Hakan.

Yankı, ne söyleyeceğini bilemedi. "Ara sıra midem bulanıyor," diye bir yalan uydurdu.

Hakan, sevgilisinin nazlandığını düşünüp gülümsedi ve genç kadının saçlarıyla oynamaya başladı. Ardından onu boynundan öptü. Yankı, adamın niyetini anlayıp geri çekildi.

Henüz Erdem'le olan durumlarını çözememişlerdi ve bu durum, Yankı'nın kafasını çok karıştırıyordu. Zihni böylesine meşgulken Hakan'a dokunmak, sadece kendisini daha fazla suçlu hissettirirdi.

Hakan'ın gözlerinde, şaşkınlık ve hayal kırıklığı vardı. Ne olduğunu anlayamadığı belliydi. "Beni istemiyor musun?"

"Öyle değil," dedi Yankı. "Sadece... İyi değilim."

Ama kadının bakışlarını kaçırması ve yüzünün kızarmasından gerçeği anlamıştı. Ayaklanıp salondan dışarı fırladı. Yankı'nın arkasından seslenmesi, bir işe yaramadı. Genç kadının duyduğu şey, kapının sertçe kapanışı oldu.

Yankı ertesi sabah gözlerini yavaşça araladığında köpeği, her zamankinden daha uysaldı. Sanki genç kadının mutsuzluğunu his-

sediyor ve üstüne gitmek istemiyordu. Sahibinin yatağına çıkmış, yanına uzanmış, genç kadını izliyordu.

Yankı, dudaklarını büzüp Mavi'nin kafasını okşadı. "Ne yapacağım ben, Mavi? Keşke insan olsaydın."

Köpek, başını yana eğip anlamlı bakışlar attı.

Yankı, kalkıp köpeğin mamasını ve suyunu tazeledikten sonra uzun uzun düşündü. Erdem'le arasındaki şeyi çözememiş olması, Hakan'la ilişkisini etkiliyordu. Artık bazı şeyleri, açık açık konuşma zamanı gelmişti.

Erdem'i arayıp kahvaltı hazırladığını, genç adamın ona eşlik etmek isteyip istemediğini sordu.

Kadının ses tonu o kadar gergindi ki Erdem, Yankı'nın konuşmaya karar verdiğini anladı ve daveti kabul etti.

Yaklaşık bir saat sonra Erdem, elinde poğaçalarla Yankı'nın kapısındaydı.

Genç kadın kapıyı açınca, "Evime kim gelirse gelsin mutlaka yiyecek bir şeyler getiriyor," diye mırıldandı. "Balkona geçelim mi?"

Erdem, gülümseyerek, "Hoş buldum," dedi ve Yankı'nın sorusuna, balkona doğru ilerleyerek cevap verdi.

İkisi, kahvaltılarını yaparken hiçbir şey olmamış gibi sohbet ettiler. Yankı'nın sorun yokmuş gibi gülümsemesi, genç adama cesaret vermişti.

Yankı, derin bir nefes alıp, "Erdem," dedi. "Artık konuşmamız lazım."

Erdem, başını aşağı yukarı salladı. "Seni incitmek istememiştim."

Yankı hemen, "Hayır," dedi. "İncinmedim. Sadece şaşırdım." Ardından bakışlarını kaçırdı. "Sadece sana değil, kendime de."

Erdem, bir süre sessiz kaldı. "Hakan'la düzenli bir ilişkin var, bunu anlıyorum ve saygısızlık yapmak istemedim. Sadece... Bir anlıktı."

"Kendini suçlu hissetme," dedi Yankı. Bunu söylemek, onun için biraz zordu. "İlk adımı ben attım."

Erdem bakışlarını kaçırsa da dudaklarında oluşan çapkın gülümseme, Yankı'nın dikkatinden kaçmadı.

"Ben... Sadece aklım karıştı," dedi Yankı. "Tüm bunları yaşamak istemezdim."

Erdem derin bir nefes aldı. Kadının söylemek isteyip de dilinin ucundan dökülemeyen sözcükler açıktı. "Anlıyorum. Senin Hakan'la bir ilişkin var. Evlenecekmiş."

Yankı bir şey söylemedi. Ne cevap verebilirdi ki?

Erdem, kendisine yüzyıllar kadar uzun gelen saniyelerin sonunda "Merak etme" dedi. "Biz hâlâ iyi arkadaş ve ortağız."

Yankı'nın yüzünde rahatlamış bir ifade oluştu. Duymak istediği şeyi tam olarak buydu. "Seni kaybetmekten korkmuştum."

Erdem, dişlerini göstererek gülümsedi ama gülümsemesi içten değildi. "Merak etme" dedi. "Ben, senin için daima buradayım."

Masaya tekrar sessizlik çöktü. Bu konu konuşulduğu ve sonuca vardığı için ikisi de rahatlamıştı ama içlerinde bir boşluk vardı. Küçük ama büyük rahatsızlık veren bir boşluk...

"Lise fotoğraflarımıza bakmak ister misin?" dedi Yankı.

Erdem gülümsedi. "Çok çirkindik."

Yankı da tıpkı Erdem gibi sırıttı. "Kendi adına konuş." Ardından ayaklandı. "Ben masayı toplarken sen fotoğrafları alır mısın?" diye sordu Erdem'e. "Yatak odasında, dolaptaki kutunun içinde."

"Tamamdır," dedi Erdem. Ardından kendisine söyleneni yapmak üzere yatak odasına ilerledi. Dolabı açtı. Pembe kutu karşısındaydı.

Kutuyu almadan önce, eski zamanlara olan özlemine yenik düşüp kutunun kapağını kaldırdı. Karşısında, kendisine sırıtan Yankı ve Burcu belirdi. Fotoğraf, lunaparkta çekilmişti.

Başka bir fotoğrafa baktı. Gökçe, Erdem, Yankı, Hakan ve Burcu... Mezuniyet balosundan önce cüppelerini giymiş, kameraya sırıtıyorlardı.

Bir başka fotoğrafa baktı ve merakla kaşlarını çattı. Bu fotoğraftaki kişinin yüzü, kırmızı fosforlu bir kalemle çizilmişti.

Erdem, fotoğrafın Gökçe'ye ait olduğunu fark edince şok geçirdi.

Bir başka fotoğrafa baktı. Bu fotoğraf da karalanmış ve üzerine bir not düşülmüştü: *Senden nefret ediyorum, Gökçe! ÖLMENİ İSTİYORUM!*

Bölüm On Sekiz

2 Nisan 2005 / Cumartesi

Gökçe, kardeşi Semih'i beklerken sıkıntıdan patlamak üzereydi.

Semih, Gökçe'yi arayıp onu özlediğini söyleyip, görmek istediğini dile getirince evlerinin yakınındaki parkta buluşma kararı aldılar. Gökçe, o evi uzaktan bile görmek istemiyordu. Ona, kötü şeyleri anımsatıyordu.

Kendisine doğru yaklaşan Semih'i görünce yüzüne bir gülümseme yerleştirip ayağa kalktı. İki kardeş, sarılıp tekrar banka oturdular. Hava kesinlikle sıcak sayılmazdı ama en azından katlanılmaz soğuk, biraz olsun azalmıştı. Üstelik bugün hava, olması gerekenden daha sıcaktı. Bu yüzden iki kardeş, kafeye hapsolmak yerine güzel havanın tadını çıkarmak istediler.

Banka oturduktan sonra, "Anlat bakalım," dedi Semih. "Neler yapıyorsun?"

Gökçe, omuz silkti. "Hiçbir değişiklik yok. Hâlâ deli gibi ders çalışıyorum."

Semih'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Neden şaşırmadım acaba?"

"Sen nasılsın?" dedi Gökçe. "Murat, sana nasıl davranıyor?"

Semih'in omuzları düştü, keyfi kaçtı. "Her zamankinden farksız," dedi. "Seni özledim, Gökçe."

Gökçe, derin bir nefes aldı. O evde, Zeynep bile Semih'i savunmuyordu. Semih, babasının hakaretleri ve aşağılamalarıyla büyümüştü, tek dayanağı Gökçe'ydi. Şimdi o da ellerinden kayıp gitmişti ve yapayalnız kalmıştı.

"Ben de seni özledim," diye itiraf etti Gökçe.

"Keşke bizimle yaşamanın bir yolu olsaydı."

Gökçe, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Sanırım teyzemi affedemeyeceğim." Bu cümlenin gerçekliği, sert bir rüzgâr gibi yüzüne çarptı. Gerçekten de o kadına çok kırgındı ve onu affedebileceğinden şüpheliydi.

"Her şey için umut vardır," dedi Semih. "Belki tekrar bizimle yaşarsın."

Semih, cümlelerini sıralamaya devam edecekti ki Gökçe, "Bir dakika," diyerek böldü. Duydukları, tepesinin atmasına neden oldu. Neyden bahsediyordu bu çocuk? "Tekrar sizinle yaşamamı mı istiyorsun?"

Semih, söylediği şeyin ağırlığını hâlâ kavrayamamış gibi umutla, "Evet," dedi. "Annem de çok mutlu olacaktır."

Gökçe o kadar çok öfkelendi ki gözleri doldu. Semih, tüm olanlardan sonra babasını karşısına almalı, kardeşinin yanında olmalıydı. Şimdi çıkıp ona, eve dönmesini mi söylüyordu?

Öfkesini, cümle kurabilecek kadar dizginledikten sonra, "Sen, ne söylediğinin farkında mısın?" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Tüm bu olanlardan sonra nasıl o eve dönmemi söylersin? Hiç mi vicdanın yok senin?"

"Ben-"

"Sen, sadece kendini düşünüyorsun!" dedi Gökçe. Farkında değildi ama sesini yükseltti. "Sürekli seni koruyan birileri olmasını istiyorsun ama büyü artık, Semih! Sadece kendini düşünme, bu bencilliğe bir son ver! Çevrendekiler neler yaşıyor, bir bak! Murat'la aramızda olanlardan sonra babana ne söyledin, merak ediyorum doğrusu. Bence hiçbir şey! Senin gözünde değerim bu kadar işte!"

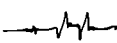
Semih, gözleri dolmuş bir şekilde, "Neden benimle böyle konuşuyorsun?" dedi. "Ben, sadece kardeşimi özlemiştim!"

Ardından, Gökçe'nin bir şey söylemesine izin vermeden ayaklanıp koşar adımlarla oradan uzaklaştı. Gökçe, Semih'in arkasından seslenmeyi düşündü ama insanların peşinden koşmak, onu gerçekten yoruyordu. Herkesin ondan bir beklentisi vardı. Herkes, üzerine

bir sorumluluk yıkmaya çalışıyordu ama o, sadece Gökçe'ydi, fazlası değil. Neden kimse bunu görmüyordu?

Tam ayaklanmak üzereydi ki bankın üzerinde bir zarf buldu. Muhtemelen Semih unutmuştu. Merakla içinde ne olduğuna baktığında bir miktar parayla karşılaşmak, gözlerini kapatıp derin bir nefes almasına neden oldu.

Anlaşılan o ki Gökçe Semih'in bencilliğinden yakınırken Semih, yine kardeşini düşünüyordu.

Eve geldiğinde saat on bire geliyordu. Gökçe, Alper'in uyuduğunu düşünüyordu ama Alper, Gökçe'nin aklından bu fikir geçer geçmez tahmininin yanlış olduğunu göstermek ister gibi mutfaktan, elinde bir kahve fincanıyla çıktı.

"Nereden geliyorsun?" dedi merakla.

"Semih'le buluştum," dedi Gökçe. "Sen niye ayaktasın?"

Alper'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Diğer insanlar için gün bitmek üzere," diye abartılı bir yorumda bulundu. "Sen, neden kalktığımı mı sorguluyorsun?"

Gökçe de gülümsedi ama bu gülümsemenin sahte olduğu öyle belliydi ki Alper, bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. "Neyin var senin?"

"Hiç," dedi Gökçe. Ardından kaçmak ister gibi odasına ilerledi. "Biraz uzanacağım. Başım ağrıyor."

Alper'in bir şey söylemesine fırsat tanımadan oradan uzaklaştı. Eğer bu muhabbeti sürdürürse Alper, moralinin neden bozuk olduğunu öğrenmek için üsteleyecekti ve Gökçe, henüz bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

Kıyafetlerinden kurtulup pijamalarını üzerine geçirdi ve yatağa uzandı. Birkaç dakika sonra kapısı çaldı. Gökçe yattığı yerden, "Gir!" diye seslendi.

Alper, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Gökçe, yatakta oturup Alper'in kendisine doğru gelmesini ve yanına oturmasını izledi.

Çocuk, birkaç saniye sonra, "Sorun ne?" diye sordu.

Gökçe, aslında bu konuyu konuşma taraftarı değildi ama Alper'in, istediğini alıncaya kadar susmayacağını hissediyordu. "Semih'le atıştık," dedi. Ardından onunla arasında geçen konuşmayı anlattı.

Alper, cümlelerini iyice kafasında tarttıktan sonra, "Sen, kötü bir şey söylememişsin," dedi. "Semih'in bir çocuk gibi davranmayı bırakıp kendini savunmayı öğrenmesi gerekiyor. Bizden büyük ama üç yaşındaki çocuk bile ondan daha bilinçli."

Gökçe, yüzünü buruşturup, "Öyle söyleme," dedi.

"Ama öyle. Bunu, kötü bir şey ima etmek için söylemiyorum. Artık bunu düzeltmesi gerektiğinin altını çizmeye çalışıyorum."

Gökçe, kardeşini savunmak istedi ama Alper'in sözlerindeki doğruluk payını inkâr etmek imkânsızdı.

"Merak etme," dedi Alper, kızın elini tutup. Ardından parmak uçlarına bir öpücük kondurdu. "O, senin kardeşin. Aranız, en fazla üç gün bozuk kalabilir."

Gökçe gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Alper, kızın keyfinin tam anlamıyla yerine gelmediğini hissediyordu. "Akşam biraz dolaşalım mı?" diye bir öneride bulundu. Gökçe, tam ders çalışması gerektiğini söyleyerek reddedecekti ki bunu anlayan çocuk, "Çok kısa sürecek, söz," diye ekledi.

Alper'in bu çocuksu tavrı Gökçe'yi gülümsetti ve "Tamam," dedirtti.

İkisi, kalktıktan sonra kahvaltılarını ettiler, sofrayı ve evi toparladılar, dersin başına oturdular. Alper, çok çabuk sıkılıyordu ama Gökçe o kadar konsantre olmuştu ki kızı bölmemek için ne yerinden kalkabiliyordu ne de ses çıkarabiliyordu.

Saat altı buçuğa kadar süren ders çalışma maratonu, Gökçe'nin yorulduğunu hissedip kalemi bırakmasıyla son buldu.

"Şükürler olsun," diye mırıldandı Alper. "Ben bile yoruldum."

Gökçe, saatlerdir ilk kez Alper'in ne yaptığına bakınca koca bir sayfanın sadece yarısının kullanılmış olduğunu gördü ve şaşkınlık içinde, "Sen hiçbir şey yapmamışsın," dedi.

Alper, kendinden emin gülümsemesiyle, "Beynimi yormuyorum," diye cevapladı. "Sonuçlarım seninkilerden daha iyi gelecek, meraklanma."

Gökçe, "Bir dahaki sefere, bir dadı gibi başında bekleyeceğim," diye mırıldandı. Ardından kitabı kapattı.

"Tüm konuların bitmişti, değil mi?" dedi Alper. "Neden bu kadar geriliyorsun?"

"Pratik yapmadıkça unutmaktan korkuyorum," dedi kız. "Beynimiz, zaman zaman nankör olabiliyor."

Aslında Alper, kızın oldukça sıkı çalıştığını ve istese de bu konuları unutamayacağını düşünmesine rağmen sessiz kaldı. Gökçe'nin çalışma hırsını baltalamak istemiyordu.

"Haydi, hazırlan," dedi sonunda.

Gökçe'nin kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Biraz kafa dağıtalım. Her Allah'ın gününü, dert havuzunda geçirmek zorunda değiliz."

Gökçe, gülümsemeden edemedi. "Muhtemelen, benimle tanıştığından beri hayatın allak bullak olmuştur."

Alper, bu yorumu saçma bulduğunu, bir şey söylemeden mimikleriyle belli etti. "Kimse, dört dörtlük bir hayat yaşamıyor, Gökçe. Evet, senin yaşadığın şeyler ağır olabilir ama benim de elimden en fazla bu kadarı geliyor. En fazla bu kadar üzülebiliyorum. Ne yapalım, keşke daha büyük sorunlarım olsa. Mesela, etrafımda birileri ölse ama bunu, ben seçemiyorum, biliyorsun."

Gökçe, çocuğun omzuna vurdu. "Ne istediğine dikkat et," dedi. "Yarın öbür gün ölürsem çok ağlarsın."

"Kim?" dedi Alper kaşlarını kaldırarak. "Ben mi? Şuraya yazıyorum, üç güne birini bulurum. Kırkını bile beklemem."

Gökçe, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Hayata küsersin," dedi. "Hatta çocuğun olursa ona, benim adımı verirsin."

Alper de sırıttı. "Müstakbel karımla aramı, senin yüzünden açamam," dedi. "O ne isterse o olur."

"Alper!" dedi Gökçe. "Çok kötüsün!"

"Tamam, tamam," dedi Alper ama şakasını sürdürüyor, kızın tepkilerinden zevk alıyordu. "Çok istersen yeni birini bulmak için üç gün değil dört gün beklerim."

Gökçe çocuğun omzuna bir tane daha geçirecekti ki Alper, kızın elini yakaladı. İkisi de gelecekte bunların yaşanabileceğine olanak vermiyormuş gibi kahkahalarla güldüler.

Gökçe, Alper'in isteği üzerine dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladı ama pek bir seçeneği yoktu. Semih, kızın tüm kıyafetlerini getirememişti. Yine de bu akşam, çok güzel olmak istiyordu. Kalın, boğazlı, triko bir elbise giydi. Bordo elbisesine uyan bir makyaj yapmaya çalıştı. Yüzündeki küçük pürüzleri fondötenle kapattı. Yanaklarını allıkla renklendirdi. Gözlerine açık kahverengi far uygulayarak derinlik kattı. Dudağında oldukça doğal duran, kırmızı bir ruj sürdü. Kirpiklerini de rimel yardımıyla kıvırdığında hazırdı.

Alper'in karşısına çıktığında çocuğun onu uzun uzun süzmesi, kızı biraz utandırdı ama yine de, "Haydi, gidelim," diye mırıldanmayı becerdi.

Birlikte arabaya bindiler. Birkaç dakika sonra Gökçe, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Alper, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Galata Kulesi'ne."

Gökçe'nin kaşları çatıldı ve refleks olarak bileğindeki saate baktı. "Saat sekiz olmuş. Bu saatte ziyarete kapalıdır."

"Restoranlar açık."

Gökçe'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Orada her şey, iki katı fiyatına satılıyor," dedi. "Delirme, başka bir yere gidelim."

Alper, gözlerini devirdi. "Gökçe, bazen seni tokatlamak istiyorum. Lütfen, ara sıra seni tokatlamama izin verir misin?"

"Hayır."

"Peki."

"Çalışmaya başladığımda seni, her gün oraya götüreceğim," dedi Gökçe. "Ama şimdi, günü başka bir yerde kapatalım."

Alper, derin bir nefes aldı. "Babamdan harçlık istedim."

Gökçe, gözlerini kıstı. "Bu bakış hoşuma gitmedi."

"Ne bakışı?"

"*Gizli ve kesinlikle aptalca bir şeyler yaptım; lütfen, daha fazla soru sorma* bakışı." Çocuğun sessizliği Gökçe'nin emin olmasına neden oldu. "Ne yaptın, Alper?"

"Bak," diye lafa girişti Alper. "Ben, babamdan çok sık para istemem. Buna rağmen, ne zaman para istesem çok az gönderiyor. Bu yüzden, biraz yalana başvurmak zorunda kaldım."

"Adama ne dedin?"

Alper'in yanakları kızardı. "Tefecilerden borç aldığımı ve bu hafta içinde bin lira ödemezsem bana zarar vereceklerini." Gökçe, gözlerini kocaman açmış, dudaklarını aralamıştı ki, "Ama onu tekrar aradım," diye ekledi Alper. "Parayı verdiğimi ve bir daha bana bulaşmayacaklarını söyledim."

"En azından faturayı ödeyemedim deseydin," dedi Gökçe. "Bu kadar büyük bir yalana gerek var mıydı?"

"Sen babamı tanımazsın," dedi Alper. "Eğer öyle söyleseydim, sorumsuzluk ettiğim için karanlıkta ya da susuz kalmamı ders olarak görürdü."

"Alper," dedi Gökçe. "Adama, öldürüleceğini söylemişsin."

"Herkes, küçük yalanlar söyler."

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Gökçe. "Ehliyeti olmadığı hâlde araba süren, üstelik çekinmeden yalan söyleyen bir çocukla birlikteyim. Kim bilir, sonum ne olacak?"

Alper'in otuz iki diş sırıtması, Gökçe'nin kaşlarını merakla çatıp, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Hiç," dedi Alper. "İnsan, kiminle *birlikte* olacağını seçemiyor işte." Alper'in *birlikte* kelimesine yaptığı vurgudan, çocuğun ima etmeye çalıştığı şeyi anlayan Gökçe'nin yanakları kızardı.

"Birlikte derken," diye anlamsızca toparlamaya çalıştı. "Fiziksel olarak birlikte olmaktan bahsediyordum. Arabada yanında oturuyorum ya, ondan."

"Elbette," dedi Alper, sahte bir ciddiyetle. "Başka ne düşünebilirim ki?"

Alper'in gülümsemesi sanki bulaşıcıydı. Gökçe de yüzündeki sırıtmaya engel olamadı ve önüne döndü.

Galata'ya geldiklerinde önce güvenlikten geçtiler. Ardından üç kişiyle birlikte asansöre binip en üst kata çıktılar.

Kapılar açıldığında geniş bir odaya adım attılar. Duvarda Galata'nın tarihçesi yazılıydı. Okumadan geçmek istemediler ve yak-

laşık beş dakikalarını orada harcadılar. Gökçe ve Alper, Galata'nın tarihini okurken diğer misafirler, yazılanlara göz gezdirmeden restorana girmek için merdivenlere yöneldiler.

Okumayı bitirdiklerinde usulca restorana doğru ilerlediler. Diğer misafirlerden daha sonra gittikleri için merdivenlerde yalnız kalmışlardı.

"Burasıyla ilgili efsaneyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Gökçe. "Kiminle çıkarsan onunla evlenirmişsin."

Alper, gözlerini devirdi. "Sen bu efsaneyi yarım yamalak anlatırsan anın büyüsü kaybolur."

"Tamamını anlat o zaman."

"Bu efsane, Roma dönemine dayanır," dedi Alper. "O zamanlar, ilk kez kiminle Galata'ya çıkıyorsan onunla evlendiğine dair bir inanç varmış. İşte, o dönemin Roma'sında birbirini deli gibi seven bir çift varmış fakat aileleri evlenmelerine izin vermiyormuş. Onlar da birlikte Galata'ya çıkma kararı almışlar. Evlenmelerinin kesin yolunun bu olduğuna inanıyorlarmış ama adam, daha önce Galata'ya çıkmış. Hem de başkasıyla! Bu sorun içini kemirmiş ama kıza, bundan bahsetmemiş."

Alper, bunları anlatırken bir yandan da merdivenleri çıktığı için nefes nefese kalmıştı. "Bir gece, gizlice Galata'ya çıkmışlar. O an gök gürlemiş ve kimsenin şahit olmadığı kadar kuvvetli bir yağmur yağmış. Korkan çift, hemen aşağı inmiş ve birbirlerini bir daha görmemek üzere ayrılmışlar. Özetle, Galata'ya başkasıyla çıkarsan tılsım bozulur, uğursuzluk getirir."

Gökçe, gözlerini kıstı. "Haydi ya," dedi. "Bu kötü oldu."

Alper, hemen kızın bileğini tuttu. "Neden? Daha önce biriyle mi çıktın yoksa?"

Gökçe, bileğini kurtarıp, "Önemli bir şey değildi ya, merak etme," diye mırıldandı ve yukarı çıkmaya devam etti. "Zaten bunlar gerçeklikten uzak, hayalperestlerin uydurduğu basit efsaneler."

Alper, kızın bileğini tekrar kavradı. "Vazgeçtim," dedi. "Yürü, başka yerde yiyelim yemeği."

Gökçe, hayretler içinde bir kahkaha patlattı ve "Alper," dedi. "Saçmalama."

"Hayatımız boyunca mutsuz olalım mı istiyorsun?"

Gökçe, omuzlarını düşürdü ve gülümsemesine engel olamadan, "Tamam," dedi. "İçin rahat edecekse başka yerde yiyelim."

Kızı ikna ettiğini gören Alper, rahatlamış bir şekilde arkasını döndü. Birkaç basamak inmişti ki Gökçe, aniden arkasını dönüp üst kata koşmaya başladı.

Alper'in ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Hemen kızın peşinden koşmaya başladı. Bir yandan da, "Gökçe, çabuk buraya gel!" diye bağırıyordu.

Gökçe, sonunda Galata'nın en üst katına çıktığında onu, bir görevli karşıladı. Elinde bir liste tutuyordu. "Hoş geldiniz," dedi.

"Merhaba," dedi Gökçe. Nefes nefese kalmıştı. Hemen arkasından Alper koşarak çıkınca görevli, şaşkın bakışlarını gençlere dikti.

"Rezervasyonunuz var mıydı?"

Alper, "Yoktu," derken Gökçe de aynı anda, "Alper Kaya adına," dedi.

Adamın kafası iyice karışmıştı.

Alper bir şey söylemek üzereyken Gökçe, "Alper Kaya adına rezervasyonumuz var," dedi.

Adam listeye göz gezdirip, "Size eşlik edeyim," dedi ve ikiliyi masalarına götürdü.

Adam önden giderken, "Senin yüzünden en yakın zamanda ayrılacağız ve bir daha asla birlikte olamayacağız."

Gökçe gülümsedi. "Öyle bir şey olsa bile bu, Galata yüzünden olmayacak, merak etme."

Cam kenarındaki masaya oturup balık siparişi verdiklerinde Alper, daha fazla dayanamayıp, "Daha önce kiminle çıktın?" diye sordu.

Gökçe, suyunu içerken tek kaşını kaldırdı ama eğlendiği, her hâlinden belliydi. "Şimdi de geçmişimi mi kurcalıyorsun?" dedi.

"Ben, hiçbir şeyini kurcalamıyorum," diye kendini savundu Alper. "Sadece-"

"Kıskandın."

"Meraklandım, diyelim."

Gökçe, dayanamayıp sesli bir şekilde güldü. "O da olur."

"Soruma cevap vermedin."

Gökçe, daha fazla dayanamayıp gerçeği söylemek zorunda kaldı. "Kimse, Alper. Sadece tepkini merak ettim."

Alper, derin bir nefes aldı. "Kiminle geldiğini umursadığım yok, yanlış anlaşılmasın," dedi. "Sadece efsaneyi biliyorsun, bu yüzden bir şey gelmesin başımıza."

Gökçe, samimiyetsiz mimikleriyle, "Sana canıgönülden inanıyorum," dedi.

Yemeklerini keyifli bir sohbetle tamamladılar. Gökçe, hayatında ilk kez beyaz şarap içti ve tadına bayıldı.

Eve gitmeden önce sahilde biraz dolaştılar ama günün başındaki o güzel havadan eser kalmamıştı. Arabalarına binip eve döndüler.

İçeri girerken Alper hâlâ, "Efsaneye kendimi kaptırdığım yok," diye kendini savunuyordu. "Ben, sadece dikkatli olmamız gerektiğini söylüyorum, hepsi bu."

"Kesin öyledir," dedi Gökçe odasına giderken. Peşinden gelen Alper'e, "Yanaklarından süzülen gözyaşlarına anlat bunu," diye laf yetiştirmeyi sürdürdü.

İkisi de kahkahalarına engel olamayarak odaya girdiler. Gökçe, sarhoş sayılmazdı ama içtiği şarap, kaslarının gevşemesine neden olmuştu. Kendini sırtüstü yatağa atıp gülmeye devam etti. Birkaç saniye sonra Alper de yanına yatmıştı. Birlikte tavanı izlerken neye güldüğünü ikisi de bilmiyordu.

Bir süre öyle kaldılar, ardından gülmeleri yavaş yavaş son buldu.

"Harika bir akşamdı," dedi Gökçe.

"Öyleydi."

İkisi, tekrar sessizliğe gömülüp tavanı izlediler. Ardından yaşananlar, oldukça hızlı ama bir o kadar da yavaş gelişti.

Alper, dirseğinden destek alıp Gökçe'ye bakarak hafifçe doğruldu. Genç kız, Alper'in ne yaptığını anlamaya çalışırken kalbinin ritmi değişti.

Dudakları birleştiğinde, sanki aşkı keşfediyorlarmış gibi birbirlerini öptüler. Alper, bir kolunu kızın beline dolayıp tekrar sır-

tüstü uzandı. Gökçe, ne olduğunu anlayamadan kendini Alper'in üzerinde buldu. Saçları, çocuğun yüzüne dökülmüştü ve kalbi, deli gibi çarpıyordu. Alper'in her öpücüğünde, yaşam hücrelerinin canlandığını hissediyordu.

Alper doğrulduğunda Gökçe de otomatik olarak doğrulmak zorunda kaldı. Alper kendi tişörtünü çıkarıp kucağındaki kızı öpmeye devam etti. Öpücükleri kızın boynuna inerken bir yandan da kızın elbisesini çıkarmaya çalışıyordu. Gökçe, Alper'in dokunduğu yerlerin yandığını hissetti.

Gözlerini kapattı.

Alper, elbisesini çıkarmak üzereyken, "Dur," diye fısıldadı.

Bunu Alper'le yaşamaktan pişmanlık duymayacaktı ama aralarındaki bu şey, o kadar güzel ve o kadar kusursuzdu ki bir şeylerin ters tepebileceğinden korkuyordu. Şu an onlara mutluluk veren bu şey, yarın ilişkileri için bir probleme dönüşebilirdi ve Gökçe, bunu istemiyordu. Alper'in ona olan hisleri, hayatında yolunda olan sayılı şeylerden biriydi ve Gökçe, bu hisleri kaybetmeyi göze alamıyordu.

Gökçe'nin zihninden geçen binlerce düşünceden habersiz olan Alper, ellerini çekti. Ne düşüneceğini bilemedi. Kız, hazır olmadığı için mi bunu istemiyordu yoksa Alper'e dokunmak hoşuna mı gitmiyordu? İlk seçeneğin olması için içinden yalvardı.

Gökçe, iki elini çocuğun boynuna yerleştirip, merak dolu ve delici bakışlar saçan gözlerine baktı. "Seni üzmek istemiyorum," dedi. "Bunu, seninle yaşamanın bana ileride mutsuzluk vereceğini düşünmüyorum. Sadece..." Ardından derin bir nefes aldı. "Sadece biraz bekleyelim, olur mu?"

Alper'in dudakları anlayışlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nasıl istersen."

Ardından kızın beline sardığı kollarını çözmeden kendini geriye attı ve sol kolunun üstüne uzandı. Bu sayede, Gökçe'yle yüz yüzeydi.

"Şimdi uyuyalım," dedi Alper. "Yarın ders çalışacağız, yorucu olacak."

4 Nisan 2005 / Pazartesi

Üçüncü dersin bitimini haber veren teneffüs zili çaldığında Gökçe, derin bir nefes aldı ve kâğıdı öğretmene uzattı. Bu, notunu etkileyen bir sınav değildi. Coğrafya öğretmenleri, üniversite sınavı için öğrencilerin ne seviyede olduklarını kontrol etmek istemişti. Bir sonraki derste, notlarıyla birlikte kâğıtları teslim edecekti.

Yanki, Burcu ve Gökçe'ye dönüp "Nasıldı?" diye sordu. Ardından hemen ekledi: "Sana sormuyorum, Gökçe. Moralimi bozuyorsun."

"Sorulardan emin gibiyim," dedi Gökçe.

Yanki, tek kaşını kaldırdı. "Böyle söyleyip yirmi sorudan yirmi birini doğru yapıyorsun. Sana inanamıyorum."

Gökçe, dudaklarını büzdü. "Siz böyle söyleyince geriliyorum. Sanki sınavda yapamayacakmışım gibi geliyor."

"Saçmalama!" dedi Burcu. "Sen, çok zeki bir kızsın. Çalışmadığın bir Allah'ın günü yok. Elbette çok iyi yerlere geleceksin."

Burcu'nun sözleri, hepsinin dudaklarında bir gülümseme oluştururken bir ses duydular: "Yine ne kaynatıyorsunuz?"

Yanki, kafasını kaldırdığında Hakan ve Erdem'i görünce gülümsedi. "Sizin dedikodunuzu yapıyorduk," dedi.

"Şaşırmadık," dedi Erdem. Ardından Gökçe'nin saçlarını karıştırdı. "Bu cadı, dedikodusuz durabilir mi?"

Gökçe homurdanarak çocuğun elini iterken Yanki, onları dikkatle izliyordu. Anlaşılan Erdem'le araları düzelmişti. Neden doğduğunu anlayamadığı bir öfke hissederken bakışlarını kaçırdı.

"Okuldan sonra bir şeyler yapalım mı?" dedi Hakan.

Gökçe tam dudaklarını aralamıştı ki Erdem, "Tahmin edeyim," dedi. "Ders çalışman lazım."

"Bazılarımızın hayalleri var," dedi Gökçe. "Herkes, senin gibi tembel değil."

"Bak sen!" diye bulaştı Erdem. Ardından bir kolunu, kızın boynuna doladı.

İkisi arasında hiçbir şey yokmuş gibiydi. Gülüp eğleniyorlardı. Yanki, ne zaman aralarını düzelttiklerini bilmiyordu. Acaba Gökçe, Erdem'in duygularını değerlendirmeye mi karar vermişti?

İçinde büyüyen, nedenini bilmediği öfke, mutsuzluğa dönüşmüştü. Ama neden? Duygularına anlam veremiyordu ve bu durum, onu daha da hırpalıyordu.

Aniden ayaklanıp, "Ben kantine gidiyorum," dedi. Normalde, birinin bir şey isteyip istemediğini sorardı ama bu kez gülümseyip sınıftan ayrıldı.

Aklından atmaya çalıştığı ama zihninde yer eden tek şey, Erdem ve Gökçe'nin görüntüsüydü.

Gökçe, ders zilinin çalmasına birkaç dakika varken tuvaletteki kabinden çıkmış, ellerini yıkıyordu. Bir yandan da coğrafya sınavının sonucunu merak ediyordu. Soruları çözerken kendinden çok emindi ama bazen, emin olduğu sorular yanlış çıkabiliyordu.

Yanındaki kabinden Canan çıktı ve sakince ellerini yıkadı. Gökçe, Canan'ı görür görmez duruşunu dikleştirdi. Bu kızdan zerre kadar hoşlanmıyordu.

"Erdem'le pek bir samimisiniz," dedi Canan. Gökçe, kızın sesini duyar duymaz gözlerini devirdi. Muhtemelen kendince laf sokacak, bir şeyler ima edecekti.

"Evet," dedi Gökçe. "Rahatsız mı oldun?"

"Yok, canım," dedi Canan. "Ben niye rahatsız olayım? Neticede, bir taraftan tekme yiyince diğer tarafa gitmek, en doğal hakkın."

Gökçe, derin bir nefes aldı. "Canan," dedi. "Seninle kavga etmek istemiyorum ama bazen çok kaşınıyorsun. Kimden tekmeyi yemişim, söyle de bileyim."

Canan, istediği soruyu duymanın verdiği memnuniyetle gülümsedi. "Alper'den. Onu, telefonda biriyle konuşurken duydum. Yeni sevgilisi sanırım."

Gökçe, Canan'ın yalan söylediğinden emindi ama karşısındaki kız kendinden o kadar emin duruyordu ki rahatsız olmadan edemedi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ben, sadece seni uyarıyorum," dedi Canan. "Bunu iyi niyetle yapmıyor olabilirim, tek istediğim şey acı çekmeni görmek de ola-

bilir ama farkındaysan gözünü açıyorum. Böyle bir şey duydum, git kontrol et, diyorum." Gözlerini devirdi. "İnsanlar, benim ne kadar iyi olduğumu, ne zaman anlayacak acaba?"

Gökçe'nin sabrı tükeniyordu. "Bak, Canan," dedi. "Bir şey ima edip kenara çekiliyorsun ve sonra iyilikten bahsediyorsun. Ne söyleyeceksen insan gibi söyle."

Canan keyifle, "Alper birisiyle konuşuyordu," dedi. "Gizli gizli konuşmaya çalışıyordu ama ne konuştuğunu biraz duydum."

"Dinledin yani."

"Belki. Neyse, *Her şey yoluna girecek, beni merak etme, seni üzdüğüm için özür dilerim. Buluşalım, anlatacağım*, falan diyordu. Bunları başka nasıl yorumlarsın, bilmiyorum."

Gökçe, yutkunmakta güçlük çekti. Canan'ı günahı kadar sevmiyordu ama kızı, şu an doğru söylediğine emin olacak kadar iyi tanıyordu. Canan, kendi ağzıyla itiraf etmişti. İyi bir insan olduğundan değil, Gökçe'nin mutsuzluğu ona keyif verdiğinden bunu yapıyordu.

"Lisenin son yılını, Alper gibi bir erkeğe harcayacaksın," dedi Canan. "Sana inanamıyorum."

Gökçe, bu konuşmayı sonlandırması gerektiğini biliyordu ama "Ne demek o şimdi? Nesi varmış Alper'in?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Bak," dedi Canan. Artık kötülükle değil, normal bir insan gibi konuşuyordu. "Alper'den hoşlanmanı anlıyorum. Neticede yakışıklı, uzun boylu, ara sıra sert tavırlar sergiliyor, dominant bir karakter... Bizim yaşımızdaki birçok kız, böyle vasıfsız erkeklere âşık olur. Hatta ona, bir ara ben bile kafayı takmıştım ama bitti gitti. Öyle erkekler, asla tek bir kızda takılı kalmaz, bunu unutma."

Gökçe, ne diyeceğini bilemiyordu. "Alper'le sevgili olamadığın için benim üzerime gelme," diye mırıldandı. "Ayrıca onunla aramızda hiçbir şey yok."

"Öyle diyorsan," diye kestirip attı Canan. "Ben sadece uyarmak istedim. Alper gibi erkeklerin cebinde, her zaman birkaç numara bulunur. Aklında olsun."

Ardından, çok basit bir şey söylemiş gibi oradan uzaklaştı.

Zil çaldı ama Gökçe, zili duyamayacak kadar uyuşmuştu. İstemeden Alper'in tüm iyi yönlerini sıralamaya başladı. Ona nasıl şefkatle yaklaştığını, hiçbir beklentisi olmadan evinde onu misafir ettiğini ve derdini nasıl içtenlikle dinlediğini düşündü. Ona gerçekten değer vermeseydi böyle davranır mıydı?

Yine de Gökçe'nin içindeki kurt, Canan tarafından uyandırılmıştı. Gökçe, Alper dışarı çıktığında nerede gittiğini hiç sormamıştı. Alper, yetişkin bir bireydi ve onu sorgulamak, Gökçe'ye göre değildi fakat şimdi, ister istemez, Alper dışarı çıktığında ve uzun saatler dönmediğinde gerçekten olduğunu söylediği yerde miydi diye düşünüyordu.

Bunları düşünmek, kızın aklını kaçırmasına neden olacaktı. Gökçe, elini yüzünü yıkadı ve bu düşüncelerden arınmaya çalıştı.

Okuldan sonra Hakan ve Burcu hariç herkes evlere dağıldı. Burcu ders çalışacağını söyleyince Hakan da ona eşlik etmeye karar vermişti.

Gökçe, arkadaşları evlerine gittikten sonra kendisini kapının önünde bekleyen Alper'in yanına gitti. Çocuk ona sıcacık bir gülümseme sunarak, "Günün nasıldı?" diye sordu.

"İyi," dedi Gökçe. "Senin?"

"Benim de fena sayılmaz. Direkt eve mi geçeceksin?"

Gökçe, ister istemez meraklanarak, "Sen gelmeyecek misin?" diye sordu.

Alper, gülümseyip başını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Şehir dışından arkadaşım geliyor, bugün onunla biraz vakit geçireceğim. Eve geç gelirim."

Gökçe başını aşağı yukarı sallarken zihninde, Canan'ın sesi belirdi. Alper'in biriyle buluşmak istediğinden bahsetmişti ve şimdi... Bu, bir tesadüf müydü?

"Gökçe," dedi Alper cevap alamayınca. Bakışları kuşku doluydu. "İyi misin?"

"Evet," dedi Gökçe. Dudaklarına bir sırıtma yerleştirerek. "İyiyim. Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ardından farklı yönlere doğru ilerlemeye başladılar. Gökçe, kısa bir mesafe aştıktan sonra arkasına baktığında Alper'in köşeyi döndüğünü gördü ve hemen geri dönüp çocuğun peşinden ilerledi.

"Kafayı yedim iyice," diye söyleniyordu. "Birini takip etmek de ne demek?"

Yine de yolunu değiştirmek yerine Alper'i takip etmeye devam etti.

Burcu ve Hakan, yaklaşık iki buçuk saat ders çalıştıktan sonra başları ağrımaya başladı ve kütüphaneyi terk ettiler. Hakan, kibarlık yaparak Burcu'yu evine bırakmakta ısrar edince kız daha fazla bu teklifi reddedemedi.

Eve giderken, "Ben iki saat zor dayandım," diye söylendi Burcu. "Gökçe, her gün bunun neredeyse üç katına, hatta bazen daha fazlasına nasıl dayanıyor, aklım almıyor!"

"Kızın bünyesi uyuşmuş artık," dedi Hakan. "O, bambaşka bir dünyada."

İkisi de yollarına devam ederken gülüştüler. Sonunda Burcu, durup, "Bence buradan sonrasını kendim gitsem daha iyi olur," dedi. "Bir baba kriziyle karşılaşmaya hazır değilim."

Hakan, anlayışla başını salladı. "Babalar, kızlarına karşı hep çok korumacı oluyor." Ardından itiraf etti: "Babalar, cidden beni korkutuyor."

"Yankı'nın babasıyla nasıl tanışacaksın, çok merak ediyorum," dedi Burcu. Alayla gülümsüyordu ama bu düşünce, nedense onu rahatsız etti.

"Merak etme," dedi Hakan. "Bende şeytan tüyü vardır. Beni sevmemesine imkân yok."

Burcu sırıttı. "Bu kadar alçak gönüllü olma!"

Kısa bir gülüşmenin ardından Hakan, "Gökçe'yle aranızı düzeltmenize sevindim," diye bir yorumda bulundu.

"Ona haksızlık ettim," diye itiraf etti Burcu. "O, gerçekten harika bir insan."

Hakan gülümsedi ve bir eliyle Burcu'nun yanağını okşadı. Dokunuşundaki şefkat, kızın tüylerini diken diken etti. "Kendini daha fazla suçlama," dedi Hakan. "Sen de harika bir insansın ve sonunda arkadaşlarınla aranı düzelttin."

Burcu, kendini daha fazla tutamadı ve başını Hakan'ın göğsüne yaslayıp ona sıkıca sarıldı. Hakan'ın gülümsediğini hissettiğinde tek bir şey düşünüyordu: Birilerinin onu anladığını ve yanında olduğunu görmek, rahatlatıcı ve çok güzel bir histi.

"Ne zaman dertleşmek istersen ben buradayım," dedi Hakan. "Sakın yalnız olduğunu düşünme."

Burcu, kafasını kaldırdı ve dudaklarına bir gülümseme yerleştirip Hakan'a baktı. "Teşekkür ederim."

Hakan, geri çekilmesi gerektiğinin farkındaydı ama Burcu, aralarında bu kadar mesafe varken o kadar güzel görünüyordu ki uzaklaşmak içinden gelmiyordu. Tek istediği, kızı uzun uzun izlemekti, öyle de yaptı.

Burcu, bunun normal bir durum olmadığını fark etti. İki arkadaş bu şekilde davranmazdı. Birbirlerine, bu kadar ilgili ve hayran bakmazdı, değil mi?

Yutkunup bir adım geri attı ama o sırada Hakan, hem onu hem kendisini şaşırtarak dudaklarını kızınkilerle birleştirdi.

Burcu, ne olduğunu anlamlandıramayacak kadar şaşkındı. Bu öpücük, kalbindeki ritmi değiştirerek kanına adrenalin pompaladı. Hakan, bir eliyle kızın yanağını okşarken dudaklarını bir an için bile ayırmıyordu.

Burcu, dehşet içinde geri çekildi. Düşündüğü tek şey Yankı'ydı.

"Yankı'ya bunu nasıl yaparsın?" dedi suçlarcasına. "O, senin sevgilin."

"Bana arkadaş gözüyle baktığını söyleme sakın," dedi Hakan. Burcu, tam ne saçmaladığını soracaktı ki içinden yükselen bir şeyler onu durdurdu. İçinde bir parça, Hakan'ın haklı olduğunu biliyordu.

"Bir daha sakın bana dokunma," dedi. "Yoksa Yankı'ya tüm bu olanları anlatırım."

Arkasına bakmadan, neredeyse koşarak uzaklaştı.

Eve geldiğinde kendini odasına kilitleyip yatağına gömüldü. İçinde, inanılmaz bir suçluluk duygusu vardı ve bir alev misali, yüreğini cayır cayır yakıyordu.

Yine de ellerini dudaklarına götürdü ve Hakan'ın öpücüğünü anımsamaya çalıştı.

Vicdanının ateşini söndüren ve nefes almasına yardımcı olan bir buz parçası belirdi sanki. Ona hayat veren, daha önce deneyimlemediği bir duyguyu tattı.

Ve bu duygu, dudaklarında bir gülümsemenin oluşmasına neden oldu.

O an farkında bile değildi ama Hakan'a âşık olmuştu. Yanında olmadığı hâlde onun dokunuşunu hissediyor, sesini duyuyor, gözlerine bakıyordu. Şimdi onu rahatsız eden vicdanı, asla tamamen kaybolmayacaktı ama gelecekte sessizliğe gömülecek ve Burcu'yu daha az rahatsız edecekti.

Aşk, insanın gözlerine inen bir perdeden fazlası değildi.

Gökçe, yaklaşık yarım saattir bir kafenin içinde, cam kenarında oturan Alper'i izliyordu. Bir arabanın arkasına geçmişti ve üşümeye başlamıştı. Yerinde zıplıyor, kafasını dağıtmak için şarkı söylüyordu ama işi çok zordu.

Sonunda Alper, dikkatini bir yöne verdi. Ayaklandı ve kendisine yaklaşan kişiyi selamladı. Bu kişi... Bir adam mıydı?

Gökçe, bu adamı ilk kez görüyordu. Alper'le ciddi bir şeyler tartıştığı anlaşılıyordu. Sonunda adam, kimin baktığını umursamadan elini masaya vurdu. Gökçe, bu noktadan bile adamın bağırdığını anlıyordu.

Sevdiklerine karşı korumacı olan tarafı ortaya çıktı ve saklandığı yerden çıkıp koşar adımlarla kafeye girdi.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde tahmin ettiği gibi adamın biri Alper'e, "Aptal mısın?" diye bağırıyordu. Gökçe, adamın hakaretlerini duyunca daha da sinirlendi ve öfkeyle yanlarına ilerledi.

"O, aptal değil," diyerek savunmaya geçti. "Ama görünen o ki sen, bu kadar insanın içinde bağırıp çağıracak kadar bilincini kaybetmişsin."

Alper ve karşısındaki adam şok içinde genç kıza bakarken Alper, aniden ayaklandı. "Gökçe," dedi. "Ne işin var burada?"

"Asıl senin ne işin var bu adamla?" dedi Gökçe. "Ne hakla sana böyle bağırıp hakaret edebilir?" Ardından kendini daha fazla tutamayıp, şaşkınlıktan konuşamayacak durumda olan adama döndü. "Bana bak!" dedi işaret parmağını adama doğrultarak. "Eğer ağzından çıkanı kulağın duymazsa o kulağını ne yaparım, biliyor musun?" Alper, çabaları bir sonuç vermemesine rağmen inatla kızı uzaklaştırmaya çalışıyordu ama Gökçe'nin susmaya niyeti yoktu. "Sırf saygılı diye insanları istediğin gibi ezebileceğini mi zannediyorsun? Kim olduğunu sanıyorsun?"

Adam sonunda doğrulup, "Kim olduğumu söyleyeyim," dedi öfkeyle. Alper'se gözlerini kapatmış, ilahi bir güçten yardım dileniyordu. "Ben, şu gördüğün delikanlının babasıyım."

Gökçe, şok olmuş bir şekilde, bir adama bir Alper'e baktı. Alper, bakışlarıyla, "Aferin, Gökçe!" diyordu.

"Babası mı?" diye mırıldandı Gökçe. Az önce kendine güvenen, cesur kız kaybolmuştu. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, efendim."

Bölüm On Dokuz

3 Eylül 2016 / Cumartesi

Erdem, fotoğrafın üstündeki yazıyı görünce kısa süreli bir şok geçirdi. Yankı ve Gökçe'nin çok iyi anlaştıklarına yemin edebilirdi. Peki, Yankı, Gökçe'nin fotoğrafına neden böyle bir şey yazmıştı?

Fotoğrafları bir köşeye kaldırıp, üzerinde herhangi bir yazı bulunmayan diğer fotoğrafları aldı ve salona döndü. O sırada, Yankı'nın mutfaktaki işi bitmek üzereydi.

Yaklaşık beş dakika sonra Yankı, işini bitirip Erdem'in yanına geldi. Birlikte fotoğrafları inceleyip geçmişe gitmek, onlara hem garip bir mutluluk hem de ağır bir hüzün armağan etmişti. Sonunda Hakan ve Gökçe'nin bir fotoğrafına denk geldiler. Gökçe'nin ölümünden iki sene önce, sahil kenarında çekilmiş bir fotoğraftı bu.

Erdem'in bakışlarına hüzün çöktü. "Gökçe gitmeden önce ne kadar mutluymuşuz."

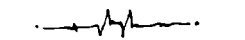
Yankı, derin bir nefes aldı. "Birileri, Gökçe'yi bizden aldı," dedi fotoğrafa bakarken. Sesinde hissedilir bir isyan vardı. "Bunu hiç acıması olmadan, soğukkanlılıkla yaptı. Aradan yıllar geçti ve birini daha hayattan kopardı. Üstelik cesetlere kendinden iz bırakarak resmen bizimle alay ediyor." Bakışlarını fotoğraftan ayırıp Erdem'e baktı. "Adım kadar eminim, katil aramızda. Yüzüne gülümsediğimiz, belki de aynı masada oturup sohbet ettiğimiz biri."

Ardından fotoğrafları toparladı. "Ve her şeyim üzerine yemin ederim ki onu bulana kadar durmayacağım."

Oluşan nostaljik hava, birden gerginliğe evrildi. Yankı fotoğrafları kaldırıp odasına götürürken Erdem de bir yandan genç kadı-

nın söylediklerini, öbür yandan bulduğu notu düşünüyordu. Yankı, neden Gökçe'ye o kadar öfkelenmişti? Deli gibi sormak istediğini fark etti ama sessiz kaldı.

Yine de tüm gün, kafasını kurcalayan sorulardan kurtulamadı.

Erdem, işle ilgili projeleri takip etmek üzere otele döndükten sonra Yankı'nın telefonu çaldı. Arayan, kardeşi Selin'di.

İki kardeş birkaç dakika havadan sudan konuştular. Ardından Selin, Yankı için bir iş bulduğunu söyledi. Yankı, ilk başta Selin'in söylediklerini pek ciddiye almadı ama konuşma ilerledikçe Selin'in sunduğu teklif, daha cazip bir hâle büründü. Selin'in çalıştığı şirkette, yaklaşık iki hafta sonra biri işten ayrılacaktı. Selin de hemen Yankı'yı arayıp durumdan haberdar etti. Neticede iki kardeşin aynı şirkette, üstelik aynı departmanda çalışması harika olurdu. İş hayatında, çok fazla psikolojik baskı vardı ve herkes, birbirinin ayağını kaydırmak için uğraşıyordu. İkisi aynı yerde çalışırsa birbirlerini koruyabilirlerdi.

Normalde işe alım için yapılan görüşmeler, hafta içi mesai saatlerinde oluyordu ama Yankı, ablası aracılığıyla görüşeceği için hemen görüşme fırsatı yakalayabilmişti.

Yoldayken genç kadının içini inanılmaz bir heyecan kaplamıştı. Sanki ilk işiymiş gibi avuç içleri terliyor, bir aksilik çıkacak diye ödü kopuyordu. O kadar uzun süre işsiz kalmıştı ki hamlaşmaktan korkuyordu.

Yol boyunca süren heyecanı, görüşme sırasında ve sonrasında kendini göstermedi. Selin'in tanıştırdığı kadın o kadar sevecendi ki Yankı, rahat bir nefes aldı. Kadın şirin olduğu kadar da ciddiydi. Yankı'ya birbirinden zor sorular sordu ama genç kadın, hepsinin hakkından geldi.

Sonunda şirketten çıktıklarında Selin, "Bence harikaydı," dedi. "Kesinlikle seni işe alacak."

"Umarım," dedi Yankı. "Yoksa evde otura otura duvarları kemireceğim."

Selin gülümsedi. "Şimdi onaylansan bile iki hafta sonra başlayacaksın, biliyorsun ama en azından bir işin olduğunu bileceksin."

Yankı da genç kadın gibi keyiflenmişti. "Aynı departman olması çok güzel oldu. Yellozun biri haddini aşarsa ona, dersini birlikte veririz."

İkisi, bir süre daha gülüştüler ve sonunda Selin, işine dönmek içinden kardeşinin yanından ayrıldı. Aslında bugün izinliydi ama şirket, şu sıralar yoğundu ve hafta sonu gelen çalışanlarına iki katı ücret ödüyordu. Selin de yakında evlenecekti, paraya ihtiyacı vardı. Kısacası, bu fırsatı kaçıramazdı.

Yankı arabasına binip yola koyulduğunda aklını kurcalayan sorular, tekrar zihnine hücum etti. Derin bir nefes aldı ve direksiyonu sağa kırdı.

Sorularını kime sorması gerektiğini biliyordu.

Yankı, gergin bir şekilde apartmanın zilini çaldığında kalbinin atışını boğazında hissediyordu.

"Kim o?" Yankı, yükselen sesi duyduğunda hemen tanıttı. Birkaç saniye sonra kapı açılınca içeri girdi.

Merdivenleri yavaş yavaş çıktı ve en sonunda Zeynep'le karşı karşıyaydı. "Merhaba, Zeynep abla."

"Merhaba Yankı," dedi kadın. Yüzüne, sahte olduğu fazla belli olan bir gülümseme yerleştirmişti. Yankı'nın içeri girmesi için kenara çekildi. Genç kadın ayakkabılarını çıkarırken, "Komşuya uğramak zorundayım," dedi. "Sadece beş dakika sürecek. Semih içeride, siz biraz konuşun, ben hemen gelirim."

"Sorun yok," dedi Yankı. "Sen işine bak. Öylesine uğramıştım zaten." Aslında Zeynep'in gitmesi, isabet olmuştu. Yankı'nın Semih'le baş başa konuşması gereken konular vardı ama bunu, elbette karşısındaki kadınla paylaşmadı.

Zeynep evden çıkarken Yankı da salona geçti. Semih'le selamlaştılar ve karşılıklı koltuklara kuruldular. "Baban evde mi?" dedi Yankı oturur oturmaz.

"Hayır, kahveye gitti."

Yani yalnızız. Güzel.

"Anlat bakalım, Semih," dedi Yankı. Sanki sıradan bir konu konuşacakmış gibi gayet sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. "Hayat nasıl gidiyor? Çalışıyor musun?"

"Kovuldum. İş bulana kadar garsonluk yapacağım."

Yankı, bir an düşündü. "Neden kendi mesleğini yapmıyorsun ki? Kısa bir süreliğine boşta kalmanın sana zararı olmaz herhâlde. Baban da kazanıyor."

Semih, babasının onu çalışmak için zorladığını söylemek istedi ama "Evde oturmayı sevmiyorum," demenin daha doğru olduğuna karar verdi.

"Semih," dedi Yankı. "Lafı daha fazla uzatmayacağım. Gökçe'nin, lisedeyken Alper'le yaşadığını biliyor muydun?"

Semih'in kaşları havaya kalktı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Bunun bir önemi yok."

Semih, bir süre düşündükten sonra yavaşça başını salladı.

Yankı, hemen, "Peki, neden bize söylemedi? Neden o öldükten sonra bu durum ortaya çıkmadı?"

Gökçe ve ölüm kelimelerini yan yana kullanmak, şimdi bile Yankı'nın hoşuna gitmiyordu. Bu düşünceyi kafasından silip şu anki sohbete odaklanmaya çalıştı.

"Annemle babam, duyulmasını istemediler," dedi Semih. "Gökçe..." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi Yankı'dan bakışlarını kaçırdı. "Alper'e âşıktı ve bizimle yaşamaktan mutlu değildi. Böylece-"

"Yapma, Semih!" diye isyan etti Yankı. "Sen, bu yalanlarla çocuk kandırırsın anca." Semih, omuzlarını düşürdü. Bu konuyu konuşmanın ona, son derece rahatsızlık ve mutsuzluk verdiği açıktı.

"Bazı şeyleri daha farklı yapmalıydım," dedi Semih. "Eğer ben gerçek bir erkek olsaydım Gökçe, hep bizimle kalırdı. Böylece ona kimse zarar veremezdi." Ardından dudaklarını birbirine bastırdı. Yankı'nın orada olduğunu unutmuş gibiydi. "Eğer ben, abisi olarak onu koruyabilseydim belki de şu an yaşıyor olurdu."

Yankı öne eğildi. "Semih," dedi. "Sana tek bir soru soracağım. Murat'ın, Gökçe'ye bir ilgisi var mıydı?"

Semih'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Babasının adının böyle bir konuda yer alması, onun için tam anlamıyla utanç kaynağıydı. Başını yavaşça salladı.

"Şerefsiz köpek," diye söylendi Yankı. Sinirden elleri titriyordu. "Ah be Gökçe!" dedi. "Böyle bir şeyi bizimle paylaşmazken ne geçiriyordun aklından?"

Bunun cevabını asla Gökçe'den duyamayacaktı.

Ardından tekrar Semih'e odaklandı. "Demek bu yüzden Gökçe, bu evden taşınmıştı. Peki, neden bize gelmedi?"

"Bunun iki sebebi var," dedi Semih. "Eğer size gelseydi, neden evi terk ettiğini anlatmak zorunda kalırdı. İkinci sebep ise aileleriniz, bizi durumdan haberdar edebilirdi."

Semih, Gökçe'yle dertleşmelerini anımsayınca gülümsedi. Onu gerçekten özlemişti.

"Peki, durumu neden polise bildirmediniz?" dedi Yankı.

"İstedim," dedi Semih. Aniden kendini savunmaya geçti. "Ama annem... O zamanlar tek geçim kaynağımız, babamın getirdiği paraydı."

Yankı, iğrenir gibi baktı. "Üç kuruş için Gökçe'yi sattınız," diye özetledi. "O, sizin için canını bile vermeye hazırdı ama siz, aylık giderlerinizi önemsediniz."

Semih'in gözleri dolu dolu oldu ama bir şey söylemedi. Ailesi tarafından uzun yıllar bastırılmış birinin sesinin çıkmaması, Yankı için şaşırtıcı değildi ama böyle bir şeye sessiz kalmak... Her durumda şaşırtıcı ve iğrençti.

Yankı'nın gözlerinden birkaç damla yaş düştü. "Gökçe," dedi. "Her şeyle tek başına mücadele etmiş. Bu hayatta onun için en önemli olan şey, sen ve Zeynep'ti. Siz de ona arkanızı dönmüşsünüz."

Ardından ayaklandı. Öğreneceğini öğrenmişti ve daha fazla orada kalmak istemiyordu.

"Gökçe'yi çok seviyorum," dedi Semih ama sesi, fısıltı gibi çıktı ve kendisi bile zar zor duydu.

Yankı, aşağı inerken Zeynep'le karşılaşmadığı için içinden şükretti. Eğer o kadını görseydi sinir krizi geçirebilirdi.

Arabaya bindi ama motoru çalıştırıp yola koyulmak yerine birkaç saniye boşluğa baktı. Ardından gözyaşlarının düşmesine izin verdi ve hıçkırıklara teslim oldu.

Erdem, Yankı'ya iş için otele gitmek istediğini söylemişti ama aslında düşünmek için kendine zaman yaratmaya çalışıyordu. Bulduğu not, kafasını kurcalıyordu. Yankı, neden Gökçe'yle olan durumlarını paylaşmamıştı? Basit bir şey olsa... Ama yazılanlar hiç öyle görünmüyordu. Geçmişe dönüp daha ciddi bir problem aramaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

Erdem, sonunda kendini sırtüstü yatağa attı. Düşünmekten kafayı yiyecekti.

"Çok beklettim mi?"

Arkasını dönüp, kendisine gülümseyen Burcu'ya baktığında Bay R.'nin dudakları, istemsizce kıvrıldı. Burcu'yu sarhoş olduğu gece evine bıraktığında ne onunla mesajlaşacağını ne de şu an olduğu gibi buluşacağını düşünmüyordu.

İkisi, çok kısa bir süredir konuşuyorlardı ama birbirlerini yıllardır tanıyor gibiydiler. Bu, ikisi için de şaşırtıcı ve daha önce tadılmamış bir tecrübeydi.

Burcu, adını bile bilmediği, kendisine takma isim takan biriyle buluşuyordu ama gariptir ki bundan rahatsızlık duymuyor, yabancılık çekmiyordu. Aksine ona bu şekilde seslenmek hoşuna gidiyordu. Aralarındaki bu şeye -artık her neyse- garip bir gizem katıyordu.

Burcu, adamın karşısına geçti. Birkaç dakika sonra garson yanlarına geldiğinde ikisi de siparişini verdi ve konuşmaya başladılar. Her şey hakkında konuşabiliyorlardı. Birinin bilgisinin az olduğu konuda diğeri, sohbete ışık tutuyordu. Bu sayede aralarındaki konuşma, duraksamadan devam ediyordu.

Yemeklerini bitirip alışveriş merkezinde dolaştıkları sırada, "Yanlış hatırlamıyorsam," dedi Bay R.. "Burada buz pateni yapılabiliyordu. Daha önce denemiş miydin?"

Burcu, kafasını hızla iki yana salladı. "Hayır, denemeyi de düşünmüyorum."

Bay R., tek kaşını kaldırdı ve "Çok garip," diye bir yorumda bulundu.

"Garip olan nedir?"

"İnsanların bir şeyler denemekten kaçması ve düzenine bağlı kalması bana çok enteresan geliyor. Ben, her zaman yeni bir deneyim kazanmak isterim."

Burcu gülümsedi. "Belli oluyor." Ardından bir süre adamın söylediklerini düşündü. "Aslında," dedi aniden durup. "Haklısın. Yeni şeyler denemek eğlenceli olabilir."

Bay R., duyduğu şeyden memnun olmuşçasına gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Birlikte alt kata, pistin olduğu alana indiler. İnsanların hızlı bir şekilde kayması Burcu'ya çok ürkütücü gelmişti.

"Benim paten deneyimim de yok," diye ekleme ihtiyacı hissetti. "Bana zarar verecek her şeyden uzak dururum."

Bay R., başını salladı. "Tahmin etmiştim."

İkili, ödemeyi yaptıktan ve ayak numaralarına uygun ayakkabıları aldıktan sonra pistin yanındaki koltuklara yöneldiler.

"R.." Adam kafasını kaldırıp Burcu'ya baktı. "Düşersem canım çok acır mı?"

Bu soru, Bay R.'yi gülümsetti. "Düşünce öğrenirsin."

Burcu, sahte bir gülücük sundu. Hiç yardımcı olmuyordu!

Halıda yavaş yavaş yürümeye başladı ama bu zeminde bile zorlandı. Piste ilk önce Bay R. çıktı ve Burcu'ya dönüp elini uzattı.

Burcu, gerginlik dolu bakışlarını adama dikti. Piste ayak basmadan önce bir eliyle köşedeki demir çubuğa sıkıca tutundu. Diğer eliyle de Bay R.'nin kolunu kavradı.

Derin bir nefes alıp piste adım attı ve ilk hamlesinde dengesini kaybetti. Öyle ki patende tecrübeli olduğu açıkça belli olan Bay R. bile kızı tutmakta zorlandı.

Burcu, adamın karşısında güçlükle dengede dururken Bay R. de kollarıyla genç kadını sıkıca kavramıştı.

"Sakin ol," dedi genç adam. "Heyecanlanırsan düşmeyeceğin varsa da düşersin."

Ardından yavaşça geriledi ve kızı da bölümüyle birlikte çekti.

İkisi, yaklaşık yarım saat deneme yaptılar. Burcu çabuk kavrıyordu ama geçmişte herhangi bir tecrübesi olmadığı için bu aşama, ikisine de çok zor geliyordu.

"Pekâlâ," dedi Bay R., yarım saatin sonunda. Ardından kızı pistin ortasında bırakıp, yaklaşık bir metre geriye kaydı. "Bana doğru gel."

Burcu, derin bir nefes alıp R.'ye doğru ilerlemeye çalıştı. Bir ara bocalar gibi oldu ama adam, kadın düşmeden onu yakaladı.

Burcu, bu yabancı adamın kollarında kahkahaya kapılırken, "Neredeyse düşecektim," dedi. "Korkunçtu!"

"Merak etme," dedi Bay R.. "Düşmene izin vermem."

İkisi, bir süre birbirlerine baktılar ve Burcu, bu yeşil gözlerin ne kadar büyüleyici olduğunu düşündü.

Aferin sana! Arkadaşının sevgilisinden yeni ayrılmışken adını bile saklayan biriyle birlikte olma yolundasın. Karşına çıkan erkekleri ne kadar kolay hayatına alıyorsun, Burcu, aferin!

Mantıklı tarafı, onu doğru yola çekmeye çalıştı ama Burcu, zihninden yükselen bu sesi susturdu ve anın tadını çıkarmaya devam etti.

Erdem'in telefonu, Yankı'dan gelen aramayla çaldığında genç adam, düşünceleri arasında boğuluyordu. Telefonu açtı, Yankı'nın ses tonu telaşlanmasına neden olmuştu ama genç kadın sakin sakin derdini anlatmaya başlayınca herhangi bir tehlike olmadığını anlayıp yatıştı.

Yankı, yaklaşık bir saat sonra Erdem'in kaldığı otelin önündeydi. Genç adam, ön koltuğa oturup Yankı'yı meraklı bakışlarla süzdü.

Sonunda, "Ne oldu?" diye sorabildi. "Telefonda sesin çok kötüydü, şimdi apar topar buraya geliyorsun."

"Haklıymışız," dedi Yankı. Gözleri dolu doluydu, titrek bir nefes aldı. "Gökçe ve Murat hakkında."

Erdem, Murat'ın Gökçe'ye bakışlarında bir çirkinlik olup olmadığını tartıştıklarını hatırladığında ensesindeki tüyler diken diken oldu. Gözlerini kıstı ve duyduklarını doğru anlayıp anlamadığını sorguladı ama Yankı'nın bakışları, şüpheye yer vermiyordu.

Koltuğa yaslandı, önüne baktı. İkisi, Yankı motoru çalıştırıp gaza basıncaya kadar sessiz kaldı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Erdem.

"Kafamızı dağıtabileceğimiz bir yere."

Yolda, yaklaşık bir saat geçirdiler ve bu süre boyunca ikisi de konuşmadı. Uzun ve can sıkıcı bir sessizlikti ama duyduklarını hazmetmek için ikisinin de süreye ve birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Nihayet Yankı, arabayı bir tepeye çıkardı. Etraflarında sadece yeşil çimenler ve yıldızlarla süslenmiş gökyüzü vardı.

Yankı, arabadan inip kaputun üzerine oturdu ve başını yukarı kaldırıp, ışıldayan yıldızları izledi. Birkaç saniye sonra Erdem de derin bir nefes alıp arabadan indi ve Yankı'nın yanına oturdu.

"Korkunç bir dünya," diye mırıldandı Yankı. "Korkunç bir hayat."

Erdem, bir şeyler söylemek istedi. Dünyanın aslında o kadar kötü olmadığını haykırmak istiyordu ama Gökçe'nin yaşadıkları...

"Merak etme," dedi Erdem. "Bu cinayeti kim işlediyse ortaya çıkacak. İşe, bugün bulduklarımızı polise anlatmakla başlayalım."

Yankı başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Aptal olma, Erdem. Sence Zeynep ve Semih bu durumu itiraf ederler mi? Şimdiye kadar sessiz kaldılar, bundan sonra konuşacaklarına inanıyor musun?"

Erdem, omuzlarını düşürdü. Yankı haklıydı. Şimdi polise gitmek, onları sadece yalancı konumuna getirecekti. Ellerinde kanıt bile yoktu.

Bir süre sessiz kalıp gökyüzünü izlediler. Yıldızlar, sanki dans eder gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Yankı, kendisini geriye atıp arabanın camına yaslandı. Erdem, kadına bir saniyeliğine baktıktan sonra tıpkı onun gibi bedenini geriye yatırarak uzandı.

Buraya geliş sebepleri çok farklıydı ama Erdem, bir an için normal bir çift olduklarını, buraya romantik bir akşam geçirmek için geldiklerini hayal etti ve bu hayalin güzelliğinde kayboldu.

"Seni özlemişim," dedi Erdem. İstanbul'dan ayrıldıktan sonra elbette hayatında başka kadınlar olmuştu. Başka kadınlarla gülüp eğlenmişti ama içinde, hep bir şey eksikti. Gençliğiyle birlikte bir tarafını İstanbul'da, Yankı'nın kalbinde bırakmıştı ve şimdi eksik parçasına kavuşmuş, tamamlanmıştı.

Yankı, dürüstlükle, "Ben de seni," dedi. Yankı, Erdem'in zihninde kol gezen düşüncelerden habersizdi.

Genç adam, gözlerini kapattı. Bu, katlanılmaz bir işkenceydi. Arkadaş rolü yapmaktan sıkılmıştı. İşte, tam da bu yüzden gitmişti İstanbul'dan. Yankı'nın yanında olmak onun için harika bir sıcaklıkken, olmak istediği şekilde olamamak onu kahreden bir kötülüktü.

"Neyin var?" dedi Yankı. Erdem'in ruh hâlindeki değişikliği fark etmişti.

Erdem, dürüst olmak ile yalan söylemek arasında sıkışıp kaldı ve sonunda, "Ben yapamıyorum," dedi.

Yankı, kaşlarını çattı. Aslında ne demek istediğini çok iyi anlıyordu ama anlamamış gibi davranarak, "Neyi yapamıyorsun?" diye sordu.

Erdem, kafasını çevirip Yankı'ya baktı ve delici gözlerini genç kadına dikti. "Bu böyle olmuyor, Yankı. Sen de çok iyi biliyorsun. Ben, sana arkadaş gözüyle bakamıyorum. Hiçbir zaman bakamadım ve sen, kendi vicdanını rahatlatmak için benden bunu istiyorsun."

Suçlanmak, genç kadını şaşırtmıştı. "Seni, hiçbir şeye zorlamadım," dedi. "Benden uzaklaşmak istediğini bilseydim-"

"Sorun da bu!" diye bağırdı Erdem. "Sana istediğim gibi yakın olamadığım için uzak kalmayı seçiyorum, anlamıyor musun?"

Yankı, bir şey söylemedi. Erdem'in duygularını o da paylaşıyor, Erdem'den uzak kalmak istemiyordu ama Erdem'i, onun söylediği şekilde yanında tutmak Hakan'ı aldatmak demekti. Bunu nasıl yapardı?

"Erdem," diye fısıldadı. Bir elini sakinleşmesi için Erdem'in yanağına yerleştirdi. "Bu şekilde olmasını ben de istemiyorum, inan bana."

Erdem, yanağındaki eli tuttu. "Öyle olmasın o zaman."

Yankı, bir şey söylemek yerine sessizce Erdem'i izledi. Zihninden geçen şeyleri Erdem'e açıklamaya gerek duymadı çünkü onun, kendisini anladığından emindi.

Erdem, derin bir nefes aldı ve öne uzanıp dudaklarını, Yankı'nınkilerle birleştirdi. Daha bu sabah Yankı'yı öptükten sonra, *acaba yapmasa mıydım?* diye düşünmüştü. Şimdiyse yine, genç kadının dudaklarına teslim olmuştu. Başka türlüsünü beceremiyordu işte. Denemişti ama olmuyordu.

Bu öpücük o kadar beklenmedikti ki Yankı, bir an ne yapması gerektiğini bilemedi.

Ardından gözlerini kapattı ve ne kadar yanlış olduğunu bilse de kalbinin sesini dinleyerek Erdem'e karşılık verdi.

Bazı şeyleri biz yapsak bile kontrol edemiyoruz. Eğer aşk bizim yerimize karar vermişse bize, boyun eğmek dışında bir şey kalmıyor.

Birbirlerini öyle büyük bir tutkuyla öpüyorlardı ki sanki nefes almak için birbirlerinin dudaklarına muhtaçlardı. Bu kadar özgürce ve kısıtlama olmadan istediğini yapmak, Yankı için inanılmazdı. Yaşadığı mutluluk karşında sarhoşa dönmüştü.

Yankı'nın telefonu çalmaya başladığında ikisi de kendisini o kadar kaptırmıştı ki ilk birkaç saniye duymadılar. Telefon ısrarla çalmaya devam edince Yankı, mecburen kendisini geri çekti.

Aralarında sadece birkaç santim varken birbirlerinin gözlerine bakıp gülümsediler.

Yankı telefonunu aldığında Hakan'ın aradığını gördü ve gerçekliğe döndü. Birkaç saniye önceki cesaretinden eser kalmamıştı. Yankı, doğrulup dehşetle telefona bakınca Erdem, kimin aradığını anladı.

Yankı, derin bir nefes alıp telefonu açtı. "Efendim?"

"Seni çok özledim," dedi Hakan açar açmaz. "Seninle tartışmak istemiyorum. Lütfen, kötü olmayalım. Üzerine gelmek istememiş-

tim. Ben, sadece beni istemediğini düşündüm. Şimdi seni o şekilde bıraktığım için kendimden nefret ediyorum."

Yankı'nın gözlerinden birkaç damla yaş düşerken vicdanı kalbine bir hançer saplamış gibi sarsıldı. "Sonra konuşalım mı?" dedi. Soğukkanlılığını kaybetmek üzereydi.

Hakan'ın ses tonu değişti. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Yankı. "Sorun yok, merak etme."

"Peki," dedi Hakan. "İyi miyiz?"

"Merak etme."

"Peki," dedi Hakan. Ses tonu bir nebze olsun rahatlamış geliyordu. "Seni seviyorum."

Yankı, cevap vermeden göz ucuyla Erdem'e baktı. "Seni seviyorum."

Erdem, dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını kaçırdı.

Yankı, telefonu kapattıktan sonra ne diyeceğini bilemez bir hâlde Erdem'in sırtına baktı ve kendinden nefret etti. Şımarık çocuk gibi davranması; bir erkeğin duygularını, diğerinin gururunu incitiyordu.

"Erdem," dedi fakat Erdem'in söylediği şey, Yankı'nın zihnindeki tüm cümleleri sildi.

"Hakan, seni aldatıyor."

Yankı, kanının çekildiğini hissetti.

"N-ne demek bu?" diye kekeledi. "Kiminle?"

Erdem'in ses tonu o kadar duygusuzdu ki sanki bir yabancıyla konuşuyordu. "Burcu'yla."

Yankı, ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde Erdem'in sırtına bakıyordu. "Ne saçmalıyorsun sen?" dedi.

"Bunu, sana somut kanıtlar topladıktan sonra söyleyecektim," dedi Erdem. "Neticede, çok ağır bir itham. Eğer bunu kanıtsız bir şekilde açıklarsam seni hem üzeceğimi hem de içine yersiz bir kuşku sokacağımı düşündüm." Ardından derin bir nefes aldı ve bakışlarını, Yankı'ya çevirdi. Yankı'nın dikkatini çeken ilk şey, Erdem'in gözlerinde biriken yaşlar oldu. "Ama madem beni kendine oyuncak ettin, duygularımı ve onurumu hiçe saydın, bu şüpheyle yaşa, Yankı. Benden bu kadar."

Ardından arkasını dönüp kaputun üzerinden indi ve ilerlemeye başladı. Yankı şok olmuş bir şekilde, "Kanıtın yoksa nereden biliyorsun?" diye bağırdı.

Erdem'in adımları yavaşladı. Sakince genç kadına döndü. "Ne gördüğümü biliyorum."

"Ne gördün?" diye bağırdı Yankı. Derin bir acı içindeydi ve bunu tarif edecek kelime bulamıyordu. "Allah'ın cezası, ne gördün?"

"Evleneceğinizi söylediğinde Burcu'nun gözlerindeki ifadeyi, ona ilişkiniz hakkında soru sorduğumda nasıl yutkunduğunu." Ardından ekledi: "Ve inan, Hakan'ın evleneceğinizi açıklarken yüzüne yerleştirdiği sırıtışı da gördüm. İlk başta, bana inat yaptığını sandım. Belki biliyordur diye düşündüm ama şimdi düşününce... Hayır, inat yaptığı kişi Burcu'ydu. Acele bir şekilde kararınızı açıklamanızın tek nedeni, Burcu'yu yaralamaktı. Yoksa bizi çok önemsediği mi var da evleneceğinizi bize yetiştiriyor?"

Yankı, Erdem'in tahminleriyle ilgili hiçbir şey söyleyemedi. "Erdem," dedi sonunda "Sen çok kötüsün, çok!"

Erdem, dudaklarına alaycı ama bir o kadar da hüzünlü bir gülümseme yerleştirdi. Yankı orada, kaputun üzerinde hıçkırıklarla ağlarken arkasını döndü ve yoluna devam etti.

Bölüm Yirmi

4 Nisan 2005

Alper'in babası Feridun Bey, karşısına Alper'i ve Gökçe'yi almış dik dik gençlere bakıyordu. Gökçe'nin herkesin içinde adama bağırmasının üstünden on dakika geçmişti ama gergin hava yok olmamıştı.

"Siz sevgili misiniz?" diye sordu Feridun.

Gökçe, "Hayır," derken Alper de aynı anda, "Evet," diye cevapladı. Zıt cevaplarının üzerine kısaca birbirlerine baktıktan sonra tekrar Feridun'a döndüler. Bu sefer Gökçe, "Evet," derken Alper de aynı anda, "Hayır," dedi.

Kafası karışmış olan adam, "Aslında gayet basit bir soru sormuştum," diye mırıldandı.

"Biraz karışık," dedi Alper. "En azından o yolda olduğumuzu söyleyebilirim." Alper'in patavatsızlığı üzerine kıpkırmızı kesilen Gökçe, topuğuyla çocuğun ayağına bastırdı.

Alper'in yüzünde mimik bile oynamamışken Feridun, kendisini sakinleştirmeye çalışır gibi gözlerini kapattı. "O, benim ayağım."

Gökçe, sanki mümkünmüş gibi daha da kızardı. "Çok özür dilerim," diye sıraladı. "Ben, Alper'in ayağı sanmıştım."

Ne olduğunu anlayan Alper, "Neden ayağıma bastın ki? O evreye daha çok var."

Gökçe, başını öne eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Tek istediği şey son birkaç dakikayı herkesin aklından silip yok olmaktı. Üstelik Alper, yardımcı olmak yerine kızın utandığını fark ettiğinden üstüne gidiyordu.

"Neden burada olduğumu Alper biliyor ama sana da açıklayayım," dedi Feridun. Gökçe'nin durumunu gördü ve ister istemez

kıza acımadan edemedi. Sevgilisinin babasıyla bu şekilde tanışmak, hoş bir anı değildi. "Alper, bana tefecilerden para aldığını söyledi. Durumun ne olduğunu öğrenmek için geldim. Bu adamlar, küçücük çocuğu bulduğunda tepesine üşüşür, malum." Derin bir nefes alıp, sabır dilenir gibi bir ifadeyle oğluna döndü. "Ama görüyorum ki benim oğlum, yalan söylemiş."

"Özür dilerim, baba," dedi Alper. Bunu kaç yüzüncü kez söylediğini hatırlamıyordu bile. "Gerçekten üzgünüm ama bana, başka türlü para göndermezdin. Elektriksiz mi kalayım?"

"Kal," dedi adam soğukkanlılıkla. Bağırmıyordu ama ses tonu, insanı yerin dibine sokuyordu. "Ben senin tüm masraflarını düşünüp, boğazımdan kesip sana para gönderiyorsam ve sen o parayı haylazlıklarına harcıyorsan elektriksiz kal."

"Sanki sana buradan taşın, masrafını katla diyen oldu."

Feridun, Gökçe'nin varlığını unutmuş gibi şiddetle öne eğildi. "Gelseydin o zaman benimle," dedi. "Burada kalacağım diye inat etmeseydin!"

"Sırf senin oğlunum diye beni oradan oraya sürükleyemezsin, baba," dedi Alper. Ses tonunu, tıpkı Feridun'un yaptığı gibi kontrollü kullanıyordu ve en az babası kadar dominant bir duruş sergiliyordu. "Sana, *gitmek istemiyorum*, dedim ve sen, beni zorlamaya kalktın. En sonunda annemle, sizsiz yapamayacağımı düşündünüz ve beni tek bıraktınız. Ne yapabilirim?"

"Bir de cevap yetiştiriyor," diye söylendi Feridun. Ardından Gökçe'ye baktı. "Ne yapayım ben buna?"

"Bana yolladığın harçlıklardan, ufak ufak o parayı kesersin," dedi Alper. "Olmaz mı?"

"Paşama bak, o zaten olacak!"

"Baba, özür dilerim," dedi Alper. "Bunu, laf olsun diye söylemiyorum. Gerçekten üzgünüm ama denkleştiremedim işte."

Feridun, derin bir nefes aldı. "Yürü," dedi. "Eve gidiyoruz, orada konuşuruz."

Alper ve Gökçe, bir an gerildiler ve çocuklardaki bu duygu değişimi, Feridun'un gözünden kaçmadı. İkisi, bir süredir birlikte yaşadıklarını söyleme fırsatı bulamamıştı.

"Baba," dedi Alper. "Sen, ne zaman döneceksin?"

Feridun, tek kaşını kaldırdı. "İznin olursa birkaç gün, oğlumun yanında kalacağım. Cidden söylediği gibi her şey yolunda mı, kontrol edeceğim."

Alper gergin gergin gülümseyerek Gökçe'yi gösterdi. "Arkadaşım da birkaç gündür bizde kalıyor da söylemek istedim."

Feridun'un kaşları çatıldı. Gözlerinde öyle ezici bir bakış vardı ki Gökçe, bir an ne diyeceğini bilemedi. "Ailem, şehir dışında," dedi Alper bir şey söylemeden. Konuşmaya başladıktan sonra yalan söylemek çok kolaylaşmıştı. "Tatile çıktılar," diye yalanını sürdürdü. "Ben, tek başıma kendimi idare edemiyorum, bir de yalnız kalmaktan biraz korkuyorum. Alper de sağ olsun, bir süreliğine misafir ediyor beni."

Feridun, imalı bakışlarını Alper'e dikti. "Öyledir oğlum, düşüncelidir." Ardından tekrar Gökçe'ye döndü. "Ailen, ne zaman geliyor?"

Gökçe, düşünmeden, "Haftaya," dedi. "O zamana kadar misafiriyim."

Feridun, bir süre düşündükten sonra kafasını salladı. "Anladım," dedi ve gülümsedi. Ardından ayaklandı. "Pekâlâ," dedi. "O zaman ben, eve geçiyorum."

"Biz, birazdan geliriz," dedi Alper.

Feridun uzaklaşıp, gençleri yalnız bırakınca Alper, hemen Gökçe'ye döndü. "Neden doğruyu söylemedin?"

"Ne deseydim?" dedi Gökçe. "Adam, durumumu öğrenirse başının belada olduğunu düşünür. Hem zaten haftaya kadar gitmiş olur. Küçük yalanımızı o gidene kadar sürdürelim."

Alper, derin bir nefes aldı. Somurtarak, "Bu işten hiç hoşlanmadım," dedi.

Gökçe, gülümsedi ve çocuğun yanağına bir öpücük kondurdu. "Merak etme," dedi. "Benim için sorun yok." Ardından çocuğun elini tuttu. "Bugün bir şeyler yapalım mı?"

Alper'in kaşları keyifle çatıldı, dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Ne gibi?"

Gökçe, omuz silkti. "Bilmem. Ona, buradan çıkınca karar veririz."

Söyledikleri gibi oradan çıktılar ve plansız bir şekilde gezmeye başladılar. Birlikte, bilinmezliğe gitmek ikisine de iyi geliyordu. Bilinmezlikte kendini bulmak... Gökçe'ye göre oldukça mantıksız bir cümleydi ama durumunu en iyi özetleyen kelimeler bunlardı.

Yankı, eve gelip üstünü değiştirdi, dersin başına oturdu ama yaklaşan sınav, genç kızı geriyordu. Konulara doğru dürüst odaklanamıyordu. İlk sınavının nasıl geçtiği önemli değildi. Önemli olan hazirandaki sınavdı ve Yankı, deli gibi korkuyordu.

Bu korkusu, psikolojisine yansıdı ve iki saat sonra baş ağrısından ders çalışamayacak duruma gelince kalemi bıraktı. Kendini zorladığı zamanlarda elde ettiği tek şey, daha kötü bir sonuçtan başka bir şey değildi. Bu yüzden bu günlük mola vermek, genç kıza iyi gelecekti.

Morali bozulmuş bir şekilde kendini yatağa attı ve telefonunu kapıp Erdem'in numarasını buldu. Ne zaman canı sıkılsa ya da birileriyle bir şeyler paylaşmak istese aradığı ilk isim, Erdem oluyordu.

Ölümle cebelleşiyorum, umarım kazanan o olur.

Yankı mesajı gönderdikten sonra Erdem'in cevabı gecikmedi: *Yine pozitif enerjinle günümü aydınlatıyorsun.*

Yankı, şu an Erdem'i görmüyor olabilirdi ama bu mesajdan yola çıkarak çocuğun sırıttığına emin oldu ve *İnan bana, benimki yeterince karanlık,* yazdı.

Ne oldu?

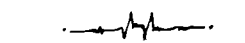
Yankı, Erdem'in mesajını yanıtlamadan önce derin bir nefes aldı. *Kafayı yemek üzereyim. Konular aklıma girmiyor, başım çatlayacak durumda. Mola verdim.*

Kendini zorlamayarak en iyisini yapmışsın. Bugün, konulara kısasa yaz atıp bırak. Daha fazlası, seni yorar.

Yankı mesajı görünce Erdem'le aynı şeyi düşündüğüne sevindi. *Ben de öyle düşünmüştüm. Biraz dolaşmaya çıkacağım. Bana eşlik etmek ister misin?*

Aslında dolaşmaya çıkmak ve Erdem'i davet etmek, planları arasında yoktu ama parmakları bu cümleyi yazar yazmaz harika bir fikir olduğunu düşündü.

Aslında Erdem'in ders çalışmak üzere olduğunu ve genç kızı reddedeceğini düşünüyordu ama Erdem, *Yarım saate sendeyim,* diyerek onu cevaplayınca hızla doğrulup hazırlanmak üzere banyoya koştu.

Yaklaşık bir saat sonra iki arkadaş, sinema salonuna varmış, dakikalar önce gişeden aldığı bileteleri görevliye uzatıyorlardı.

Adam önce bilete, sonra iki gence baktı. Bakışları ciddi ve rahatsız ediciydi. Elindeki el feneriyle iki koltuğa ışık tutarak Erdem ve Yankı'nın yerini bulmasına yardımcı oldu.

Yankı, adamın yanından geçince, "Neden bize öyle baktı?" diye sordu.

Erdem, dudaklarını bastırarak gülümsemesini durdurmaya çalıştı ama başarısız oldu. Onun bu hâli, Yankı'ya, kaçırdığı bir espri varmış hissini verdi.

"Ne oldu?"

Erdem sırıtarak, "Biletimiz arkadan olunca," diye mırıldandı. "Herhâlde bizi sevgili sandı."

Yankı kaşlarını çattı. Bir şey anlamadığı açıktı. "Ne yani?" dedi. "Arka koltukta oturan herkes sevgili mi oluyor?"

Genç kızın hiçbir şey anlamaması, Erdem'i daha çok eğlendirmişti. "Genelde," diye mırıldandı koltuğuna otururken.

Yankı, Erdem'in yanındaki koltuğa otururken bir süre daha düşündü ve sonunda Erdem'in anlatmaya çalıştığı şeyi anlayınca kıpkırmızı kesildi. İki elini dudaklarına götürerek, "Öpüşeceğiz sandı," diye mırıldandı.

Erdem, "Teşekkürler," dedi minnetle. "Bir an, hiç anlamayacaksın sanmıştım."

"Saçmalığa bak," dedi Yankı, koltuğa iyice kurulurken. "Ne *korkunç* bir genelleme! Arka koltukta oturan herkes, illa sevgili mi olacak sanki?"

"Herkes değil elbette," dedi Erdem. "Adam, bu tarz şeylere alışmış herhâlde. Dik dik bakarak uyarmaya çalıştı."

Yankı bir şey demedi ama utançtan kızaran yanakları, karanlıkta bile kendisini belli ediyordu.

Sonunda film başladı ve salona sessizlik hâkim oldu.

Romantik dram kategorisindeki bir filme girmişlerdi. Yaklaşık yarım saat sonra Erdem, birkaç saniyeliğine Yankı'ya kaçamak bir bakış attı ve bu loş ışıkta bile ne kadar güzel olduğunu düşündü. Şu an istediği tek şey, kızılımsı saçlarına dokunmak ve onlarla oynamaktı ama hayat, ona bu fırsatı vermemişti. Görünüşe göre de asla vermeyecekti.

Yankı başını hafifçe yana çevirir gibi olunca Erdem, hemen filme odaklandı ve Yankı, kendisine bakıldığını hiçbir şekilde fark etmedi.

Akşam saat altı civarı yemek hazırdı. Gökçe ve Alper, kendilerini Feridun'a affettirmek için harika bir sofra kurmuşlardı. Adam oldukça memnun oldu ama bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Yine de Alper, babasının gözlerindeki anlık bakışı yakalamayı başarmıştı.

Sessizlik içinde yemeklerini yerken, "Gökçe, okul nasıl gidiyor?" dedi Feridun.

Gökçe, anında duruşunu dikleştirdi. Tam cevap vermek üzereydi ki Alper, "Okul birincisi," diye lafa atıldı.

Feridun, başını Alper'e çevirdi. "Gökçe'ye sordum," dedi. "O, kendisini ifade edebilecek bir kız."

"Olsun," dedi Alper bozuntuya vermeden. "Ben, yine de söylemek istedim."

Gökçe, sonunda kendisine cevap hakkı doğduğunu hissederek, "İyi," dedi. "Notlarım, oldukça yüksek."

"Üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun?"

Gökçe, hemen başını sallayıp, "Elbette," dedi. "Onun için bu kadar uğraşıyorum."

"Peki, istediğin bir bölüm var mı?"

Bu soru, kısa süre öncesine kadar Gökçe'nin kafasında bir soru işaretiydi. Onun için önemli olan tek şey, tek ideali, bu şehirden gitmekti ama o an, kendinden emin bir şekilde, "Hukuk," dedi.

Alper, kocaman açılmış gözlerini kıza dikerek, "Hukuk mu?" dedi. "Bunu hiç söylememiştin."

"Dürüst olmak gerekirse yeni karar verdim."

Alper, cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Başaracağına eminim."

Alper'in kendisine destek çıkması, genç kızın içini ısıttı. "Teşekkür ederim."

Feridun, derin bir nefes aldı. "Peki, nerede kalıyorsunuz? Oda olarak yani..."

Gökçe tam dudaklarını aralamıştı ki Alper, "Birlikte kalıyoruz," dedi. "Benim odamda."

Oğlunun yaptığı bu şaka, adamın kalbine indirecekti. "Alper," diye hırladı Gökçe, sıktığı dişleri arasından. "Şakanın sırası değil bence."

Kızın ciddiyetini anlayan Alper, duruşunu dikleştirdi. "Gökçe, misafir odasında kalıyor."

Feridun, oğluna dik dik baktıktan sonra yemeğine döndü.

Adam tabağından gözlerini ayırmazken Gökçe de öfkeyle büyüttüğü gözlerini Alper'e dikmişti. Alper, mimikleriyle kıza rahat olmasını söyledi. Çok rastlanılabilir bir durum olmasa da Alper, zaman zaman babasıyla böyle laubali konuşurdu.

Yemekten sonra Gökçe ve Alper bulaşıkları yıkadı. Ardından üçü, bir süre daha oturdular. Gökçe, uykuya gitme bahanesiyle nihayet odasına gittiğinde derin bir nefes almıştı.

Gece saat on bir gibi Gökçe'nin telefonu, Alper'den gelen bir mesajla titredi: *Uyudun mu?*

Gökçe, sırıtarak, *Evet*, yazdı.

Alper, mesajları alt alta sıraladı:

Babamla yan yana uyuyoruz.

Galiba senin yanına geleceğimi düşündü.

Ne benim salona gitmeme izin veriyor ne de kendi gidiyor.

SIĞMIYORUZ!

Hay ben şaka yapayım diyen aklıma...

Gökçe öyle bir güldü ki gözlerinden yaş geldi. *Senin yatağın iki kişilik değil miydi?*

Bilmiyorum, yazdı Alper. *Öyle miydi? Ben düşmek üzereyim de şu an.*

Gökçe, haince sırıttı. *Ben, rahat yatağımda uyuyacağım. Size iyi geceler,* yazıp telefonu köşeye koydu. Telefonu, birkaç saniye içinde bir sürü mesajla titredi ama Gökçe, ısrarla cevaplamadı. Sadece yan odadan duyulduğuna emin olduğu kahkahalarını sürdürmeye devam etti.

Ertesi gün beşinci teneffüste, Gökçe sırasında tek başına otururken Hakan, tepesinde belirdi. "N'aber, sarışın bomba?"

Gökçe, omuzlarına değen kahverengi saçlarını savurdu. "Madem zıtlıklardan gidiyoruz... İyidir, yakışıklı, senden n'aber?"

Hakan, gücenmiş gibi gözlerini kıstı ama eğlendiği belliydi. "Sevgilimi gördün mü?"

"Hayırsız," dedi Gökçe. "Yankı olmasa suratımıza bakacağın yok."

O sırada Burcu tuvaletten dönmüş, sınıfın kapısından Hakan ve Gökçe'yi izliyordu. Ne konuştuklarını oldukça merak etti ve sırasına geçip sessizce oturdu. Hakan, sırtı dönük bir şekilde Gökçe'nin sırasına oturduğu için Burcu'nun geldiğini fark etmemişti. Gökçe de genç kız yanlarına gelmediği için bir şey söylemedi.

"Ne yapalım," dedi Hakan, Burcu'nun geldiğinden habersiz bir şekilde. "Çok âşığım."

"Belli," dedi Gökçe. "Yanından ayrılmıyorsun."

"Kıskandın mı, bücürük?"

Burcu, bir an dondu kaldı ve sırtı arkadaşlarına dönük olduğu için şükretti. Yoksa mimikleri yüzünden her şey ortaya çıkabilirdi.

Hakan... Ne de kolay yalan söylüyordu!

Gökçe, gülerek omuz silkti. "Sizin vıcık vıcık aşkınızı kıskanacak değilim."

İkisi bir süre daha sohbet ettikten sonra Gökçe, daha fazla dayanamayıp Burcu'ya baktı ve "Sen, neden bu kadar sessizsin?" diye sordu.

Hakan, kafası karışmış bir şekilde arkasını döndü. Burcu'yu görmek, şaşkınlıktan dudaklarının aralanmasına neden oldu.

Az önce söylediklerimi duymuş mudur? Lütfen, lütfen duymasın!

Fakat Burcu, Gökçe'ye bakmadan önce Hakan'a öyle imalı bir bakış attı ki Hakan, genç kızın, söylediği her şeyi duyduğunu anladı.

"Sohbetinizi bölmek istememiştim," dedi Burcu gülümseyerek. "Malum, aşkın lafı bile bölünmeye gelmez."

Gökçe, okuldan çıktığında tüm enerjisinin çekildiğini hissetti.

Dersler her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. Öğretmenler, öğrencileri hazırlamak adına soru seviyesini o kadar zorlaştırmıştı ki Gökçe, bazen kolay sayılacak sorularda ne yapacağını bilemiyordu.

Her zaman buluştukları yere gelip Alper'i bekledi. Sonunda beklediği kişi görüş alanına girince yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"İyi misin?" dedi Alper, kızın yanına gelir gelmez. "Biraz solgun görünüyorsun."

Gökçe gülümsedi. "Bugün dersler biraz ağırdı."

Alper, anladığını gösterir gibi başını salladı. Kendini Gökçe gibi derslere kaptırmadığı için bu yorgunluğu anlaması çok zordu.

Birlikte eve yürüdüler. Hava, git gide ısınıyordu. Gökçe denize girmeyi özlediği için havanın ısınması onu mutlu ediyordu ama Güneş'in etkisinin artması, sınavın yaklaşması demekti.

Düşüncelerinden arınmak ister gibi derin bir nefes aldı.

Eve geldiklerinde Feridun Bey, orada değildi. Açıkçası bu, ikisini de biraz rahatlatmıştı. Bu adamın varlığı, onları çok geriyordu. Adamın bir kötülüğünü görmemişti ama bir bakışı bile insanın kanını dondurmaya yetiyordu.

Feridun Bey, yemekten yarım saat önce eve geldi. Geldiğinde Alper ve Gökçe'yi evde bulmak onu şaşırttı ve "Dışarıda olursunuz diye düşünmüştüm," dedi.

Alper, gülümsemeden edemedi. "Zaten bizi yalnız bırakmasına şaşırmıştım, nedeni belli oldu."

Alper'in söyledikleri, Gökçe'yi gülümsetecek gibi oldu ama Gökçe, kendini tutmayı başardı.

Sofraya oturdukları ilk dakikalar, yine gergin bir sessizlikle geçti. Feridun, en sonunda, "Ailen, ne zaman geliyordu?" diye sordu. As-

lında cevabı çok iyi biliyordu. Sadece kıza, artık gitmesi gerektiğini söyleyen mesajlar vermeye çalışıyordu.

Gökçe, o sırada adamın niyetini mimiklerinden anlar gibi olsa da emin olamadı. "Söylemiştim zaten," dedi dikkatle. "Haftaya."

Alper de sohbetin nereye gideceğini kestiriyor gibiydi. "Ailen gelene kadar seni, hiçbir yere bırakmam."

Gökçe, yutkundu. "Teşekkürler Alper, çok naziksin."

Feridun, derin bir nefes aldı. "Yani ben gittikten sonra da burada olacaksın."

Gökçe, kaşlarını çattı. "Bilmem, siz ne zaman gidiyorsunuz?"

Adam, kurnazca gülümseyerek, "Söylemiştim zaten," dedi. "Birkaç günlüğüne gelmiştim."

Gökçe de aynı şekilde dişlerini gösterdi. "Aklımdan çıkmış."

Bir süre daha bu imalı sohbetlerini sürdürdüler. Gökçe, ailesi hakkında yalanlar sıralıyordu. Aslında yalan sayılmazdı. *Gerçek* babasının ve annesinin işlerini söylüyordu. Sadece... Biraz yanlış zamanlar kullanarak...

Alper, bu kadar yalana daha fazla dayanamayıp ayaklandı ve "Gökçe," dedi ayaklanırken. "Bulaşıkları yıkayalım."

Alper'in bu ani temizlik talebinden, bir şeyler olduğunu anlayan Gökçe, lafı ikiletmeden ayaklanıp mutfağa ilerledi.

Alper kapıyı arkalarından kapattığında Gökçe, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sen söyle," dedi Alper. "Bu kadar yalana ne gerek var?"

"Yalan söylemedim," dedi Gökçe. "Babam aşçı, annem ev hanımıydı."

Alper, derin bir nefes aldı. "Kelime oyunu yapma."

"Doğruyu söyleyelim de adamın yüreğine mi insin?"

"Bak," dedi Alper. "Senin yalan söyleyeceğin, saklayacağın bir durumun yok, anladın mı? Enişten olacak o pisliğin seni taciz etmesi, onun iğrençliği. Teyzenin, senin yerine kocasının yanında olması, onun ayıbı. Sen, hiçbir şeyi gizlemek zorunda değilsin. Başımın derde girdiğini de düşünmez, ona durumu anlatırız ama lütfen..." Gökçe'ye yalvarır gibi baktı. "Bu yalanlara bir son verelim artık."

Bir ses, "Bence de," dedi ve eş zamanlı olarak Alper'in aralık unuttuğu mutfak kapısı açıldı. Feridun, iki gence öfkeyle bakıyordu. "Yalanlara bir son verin."

Yaklaşık on beş dakika sonra Gökçe ve Alper, koltuğa yan yana oturmuş, karşılarındaki sandalyede kendilerini izleyen Feridun'a bakıyorlardı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmak zorunda kalmışlardı. Şimdiyse Feridun, bu iki gence bakıyor, ne yapacağını düşünüyordu.

Gözlerinden alev fışkırırken parmağını, Gökçe'ye doğrulttu. "Sen," dedi. "Hemen defol buradan."

Gökçe, bir an hayatının darbesini yediğini hissetti ve nefes alamadı. Kendini, çok aşağılık hissetmişti. Adam, Gökçe'ye öyle bir bakıyordu ki kızın yok olmasını istiyor gibiydi. Gökçe, gururunun kırıldığını hissetti. Sanki Alper'den yardım dilenmiş, ona duygu sömürüsü yapmış ve tabiri caizse evine kapak atmış bir yüzsüz gibi...

Gökçe, yaşadığı şoku birkaç saniye içinde atlattı ve anında ayaklandı. Alper, genç kızın bileğini kavradı ve telaşla, "Gökçe," dedi. "Odana git ve bize, biraz zaman ver."

Gökçe, bir şey söylemedi ama bunu kabul ettiğinden değil, konuşursa gözyaşlarının döküleceğini bildiğindendi.

Bileğini kurtarıp odasına gittiğinde Alper ve babasının sesleri duyuluyordu.

Kapıyı kapatıp, ışığı bile açmadan kapıya yaslandı ve kendine birkaç saniye verdi. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi ama ister istemez dudaklarından birkaç hıçkırık döküldü. Yaklaşık bir dakika sonra derin bir nefes aldı, duruşunu dikleştirdi. Kendini toparlamalıydı.

Köşedeki valizini kapıp hızlıca yatağa fırlattı ve dolaptaki kıyafetlerini valize doluşturmaya başladı.

O sırada Alper ve babası, salonda deli gibi tartışıyordu.

"Nasıl böyle bir şey söylersin?" dedi Alper. "O benim misafirim, ona bu şekilde davranamazsın!"

"Bana bak!" dedi Feridun. Tıpkı oğlu gibi gergindi. "Senin kadın sevdan yüzünden başımıza bela alacağız. İnatlaşma benimle."

"Gökçe, hiçbir yere gitmiyor, baba," dedi Alper. "Çok istiyorsan sen gidebilirsin."

Feridun Bey, öfkeden kulaklarına kadar kızardı. "Elin kızı için beni kovmaya mı cüret ediyorsun?"

"Elin kızı için değil, kötü şeyler yaşamış ve zor durumda olan bir insana bu şekilde davrandığın için. Nasıl bu kadar zalim olabilirsin?"

"O kız, bu evden gidecek," dedi Feridun. Konunun uzamasına ve oğlunun bir adım bile geri atmayışına gocunmuştu.

"Gitmeyecek, baba," dedi Alper. Ardından derin bir nefes aldı. "Bu gece, senin için bir otel ayarlayalım bence. İyice sinirlerin gerildi. Biraz kendinle kal ve düşün. Yarın da memlekete geri dönersin."

"Bana bak!" Feridun sabrı tükenmiş bir şekilde çocuğun koluna yapıştı. "O kız gidecek. Ben, hiçbir yere gitmiyorum!"

"Tamam," dedi Alper. Sertçe kolunu kurtardı. "Biz gideriz o zaman."

"Ne demek o?" Feridun'un istikrarı biraz kırılmış gibiydi.

"Gökçe'yle gideriz," dedi. "Bir daha da yüzümü göremezsin."

Feridun, Alper'in ara sıra savurduğu, içi boş tehditlere alışıktı ama oğlunun bu dik duruşuyla çok nadir karşılaşırdı.

Alper tam içeri gidecekti ki, "Tamam," dedi Feridun öfkeyle. Bir kız yüzünden oğlunu kaybetmek istemiyordu. "Ben giderim."

Kendi evinden bu şekilde ayrılmak istemiyordu ama ne kadar sinirli olsa da Alper'in, söylediğinde hakkı vardı. Şu anda yapacakları tek şey bağırmaktı ve bu, ikisine de bir şey kazandırmayacaktı. Biraz yalnız kalmak iyi olabilirdi.

İçten içe Alper'e hak vermesine rağmen evden çıkarken kapıyı çarptı.

Feridun'un evden ayrılışından beş dakika sonra Gökçe de valizini sürükleyerek odasından çıktı. Kızarmış yanakları ve ıslak gözleri, ağladığını belli ediyordu.

Alper'e bakmadan kapıya yöneldi. Onun gözlerine bakarsa cesaretinin kırılacağını biliyordu.

Alper, Gökçe'nin arkasından, "Nereye?" diye seslendi.

Gökçe, bir an durdu ne diyeceğini bilemedi. Sonunda sessiz kalmanın daha iyi olduğuna karar vererek yürümeye devam etti.

Elinden, valiz ve çantası alınınca şaşkınlıkla Alper'e döndü. Çocuk, kızın çantalarını almış, kapıdan uzaklaşmıştı.

"Bu eve giren her şey, benim malımdır," dedi Alper. "Buradan hiçbir şey götüremezsin."

Gökçe, omuzlarını düşürdü. "Beni zorla mı tutacaksın, Alper?"

Alper, şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Seni tutmuyorum, istediğin yere gidebilirsin. Ama bunlar, bana ait."

Gökçe, kaşlarını çattı. "Eşyalarım olmadan nereye gitmemi bekliyorsun?"

Alper, omuz silkti. "Yazık olacak o zaman."

Gökçe, birkaç saniye çocuğun suratına baktı. Bu, inatlaşabilecekleri bir konu değildi. Gökçe, hakarete uğramıştı ve bunu, gururuna yediremiyordu. Bu evde kalmak, onun için işkence gibi olurdu.

Eşyalarını Alper'de bırakıp portmantodaki montunu aldı ve kapıya yöneldi.

Alper, kızın fikrini değiştiremediğini görünce bir an şaşkınlıktan hareket edemedi ama bu duyguyu üzerinden çabuk attı ve hızla öne atılıp Gökçe'nin açtığı kapıyı kapattı.

Gökçe, tam şiddetle arkasını dönecekti ki bir çift kolun beline sarıldığını ve kendisini hapsettiğini hissetti.

"Bana çok kızgınsın, biliyorum," dedi Alper. Gökçe o sırada bağırıyor, yumruklar atıyor, kurtulmaya çalışıyordu. "Ama böyle saçma sapan bir şeyi kafana takıp, nereye gideceğini bilmeden bu kapıdan çıkmana izin veremem."

"Saçma sapan mı?" diye bağırdı Gökçe. "Sence bu duyduklarım saçma sapan mıydı?"

"Hem de her kelimesi."

Gökçe çırpındıkça Alper'in tutuşu daha da sıkılaşıyordu. En sonunda Gökçe, bu mücadeleden yoruldu. Dizlerindeki gücün tü-

kendiğini hissetti ve kendini yavaşça yere bıraktı. Onun hareketiyle, Alper de diz çöktü.

Ne kadar olduğunu bilmiyorlardı ama Gökçe, kendini bir süre Alper'in kollarında gözyaşlarına teslim etti. Şu yaşında hiç yaşamaması gereken şeyleri yaşıyor, hiç hak etmediği hakaretlere maruz kalıyor, düşünmemesi gereken konular için kafa patlatıyordu.

Ağlaması dindikten bir süre sonra, "Gitmeme izin ver," dedi. "Bırak beni."

Alper, kızın saçlarına öpücük kondurmadan önce derin bir nefes aldı. "Asla."

Gökçe, gözyaşlarını silip doğruldu ve Alper'e baktı. "Baban nerede?"

"Gitti. Biraz sakinleşmesi için uzaklaşması gerekiyordu."

Gökçe'nin gözleri tekrar doldu. "Kimse için aileni karşına alma," dedi. "İnan, pişman olursun."

Alper'in dudaklarında alaycı bir gülümseme oluştu. Bir elini, şefkatle kızın yanağına yerleştirdi. "Gökçe," dedi. "Senin için her şeyi yaparım."

Gökçe, ağlamaktan yorulan gözlerini kapatıp başını, Alper'in göğsüne yasladı. Ne kadar öyle kaldığını bilmiyordu ama çok yorgundu ve tek limanına sığınmak istiyordu.

Sonunda gözlerini açtı, derin bir nefes aldı ve Alper'e baktı. Gencin gözlerinde, sadece mutsuzluk ve endişe vardı. Gökçe'nin kalbindeki yaraları paylaşıyordu. Üzüntüsünü, mutluluğunu... Gökçe, kalbinde hissettiği şeylerin yansımasını Alper'in gözlerinde görüyordu.

Eğer yolları bir şekilde kesişmeseydi, birbirlerinin varlığından haberleri bile olmayacak ve böyle bir aşkı tatmayacaklardı. *Hayat ne garip...*

Bu çocukla ne kadardır tanışıyordu? Ne kadardır hayatındaydı da şimdi onun evinde, onun kollarına sığınabiliyordu? Bu çocuğa, nasıl bu kadar güvenebiliyordu?

Ama hissediyordu işte. Onun için doğru kişi, Alper'di. Henüz tanışmıyorlarken bile birbirleri için doğru kişilerdi.

Gökçe, dünyaya Alper'i sevmek için geldiğini hissetti. Bir başkası olamazdı. *Onun gibi olamazdı.*

Alper'in ellerinden tuttu ve ayağa kalktı. Şaşkın bakışlarından, hiçbir şey anlamadığı belli olan çocuk da Gökçe'ye ayak uydurup kalktı. Karşısındaki kıza dikkatle bakıyor, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu ama Gökçe, kapalı bir kutu gibiydi. Bakışlarını Alper'le birleşen ellerine odaklamış, sadece susuyordu.

Sonunda Alper'in elini bırakmadan bir adım geri atınca Alper de bir adım ileri gitmek zorunda kaldı.

Gökçe, bir şey söylemeden arkasını döndü ve Alper'in elini sıkıca kavrayarak ilerledi.

Alper'in odasına girip yatağın başına dikildiklerinde Gökçe, sonunda arkasını döndü. Alper'in kısılan göz kapaklarının altındaki mavi gözler, şüpheyle parıldıyordu. Gökçe'nin aklından geçenleri yavaş yavaş anlıyordu.

Gökçe, parmak uçlarında yükselip Alper'in dudaklarına bir öpücük kondurdu ve Alper, bu öpücüğün büyüsünde kayboldu.

Gökçe, yatağa uzanırken Alper'i de beraberinde çekti. Öpüşmelerine hiç ara vermiyorlardı ama bu öpücük, dünyevi zevklerden o kadar uzaktı ki... Sanki hayata işlenmiş bir şiir gibiydi.

Ne ara olmuştu, ikisi de bilmiyordu ama Alper, bir anda Gökçe'nin üstünde beliriverdi. Gökçe titreyen ellerini Alper'in tişörtüne götürünce Alper, kızın ellerini tuttu ve ister istemez geri çekildi. Hâlâ Gökçe'ye tepeden bakıyordu ama bakışlarındaki düşünce açıktı. Kızın daha önceki şüphelerini anımsamıştı ve ister istemez bu kararı vermesinin sebebi, Alper'in babasına olan tavrı olabilir mi, diye düşündü.

"Gökçe," dedi. "Kendini, hiçbir şey için zorunlu hissetme."

Gökçe, dudaklarına hafif bir gülümseme yerleştirdi ve başını hafifçe iki yana salladı. "Hissetmiyorum. Seni seviyorum."

Yaşadıkları bu an o kadar güzel ve o kadar özeldi ki ikisi de ömürleri boyunca unutmayacaktı.

Gökçe'nin heyecandan titremesi, Alper'in şefkatli dokunuşları sayesinde her geçen an, biraz daha azalıyordu. Onlara engel olan kıyafetlerinden yavaşça kurtuldular. Çıplaklıklarını örten tek şey, gri kılıfla sarılmış yorganlarıydı.

Alper, son bir kez Gökçe'ye baktı. Kızın bir pişmanlık duymayacağından emin olmak istiyordu. Onu incitirse ve suçlu hissetmesine neden olacak bir şey yaparsa, kendini ömür boyu affetmezdi.

Fakat Gökçe'nin gözlerinde kararlı bir bakış vardı. Ne istediğini biliyordu. O bakışı görünce Alper'in de şüpheleri yok oldu.

Ardından dünya sahneden çekildi, Geriye sadece Gökçe ve Alper kalana kadar...

Aradan bir saat geçmişti. Gökçe, başını Alper'in çıplak göğsüne koymuş, yüzündeki gülümsemeyi bir türlü silemiyordu. Alper'in de ondan bir farkı yoktu. Kızın yer yer terden ıslanmış saçlarını parmaklarına doluyor, kendince oyun oynuyordu. Daha önce bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

Belki de hayat gerçekten de güzeldi, önlerine koyduğu tüm engellere rağmen...

"Umarım," dedi Alper. Babası sevgili olup olmadıklarını sorduğunda Gökçe'nin ilk önce reddettiğini hatırladı. "Artık arkadaşların dışında biri, sana sevgili olup olmadığımızı sorarsa, öyle olduğumuzu söylersin."

Gökçe, kıkırdamadan edemedi. Kızın gülüşü, Alper'i de gülümsetti. "Olur," dedi Gökçe. "Öyle söylerim."

Ardından birbirlerine sarılıp hayatlarının en huzurlu uykusuna daldılar.

Bölüm Yirmi Bir

KAKTÜS ÇEVİRİ

3 Eylül 2016

Erdem arkasını dönmüş ilerlerken kaputun üstünde oturan Yankı'nın hıçkırıkları, gecenin karanlığına karışıyordu. Genç adam, birkaç adım attıktan sonra bilinçsizce yavaşladı ve ne kadar dirense de arkasını döndü. Yankı, hâlâ kaputun üzerindeydi. Başını önüne eğdiğinden, saçları yüzünü örtüyordu. Sonunda genç kadın, bacaklarını kendine çekti, kollarıyla bacaklarını sardı ve alnını dizlerine yasladı.

Erdem, tekrar arkasını döndü ve adım atmayı denedi ama adımları kilitlenmiş gibiydi. Sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı ve arkasını dönüp Yankı'ya doğru ilerledi.

Uzaktan duyduğu hıçkırıkların, aslında ne kadar kuvvetli olduğunu yaklaşınca anladı.

Tekrar kaputa tırmanıp, "Yankı," dedi. "Özür dilerim."

"Doğru olamaz," diye söylendi Yankı ama Erdem'den çok kendiyle konuşuyor gibiydi. "Yapamazlar."

"Üzgünüm."

Yankı, kafasını kaldırdı ve Erdem'e öyle bir bakış attı ki Erdem, gerginlikle yutkundu. Kızın gözlerinde, zapt edilmesi imkânsız bir aslan vardı. "Üzgün müsün, Erdem?" diye bağırdı. "Az önce öyle demiyordun ama? Sırf canımı acıtmak için söylemiştin bunları, değil mi? Kendi intikamını böyle alıyordun!"

"Sinirle söyledim," dedi Erdem. "Hakan ve Burcu'ya olan kızgınlığını bana yansıtma."

"Neyi sana yansıtmayayım?" diye bağırdı Yankı. Aniden kaputtan indi. Elleri titriyor, kendini kontrol etmekte zorluk çekiyordu.

"Hiçbir şeyden emin olmadan sırf canımı acıtmak ve beni şüpheye düşürmek için bunu söyledin. Şimdi ben, bunun gerçekliğini nasıl öğreneyim? Gidip sorayım mı? Abuk sabuk davranarak dikkatleri üzerime mi çekeyim? Ne yapayım, Erdem?"

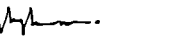
Erdem de kaputtan inip Yankı'ya yaklaştı. Genç kadın, adamı itti ama kolları, Erdem'in bedeni için fazla güçsüzdü. Erdem, kızın bileklerini kavrayıp kendine çekti ve sakinleştirmek için sıkıca sarıldı.

Yankı, ilk başta adamın kollarından kurtulmak için muhteşem bir çaba gösterdi ama çabaları sonuç vermeyince bir süre sonra durdu. Gözyaşlarını sildi, derin bir nefes alıp arabaya yöneldi. Motoru çalıştırdı ve bekledi. Mesajı alan Erdem, derin bir nefes alıp kızın yanına oturdu. Ne yolda ne Erdem'in kaldığı otele vardıklarında hiçbir şey söylemediler. İkisi de birbirine kırgındı ve bunun için haklı sebepleri vardı.

Yankı, emanet ettiği komşusundan köpeği alıp eve geldikten sonra dünden kalma yemeği ısıtıp yediğinde ruhu çekilmişti. Erdem'in söylediklerini aklından bir türlü çıkaramıyor ama ekstra bir şey de yapmıyordu. Sadece oturuyor, normal bir akşammış gibi hayatına devam ediyordu.

Yemekten sonra telefonu çaldı. Arayan kişinin Hakan olduğunu görmek, genç kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti. Ne yapacağını bilemedi, sadece telefona baktı. Bir süre sonra arama son buldu. Birkaç saniye içinde, Hakan'dan mesaj geldi ama genç kadın telefona bakmadı. Şu an ne Burcu'yu ne Hakan'ı ne de Erdem'i görmek istemiyordu.

Mavi'yi alıp odasına gitti. Bu gece, onunla uyuyacaktı.

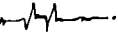

Ertesi sabah uyandığında, başında inanılmaz bir ağrı vardı. Gözleri, uyumadan önce ağladığı için şişmişti.

Soğuk bir duş alıp kahvaltı yaptı. Canı sıkkındı ama bu duyguya yenilmek, kendini bırakmak istemiyordu. Dün gece ağlamıştı işte, bu kadarı yeterliydi.

Düşünceler, bir ip gibi birbirine dolanmıştı. Neresinden çekse ya sonu gelmiyordu ya da ip kopuyor, genç kadının elinde kalıyordu.

Daha fazla dayanamadı. Bu kafa karışıklığı, artık canına tak etmişti. Telefonunu aldı. Araması gereken biri vardı.

Yaklaşık iki saat sonra Burcu ve Yankı, Kadıköy'deki boğa heykelinin önünde buluştular. Burcu, Yankı'dan bir arama almıştı. Genç kadın, buluşmaları gerektiğini, konuşmaları gereken önemli şeyler olduğunu söylemişti. Kadının bu ciddiyetle konuşması, Burcu'yu biraz ürkütmüş ve "Hakan'la aramızdakileri öğrenmiş olabilir mi?" diye düşünmesine neden olmuştu ama bu düşüncesini hemen aklından sildi. Nereden öğrenecekti ki?

Selamlaştıktan sonra yürümeye başladılar. Burcu, sabırsızlıkla, "Beni neden çağırdın?" diye sordu. "Önemli bir şey mi var?"

"Evet," dedi Yankı. "Bir yere oturunca konuşuruz."

Kafelerden birinde oturdular, siparişlerini verdiler. Ardından Yankı, Burcu'ya baktı. Bir şey söylemek istiyormuş da bunu nasıl yapacağını bilmiyormuş gibiydi. "Lafı uzatmayacağım," dedi. "Erdem'le konuştum. Hakan'la aranızda bir şey olduğuna inanıyor."

Bu cümle, Burcu'nun yüzüne tokat gibi indi. Bir an nefes alamadı. "N-ne diyorsun?" diyebildi en sonunda. "Nereden çıkarmış bunu?"

"Senin mimiklerinden." Ardından başını iki yana salladı. "Merak etme, böyle bir şeye inanacak değilim. Sen kaç yıllık dostumsun, o kaç yıllık sevgilim. Üstelik evleneceğim adam."

Burcu, yüzüne ikinci bir tokadın indiğini hissetti. "Onunla evlenecek misin?"

Yankı, bu soru karşısında birkaç saniye duraklasa da ağır ağır başını salladı. "Evet," dedi. "Evleneceğim. Hakan, benim için doğru kişi. Yıllardır birlikteyiz ve uyum içindeyiz. Onunla değil de kiminle evleneceğim?"

Burcu, ne diyeceğini bilemedi. "Yankı..." dedi. Ardından derin bir nefes aldı. Cümleleri nasıl kurması gerektiğini bilmiyordu. "Yankı," dedi tekrar. "Bu, çok ani bir karar değil mi sence de?"

"Dün gece çok düşündüm, Burcu," dedi. "Ben, Hakan olmadan yapamam. O da bensiz yapamaz." Ardından gülümsedi ve arkadaşının elini tuttu. "Bunu ilk duyan kişi olmanı istedim."

Burcu, ne diyeceğini bilemiyordu. "Yankı," dedi. "Üzüleceksin."

Yankı, başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Onu seviyorum ve ona inanıyorum." Ardından derin bir nefes aldı. Burcu, tek haberin bu olmadığını anladı. "Erdem'le konuşmayı kessem iyi olacak."

"Ne? Neden?"

"Elinde hiçbir kanıt olmadan böyle bir şeyi ortaya sürmesi, büyük bir terbiyesizlik," dedi Yankı. "Üstelik iftiraya giriyor. Tamamen canımı acıtmak için bunu yapmış olması da cabası!"

"Neden canını acıtmak istesin ki?" Cümlelerini sıralamadan önce birkaç saniye düşündü. "Bak, Erdem'in söyledikleri beni öfkelendirdi ama bence onun amacı, bize iftira atmak değil, seni korumaktı. Böyle bir şey olabilir diye gözlerini açıyor adam. Yıllar sonra aranız tekrar düzelmeye başlamışken böyle saçma bir şey için bunu bozma, lütfen."

Lütfen, Yankı. O, sana karşı gerçekten dürüst, benim aksime...

Yankı, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Düşünmem lazım."

"Bence hazır onu düşünmüşken evlilik işini de düşün," dedi Burcu. "Bu, aceleyle verilecek bir karar değil."

"Aceleyle verilmiş bir karar değil," dedi Yankı. "Birkaç gündür kafam karışıktı." Ardından dudaklarını kemirip bakışlarını kaçırdı. "Başkasına âşık olduğumu zannediyordum."

Burcu, tekrar şoka girdi. "Kime?" diye sordu hemen.

Yankı, omuz silkti. "Hiçbir önemi yok. Dün gece, Hakan'a güvendiğimi ve onu ne kadar sevdiğimi anladım. Aptal kafa karışıklıkları, benim için mühim değil." Ardından dudaklarında haylaz bir gülümseme bekledi. "Hem artık Hakan'la beni bağlayan, sadece aşk değil."

Burcu'nun kaşları çatıldı. "Bu ne demek şimdi?"

Yankı, tekrar gülümsedi. Ardından önündeki tabağı gösterip, "Şu kekten denedin mi? Tadı gerçekten muazzam," dedi.

Burcu, Yankı'yla vedalaşır vedalaşmaz Erdem'i aradı. Genç adamın sesi, dördüncü çalışta duyuldu. "Efendim?"

"Erdem," dedi Burcu sabırsızlıkla. "Yankı'ya ne demişsin öyle?"

Genç adam, bir süre durakladı. Burcu'nun onu şaşırttığı belliydi. "Ne demişim?"

"Bilmezden gelme," dedi Burcu. "Hakan'la aramda bir şeyler olduğunu düşünüyormuşsun."

Erdem, Burcu'nun beklediği gibi inkâr etmedi. "Öyle olduğunu biliyorum," dedi. "Sadece kanıtım yok."

Burcu, konuşmadan önce yutkundu. "Seninle görüşmek istemediğini söyledi. Yalan söylediğine inanıyor."

Erdem, birkaç saniye cevap veremedi. Konuştuğundaysa sesinde mutlak bir şaşkınlık ve hayal kırıklığı vardı. "Demek öyle."

İkisi de bir süre sessiz kaldı. Sonunda Burcu, "Sen de beni hiç sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne?" dedi Erdem. "Ne alakası var şimdi?"

"Sen, hiçbir zaman beni sevmedin," dedi Burcu. "Hiçbiriniz sevmediniz. Sadece köşede duran, istediğiniz zaman ezebileceğiniz bir kız olarak gördünüz beni. Sizden nefret ediyorum."

Erdem'in bir cevap vermesine fırsat tanımadan telefonu kapattı ve hızlı adımlarla eve doğru ilerledi.

Hakan, Yankı'nın araması üzerine Yankı'nın evine geldi. Genç kadın, onun için sadece kuş sütünün eksik olduğu bir sofra hazırlamıştı. Bir süredir araları gerçekten bozuktu. Bazı şeyler, eskisi gibi değildi ve bunu, bu romantik yemekle atlatabilirlerdi.

Yemeklerini yedikten sonra salonda oturdular ve film izlediler. Yine eskisi gibi sohbet ediyor, eğleniyorlardı. Hakan, bu sohbetlerini özlemişti.

Sonunda genç kadın doğruldu. Hakan, ciddi bir konuya girmek üzere olduklarını hemen anladı. Yankı, Hakan'ın ellerine uzandı. "Evlenme teklifin hâlâ geçerli mi?"

Hakan'ın dudaklarında, bir gülümseme belirdi. "Her zaman."

Yankı'nın da dudakları kıvrıldı. "O zaman kabul ediyorum, Hakan," dedi. Ardından ikisi birbirine öyle sıkı sarıldılar ki birbirlerini bırakmamaya yemin etmiş gibiydiler.

"Hakan," dedi Yankı geri çekildikten sonra. "Sana, bir şey daha söylemem gerekiyor." Hakan, merakla kaşlarını kaldırdı. "Artık şımarık çocuklar gibi küsüp barışamayız." Yankı, adamın tuttuğu ellerinden birini alıp karnına götürdü. "Çünkü düşünmemiz gereken biri daha var."

Hakan, şok içinde kadına baktı. Ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Hatta en ufak bir fikri bile yoktu.

Adamın şaşkın bakışlarını gören Yankı, "Evet," dedi. "Hamileyim."

KAKTÜS TEAM

Bölüm Yirmi İki

4 Haziran 2005 / Cumartesi

Alper, yatağından homurdanarak kalktığında Gökçe, yaklaşık beş saattir ders çalışıyordu. Sınav günü yaklaştıkça heyecanı git gide artmış, bilgilerini unutacak diye içini korku kaplamıştı.

Alper, kızın yanına gidip saçlarına bir öpücük kondurdu ama Gökçe, kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Alper, kızı bölüp bölmeme konusunda uzun süren bir kararsızlık yaşadı. Kızın yorgun gözlerini gördüğündeyse, "Kaç saattir ders çalışıyorsun?" diye sormadan edemedi.

Gökçe, kafasını kaldırmadan, "Beş buçuktan beri," dedi.

"Mola verdin mi?"

"Henüz değil."

Alper, derin bir nefes alıp, Gökçe'nin oturduğu sandalyeyi tutup çekti ve masadan uzaklaştırdı. Gökçe, o sırada çok önemli bir problemi çözmekle uğraştığı için öfkelenmişti. "Neredeyse çözmek üzereydim!"

"Her zaman çözüyorsun zaten," dedi Alper.

Gökçe, çocuğun bu rahat tavırlarından hoşlanmadı. "Önemli olan, soruları sınavdan önce ya da sonra çözebiliyor olmam değil, tam sınav anında çözmem. Elimden geldiğince iyi olmalıyım."

"Gökçe," dedi Alper. Kızın öfkesini görüyor ve sakin karşılıyordu. "Zaten yeterince iyisin. Bundan sonrası şans."

"İşimi, şansa mı bırakacağım?"

"Sence işini şansa bıraktığını iddia edecek kadar kafayı mı yedim?" Ardından uykulu gözlerini ovuşturup açıklamaya girişti. "Şu

an her konuya hâkimsin ama sınavda heyecanlanabilir ve bildiğin konuyla ilgili olmasına rağmen birkaç soru kaçırabilirsin. Bu, dünyanın en doğal şeyi. Bunu söylemeye çalışıyorum."

Gökçe, sabır dilenir gibi gözlerini kapattı ve o an gözlerinin ne kadar yorulduğunu fark etti. Alper haklıydı. Kendini her geçen gün daha çok yıpratmanın, sınava bir faydası olmayacaktı.

"Haklısın," dedi pes ederek. "Ben biraz uyuyayım. Ölüyorum."

Tam ayaklanmıştı ki beli ile diz kapaklarının arkasında hissettiği kollar, onu havaya kaldırdı. Kahkahalarına teslim olmamak gibi bir seçeneği yoktu. "Ne yapıyorsun?" dedi Alper'in kucağında.

Genç, birkaç adım atarken, "Sevgilimin daha fazla yorulmasına izin vermiyorum," dedi. "Sevgiliyken böyleysem evlilikte nasıl olurum, kim bilir? Bunu bir düşün."

Gökçe alayla, "Sen, kesin böyle söyleyip ayaklarını yıkatanlardan olursun."

"O da bir ihtimal."

Yaklaşık iki saat sonra kalktılar, kendilerini harika bir kahvaltıyla ödüllendirdiler. Kahvaltılarını, yine harika bir sohbet eşliğinde sürdürdüler.

Sofrayı topladıktan sonra salonda oturup sohbet etmeye devam ettiler. Açıkçası sınav dışında bir şeyler düşünmek, Gökçe'ye iyi gelmişti. Bazen ders çalışmak uğruna kendini kaybedebiliyordu.

Genç kızın telefonu çaldığında sohbetleri bölündü. Gökçe, sehpanın üstündeki telefonu aldığında yüzü düştü ve Alper, ister istemez meraklanarak, "Kim?" diye sordu.

"Teyzem," dedi Gökçe. Ona *anne* demeyi bırakalı uzun zaman olmuştu.

Tam telefonu kapatacaktı ki Alper, "Gökçe," dedi. "Bu konuşmayı er ya da geç yapacaksınız."

"Murat'ı dövdüğün gece, onu kocasının yanında görünce söylemem gereken her şeyi söyledim zaten," dedi Gökçe. Sözlerini kararlılıkla seçmesine rağmen bakışlarında hüzün vardı. "Onu, asla affetmeyeceğim."

"Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım," dedi Alper. Söyledikleri tamamen doğruydu. "Ama bir süre sonra, *Acaba kendini nasıl savunacaktı*, diye düşünmeyecek misin?"

Gökçe, bir şey söylemedi ve bu sessizlik, Alper'in haklılığını kabulleniş biçimiydi.

"En azından ne söyleyeceğini duyalım," dedi Alper.

Gökçe, başını aşağı yukarı salladı ve ne kadar öfkeli olsa da teyzesini özlediğini fark etti. Onu affedemezdi ama sevgisini tamamen yok etme gibi bir lüksü de yoktu. Duygular ne kadar karmaşık ve korkunç şeylerdi!

"Peki," dedi Gökçe. "Benimle gelir misin?"

Alper'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Ne zaman istersen yanında olurum. Sormana gerek yok."

Gökçe'nin gözleri parladı ve Alper gibi birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Başını çocuğun göğsüne yaslayıp, kollarını beline doladıktan sonra fısıldadı: "Seni seviyorum."

Alper'in cevabı gecikmedi. Kollarını kızın bedenine sararken, "Seni seviyorum," diye yanıtladı.

Böyle bir durumda yapması gereken şey, Zeynep'i aramaktı ama onun sesini duymak için önce kendini uzun uzun hazırlamalıydı. Bu yüzden Semih'le konuşup Zeynep'le buluşmak istediğini söyledi. Yaklaşık bir saat sonra Zeynep'in evinin oradaki parkta buluşma kararı aldılar.

Hava artık ısınmıştı. Kışın dondurucu soğuğu, yerini yazın cıvıltısına bırakmıştı. Zeynep banklardan birine oturmuş, kızının gelmesini bekliyordu. Aslında kendini nasıl savunacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Gökçe'nin onu affetmesi imkânsızdı, biliyordu ama en azından kızın iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Nerede yaşadığını bile bilmiyordu. Semih, kapalı bir kutu gibiydi. Gerçeğin öyle olmadığından adı gibi emindi ama Semih, Gökçe'nin nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyordu.

Gökçe, Zeynep'i uzaktan görünce Alper'in elini bıraktı. Kadın, henüz onları fark etmemişti. Gökçe, yavaşça Alper'e dönüp, "Beni burada bekler misin?" diye sordu. Alper, başını yavaşça salladı.

"Her şey çok güzel olacak," dedi. "Ben inanıyorum, sen de inan."

Gökçe, başını sallayarak cevap verdi ve buna inanmak istediğini düşünürken Zeynep'e doğru ilerledi.

Selam vermeden Zeynep'in yanına oturduğunda, kadını bir şok dalgası sarmıştı. Kızını uzun bir süredir görmüyordu. Elbette sıcak kucaklaşmalar beklemiyordu ama Gökçe, kadının suratına bile bakmamıştı. Böylesine yok sayılmak, kadının içini acıttı. Aradaki buzların boyutunun bilincinde olduğunu zannediyordu ama o buzu hissedince tahmininden de büyük olduğunu anladı.

"Nasılsın?" dedi sonunda.

Gökçe, dudağının kenarını ısırdı. Bağırıp çağırmak istiyordu ama bunun bir sonuç doğurmayacağını adı gibi bildiğinden, sakinliğini korumaya çalışarak, "İyiyim," dedi. "Sen nasılsın?"

Zeynep, omuz silkti. "Gökçe," dedi. "Çok üzgünüm."

"Öyle olmalısın."

Zeynep, derin bir nefes aldı. "Haklısın," dedi. "Ama benim yaşımda ve durumumda olsan benden farklı davranmazdın."

Bunu söyler söylemez Gökçe, delici bakışlarını kadına çevirdi. "Bana anne diyen bir kızın taciz edilmesine göz mü yumardım yani? Sence ben, bunu yapacak kadar zavallı mıyım?"

Zeynep, ne diyeceğini bilemedi. Gökçe'nin hakaretinden çok, sözlerinin doğruluğu kadını yaralamıştı. "Murat çok hasta," dedi. "Onun yanında olmamın en büyük nedeni bu süreci aşması. Onu yalnız mı bırakayım?"

Gökçe, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bu kadını, nasıl annesi yerine koymuştu? Onun mutluluğunu, nasıl bu kadar önemsemişti?

"Artık gitsem iyi olur," dedi Gökçe. Ardından ayaklandı. Bu muhabbet, iyice canını sıkmıştı. Üstelik konuşmak, hiçbir işe yaramamıştı. Gökçe'nin hissettiği tek şey, daha güçlü bir kırgınlıktı.

"Beni affedebilecek misin?"

Gökçe, kadına son kez bakıyormuş gibi baktı. Zeynep'in yalvaran gözleri yüreğini acıttı ama başını, üzüntüyle iki yana salladı. Her şeyin daha farklı olmasını ne kadar da çok isterdi... "Asla," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Kendisini, söylediği yerde bekleyen Alper'in kollarına atana kadar durmadı.

Burcu'nun evine çıkan tenha yolun köşesindeki duvarda bir boşluk vardı ve bu boşlukta, insanların gözüne çarpmak neredeyse imkânsızdı. Öpüşüp koklaşmak isteyen çiftlerin tercih edeceği bir yerdi.

Burcu ve Hakan da burayı seçmişti.

İkisi, Hakan'ın çalan telefonu yüzünden ayrılmak zorunda kaldıklarında yüzlerini buruşturdular. Hakan, annesiyle kısaca konuştuktan, sorularına tek tek sabırla cevap verdikten sonra kapattığı telefonu cebine koyar koymaz tekrar kıza döndü. Burcu, yüzünde kocaman bir sırıtmayla bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Hakan.

"Anne kuzusu."

Hakan, bozulmuş gibi dudaklarını büzdü. "Hiç de bile." Ardından bu muhabbete devam etmek istemediğinden tekrar öne eğildi ama Burcu, kendini geri çekti.

"Gitmem gerekiyor."

Hakan, mutsuzlukla dudaklarını büzdü. "Ne zaman seni tekrar görebilirim."

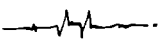
Burcu, şımarık bir çocuk gibi dudaklarını büzdü. "Bilmem," dedi. "Ne zaman istersem."

Ardından bir şey söylemeden, neredeyse koşarak oradan uzaklaştı.

Eve giderken Yankı'yı düşündü. Genç kız, onun suratına baka baka yalan söylüyordu. Bu, çok çirkin bir şeydi ama Hakan'la konuşmuşlardı ve Hakan, en yakın zamanda Yankı'yı terk edecekti. Tek istediği şey buydu.

Hayır, o kötü bir şey yapmıyordu. Yanlış zamanda, doğru kişiye âşık olmak onun suçu değildi. Zaten en yakın zamanda Hakan, Yankı'dan ayrılacak ve Burcu'yla bir ilişkiye başlayacaktı. Yankı, ikisinin ilişkisi devam ederken bu durumun başladığını bilmezse, onun için sorun olmayacaktı. Genç kız, Yankı'yı iyi tanıyordu. Başta çok öfkelenirdi ama o, bir erkek için kendini hırpalayacak biri değildi.

Bu düşünceler, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Çok yakında, aşkını özgürce yaşayacaktı.

10 Haziran 2005 / Cuma

Gökçe, yeni sipariş ettiği meyve suyunun buzlarıyla oynarken, uzaktan gelen Semih'i gördü ve gülümsemeden edemedi. Bir süredir kardeşiyle görüşemiyordu ve onu, gerçekten çok özlemişti.

Çocuğun boynuna atladıktan sonra oturdular. Semih'in siparişi geldikten sonra derin bir sohbete daldılar.

"Görüyorum ki bugün ders çalışmıyorsun," dedi Semih.

"Yarın, büyük gün," dedi Gökçe. "Son kez çalışmayı deli gibi istiyorum ama Alper, buna izin vermiyor. Son tekrarların, kafamı allak bullak edeceğine inanıyor."

Semih başını onaylar gibi salladı. "Kesinlikle haklı."

"Sen nasılsın?" dedi Gökçe. "Murat, sana bir şey yapıyor mu?"

Semih'in düşen suratından, psikolojik şiddete uğramaya devam ettiği anlaşılıyordu. "İyiyiz," diye yalan söyledi ama korkunç bir yalancıydı.

"Kendini korumayı öğrenmen lazım," dedi Gökçe. "Avazın çıktığı kadar bağırmazsan, zamanla susmaya mahkûm hâle gelirsin."

Semih'in omuzları düştü. Gökçe'nin nutuk atmasından hoşlanmıyordu. O, her şeyi kendine göre yorumluyordu. Ona göre her şey çok basitti ama Semih, Gökçe kadar cesur değildi ve onun yaptıklarını yapmak, onun için imkânsızdı.

"Her neyse," dedi konuyu dağıtmak için. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ama keyfi kaçmıştı. "Sana bir haberim var."

Ardından cebindeki zarfı çıkarıp masaya koydu.

"Bu nedir?" dedi Gökçe.

"Çalıştığım yerin sahibiyle konuştum," dedi. "Senin durumunu anlattım. Biraz gerçeği değiştirmek zorunda kaldım ama arkadaşınla yaşadığından ve nasıl çalışkan olduğundan bahsettim. Sana burs vermeye ikna oldu."

Gökçe, şok olmuş bir şekilde Semih'e bakıyordu. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

"Bunu şimdilik ben getiriyorum ama en yakın zamanda, bir banka hesabı açman lazım. Bir de..."

Gökçe, Semih'in başka haberleri olduğunu anladı ama daha güzel ne olabileceğini bilmiyordu. "Bir de ne?"

"Adam, eğer iyi bir bölüm tutturursan bunun iki katı kadar burs vereceğini söyledi. Ayrıca çevresindekilere de bir soracakmış. Denizde kum, adamda para, Gökçe. Çevresi de zengin insanlarla dolu. En az bir iki kişi daha burs verir, inan bana. Ben de her ay elimden geldiği kadar yollamaya devam edeceğim." Genç kızın elini tuttu. "Yanında kaldığın şu çocuk, iyi biri olabilir," dedi. "Hatta sen ona güveniyorsan haklılık payın da vardır ama yine de ona muhtaç olmayacağını, kapıyı çarpıp çıkabilecek maddi özgürlüğünün olduğunu bilmek, bana o kadar huzur veriyor ki." Ardından bakışlarını önüne eğdi. "Senin için daha fazlasını yapmayı isterdim," dedi. "Annemin ısrarlarına boyun eğiyorum, üzgünüm."

"Semih," dedi Gökçe ve kardeşinin boynuna atladı. "Bana dünyaları verdin!"

Ertesi gün, saat on ikiye yaklaşırken Gökçe, sınavdan çıktı ve yaptığı ilk şey, gökyüzüne bakmak oldu. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatır kapatmaz mutluluk gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Sorulan tüm konulara hâkimdi ve soruları, kendinden emin bir şekilde çözmüştü. Üstelik cevaplarını kontrol etmek için vakti de olmuştu.

Alper'in onu beklediğini anımsadı ve neredeyse koşarak eve gitti. Alper'in okulu, eve daha yakındı ve muhtemelen çocuk, çoktan eve varmıştı.

Eve geldiğinde heyecan ve merakla paspasın altındaki anahtarı kaptı ve kapıyı açtı. O sırada kapının açılma sesini duyan Alper, mutfaktan koşar adımlarla çıktı. Genç kızla bir an göz göze geldiler ve ikisi de sınavlarının, kendi hedeflerini tutturacak kadar başarılı geçtiğini anladı.

Gökçe yüzündeki kocaman sırıtmayla Alper'in kollarına koştu. Çocuk da aynı enerjiyle kızı belinden kavradı ve ayaklarını yerden kesip etrafında bir tur döndü.

Gökçe, bir insanın bu kadar mutlu olabileceğini düşünemezdi.

KAKTÜS TEAM

Bölüm Yirmi Üç

8 Eylül 2016 / Perşembe

Hakan, burnuna gelen iştah açıcı kokuyla uyandığında gülümsedi. Gözlerini açmadan eliyle yatağı yokladığında yalnız olduğunu anladı.

Gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı. Birkaç günde, hayatı tamamen değişmişti.

Baba oluyordu!

Evlilik, düğün, bebek... Bunlar, Hakan için o kadar saçma ve boş işlerdi ki... Bugünse arkadaşları ve ailesiyle toplanıp küçük bir nişan yapacaklardı. Hayat, genç adamı çok kısa sürede bambaşka bir noktaya getirmişti. Yankı'yla olan çarpık ilişkileri birden düzelmişti.

Aslında Hakan, geçmişte ara sıra Yankı'nın hamile kalma ihtimalini düşünmüştü ve bu düşünce, zihnine girer girmez dehşeti de beraberinde getirmişti. O zamanki düşünceleriyle şimdiki mutluluğunun zıtlığı, adamı şaşkına çeviriyordu.

Baba olmak... Baba...

Harika bir baba olacaktı. Ne olursa olsun, artık Yankı'ya asla ihanet etmeyecekti. Bir ailesi olacaktı.

Ayaklanıp mutfağa, kendisine güzel yemekler hazırlayan nişanlısının yanına gitti.

Ocağın başındayken bir çift kol bedenini sarınca Yankı'nın yüzünü, kocaman bir gülümseme kapladı. "Günaydın."

"Günaydın, sevgilim."

Yankı, ocaktaki omleti alıp masanın üzerine koydu. "Bugün için heyecanlı mısın? Resmen nişanlanıyoruz."

"Keşke sade bir tören istemekte ısrarcı olmasaydın," dedi Hakan. "Resmen basite kaçtık. Üstelik ablanın nişanlısına da ayıp oldu."

Kaan, Yankı'nın ablası Selin'in nişanlısıydı. İkisi, bu ay sonunda evlenecekti. Yankı, iki insanın birbirini bu kadar tamamlayabileceğine ihtimal vermiyordu, ta ki onları görene kadar.

Kaan, geniş bir bahçesi olan bir villada oturuyordu. Yankı'nın sade bir tören istemesi üzerine, bahçesini konuklara açabileceğini söylemişti.

"Saçmalama," dedi Yankı. "Eniştem o benim. Biraz çaba harcayacak tabii."

Hakan gülümsemeden edemedi. "Bugün ne yapacaksın?"

Yankı, Hakan'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Nişanımız için çok güzel olacağım. Sen ne yapacaksın?"

"Kaan'la buluşacağım," dedi Hakan. "Evi ayarlayacağız."

Yankı, dişlerini göstererek sırıttı. "Harika."

Hakan, yüzünde tatlı bir tebessümle kızın saçlarını okşadı. "Seni, her zaman çok seveceğim, Yankı," dedi. "Kızımızı da."

Yankı'nın kaşları, tatlı tatlı çatıldı. "Kız olacağını nereden biliyorsun?"

"His sadece."

İkisi kahvaltılarına devam ederken kapı çaldı. Gelen, Selin'di. "Haydi bakalım, Damat Bey," dedi Hakan'a bakarak. "Sen Kaan'ın yanına git. Bizim bir ton işimiz var."

Yankı, kaşlarını çatarak düşünceyle ablasına baktı. "Akşama kaç kişi gelecek?"

Selin, omuz silkti. "Taş çatlasa seksen." Ardından dalga geçer gibi Hakan'a baktı. "Utanmasa akrabalarımızı da çağırmayacaktı ya, neyse."

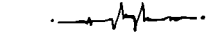
"Seksen kişi, sadece bana mı fazla geliyor?" dedi Yankı gülerek. "Sadece biz bize, sade bir tören istiyorum, hepsi bu."

Hakan, teslim olan suçlular gibi ellerini kaldırdı. "Tamam," dedi. "Sustum."

Ardından hazırlanmak üzere odasına gitti. Sadece beş dakika içinde geri dönüp, sevgilisinin saçlarını öperek ona veda etti.

Hakan gittikten sonra Selin, sırıtarak kardeşine baktı. "Hazır mısın? Yoğun bir gün olacak."

"Hem de nasıl," dedi Yankı. Ardından salatalığı yemeye devam etti.

Burcu, iş yerinde dakikaları sayarken düşündüğü tek şey Yankı'ydı. Birkaç gün önce aniden genç kadını aramış ve evlenmeye karar verdiğini söylemişti. Burcu, bu haberi duyduğunda şaşkınlıktan bayılacak gibi hissetmişti.

Saate baktı. Mesai bitimine beş dakika, nişana iki saat vardı.

Patronuyla konuşmuş, tabiri caizse kendisini acındırmış ve işine geri dönmüştü. Şimdi o kadar hararetli ve sıkı çalışıyordu ki en azından patronunu, doğru bir karar verdiğine ikna etmişti.

İş çıkış saati geldiğinde hazırlandı ve yaklaşık yirmi kişilik ofisten çıktı.

Kapıda kendisini bekleyen tanıdık simayı fark edince gülümsedi.

R.'nin yanına gidip, "Geleceğini söylememiştin," dedi.

Genç adam gülümseyip, "Bazen konuşmak beni yoruyor, kusura bakma. Bugün bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm."

Burcu, gülümsemeye çalıştı ama yorgun bakışlarıyla başını iki yana salladı. "Bugün, pek havamda değilim."

R., şaşkın bakışlar eşliğinde ellerini, kızın kollarına yerleştirdi. "Neyin var, hasta mısın?"

Burcu, bakışlarını kaçırdı. "Bir arkadaşıma kötülük yaptığımdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Genç adam, yavaşça başını salladı. "Şimdi sırf o kötülüğümü söyleyecek cesaretim yok diye arkadaşım, büyük bir hata yapıyor."

"Burcu," dedi adam. "Hata yapmak bizi, kötü biri yapmaz. Dünyanın en dürüst insanı bile zaman zaman yalana başvurabilir." Ardından kızın çenesini nazikçe tutup kendisine bakmaya zorladı. "Daha önce söylediğim gibi, önemli olan senin bunları göğüsleyecek cesarete sahip olman."

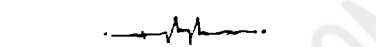
"Alacağım tepkiyi, az çok tahmin edebiliyorum," dedi Burcu. "Sorun şu ki yaptığım şeyin ne kadar korkunç olduğunu, kendime bile itiraf etmem çok zor oldu. Başkasına anlatmaya cesaret edemiyorum."

"Arkadaşının felakete yuvarlanmasına, göz göre göre izin vermenden daha korkunç olamayacağından eminim."

Burcu, derin ve titrek bir nefes aldı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Arkadaşımın nişanına gideceğim," dedi. "Benimle gelir misin?"

Adam, kafasını yavaşça salladı ve gülümseyerek, "Olur," dedi. "Gelirim."

Ve Burcu, elini tuttuğu adamdan destek alarak, yaptığı her şeyi itiraf etmek üzere arkadaşının nişanına gitmeye karar verdi.

Yankı, Burcu'dan bir telefon aldığında Kaan'ın evinde, koyu kırmızı nişan elbisesi içindeydi. Ablası Selin, saçlarına önce maşa sonra da dağınık bir topuz yapmıştı.

Burcu, Kaan'ın evine geldiğinde genç kadını ve arkadaşını karşılayan Selin oldu. "Hoş geldin, Burcu," dedi Selin, ikisi içeri geçerken. Birkaç konuk çoktan gelmişti. Selin, Burcu'nun yanındaki çocuğa baktı. "Tanışıyor muyuz?"

Genç adam, tam dudaklarını aralamıştı ki gizemli havasının uzun açıklamalarına katlanmak istemeyen Burcu, "Uğur," diye bir yalan uydurdu.

R., şaşırarak ve biraz da eğlenerek genç kadına bakarken Burcu, bakışlarını kaçırdı. "Gelin Hanım, yukarıda mı?"

"Evet," dedi Selin. Ardından Yankı'nın odasına kadar ikiliye eşlik etti.

Burcu içeri girerken avucunu gerginlik içinde sıktığından, elinin içi tırnak izleriyle dolmuştu.

Yatak odasına girdiklerinde Yankı, kadının arkasındaki adama şok içinde baktı. Burcu, kafasını çevirdiğinde genç adamın da farklı olduğu söylenemezdi.

"Yankı," dedi Bay R., soru sorar gibi. Yankı da aynı şekilde soru sorar gibi, "Kendine takma isimler takan ruh hastası," diye yanıtladı.

Burcu'nun gözleri kısıldı. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Evet," dedi Yankı şaşkınlıkla. "Asıl soru şu, sen bu adamı nereden tanıyorsun?"

"Tesadüf eseri tanıştık," dedi adam.

Yankı, gözlerini kıstı. Ne düşüneceğini bilemiyor gibiydi. "Bu kadarı, tesadüf olmak için fazla değil mi sence de?"

Genç adam, omuz silkti. "Eğer bir yerlerde tanışman gereken biri varsa, bu şehir sizi mutlaka bir araya getirir."

Yankı, kaşlarını kaldırdı. "Bu sözü aklımda tutacağım."

"Yaz bunu," dedi adam. "Kullanırsın."

Burcu, ikisinin anlamsız sohbetine küçük bir tebessümle tepki gösterdikten sonra, "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" dedi genç adama dönüp. Bay R., başını salladı ve iki kadını yalnız bıraktı.

Burcu, derin bir nefes aldı ve hazırlanmış olan arkadaşını süzdü. "Ciddi ciddi evleneceksin," dedi. Bunu söylerken içi acıyordu.

Yankı, gülümseyerek, "Evet," dedi. "Yaşadığımı hissediyorum. Hayatımın en doğru kararı."

"Bugünkü törene Erdem de gelecek mi?"

Erdem'in adını duymak, Yankı'yı rahatsız etmiş olacak ki genç kadının duruşu dikleşti. "Bilmiyorum," dedi. "Davet ettim ama geleceğinden emin değilim."

Burcu, başını salladı. "Anladım."

Yankı, sonunda gözlerini kısarak, "Sen niye böyle mutsuzsun?" dedi. "Nişana mı geldin cenazeye mi, belli değil."

Burcu, derin bir nefes aldı. "Yankı," dedi. "Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Belki burada üstüme saldıracaksın, beni karaktersizlikle suçlayacaksın ama daha fazla sessiz kalamam. Bu, sana haksızlık olur."

Yankı, meraklanmış gibiydi. "Burcu," dedi. "Neler oluyor?"

Burcu, derin bir nefes aldı. "Bunu söylemeye utanıyorum," dedi. "Sana, bunu nasıl bu kadar uzun süre ve bu kadar korkunç bir soğukkanlılıkla yaptığıma inanamıyorum." Ardından genç kadına baktı. Genç kadının gözleri dikkatle onu izliyordu. "Yankı," dedi Burcu. "Erdem'in söyledikleri yalan değildi. O, zeki bir adam ve her şeyi anladı."

Yankı, önce nefes alamadığını hissetti, ardından yutkundu ve sonunda dolmuş gözleriyle Burcu'ya bakıp, "Ne?" dedi. "Yani sen ve Hakan..."

Burcu, yanağına bir damla gözyaşı düşerken, "Evet," dedi. "Yıllardır."

Yankı'nın gerilen çenesinden dişlerini sıktığı anlaşılıyordu. Tokat indirmek üzere elini kaldırdığında Burcu, kendini savunma gereği duymadan darbeye hazırlanarak gözlerini kapattı ama uzun saniyeler boyunca hiçbir şey hissetmeyince gözlerini tekrar araladı.

Yankı, yavaşça elini indirmiş, düşmek için çırpınan gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu. "Böyle bir şeyi nasıl saklarsın?" dedi sonunda. "Sen, benim dostumdun. Biz, seninle ne zorluklar atlattık. Utanmadın mı yüzüme baka baka yalan söylerken?"

Burcu, bakışlarını önce öne eğdi ama sonra yaptığı şeyle yüzleşmek için tekrar Yankı'nın gözlerine odaklandı. "Her şey için çok üzgünüm," dedi. "Keşke kendimi savunacak birkaç kelimem olsaydı ama yok. Âşık olduğumu zannettim. Kendi karakterimden ödün verdim, kimsenin vermeyeceği kadar. Sana yalan söyledim. Her şeyi, bir adama âşık olduğumu düşündüğüm için yaptım. Seni böyle incitmek istemezdim, Yankı."

Yankı, histerik bir şekilde kahkaha attı. "Beni incitmek istemezdin," dedi. "Öyle mi? Peki ne isterdin, Burcu? Yıllarca gözümün içine baka baka sevgilimle yatarken ne isterdin?"

Ses tonunun gittikçe yükselmesi, Burcu'nun gözlerini kapatmasına neden oldu. "Her şey için özür dilerim. Lütfen, o adamla evlenme. Sana yalan söylüyor."

Yankı, tek kaşını kaldırdı. "En az senin kadar."

"Bunu sana söylemeyi bir süredir düşünüyordum," dedi Burcu. "Ama yaptıklarımla yüzleşecek cesaretim yoktu."

Yankı, derin bir nefes aldı. Başını iki yana salladı. "Hakan'la evleneceğim," dedi.

Burcu, alnından kurşun yemişe döndü. "Ne?" diyebildi sadece. "Yankı, sana söylediklerimin farkında mısın?"

"Farkındayım," dedi Yankı. "Ama bilmediğin şeyler var."

"Neymiş o?"

Yankı, derin bir nefes aldı. "Hamileyim." Burcu, ikinci kez nefesinin kesildiğini hissetti. Genç kadının şok içindeki bakışlarını gö-

rünce, "Doğru duydun," dedi Yankı. "Bebeğim olacak. Artık fevri davranan Yankı olamam."

"Yankı," dedi Burcu. Genç kadına bir adım attı ama Yankı, hemen bir adım geri çekildi. "Sen çok güçlü bir kadınsın. Gerekirse ablandan, hatta kabul edersen benden destek alırsın ama lütfen, o adamla evlenme. O adam, seni sadece mutsuz eder."

"Sen kimsin?" diye bağırdı Yankı. "Ne cüretle bana, ne yapıp ne yapmayacağımı söylüyorsun? Ne hadle yardım teklif ediyorsun? Senin gibi bir karaktersizin yardımını kabul edeceğime nasıl kendini inandırabiliyorsun?'

Burcu, o kadar aşağılanmıştı ki... İşin kötüsü, bu konuda hiçbir şey söyleyemedi.

"Yıllar önce, Gökçe ve Hakan'ın konuşmasına tanık olmuştum," diye anlatmaya başladı. "Gökçe'ye, sana ne kadar âşık olduğunu anlatıyordu. İşin komik yanı, birkaç gün önce bana ilgisi olduğunu açıkça belli etmişti." Ardından durdu. Burcu'nun, Yankı ve Hakan'ın kahvaltısına aniden geldiği akşam, Hakan'ın sinirle ona geldiğini hatırladı. Yaşananlar, şimdi ne kadar da uzaktı... Hakan, Burcu'nun daha fazla konuşmasına tahammül edemeyerek kızın dudaklarını kapatmıştı. Burcu, o gün yarım kalan cümlesini şimdi tamamlıyordu: "Hakan, Gökçe'ye yaptığı gibi sana da yalan söylüyor," dedi. "O, senin hayatını mahvedecek."

Yankı, alayla dudaklarını büzdü. "Hayatımı mahveden sensin," dedi. "Tuvalete git, elini yüzünü yıka. Sonra aşağıya in."

Burcu, şaşırmıştı. "Törene katılmamı mı istiyorsun?"

Yankı, işaret parmağını kadına doğrulttu. "Kimse, kaç yıllık arkadaşımın neden apar topar gittiğini konuşmayacak," dedi. "Bana, bu kadarını borçlusun."

Burcu, dehşet içindeydi. "Yankı, sen bu olayın üstünü kapatmak istiyorsun." Ardından gözyaşlarını sildi. "Ne kadar suçlu olursam olayım bildiğim tek bir şey var, Hakan bir insanı sadece mutsuz edebilir. Beni sevmediğini, yalan söylediğini söylerken o rahat tavrı..."

Cümlesinin sonunu getirmeyince Yankı konuştu: "Seni sevdiğini mi düşünmüştün?" Alayla güldü. "Seni sevseydi, beni bırakıp sana koşacağını akıl edemedin mi?"

Burcu, derin bir nefes aldı. "Ne söylersem söyleyeyim," dedi. "Vazgeçmeyeceksin."

Yankı'ya baktı. Genç kadın, cevap vermek yerine Burcu'ya sırtını döndü. Burcu, cevabını almıştı.

Odadan çıktı ve Yankı'nın söylediği gibi yüzünü yıkayıp törene katılmak üzere aşağı indi.

Burcu odadan çıktıktan sonra Yankı, rahatsız edilmemek için kapıyı kilitledi. Aynada kendisine baktı. Makyajı, saçı, elbisesi... Her şeyiyle kusursuzdu.

Burcu'nun kelimeleri zihninde canlandı ve ister istemez tek bir şey düşündü: "Bu kadar pislik bir insan mıyım?"

Arkadaşı ve yıllardır birlikte olduğu adam, ona ihanet etmişti, hem de genç kadının gözlerinin içine baka baka. Onun gururunu umursamadan, duygularını hiçe sayarak yapmışlardı bunu.

Onun kalbinin kırılabileceği, akıllarına bile gelmemişti.

Yankı, yatağa oturdu ve kendini, gözyaşlarıyla gelen hıçkırıklara teslim etti.

Hakan, Burcu'yu misafirler arasında gördüğünde küçük çaplı bir kalp krizi yaşadı. Bir şeyler itiraf etmek için gelmiş olabilir miydi?

İkisi, göz göze geldikten sonra başlarını hafifçe eğerek selamlaştılar. Ardından Hakan, basamakları hızla tırmanarak Yankı'nın odasına çıktı.

Kapıyı iki kez tıklattıktan sonra odadan, "Gel!" sesi duyuldu.

Hakan kapıyı araladı, elbisesi içinde bir melek gibi görünen nişanlısına baktı ve gülümsemeden edemedi. Çok güzel görünüyordu ve insanı büyülüyordu.

Yankı, gülümseyerek genç adama döndü ama gözleri kızarmıştı. Sanki birkaç dakika önce ağlamış gibiydi. Bu küçük ayrıntı, Hakan'ın kaşlarını çatmasına ve "İyi misin?" diye sormasına neden oldu.

Yankı, düşünceli bakışlar saçarken bu soruyu cevapsız bıraktı. "Burcu'yla konuştuk," dedi adamın gözlerine bakarak. Ne tepki vereceğini merak ediyordu. "Bana, bir şeyler söyledi."

"Öyle mi?" dedi Hakan. Rahat görünmeye çalışıyordu ama kesilen nefesi ve kuruyan boğazı, buna izin vermiyordu. "Ne söyledi?"

Yankı, gözlerini kapattı ve tuttuğu nefesini verdi. *Olamaz*, diye düşündü Hakan. *Her şeyi biliyor!*

Sonunda Yankı, "Önemli değil," dedi. "Daha sonra konuşuruz."

Hakan, başını salladı. "Peki."

Ardından Yankı, çok önemli bir şey söylemeyi unutmuş gibi bir elini alnına yerleştirdi. "Sana söylemeyi unuttum. Bizimkiler törene gelemiyor."

Hakan'ın gözleri merakla açıldı ve ister istemez üzüldü. "Neden?" dedi.

"Annem rahatsızlanmış. Babam da onu bırakmak istememiş."

"Ciddi bir şey yoktur umarım."

"Hayır," dedi Yankı. "Yok. Hatta annemi ziyarete gitmek istedim ama töreni ertelememizi istemedi. Ciddi bir şey yokmuş. Onları yarın ziyaret ederiz."

Hakan, üzülmüştü ama töreni ertelemek zorunda kalmadıkları için bencilce bir mutluluk duydu. "Aşağı inelim mi?"

"Olur," dedi Yankı.

El ele tutuşup basamakları yavaşça indiklerinde misafirler, onları alkışlayarak karşıladı. Yankı, çevresine bakınmadan edemedi. Hakan'ın anne babası, akrabaları, arkadaşları... Yakın oldukları kim varsa hepsi gelmişti.

İkisi kalabalığın ortasına geldiklerinde Hakan'ın babası Kadir, gençlerin yanına geldi.

Tam o sırada kapı çaldı ve görevli kadın, kapıyı açmak üzere koşarak ilerledi.

"Sevgili dostlarım," dedi Kadir Bey. "Bugün, burada olmamızın çok önemli bir nedeni var. Bu iki çocuk, ben kendimi bildim bileli birbirine âşık. Bakın, *çocuk* diyorum. Büyümek nedir, bilmiyorlar çünkü."

Kalabalıktan gülüşmeler yükselirken kapı açıldı. İçeri giren Erdem, birkaç adım attı ve insanların odak noktasında olan Yankı'yla göz göze geldi. Yankı, genç adamı görünce dudaklarına buruk bir gülümseme yerleştirmeden edemedi.

"Sonunda böyle bir karar verdiğinize çok mutluyum, çocuklar," diye konuşmayı sürdürdü Kadir. "Dünyada, sizin kadar birbirine değer veren başka bir çift olamaz." Ardından hemen ekledi. "Elbette Aynur'la benim dışımda." Hakan'ın annesi gülümsedi.

Selin, elinde tuttuğu tepsiyle kalabalığın merkezine doğru yaklaştı. Kadir, tepsideki yüzükleri alıp birini Yankı'nın, diğerini oğlunun parmağına geçirdi. Ardından makası alıp, iki yüzüğü birbirine bağlayan kırmızı kurdeleyi kesti.

Kalabalıktan alkış sesi yükselirken Hakan ve Yankı, gülümseyerek birbirlerine baktı.

"Dikkatiniz dağılmadan önce," dedi Yankı, yüksek sesle. "Hazır burada toplanmışken ben de bir şeyler söylemek istiyorum." Herkes pür dikkat genç kadına döndü. "Hakan'la ilişkimizin köklerinin ne kadar uzun zaman öncesine uzandığını biliyorsunuz. Bu ilişkiye lisedeyken başladık, daha çocukken. Onunla büyüdüm, yeri geldi onu büyüttüm. Ondan başka birini tanımadım bile. Zaman zaman birbirimizi mazur gördük. Öyle değil mi, sevgilim?"

Hakan, hâlinden memnun bir şekilde gülümseyerek başını salladı.

"Ben ona güvendim," dedi Yankı. Bakışlarını Hakan'ın gözlerinden ayırmamıştı. "Ona inandım. Herkes bana sırtını çevirdiğinde o elimi tutar sandım. Fakat görüyorum ki yanılmışım." Burcu'ya döndü. "Öyle değil mi, dostum?"

Herkes ne olduğunu anlamaya çalışır gibi birbirine bakarken Burcu ve Hakan, şoka girmişti.

"Ben Hakan'ı severken Hakan, beni kiminle aldatıyordu, biliyor musunuz? Burcu'yla. Yıllardır tanıdığım, yeri geldiğinde yemeğimi paylaştığım dostumla. Üstelik yıllardır, gözümün içine baka baka, onurumu ayaklar altına ala ala yaptılar bunu."

Kalabalıktan yükselen fısıldaşmalar durdu. Herkes, sadece neler olacağını merak ediyordu. Erdem'se bu manzarayı bir sırıtma eşliğinde izliyordu.

"Bunu nasıl öğrendiğimi soracaksınız," dedi Yankı. "Tanıdığım en dürüst adam, bana şüphelerinden bahsetti. Bu şüpheyle yaşamam imkânsızdı." Yüzündeki alay dolu ifadeyle Burcu'ya baktı.

"Burcu, o kadar salaktı ki sevgilimle aynı yatakta çekilmiş fotoğraflarını telefonunda tutuyordu."

Burcu, utanç içinde kıpkırmızı olurken kalabalıktan bir ses, "Rica ederim!" diye bağırdı.

Yankı, seslenen kişiye dönüp, "Teknolojiden anlaman harika bir şey, Bülent," dedi. "Kesinlikle her insanın sahip olmak isteyeceği bir arkadaşsın."

Yankı, son sözlerini söylemek üzere derin bir nefes aldı. "Şimdi sizi, nişanımız için burada topladığımızı sanıyorsunuz," dedi. "Hayır, dostlarım. Bu, bir kadını asla incitmemenizi öğrenmeniz için bir ders sadece."

Ardından Hakan'a döndü. Parmağındaki yüzüğü çıkarıp adamın ceketinin cebine attı.

Hakan, şok olmuş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Öyle ki nefes bile alamıyordu. Belli belirsiz bir fısıltı eşliğinde, "Bebek," diyebildi.

Yankı, kötü biri değildi ama o an yüzündeki sırıtma, ancak kötü kalpli birinin suratına yakışırdı. "Ne bebeği?"

Hakan, çevresinde onu izleyen kalabalığa baktı. Şok içinde, kendi tanıdıkları ve dostları dışında herkesin bu oyundan haberi olduğunu fark etti. Selin, Erdem, Kaan, Yankı'nın arkadaşları... Hepsi, ona bilmiş bir ifadeyle bakıyordu.

Burcu, sonunda oradan ayrılmayı akıl etmişti.

Kapıya doğru ilerledi ve Erdem'le göz göze geldi. Genç adamın gözlerinde öfke vardı ama Burcu, Erdem'in bu durumdan ne kadar üzüntü duyduğunu anlamıştı.

Hiçbir şey söylemeden, ağlayarak oradan ayrıldı.

Genç kadının kaçışından bir süre sonra Hakan da kandırılmışlığın verdiği öfkeyle orayı terk etti.

Hakan'ın akrabaları, Hakan'ın ailesine ayıplayan bakışlar atarak daveti terk ettiler.

Yankı, tüm bu olanlardan sonra ne kadar gergin ve yorgun olduğunu hissetti. Koşarak odaya çıktı. Saçlarındaki tokalardan kurtulup makyajını sildi ve üzerine rahat bir elbise geçirdi.

Kapı çaldığında işini yeni bitirmişti. Erdem, odaya girip arkasından kapıyı kapattı. "İyi misin?"

Yankı'nın dudaklarında, bastırılması güç bir gülümseme peyda oldu. Koşarak adamın kollarına atladı. Erdem, sanki bunu yapacaklarını önceden planlamış gibi kızı belinden tuttu ve ona sıkıca sarıldı.

"İyiyim" dedi. "Senin yanında iyiyim."

Yankı, iyi kalpli mi yoksa kötü kalpli mi olduğunu bilmiyordu ama bir şeyden emindi. Erdem'in yanında, kalbi güzelleşiyordu.

Burcu, eve geldiğinde yaptığı ilk iş Bay R.'yi aramak oldu. Adamın erken ayrılmak zorunda olması, Burcu için dünyanın en güzel tesadüfüydü.

Burcu'nun sesini duyan genç adam, kısa bir süre içinde Burcu'nun evine geldi. Birlikte balkona çıktılar ve serin havanın tadını çıkardılar.

"Arkadaşım, yaptığım kötülüğü öğrendi," dedi Burcu. "Beni, herkesin içinde rezil etti."

Genç adam, ne diyeceğini bilememişti ama onu şaşırtan, Burcu'nun yaşadığı kötü şeyler değil, bunları gülümseme eşliğinde anlatmasıydı. "Bu durumdan neden bu kadar mutlusun?"

Burcu, bir elini kalbine götürdü ve derin bir nefes aldı. "Yıllar sonra ilk kez nefes alıyorum, R.. Düşünmeden, kaçmadan, yalana sığınmadan." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İnsanın kendiyle yüzleşmesi kadar harika bir şey yokmuş. Sonuçları ne kadar kötü olursa olsun..."

Genç adam, kızın saçlarını kulağının arkasına iterken gülümsedi. "Sevindim."

Burcu'nun gülümsemesi genişledi. "Ben de."

Saat gece dört civarı Yankı, boğazında derin bir kuruluk hissederek uyandı.

Gözlerini açar açmaz refleksle etrafını taradı ve Erdem'i aradı. Zihni, uyku dünyasından kopup berraklaştığında, Erdem'in çalışmak için otele döndüğünü anımsadı.

Kalkıp önce banyoya, ardından mutfağa ilerledi. Buzdolabını açtı, sürahiyi alıp kendine koca bir bardak su doldurdu.

İkinci bardağı içerken bir gariplik hissetmişti. Bir şeyler eksik gibiydi. İster istemez, etrafını kolaçan etti. Her şey, aynı görünüyordu. Eve geldiğinde mutfaktaki masanın üstüne bıraktığı kredi kartı bile aynı yerdeydi. O zaman, genç kadın neden böyle hissediyordu?

Yanki, birden bulunduğu ortamı fazla karanlık buldu. İleri gidip lambayı yaktı ama ampul yanmadı. Elektrikler gitmiş olmalıydı.

Kaşlarını çatıp karanlık salonda, önünü görmeden ilerlemeye başladı.

Birkaç adım sonra ayaklarının dibinde az miktarda su hissedince şaşkınlıkla başını yere eğdi. Gözleri, karanlığa yavaş yavaş alıştığı için ilk anda suyun kaynağını fark edemedi.

Ardından onu gördü.

Neyin eksik olduğunu anladı.

Ayaklarının dibindeki şey su değil, kandı.

Çığlık attı.

Gökçe'nin Yaşamının Son Günü

20 Ağustos 2005 / Cumartesi

Sabah dokuz sularında Gökçe ve Alper, siteyi on birinci kez yeniliyordu.

"Bizi bekletmekten zevk mi alıyorlar, anlamıyorum!" diye söylendi Alper.

Bugün, tercihlerin açıklanacağı gündü. Hangi üniversiteye yerleşeceklerini, hayatlarına nasıl bir yön vereceklerini bugün öğreneceklerdi.

Binlerce öğrenci, Alper ve Gökçe gibi pusuda beklemiş olmalıydı, o yüzden site şimdiden yavaşlamaya başlamıştı.

Siteyi tekrar yenilediklerinde sayfa değişti ve ikisinin de kalbi mümkünmüş gibi daha hızlı atmaya başladı.

Gökçe'nin isteği ve ısrarları sonucunda, önce Alper'in sonucuna bakacaklardı. Bu yüzden Alper, titreyen elini kontrol etmeye çalışarak sınav sonucunu gösteren belgenin üstüne tıkladı.

Ve işte, hangi okulda ve bölümde okuyacağı ekrandaydı.

Marmara Üniversitesi, İktisat Bölümü.

İkisinden de sevinç çığlıkları yükseldi. Alper, kendini tutamayıp Gökçe'nin boynuna atladı. İstanbul dışına çıkmak istemiyordu ve şimdi, oldukça köklü bir okula gidecekti.

Vakit kaybetmeden Alper'in hesabından çıkıp Gökçe'nin hesabına girdiler. Site, git gide yavaşlıyordu. Onların heyecanlarını paylaşan binlerce çocuk vardı.

Gökçe'nin hesabına girmeleri ve belgeyi görüntülemeleri yaklaşık beş dakikalarını aldı. Gökçe'nin okuyacağı okul ekranda belirdiğinde Alper, bir an nefes alamadı.

"Gökçe," dedi. "Böyle konuşmamıştık."

Gökçe, yavaşça başını salladı. "Son anda fikrimi değiştirdim."

İstanbul Üniversitesi, Hukuk Bölümü.

En son konuştuklarında Gökçe, yaşadıklarını bu şehirde bırakıp gitmeye kararlıydı. Alper, bu durumdan dolayı çok mutsuzdu ama genç kızın geleceğini etkilemek istemiyordu. Şimdiyse Gökçe, burada kalmaya mı karar vermişti?

Alper, şaşkınlıktan bir şey söyleyemezken Gökçe, gencin elini tuttu. "Eğer beni kovmazsan seninle yaşamak isterim."

Alper, o kadar mutluydu ki kelimeleri unutmuştu. "Burada kalacaksın," dedi ama soru sorar gibiydi.

Gökçe, başını salladı.

"Hukuk okuyacaksın," diye fısıldadı Alper. Sesinde artık mutlulukla karışmış, hissedilir bir gurur vardı.

Gökçe'nin gözleri doldu. Tekrar başını salladı. "Evet," dedi.

"Üniversiteden sonra evlenir miyiz?"

"Hop, yavaş ol," dedi Gökçe ama ses tonundan eğlendiği anlaşılıyordu. "Daha bazı testlerden geçmen lazım."

Alper de dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Neymiş o testler?"

"Zamanı gelince öğrenirsin."

Alper, kollarını kızın bedenine doladı. O an, *Hayatta her zaman kötü şeyler olmuyor,* diye düşündü. Onu, babasıyla karşı karşıya getiren hayat, Gökçe'yi de karşısına çıkarmıştı.

Gökçe, meraklanıp arkadaşlarını aradı ve sonuçlarını öğrendi. Arkadaşlarının hepsi İstanbul'da okuyacaktı ve istedikleri esas bölümü tutturamamışlarsa da düşündükleri diğer bölümlere yerleşmişlerdi. Kimse, hayalinden bağımsız bir yerde olmayacaktı.

Erdem'i arayıp durumunun ne olduğunu sordu. Sadece Erdem... Gökçe'yi sarsan tek sonuç, ona aitti. O, Antalya'ya gidiyordu.

Gökçe, bunu duyduğunda şaşırmadan edemedi. Erdem'in gitmek gibi bir planı olduğunu bilmiyordu.

Aslında bu konu üzerinde düşününce Erdem'i gayet iyi anlıyordu. Yankı'ya âşıktı, hem de fena hâlde. Duygularını dışa vuramamak ve her gün bununla yaşamak, çok zor olmalıydı.

Gökçe'nin aklında hemen bir ampul yandı. Hem bu güzel sonuçları kutlamak hem Erdem'in keyfini yerine getirmek adına biraz dışarı çıkmaları iyi olabilirdi. Genç kız, arkadaşlarını aradı ve bu akşam için yaptığı planı anlattı.

"Planlar yapılıyor bakıyorum," dedi Alper, Gökçe'nin Yankı'yla konuşması sonlanınca.

"Gelmek ister misin?" dedi Gökçe. Ardından durup ekledi: "Belki bu akşam, sevgili olduğumuzu açıklarız."

Alper, ikinci bir şok dalgasına kapıldı. "Erdem ne olacak?"

"Bir kulp buluruz," dedi Gökçe. "Aramızda konuştuğumuzu falan söyleriz. Ben, artık böyle gizli kapaklı işler çevirmek istemiyorum."

Alper, dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştirip kızın yüzüne düşen bir tutam saçı aldı ve kulağının arkasına itti.

Günün geri kalanını birlikte geçirdiler. Hiç olmadıkları kadar huzurluydular. Hayatlarında hiçbir sorun yok gibiydi. Hoş, olsa da önemseyecek durumda değillerdi.

Akşam saat altıyı bulurken hazırlanmaya başladılar. Erdem, yeni ehliyet aldığı ve babası, onu arabayı kullanmaya ikna ettiği için herkesi tek tek evinden almak gibi yorucu bir görevi üstlenmişti.

"Hazır mısın?" dedi Gökçe çıkmadan önce. Siyah bir bluz, siyah bir pantolon giymiş, dudaklarını kırmızı rujla renklendirmişti. "Çıkalım."

"Gökçe," dedi Alper. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Alper, koltukta oturmuş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Yüzünde, kafası karışmış ve gergin bir ifade vardı. Bir şey söylemek istiyor ama cesaret edemiyor gibiydi. Gökçe, onun bu hâlini görünce korkunç bir huzursuzlukla doldu.

Yavaş adımlarla Alper'in yanına oturdu ve "Ne oldu?" diye sordu.

Alper, vücudunu ona çevirdi ve kızın ellerini tuttu. Derin bir nefes aldı. "Bunu, sana daha önce söylemem gerekiyordu."

Gökçe, refleks olarak Alper'in ellerini sıkar gibi oldu ama çocuğun bu hâli, aklına kötü şeyler getirdiğinden kendini geri çekmeyi başardı. "Beni korkutuyorsun."

Gökçe'nin yüzündeki endişeli bakışı fark eden Alper, "Hayır," dedi hemen. "Seni aldatmadım. Öyle bir şey söylemeyeceğim. Sadece..." Kelimeleri nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Şu an, hangi kelimeleri kullanması gerekiyordu? Hangi kelimeler, onun derdini en iyi şekilde ifade ederdi?

"Geçen yaz tatilinde, bir arkadaşımın evinde düzenlenen partiye katılmıştım," diye anlatmaya koyuldu. "Orada bir kızla tanıştım. İkimiz de sarhoştuk. Güzel bir kız olduğunu düşünmüştüm, ilgi gösterdim."

Gökçe, duyduklarından her geçen saniye biraz daha rahatsız oluyordu. "Bunları, bana neden anlatıyorsun?"

"Hayatımı onun gibi biriyle sürdürmek isteyeceğimi falan söyledim, bir ton yalan sıraladım," diye anlatmayı sürdürdü Alper. "O gece, birlikte olduk."

"Yeter," dedi Gökçe. Ellerini kurtarıp koltukta kenara kaydı. Alper'den duydukları, korkunç ve mide bulandırıcıydı. Bir insanı yalanlarıyla nasıl kandırdığını duymak, onu son derece rahatsız etmişti.

"Bunları neden anlatıyorsun, bilmiyorum ama bu yaptıkların korkunç. Kendinden utanmalısın."

"Utanıyorum," dedi samimiyetle. "Bahane değil belki ama ikimiz de sarhoştuk ve pek mantıklı düşünmüyorduk."

"Bunları, bana neden anlatıyorsun?" diye sordu Gökçe. "Dinlemek istemiyorum."

Alper, derin bir nefes aldı ve kendini yaşanacaklara hazırlamaya çalıştı. "Anlatmak zorundayım," dedi Alper. "Çünkü o kızı, sen de tanıyorsun."

Gökçe'nin dünyası başına yıkılmıştı. Boğazı kurudu, ne diyeceğini bilemedi. Her şey, koca bir karanlığa gömüldü ve nefes alamadı. "Ben de mi tanıyorum?"

Alper, yavaşça başını salladı. "Burcu."

Aslında Alper, bunun üzerine bir tokat beklemişti ama Gökçe, sadece çocuğa baktı. Ardından kahkaha atmaya başladı.

Bir çeşit sinir krizi geçirdiğini fark eden Alper, kızı dikkatle izledi.

"En yakın arkadaşımla bir birliktelik yaşadın ve bunu, bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Aslında bunu sana söylememeyi düşünüyordum," diye dürüstçe itirafta bulundu Alper. "Neticede ikimiz için de bitmiş bir hatıra bu, yok olmuş bir resim."

"Fikrini ne değiştirdi peki?"

"Bizi Burcu'yla aynı ortama sokman," dedi Alper. "Bu gerçeği, daha fazla saklamak istemiyorum. Bir gün başkasından duyacağına, benden duy."

Gökçe'nin yanakları ıslandı ve genç kız, ağladığını o zaman fark etti. Gözleri, ne zaman dolmaya başlamıştı? Farkında bile değildi.

Hızla ayağa kalktı ama kalkar kalkmaz başı döndüğünde tekrar oturdu. Bir kolunu kavrayan Alper, endişelenmişti.

Gökçe nefretle çocuğa baktığında Alper'in kanı dondu. Genç kızın bakışlarında düşmanlık, nefret ve öfke vardı. Oysa Alper, sadece sevgi görmek istiyordu.

Alper, "Sana ihanet etmedim," dedi hemen. "Benden nefret etme."

"Bunu bana nasıl söylemezsin?"

"Ne söylediğimin farkında mısın?" dedi Alper. "Böyle bir şeyi söylemek kolay değil ama senden gerçeği saklamak, beni huzursuz ediyor. Adım atarken bile kafamda bu var."

Gökçe'nin gözyaşları düşmeye devam ediyordu. "Beni hiç sevmemişsin."

Alper, ne söyleyeceğini bilemedi. Başını iki yana salladı. "Öfkenden bunları söylüyorsun. Haklısın, senin yerinde olsam ben de bunları düşünürdüm ama seni sevdiğim için sana yalan söyleyemiyorum."

"Arkadaşımla birlikte olmuşsun," dedi Gökçe. Zihninde dolaşan tek cümle buydu. "Herkes, beni sırtımdan vursa bile senin, yanımda olacağını sanmıştım."

"Öyle," dedi Alper. Ardından ellerini Gökçe'nin yüzüne yerleştirdi. Genç kız, anında kafasını çekip ayaklandı.

"Hiç öyle görünmüyor ama!" diye bağırdı. "Gözümün içine baka, baka bu zamana kadar bunu nasıl saklarsın? Ben o kızla gülüyorum, o kız için arkadaşım diyorum. Bana reva gördüğün şey bu mu?"

Alper'in hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden çantasını kaptı. Alper'in suratına bakıp, "Senin yalanlarına inanmıyorum," dedi. "Beni hiç sevmemişsin."

Hızlı adımlarla salondan çıkarken kapıyı açık bırakmıştı. Ayakkabılarını giydi ve kapıyı araladı.

Tam o sırada Alper, Gökçe'nin arkasından, "Ne düşünürsen düşün," diye seslendi. "Seni, canımı verecek kadar seviyorum."

Gökçe, olduğu yerde kaldı. Ne kapıyı çekip çıkabildi ne geri dönebildi.

Sonunda derin bir nefes aldı ve kapıyı çarpıp çıktı.

Alper, Gökçe'nin tereddüdünü fark ettiğinde kalkmayı düşünmüştü ama içinden, *Hayır,* diye geçirdi. *Şimdi sinirli ve biraz yatışması gerekiyor.*

Bundan önce yaşadıkları tartışmaları düşündü ve genç kızın peşinden gitmemekle doğru bir karar verdiğine kendisini inandırdı. Gökçe, durum ne kadar kötü olursa olsun sevdiklerine kıyamaz, onlarla mutlaka konuşur ve arasını düzeltirdi.

Alper yanılmıştı. Gökçe, bir daha hiç geri dönmedi.

Erdem, Gökçe'yi sözleştikleri yerden aldığında ve ekip tamamlandığında, Gökçe dışında herkesten güçlü bir enerji dalgası yayılıyordu.

Erdem, genç kıza doğru eğilip, "İyi misin?" diye sordu.

Gökçe, yavaşça başını salladı. "Evet," dedi. "İyiyim."

Erdem, kızın yalan söylediğine adı gibi emindi ama üstelemedi. Gökçe, kendisini hazır hissettiğinde arkadaşlarıyla sıkıntısını paylaşırdı nasıl olsa.

O gece, güzel bir yerde yemek yediler. Ardından Hakan'ın bir akrabasının işlettiği gece kulübüne gittiler. Her şey çok güzel görünüyordu. Gökçe rol yapıyor, gerçek olmayan kahkahalara sarılıyordu.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedi Burcu. "Elimi yüzümü yıkamam gerekiyor."

Gökçe'nin istediği fırsat ayağına gelmişti. "Ben de geliyorum," diye atıldı.

Burcu, Gökçe'nin agresif tavrını hissetti ama aklına bir neden gelmediğinden, yanlış anladığını düşündü.

Birlikte tuvalete gittiler. Burcu kabine girdiğinde Gökçe de elini yüzünü yıkıyor, titreyen ellerini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Burcu, tuvaletten çıkıp ellerini yıkarken, "İyi misin?" dedi. "Bir garip davranıyorsun."

"Sen söyle," dedi Gökçe. "İyi miyim?"

Burcu şaşırmıştı. "Ne demek bu?"

"Alper'le aranda olanları biliyorum," dedi Gökçe, tükürür gibi. "Nasıl saklarsın?"

Burcu'nun gözleri ve dudakları aralandı. "Sen," dedi. "Nereden..."

"Neden bunu benden sakladın?" dedi Gökçe. "Arkadaşın olarak bunu bilmeye hakkım yok muydu?"

Burcu, duruşunu dikleştirdi ve "Bak," diye açıklamaya koyuldu. "Bu olay yaşanalı uzun bir zaman oluyor ve ikimiz için de önemini yitirdi." Ancak bunu öyle bir söyleyiş tarzı vardı ki Gökçe, yalan söylediğini anladı.

"Hayır," dedi. "Senin için henüz önemini yitirmemiş."

Burcu'nun boğazı yanmaya başladı ve dürüst olmaya karar verdi. "Haklısın," dedi gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Bir süredir Alper'i beğeniyordum. O partiye bilerek gittim, Alper orada olduğu için. Biraz alkol alınca da..." Sözlerini tamamlayamadı. "Hayatımda ilk kez, böyle bir şey yaşadım. Bu kadar kötü sonuçları olacağını nereden bilebilirdim?"

Gökçe, ne diyeceğini bilemedi. "Alper'le aramda geçenleri öğrendiğinde söylemen gerekirdi."

Burcu'nun kafası karışmış gibiydi. "Gökçe," dedi. "Alper'le aranızda bir şey yok ki. Neden sizin tanışmanızın öncesinde yaşanan bir olayı anlatayım?"

"Eğer bilseydim-"

"Ne?" dedi Burcu. "Eğer bilseydin ne olurdu? Benim yaptığım bir aptallık yüzünden kendi isteklerinden mi vazgeçerdin?" Gökçe sessizliğini koruyunca Burcu, konuşmaya devam etti: "Aranızda ne var?"

Gökçe, bu sorunun cevabını bilmiyordu. Aklında büyük bir karmaşa hissediyordu. "Hiçbir şey," diye geçiştirdi. Eğer Alper'le aralarını düzeltirlerse her şeyi, tüm çıplaklığıyla arkadaşlarına anlatacaktı.

"Peki," dedi Burcu. "Ama şunu unutma, o çocuk sana cidden değer veriyor. Erdem ve Alper arasında sıkıştığının farkındayım ama..." Omuz silkti. "Alper'in gözleri sana bakarken ışık saçıyor. Erdem'e de elbette haksızlık yapmak istemem ama durum bu."

Gökçe, sessizlik içinde kızın söylediklerini dinledi. En sonunda Burcu, elini arkadaşının kollarına yerleştirerek, "Eğer yaşamak istediğin bir şey varsa buna engel olmak istemem," dedi. "Gerekirse Alper'le beni aynı ortama sokma ama isteklerinden vazgeçme."

Gökçe, bu konunun kapanmasını istiyordu. "Gidelim mi?" dedi. "Çok oyalandık."

Burcu, başını salladı. "Peki."

Saat 03.53

Arabaya atlamış, eve dönmek üzere yola koyulduklarında Gökçe, Burcu'nun söylediklerini düşünüyordu. Aklını Alper'den kurtaramıyordu.

Olaya objektif olarak baktığında, iki tarafın da bunu gizlemek için haklı sebepleri olduğunu görüyordu. Alper'in, onu aldattığını zannetmiyordu. Onu deli eden, böyle önemli bir bilginin kendisinden saklanmasıydı.

Arabadan yükselen *Poison* adlı şarkı bile genç kızın düşüncelerini başka yere çekmeyi başaramıyordu. Alper'i düşünmekten kafayı yiyecek noktaya geldiğinde aptal aptal gülümsedi.

Gerçekten âşık oluyorum.

Bazı şeyleri gizlediği için ona öfkelenmişti ama bunu yaparken kötü bir niyeti olmadığını, her geçen saniyede biraz daha anlıyor, öfkesinin biraz daha dinişine şahit oluyordu.

Gökçe'nin zihninde bu düşünceler kol gezerken arkada oturan Burcu, aniden öne atıldı ve "Pekâlâ," dedi. "Eğer bir tuvalet bulmazsak altıma işeyeceğim."

Bölüm Yirmi Beş

13 Eylül 2016 / Salı

Yankı'nın nefes alış verişleri hızlanmaya başlayınca yatağın öteki ucunda bilgisayarıyla meşgul olan Erdem kafasını kaldırdı. Kız yumruklarını sıkmış, bir şeyler mırıldanıyordu. Yine kâbus görüyor olmalıydı.

Bilgisayarı kenara kaldırıp, "Yankı," dedi kızı uyandırmaya çalışarak. "Kalk!"

Biraz zorlama ve sarsmalar sonucu Yankı, küçük bir çığlık kapardı. "Benim," dedi Erdem hemen. "Benim yanımdasın, güvendesin."

Yankı, genç adamın söylediklerini teyit etmek istiyormuş gibi etrafına bakındı.

Evet, oteldeyim, Erdem'in yanında.

Yankı başını yastığa koydu. Kâbusundan sıyrılıp gerçeklikle buluştu. Birkaç gündür burada, Erdem'le kalıyordu.

O günden beri...

Yankı, karanlık salonunda dolaştığı ve onu... Mavi'yi bulduğu geceyi anımsadı.

Canından bir parça olarak gördüğü köpeğini bulduğunda...

O küçücük beden, şans eseri yaşıyordu. Yoğun bakıma alınmıştı ama durumunun ne olacağı belirsizdi.

Mavi yaşıyor olabilirdi ama Yankı, öldüğünü hissediyordu.

Erdem, genç kadını sakinleştirmek için onu kolları arasına aldı.

"Önce beni öldürmek istediler," dedi Yankı bir süre sonra. "Şimdi de Mavi'yi... Ben ne yaptım, bilmiyorum Erdem. Keşke biri, çıkıp ne yaptığımı söylese de özür dilesem ama bilmiyorum!"

Yankı, Mavi'ye o kadar alışmıştı ki onu, çocuğu bellemişti. Üstelik hayvanda Gökçe'nin ruhunu görmesi, onda tarifi olmayan bir bağlılık aşılamıştı.

"Her şey çok güzel olacak," dedi Erdem. "Ben senin yanında olacağım, Mavi kurtulacak ve bunu kimin yaptığını öğreneceğiz."

Yankı, cevap verecekti ama sessiz kalmayı tercih etti. Ardından derin, karanlık bir uçuruma yuvarlandı.

Ertesi sabah erken saatlerde uyandılar. Yankı, ilk iş olarak enişteşinin kuzeni olan polisi aradı ve genç adamdan yapması çok güç bir şey istedi.

Aslında yaptığı şeyin yasal olmadığının ve bu işe girişikleri zamanki amaçlarından saptıklarının bilincindeydi ama kendini tutması imkânsızdı.

Yankı, Erdem ve bahsi geçen Cemil adındaki polis, saat beş civarı Beşiktaş'ta buluştu. Erdem, buluşacakları kafenin önüne gelene kadar toplanma nedenlerini tam olarak bilmiyordu.

Arabadan inerken, "Ne istedin Cemil'den?" diye sordu Yankı'ya.

"Gökçe'nin ölümüyle ilgili ifadeleri."

Erdem, bir an öylece kaldı ama Yankı, ona aldırmadan yürümeye devam edince adımlarını sürdürmek zorunda kaldı. "Ne?"

"Merak etme," dedi. "Alt tarafı fotokopi."

Erdem, sabır dilenir gibi gözlerini kapattı ve Yankı'nın ne zaman bu ani hamleye karar verdiğini düşündü.

Cemil, sözleştikleri gibi ikisini, cam kenarındaki bir masada bekliyordu. Yankı ve Erdem'i görünce ayaklandı, ikisiyle tokalaşarak selamlaştı.

Sipariş verdikleri kahveler geldikten sonra kısa bir sohbete kapıldılar. Ardından Yankı, "Cemil," dedi. "Senden istediğim şeyi getirebildin mi?"

Cemil, başını yavaşça salladı ve yanındaki sırt çantasından katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı. Ardından onları, Yankı'ya uzattı. "Umarım işine yarar."

Genç kadın, kâğıtları tek tek okumaya başladı. Çevresinde olup bitenlerden soyutlanmış ve dikkatini, sadece okuduğu kâğıtlara vermişti.

Cemil'den böyle bir yardım talep etmesinin nedeni, gözden kaçırmış olabileceği bir ayrıntı yakalayabilmekti. O zaman onlara önemsiz gelen ve yılların etkisiyle unuttukları birçok şey olabilirdi. Belki de içlerinden biri Gökçe'yle ilgili bir bilgi paylaşmıştı, kim bilir? Neticede o dönemde, Gökçe'nin tanıdığı, olayla ilgisi olsun olmasın herkesten ifade alınmıştı.

Yankı, eline yeni bir kâğıt parçası alıp okumaya başladı. İlk başta, her şey normal görünüyordu. Ardından küçük bir detay, ellerinin titremesine yol açtı.

"Bir şey mi oldu?" dedi Erdem merakla. Kadının okuduğu metni tekrar okudu ama bu ifadede, gözüne çarpan hiçbir şey olmamıştı.

"Bizim kalkmamız lazım," dedi Yankı telaşla. Ardından titreyen dizlerini kontrol altına almaya çalışarak kalktı ve neredeyse koşarak arabaya ilerledi.

Genç kadının iyi durumda olmadığını anlayan Erdem, şoför koltuğuna geçti ve "Neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

Yankı, emin olmak için ifadeyi tekrar okudu. Her bir kelimeyi zihnine kazıyordu. "Sanırım katili bulduk."

Erdem'in ciğerleri sıkıştı ve nefes alamadı. "Ne?"

"Sür, haydi."

"Nereye?"

"Önce benim evime," dedi Yankı. "Bir şey almalıyım. Sonra da Alper'le buluşacağız."

Erdem'in kafası iyice karışmıştı. "Alper'le mi?"

Yankı, kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Alper'le."

Alper, Erdem'in kullandığı arabada arka koltuğa kurulduktan sonra, "Neler oluyor?" diye merakla sordu. "Neden beni çağırdınız."

Erdem gaza basınca Yankı, "Anlayacaksın," diye bir açıklamada bulundu.

Alper, bu gizemli havanın kaynağını anlayamamıştı ama bir şeyler döndüğü belliydi. Arkasına yaslandı ve olacakları sabırla beklemeye başladı.

Yaklaşık on beş dakika sonra bir evin önünde durduklarında Alper'in sabrı tükenmişti.

"Neler oluyor, anlatacak mısınız artık?"

Erdem, derin bir nefes alıp, "Yankı, Gökçe'nin katilinizi bulduğumuzu düşünüyor," dedi.

"Senin de burada olmanı istedim," diye devam etti Yankı.

Alper'in kalp atışları hızlanırken, "Kim?" diye sorabildi. Konuşabilmesi bile mucizeydi.

Sanki bu soruya cevap olmak istermiş gibi izledikleri apartmandan biri çıktı. Saniyeler sonra Burcu, arabasına biniyordu.

Erdem, Burcu'yla arasındaki mesafeyi koruyarak genç kadını takip ederken bir yandan da yanında oturan kadına, "Neden onun yaptığına bu kadar eminsin?" diye sordu.

"Haklı sebeplerim var," dedi. "Kafamı dağıtma şimdi, düşünemiyorum."

Erdem, dikiz aynasından Alper'i görünce, "Alper," diye seslenme gereği duydu. "İyi misin?"

Yankı, dalmak istediği düşüncelerini rafa kaldırarak arkasını döndü ve Alper'e baktı. Genç adamın dizleri titriyordu. Gözleri dolu doluydu ama o gözlerde öyle bir ifade vardı ki... Yankı, kimsenin böyle nefret dolu bakışlar taşıyamayacağını düşündü.

"Yıllardır doğru dürüst uyuduğum bir gece bile yok," dedi Alper. "Bizim Gökçe'yle yaşamamız gereken şeyler vardı ve hiçbirini yaşa-

yamadık." Ardından kaşlarını çattı. Kendi kendine düşünürken bakışlarındaki ifade, kelimelere dökülüyordu. "Bunu, ona nasıl yaptı?"

"Asıl soru, neden yaptı?" dedi Erdem.

"Bir ara Burcu'yla takılmıştık."

Erdem, bu bilginin üzerine o kadar şaşırmıştı ki neredeyse direksiyonu bırakıp arkasını dönecekti. "Ne dedin sen?"

"Gökçe'den bile önce," dedi Alper. "Onu ciddiye almamıştım, belli ki hataymış."

Yankı, Alper'in söylediklerini zihninde tarttı. Tamamen tarafsız ve duygusuz bir gözle bakıldığında, söylediklerinde haklılık payı vardı ama bu senaryoda, bir eksiklik vardı. "Yıllardır benim eski sevgilimleydi," dedi Yankı. "Bu kız, ikinci kadın olmaktan pek gocunmaz. Böyle bir şey için cinayet işler mi?"

"Burcu ve Hakan birlikte miymiş?" dedi her şeyden habersiz olan Alper.

"Hem de çok uzun süredir," dedi Yankı somurtarak.

"Geri zekâlı," dedi Alper gocunmadan. "İçine kurt da mı düşmedi?"

Yankı tam bir şey söylemek üzere diklenecekti ki, "Bunu sonra konuşursunuz," dedi Erdem. "Şimdi konumuza odaklanalım."

"Sen zehirlenmemiş miydin?" dedi Alper. "Biri seni öldürmeye çalışmamış mıydı?"

Yankı, bir şey söyleyemedi. Sadece yavaşça başını salladı.

Yolları, her geçen saniye biraz daha ıssızlaşıyordu. "Nereye gidiyor bu?" dedi Alper, sanki bir cevap alabilecekmiş gibi.

Bir süre sonra Burcu, bir kulübenin yanında durdu ve ağır adımlarla arabadan indi. Ardından paspasın altından anahtarı aldı ve kapıyı açıp içeri girdi.

Üçü, bir süre ne yapacaklarını bilemeyerek arabada oturdular ve genç kadının çıkmasını beklediler ama Burcu, bir türlü çıkmıyordu.

"Ben iniyorum," dedi Yankı çantasını kapıp arabadan inerken. "Burada bekleyemem."

Erdem tam onu durdurmak için bir şeyler söylüyordu ki Alper'in, sanki bu anı bekliyormuş gibi sabırsızlıkla arabadan inmesi susmasına neden oldu. "Umarım burada geberip gitmeyiz," diye söylendi arabadan inerken.

Yankı, kapıyı sertçe yumruklayıp geri çekildi ve birkaç saniye bekledi.

Burcu, kapıyı açtığında hayalet gibi bembeyaz kesildi.

"Kimi bekliyordun da bu kadar şaşırdın?" dedi Yankı içeri girerken.

Burcu, duruşunu dikleştirdi ve "Bir arkadaşımı," dedi. "Ama gitseniz iyi olur."

"Neden?" dedi Erdem. Ardından o da içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Kimi bekliyordun?"

Üçü birden kadının üstüne gidince Burcu, geri geri adım atmaya başladı. "Neler oluyor?" dedi. "Ne istiyorsunuz?"

Salona girdiklerinde Yankı, cebinden bir kâğıt çıkardı ve Burcu'nun suratına fırlattı. Kâğıt yere düşmeden önce Burcu onu yakaladı. Bu, yaklaşık on sene önce verdiği ifadeydi. Hızlıca okudu ve "Bir şey anlamıyorum. Neler oluyor?" diye sordu.

"Dikkatli oku," dedi Yankı. "Polis sana saat kaç gibi tuvalette olduğunuzu sorduğunda, maksimum üç gibi demişsin."

"Evet," dedi Burcu kendinden emin bir şekilde. "Yankı, kahretsin! Neler olduğunu anlatacak mısın?"

"O gece, beni, üçü yirmi iki geçe aradın," dedi Yankı. Burcu, bir an darbe yemişe döndü. "Orada işiniz, beş dakika bile sürmemiştir. Senin gibi karanlıktan korkan ve karanlıkta bir saniye bile kalamayan biri, en az yirmi dakika tek başına ne yaptı?"

"Tahmini bir şey söylemişimdir," dedi Burcu. "Saati tam olarak nereden bilebilirim, Yankı?"

Yankı, kendisini daha fazla tutamayıp kızın suratına bir tokat indirdi. Ardından gözyaşları içindeki Burcu'yu kolundan yakalayıp koltuğa fırlattı. "Söyle!" diye bağırdı. "O gece, ne oldu?"

Yankı'nın bağırması Burcu'yu daha fazla paniğe sürüklemişti. "Yalvarırım beni incitmeyin," dedi gözyaşları içinde.

"Merak etme," dedi Yankı. "Kimse seni, Gökçe'nin *incindiği* kadar incitemez."

Burcu, hıçkırıklar içindeydi. "Ben, katil değilim."

"Ama katili biliyorsun," dedi Alper.

"Yalvarırım, Burcu," dedi Erdem. Daha ılımlı olmaya çalışıyordu. "Bize söylemek zorundasın. Ortalıkta, elini kolunu sallayarak gezen bir katil var."

"Ölen kadınlara da mı acımıyorsun?" dedi Yankı.

Burcu, derin ve titrek bir nefes aldı. "Söyleyemem," dedi. "Beni öldürür."

"Kim?" dedi Yankı.

O an, Erdem arkasında bir hareketlilik hissetti. Namlunun ucunda olduklarını fark eder etmez hareket edecekti ki bir kurşun sesi duyuldu. Herkes korkudan yere sıçrayarak refleks olarak yere çöktü.

Korkuyu geride bıraktıklarında, ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Kimse yaralanmamıştı. Silahı ateşleyen kişi, sadece bir uyarıda bulunmuştu.

Yankı, onlara ateş eden kişiyi görmek üzere kafasını kaldırdı ve hayatının şokunu yaşadı.

"Merhaba," dedi Semih. "Sanırım benden bahsediyordunuz."

KAKTÜS TEAM

Yaklaşık beş dakika sonra Yankı, Erdem, Alper ve Burcu yere çömelmiş, kendilerine silah tutan Semih'e bakıyorlardı.

"Demek sendin," dedi Yankı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Bu hiç beklemediği bir şeydi. Başını, sanki yaşanan her şeyi reddetmek ister gibi iki yana salladı. "Ama neden?" dedi. "Gökçe, seni canından çok severdi."

"Gökçe, kendini bir halt zanneden ukalanın tekiydi," dedi Semih. Bunu söylediği an, Alper kalkacak gibi oldu ama Semih, silahı onun suratına doğrultup, "Sakın!" dedi.

Erdem, hemen Alper'in koluna yapışıp onu tekrar yerine oturttu. "Şerefsiz piç!" diye bağırdı Alper. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Hak edene, hak ettiği bir ceza verdim sadece," dedi Semih. Korkunç bir rahatlık içinde anlatıyordu bunları. Yaptıklarından zerre pişmanlık duymuyor gibiydi.

"Burcu'nun tüm bunlarla ne alakası var?" dedi Yankı. Anlamaya çalışıyordu. Kalbi, deli gibi çarpıyordu ama bunun sebebi, alnına bir silah doğrultulmasından kaynaklanan korku muydu yoksa nihayet gerçekliğe ulaşmanın heyecanı mı, bilmiyordu.

"O, basit bir maşaydı," dedi Semih. "Gökçe'yi kültür merkezine getirmesi için birine ihtiyacım vardı."

Erdem, genç kadına baktı. "Aşağılık."

Burcu kendisini savunmak için bir şeyler söylemek üzereyken Semih, bir kahkaha patlattı. "Aranızın bozulmasını izlemek, inanılmaz bir keyif veriyor," dedi. "Ama hayır, Burcu'nun hiçbir şeyden haberi yoktu. Gökçe'ye bir şaka yapacağımı, bu yüzden yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Ben kabul etmeyince beni tehdit ettin," diye hırladı Burcu. "Selçuk'la aramda olanları, herkese yayacağını söyledin!"

"Selçuk kim?" diye mırıldandı Alper.

"Lisedeyken Burcu'nun birlikte olduğu adam," dedi Yankı. "Nişanlı olduğu için ayrılmışlar. Gökçe anlatmıştı."

Erdem, sabır dilenir gibi Burcu'ya baktı. "Burcu," dedi. "Senin bu ilişki içindeki erkeklere olan zaafının, başımıza ne işler açtığının farkında mısın?"

Semih, omuz silkti. "Bir ilişkiyi gizlemek istiyorsa, adamın arabasında görünmemeliydi."

"Ama Burcu, sadece tuvaleti olduğunu söylemişti," dedi Erdem o günü anımsamaya çalışarak. "Kültür merkezine gitmeyi o istememişti. Oraya gitmeyi biz önerdik. Bunu, nasıl öngörebildin?"

Semih, gülümsemeden edemedi. "Aptal," diye mırıldandı. "Burcu'ya, sizi nerede uyarması gerektiğini söyledim. O saatte, o civarda tuvaleti kullanabileceğiniz başka bir yer var mıydı?"

Hepsi, sessizliğe gömüldü. Detaylıca düşünülmüş ve en nihayetinde tıkır tıkır işleyen bir plana kurban gitmişti Gökçe.

"Neden?" Alper'in sesi, belli belirsiz duyuldu. "Neden yaptın bunu?"

"Hak etti," dedi Semih. O kadar soğukkanlı konuşuyordu ki sanki kardeş gibi büyüdüğü birinden değil, düşmanından bahsediyordu.

"Neden ama?" dedi Alper. Bu düşünce, onu yiyordu.

Semih, bu ısrara öfkelendi ve Alper'e doğru bir adım attı. "Hayatım boyunca aşağılandım," dedi. "Hem de babam tarafından. Tek duyduğum şey, Gökçe'nin ne kadar başarılı, ne kadar cesur, ne kadar zeki olduğuydu. Orada bir yerde, Semih diye biri vardı ama kimsenin umurunda değildi."

"O, hep sana yardımcı olmak istedi," dedi Erdem. "Senin kendini ezdirmemen için uğraştı. Korudu, kolladı!"

"Son zamanlarda, bana tepeden bakıyordu," dedi Semih. Öfkeden elleri titriyordu. O sırada Yankı'nın eli, kimse görmeden cebine kaydı. Semih'se anlatmaya devam ediyordu: "Sürekli bana kendimi

ezdirmememi söylüyordu ama bunu, öyle bir ifadeyle söylüyordu ki benden üstün olduğunu haykırmak istiyordu."

"Kıskançlık mı?" dedi Alper. Duyduklarını, mantığı almıyordu. Kalbi sıkışacak gibiydi.

Gökçe'yi, böyle basit bir sebep yüzünden mi kaybettim?

Semih, kaşlarını çattı. "Size çok basit geliyor, değil mi?" dedi. "Ama kendi annenin babanın, sana değil de bir yabancıya değer vermesi nasıl bir şey, bilmiyorsun."

"Yabancı dediğin, seni korumak için herkesle savaşmayı göze alan bir kız," dedi Alper. "Ayrıca senin kuzenin. Hem değer verme konusuna hiç girme istersen. Annen o kızı biraz umursasaydı, Gökçe'nin evden gitmesine izin vermek yerine kocasını kovardı. Babanın da nasıl bir değer verdiği malum. Sen, sadece her şeyi izleyen bir korkaktın."

Semih, sinirleniyordu. "Laflarına dikkat et."

"Bunun farkındaydım. Durumu Gökçe'yle konuşmamıştık ama emin ol, o da farkındaydı," dedi. "Ama seni o kadar çok seviyordu ki o evde hâlâ nasıl kaldığının hesabını sana sormadı, soramadı."

"Beni öldürmek isteyen sen miydin?" diye atıldı Yankı.

Semih, omuz silkti. "Gökçe'nin davasını fazla kurcalıyordun. Er ya da geç durmanı sağlamam gerekecekti."

Yankı'nın gözleri doldu. "Mavi'ye de mi sen saldırdın?"

Semih, hain bir sırıtış sundu. "Tıpkı Gökçe gibisin," dedi. "O hayvana, fazla anlam yüklediğini biliyordum."

"Beni, bir kadın takip etmişti," dedi Erdem. Herkes, kafasındaki sorunun cevabını almak istiyor gibiydi. "Bir ilgin var mı?"

"O kadın, annemdi."

Yankı, midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. "O da mı bu işin içinde?"

"Erdem'in bir ifade için on sene sonra geri dönmesi, beni biraz germişti," diye açıkladı Semih. "Anneme, tehlikede olabileceğimi söyledim. Çok detaylı düşünen biri değil zaten. Hemen istediklerimi yapmaya ikna oldu."

"Sen, hasta ruhlu bir manyaksın," dedi Burcu. İlk kez konuşmuştu ve şimdiye kadar ilk kez, Semih'in düşüncelerini bu kadar net öğreniyordu.

Semih gülümsedi. "Belki de."

"O gece, ne oldu?" dedi Erdem.

"Gökçe, tuvaletten tek başına çıktı," dedi. "Karanlıkta gizlenen birini fark etmişti ve her şey yolunda mı diye bakmaya gelmişti. Aptal kız... Her zaman fazla cesurdu." Anlatmaya devam ederken kimseden çıt çıkmıyordu. "Elime, eter döktüğüm bir bez almıştım. Köşeye gizlenip, Gökçe istediğim yere gelene kadar bekledim ve eterli bezle ağzını kapattım. Gökçe bayıldıktan sonra kızı omzuma aldım ve yangın merdivenlerine gittim. Merdivenler, binanın arka tarafına iniyor. Siz görmeden kayboldum."

"Kıyafetlerini neden aldın?" dedi Erdem.

"Kafa karıştırmak için," dedi Semih. "İşe de yaramıştı."

Yankı'nın başı, her geçen saniye biraz daha dönüyordu. Semih, Gökçe'yi alıp ölüme götürürken o ne yapıyordu? Erdem'le gülüşüyor muydu? Hakan'a cilve mi yapıyordu? Arkadaşı ölüme giderken neden onu koruyamamıştı?

"İçeri nasıl girdin?" dedi Erdem.

Semih, başparmağını ve işaret parmağını birbirine sürttü. "Paranın çözemeyeceği hiçbir şey yoktur."

"Peki," dedi Erdem. Kafasındaki sorular, cevaplarına kavuşuyordu. "Siyah kurdeleyle ne anlatmak istedin?"

Semih, durdu ve uzaklara dalar gibi, "Onlar iyi kalpli falan değildi," dedi. Her bir kelimesinde Yankı'nın midesi bulanıyordu. Bir canlının yaşamına son veren biri, bunu nasıl böyle korkunç bir soğukkanlılıkla anlatabilirdi? "Kalpleri, en az o kurdele kadar siyahtı."

"Gökçe'yi böyle saçma bir sebepten öldürdün," dedi Alper. "Peki, İpek'e neden bunu yaptın?"

"Gökçe'den ve babamdan farkı yoktu onun," dedi Semih. Sesinde, saf bir nefret vardı.

"Güvenlik kayıtları vardı hani?" dedi Erdem, Semih'le olan konuşmalarını anımsayarak. "Yalan mıydı?"

"Hayır," dedi Semih hemen. "O gece, deli gibi kavga ettik. Bana, babamın gölgesinden kurtulamadığımı ve beceriksizin biri olduğumu söyledi. O an kontrolümü kaybettim. Şarjı bittiği için evden şarj kablosunu almaya gitti. Evinin orada kamera olduğunu bildiğim için ben, biraz daha uzakta onu beklemeye karar verdim. Böylelikle biri sorduğunda, onun evine gittiğini, gece boyunca konuşmadığımızı, ben onu bıraktıktan sonra nereye gittiğini bilmediğimi söyleyebilecektim."

Alper'in midesine kramplar giriyordu. Yıllarca bu anı beklemişti ve şimdi... "Sen gerçekten hastasın," dedi. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Semih tam cevap verecekti ki uzaktan yaklaşan siren sesleri duyuldu.

"Hasta ve karşısındakini ezmeye çalışacak kadar aptal," dedi Yankı. "Sence Burcu'yu birinin kullandığını anlamamam mümkün mü?"

Semih, bir şey söylemek yerine namluyu Yankı'ya doğrulttu. "Senden daha önce kurtulmalıydım!"

Parmağı tetiğe basacak gibi oldu ama Alper hızlı davrandı ve Yankı'nın dakikalardır önüne sunduğu, fermuarı açık çantadan silahı kapıp Semih'e doğrulttu. Semih, bir anda nasıl bu duruma düştüğünü anlamadı. Bakışlarında; şaşkınlık, kafa karışıklığı ve sonunda bir miktar korku oluşmaya başlamıştı.

"Erdem," dedi Yankı, bakışlarını Semih'ten ayırmadan. "Zehirlendiğimde sana, benim için endişelenmemeni, önlemimi aldığımı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Erdem, bir cevap vermedi. Yankı'nın aldığı önlem, Alper'in elindeydi ve genç adam, onu Semih'e doğrultmuştu.

"O silahı ateşlemeyeceğini ikimiz de biliyoruz," dedi Semih.

"Öyle mi?" dedi Alper. Bakışları meydan okuyordu.

Semih, derin bir nefes aldı ve silahını ateşlemek üzere Alper'e doğrulttu.

Alper, eğer cesaretini toplamazsa Semih'in ondan önce davranacağını saliseler içinde anladı.

Ona fırsat vermeden tetiği çekti.

Polisler içeri girerken Semih, göğsünden aldığı kurşun yarasıyla geriye düştü.

KAKTÜS TEAM

Bölüm Yirmi Yedi

Sonraki saatler, hepsi için kâbustan farksızdı.

Semih, bir ambulansla apar topar hastaneye kaldırılmıştı. O sırada herkes, ifadesi alınmak üzere karakola götürülmüştü ve orada işleri saatler sonra bitmişti. Yankı, Semih konuşurken telefonunun ses kaydedicisini açmayı neyse ki akıl etmişti. Bu ses kaydında Semih, suçlarını detaylıca anlatıyordu. Sadece Burcu'yla olan kısmı hariç... O kısım ses kaydında yer almıyordu ama herkes, Burcu için şahitlik edebileceğini söyledi, Yankı bile. Avukat, Burcu için çok umutluydu. Cinayet planından haberi olmadığı için ceza almadan bu işten sıyrılabileceğini düşünüyordu. Sadece onu, yorucu bir süreç bekliyordu, hepsi bu.

Karakoldan çıktıklarında yaptıkları ilk şey, derin bir nefes almak oldu.

Bir yerlerde oturup yemek yeme kararı aldılar. Bu süreç, onları çok hırpalamıştı. Yaşadıkları şeyler, hâlâ onlar için çok ağırdı.

Pizzacıda bir masaya kurulup, yemeklerini yerken bir süre sessiz kaldılar. Burcu, daha fazla dayanamayıp sessizliği bozdu: "Lerime şahitlik edeceğiniz için teşekkür ederim."

Yankı, kısa süren iç savaşından sonra, "Şu an ne durumda olursak olalım çok uzun süren bir dostluğumuz var. Haksızlığa uğramana göz yumacak değiliz," dedi. Burcu minnetle onu izlerken genç kadın, aklına gelen şeyle gülümseyip anlatmaya devam etti: "Bir kere, Gökçe'yle kavga etmiştik. İkimiz de çok sinirlenmiştik. Hatta ben, bir fotoğrafımızı yırtmış, bir başka fotoğrafa da *Senden nefret ediyorum*, gibi şeyler yazmıştım."

Yankı'nın dolabında bulduğu fotoğrafları hatırlayan Erdem, lafa girdi: "Neden kavga etmiştiniz?"

Yankı, gözlerini kısıp o anı yeniden yaşıyormuş gibi bakışlarını derinleştirdi. "Deneme sınavından, bana göre iyi olan bir sonuç almıştım ve bunu Gökçe'yle paylaştım." Genç kadın, önce gülümsedi sonra gülümsemesini daha da genişletirken, "Keşke paylaşmasaydım," dedi.

Burcu, merakla kaşlarını çattı ve "Neden?" diye sordu.

"Yaklaşık on beş dakika boyunca tepkimle eğlendi. Bununla mı övünüyormuşum! Bu notla mı iyi bir üniversiteye girecekmişim!" Bir yandan da Gökçe'nin tepkilerini taklit ediyordu.

Erdem, gülmeden edemedi. "Allah'ın manyağı," dedi ve ekledi: "Kim bilir, neyi kafasına taktı da hıncını senden çıkardı?"

Yankı, omuz silkti. "Muhtemelen beni gaza getirmek istedi ama görüldüğü üzere pek işe yaramadı."

Hepsi gülüştü ve kısa süre içinde tekrar sessizliğe gömüldü. Gökçe'yi hatırlamak, onları mutlu etse de ağır basan duygu, özlemdi.

"Bu geceyi asla unutmayacağım," dedi Erdem sessizliği bozarak. Herkes, başını yavaşça sallayarak bu cümleye katıldı.

"En azından Gökçe, artık daha huzurlu uyuyacak," dedi Yankı.

Garipti ama hepsi, kendini bir boşlukta hissediyordu. Ne yapmaları gerektiğinden emin değillerdi.

Burcu, birkaç saniye sonra, "Alper," dedi. "Seninle konuşabilir miyiz?"

Alper, Burcu'nun özel olarak ne konuşmak isteyebileceğini merak ederek genç kadınla birlikte ayaklandı ve ayrı bir masaya geçtiler.

Burcu, söylemesi gereken şeyi biliyordu ama nasıl söylemesi gerektiğinden emin olamıyordu. "Geçen gün senin yanına geldiğimde bir şeyler söylemiştim," diye lafa başladı. "Hatırlıyor musun?" Alper yavaşça başını sallamak dışında bir şey söylemeyince Burcu, "Ben orada biraz yalan söyledim," dedi. "Aslında yalan mı doğru mu, emin olamam," diye hemen düzeltti. "Fakat onlar, benim düşüncelerim değildi."

"Nasıl yani?"

"Dışarı çıktığımız gece, Gökçe'yle senin hakkında konuştuk," dedi. "Ona neden anlatmadığımı sorarken gözlerinde öyle bir ifade vardı ki... Keşke bu konuşmayı başta yapsaydık ama bazı şeyleri, daha sonra idrak edebildim. Bazı kelimelerin ne ifade ettiğini o an anlamadım. Üzerinden yıllar geçmesi gerekti. Gökçe için sadece gönül eğlendirdiği biri olduğunu düşünüyordum. Eğer bir insanın, önemsemediği biri için konuşmaya tenezzül bile etmeyeceğini o zaman akıl edebilseydim, bu konuşmayı daha önce yapıyor olurduk."

Alper'in kalp atışları hızlandı ve gözleri yaşardı. "Sana ne söyledi?"

"Hesap sordu," dedi Burcu. "Senden bahsederken öyle hararetliydi ki sana olan hislerini nasıl görmedim, bilmiyorum. Kesinlikle kıskanmıştı. Aranızda hiçbir şey olmadığını söylerken berbat bir yalancı olduğunu kanıtladı." Ardından derin bir nefes aldı. "O bizi anladı, Alper," dedi. "Benim sinirle söylediğim şeylere aldırış etme. Eğer imkânı olsaydı, bizi affedecekti."

Ardından oradan ayrılmak üzere ayaklandı. "O, seni severek öldü. Bunu sakın unutma."

Burcu, onları izleyen Yankı ve Erdem'e el sallayıp, gözyaşları süzülen Alper'e anlayışlı bir bakış attıktan sonra oradan ayrıldı.

Bölüm Yirmi Sekiz

23 Ağustos 2005 / Salı

Yankı'nın haberi almasının üzerinden iki saat geçmişti.

Gökçe'nin eniştesi, Yankı'nın annesini aramış ve gelişmeyi söylemişti. Bu sabah saat altı civarında, çöplükte bir kadın bedeni bulunmuştu ve Gökçe'ye ait olduğu onaylanmıştı.

Yankı yatakta duruyor, boşluğu izliyor ve sessizce gözyaşı dökülyordu.

Gökçe, artık yok mu?

O sırada Alper, evden çıkmak üzereydi. Haberi henüz almamıştı. Evde oturmak, onu deli ediyordu. Bir gelişme olması umuduyla Gökçe'nin arkadaşı Yankı'yı aradı. Alper, ne olur ne olmaz diye düşünerek genç kızın yakın olduğu çoğu arkadaşının numarasını almıştı.

Telefon ikinci çalışta açıldı. "Efendim?"

"Yankı," dedi Alper sehpanın üzerindeki cüzdanını alırken. "Ben Alper. Bir haber var mı?"

"Evet," dedi Yankı. Alper'in hareketleri anında dondu ve pürdikkat karşı tarafı dinledi. "Bulundu."

Alper, sevinç çığlıkları atmak üzereydi ama genç kızın ses tonu, onu durdurdu.

Yanlış olan ne?

"Üzgünüm," dedi Yankı. "Çok üzgünüm."

Ama neden? Neden üzgünsün?

"Cenazesi ne zaman kalkacak, bilmiyorum."

Kimin cenazesi? Kim öldü? Beni ilgilendirmiyor ki. Gökçe nerede?

"Seni arar, hangi camiye gitmen gerektiğini söylerim."

Alper, hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı ve *Ne diyor bu kız?* diye düşündü.

"Hayır," dedi kendi kendine ama neye itiraz ettiğini bilmiyordu. Ardından gülmeye başladı. Kahkahaları, git gide daha da yükseliyordu. "Saçmalık!"

Bir süre sonra dizlerindeki güç tükendi ve yere çöktü. "Hayır," dedi tekrar.

Ama tüm inkârlarına rağmen acı, göğsüne ağırlığını vermeye başlamıştı.

Onu kaybedemem... Ne saçmalıyor bu kız? Bir karışıklık olmalı. Gidemez... Gökçe, gidemezsin!

Ağlamaya başladı. Öyle ki nefes bile alamadı.

Sadece ağladı ve kendini acının kollarına bıraktı. Bu öyle kuvvetli bir acıydı ki direnmek imkânsızdı.

Saat on iki gibi Alper, Gökçe'nin şimdilik bulunduğu hastanenin kapısındaydı. Kızı, henüz otopsiye almamışlardı.

Alper, bir sarhoş gibi içeri girdi ve morga doğru ilerledi.

Kapının önünde bir masa ve bir sandalye vardı. Orada bir adam oturmuş kitap okuyordu. Kafasını kaldırıp kendisine yaklaşan gence dikkatle baktı ve kaşlarını çattı.

Alper, adamın karşısına geçip, "Gökçe Korkmaz," dedi. "Burada mı?"

Adam, genci baştan ayağa süzdü. "Sana söyleyemem."

Alper'in dudakları kıvrıldı ve gözlerinde yaşlar birikti. "Lütfen," dedi. "Buradaysa izin verin, göreyim."

"Kesinlikle yasak," dedi adam ama karşısındaki gencin bu kadar bitik durumda olması, onu etkilemişti. Alper, elini cebine götürdü ve ne kadar para varsa çıkardı.

Buruş buruş kâğıtları adama uzatmaya kalktı ama adam, "Sok onu içeri," dedi. "Seni alamam, kurallar böyle."

"Onu, bir daha asla göremeyeceğim," dedi Alper. "Yalvarıyorum size, sadece beş dakika verin bana."

Adam bir an ne yapacağını bilemeyince Alper, "Lütfen," diye ısrar etmeyi sürdürdü.

Adam, derin bir nefes aldı ve cebindeki anahtara uzanırken, "Pekâlâ," dedi. "Ama sadece beş dakika."

Alper başını onaylar gibi sallarken adam kapıyı açtı. Alper, soğuktan ürpermişti. Burası buz gibiydi!

Çelikten yapılma bölümlere doğru ilerlediler. Adam, anahtarıyla klimalı tabutlardan birini açtı. Köşedeki tutacağı çekti ve beden dışarı çekildi. Üzeri, kafasına kadar beyaz bir çarşafla örtülmüştü. Adam çarşafı kızın omuzlarına kadar getirdikten sonra kapının yanına gitti.

İşte, orada yatıyordu.

Alper, kıza baktı.

Neden gülmüyorsun? Sen, benim Gökçe'msin. Neden kahkahalarınla bana hayat vermiyorsun?

Alper, bir elini kızın saçlarına götürdü. Teni buz gibiydi. "Gökçe," diye fısıldadı. "Sevgilim... Ne olur, hazır değilim..." Gözlerini kapattı ve birkaç damla yaş, kızın suratına düştü. Alper, hemen kızın yüzünü temizledi. Eskiden ışıl ışıl olan teninde şimdi hayat yoktu, bembeyazdı.

"Gökçe," dedi Alper. "Sensiz ne yapacağım? Buna nasıl dayanacağım?"

Ardından âşık olduğu kızın cesedine sarıldı ve gözyaşlarını serbest bıraktı. Gökçe'yi öldüren kişi, onunla birlikte Alper'in de canını almıştı.

Gökçe'nin ona söylediği son şeyi hatırladı. Onu sevmediğini düşünerek mi ölmüştü? Yoksa sadece sinirle söylenmiş aptalca bir söz müydü? Alper, bunu asla öğrenemeyecekti.

"Seni sevmediğimi düşünecek kadar kendini kaybedemezsin," dedi. Hem Gökçe'yle hem kendisiyle konuşuyordu.

Ona saniyeler kadar kısa gelen bir sürenin ardından adam, "Haydi," dedi. "Beş dakika doldu. Bırakalım, rahat uyusun."

Alper, adamı dinlemeden kızın alnına bir öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekti. Saçmaydı ama burnuna, yine o çiçek kokusunun geldiğine yemin edebilirdi.

Zambak...

Alper, bu kokuyu sonunda ayırt etmişti. Kızın alnındaki dudaklarından bir hıçkırık koptu.

Şimdi mi? Gerçekten bu kokuyu, şimdi mi anımsıyorum!

Yüzünü biraz geri çekti ve kızı, son kez inceledi.

"Seni asla unutmayacağım," dedi. "Seni her şeyden çok seviyorum, beni duyuyor musun? Duysan iyi edersin çünkü bu sefer kaçışın yok."

Ama Gökçe, sadece uzanıyordu. Cansız bedeni, tepki vermiyordu.

Sevgilim, gitme...

Alper, omzunda bir el hissetti. Zaten gücü tükenen genç, kendisini uzaklaştıran kollara itiraz etmedi ve geri çekildi. Gökçe'nin yüzünün örtülüşünü ve tekrar dolaba itilişini izledi.

Gökçe, seni her şeyden çok sevdim.

Adam arkasını döndüğünde Alper, onun da gözlerinin yaşardığını fark etti. İkisi çıktılar ve kapı tekrar kilitlendi.

"Seni böyle görmek istemezdi," dedi görevli. "Kendini toparlaman ve güçlü olman lazım."

Belki bu adam, Alper'in derdini açacağı en son insandı ama Alper, "Kavga etmiştik," dedi. "Öylece gitmesine izin verdim. Bana, onu sevdiğime inanmadığını söyledi. Sevilmediğini mi hissetmişti?"

Adam, gencin omzunu sıvazladı. "Kavga sırasında söylediğimiz sözlerin kaçı mühimdir ki? Önemli olan, bir insanın bakışı değil midir?"

"Yaşasaydı çok mutlu olacaktık," dedi. "O, hukuk okuyacaktı."

Adam, bir şey söyleyemedi. Sadece Alper'in sırtına destek olmak ister gibi hafifçe vurdu.

Alper, bir şey söylemeden dışarı çıktı. Dışarıda delicesine yağmur yağıyordu. Birkaç dakika önce hafifçe çiseliyordu ama şimdi bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Alper, bahçede birkaç adım attı. Çevresindeki herkes koşuştururken o öylece durdu ve yağmur damlalarını hissetti.

Bir yerde duymuştu: Eğer iyi biri ölüme kavuşuyorsa o şehir yas tutar ve ağlar.

İstanbul, bu gece Gökçe için ağlıyordu.

Alper, gökyüzüne baktı ve İstanbul'la birlikte ağladı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm Yirmi Dokuz

30 Eylül 2016 / Cuma

Erdem, Selin'in kapısını çaldı ve kafasını içeri uzattı.

"Girebilir miyim?"

"Kaan oradaysa hayır," dedi Yankı. "Nikâhtan önce gelini görmek uğursuzluk getirir."

Erdem'in kafası karışmış gibiydi. "Nikâh kıyılmak üzere, salona indiklerinde de nikâhtan önce görüşmüş olacak zaten," dedi. "Söylediğin şeyi yapabilmemiz için ayrı odalarda nikâh-"

"Tamam, Erdem," dedi Yankı sabrı tükenir gibi. "Gir. Hatta damat, damadın anası-babası kim varsa getir. Oldu mu, hayatım?"

Selin, ikisinin atışmasını sırıtarak izliyordu. Aynada kendine baktı. Beyaz gelinliğin içinde ışıl ışıl parlıyordu. Makyajı harikaydı. Saçları, taktığı taca göre yapılmıştı. Tam anlamıyla bir prenses gibi görünüyordu.

"Gelinlik sana da çok yakışacak," dedi kardeşine aynadaki yansımadan bakarak. O an, Erdem'le göz göze geldi ve genç adamın da zihninden aynı şeyi geçirdiğini anladı.

Kapı tekrar çaldığında bu kez, Alper ile kucağındaki kızı minik Gökçe içeri girdi.

"Gökçe!" dedi Yankı. Gökçe de o sırada kollarını Yankı'ya doğru açmış, kadına doğru eğilmişti. Yankı, çocuğu hemen kucağına aldı ve yanaklarını öpmeye başladı.

İkisi oynarken Alper sessizce, "Bu, çok hızlı bir satış oldu," dedi. "Biraz şaşırdım."

Erdem, ayıplar gibi kafasını iki yana salladı. "Kadın işte."

"Duymamış gibi yapıyoruz," dedi Yankı. "Sayıca sizden üstünüz, kaşınmayın."

Kısa bir gülüşmenin ardından Alper, "Mavi nasıl oldu?" diye sordu.

"Hâlâ hastanede," dedi Yankı. "Ama yoğun bakımdan çıktı, yine gözlerimin içine bilmiş bilmiş bakıyor. Bitkin ama yanında olduğumuz için mutlu, bakışlarıyla anlatıyor."

"Harika," dedi Alper. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Yankı, omuz silkti. "Dua etmek."

"İnatçının teki o köpek," dedi Erdem. "İstediğini mutlaka alır."

Alper, neredeyse unutmak üzere olduğu çok önemli bir ayrıntı varmış gibi, "Bu arada," dedi. "Gelirken Hakan'ı gördüm, tebriklerini iletiyor."

"Çok lazımdı sanki," diye söylendi Selin. Alper, iki elini havaya kaldırdı. "Ben sadece elçiyim."

Selin, gülümsedikten sonra sormaya çekinir gibi, "Semih nasıl?" dedi. "Biliyor musunuz?"

"Hâlâ tedavisi sürüyor," dedi Erdem. "Ama iyileşecek ve sonra yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek."

"Keşke ölseydi," diye mırıldandı Yankı.

"Ölüm, onun için bir kurtuluş olur," dedi Alper. "Yaşattığı her şeyin cezasını, ömrünün sonuna kadar çekecek."

Tam o an kapı çaldı ve damadın içeri girmesiyle kasvetli hava dağıldı. Kaan, Selin'e hayran hayran baktıktan sonra, "Çok güzel olmuşsun," dedi.

"Aşkınızı sonra yaşayın," dedi Yankı. Ardından kucağındaki Gökçe'yle dışarı çıktı. "Şu nikâhı kıyın artık, vallahi ayaklarıma kara sular indi!"

Burcu, önemli olan tüm eşyalarını koyduğu valize dikkatle baktı. Olanlardan sonra her şeyin eskisi gibi olabileceğini umut ediyordu

ama artık bu şehirde kalamayacağını biliyordu. Yalnız, arkasında bırakmak istemediği bir şey vardı.

Telefonunu çıkarıp Bay R. diye tanıdığı adamı aradı. Telefon, dördüncü çalışta açıldı. "Efendim?"

"Ben, gidiyorum."

Bu o kadar aniydi ki karşısındaki adamdan bir süre ses gelmedi. "Ne demek bu?"

"Valizimi hazırladım. Biraz birikmişim var. Ankara'ya gidiyorum, orada yaşayacağım."

"Bu kararını neden benimle daha önce paylaşmadın?"

"Benimle gel," dedi Burcu.

"Ne?"

"Tren, iki saate Söğütlüçeşme'den kalkacak. İki bilet aldım. Birazdan diğerini sana yollayacağım. Eğer gelirsen, yol arkadaşım olursun. Gelmezsen rahat rahat yolculuk yaparım. Kendini hiçbir şey için zorunlu hissetme."

Ardından adamın cevabını dinlemeden telefonu kapattı. Bu yolculuğu yalnız yapacağından neredeyse emindi ama denememek, onun vicdanını ileride rahatsız edecekti.

Saat geldiğinde genç kadın, bir taksi çağırdı ve gara doğru hareket etti.

Valizini kapıp, insan selinden olabildiğince sıyrılmaya çalışarak gara girdi ve yürüyen merdivenler aracılığıyla üst kata çıktı. Üç numaralı vagona gitti, yerine oturdu. Dikkat etmemişti ama kantine yakın bir yerde oturuyordu. Bu bir avantajdı çünkü önlerindeki beş saat boyunca burada oturmak, oldukça sıkıcı olurdu.

Burcu, saatine baktı. Trenin kalkmasına beş dakika vardı. Artık ümidini kaybetmişti.

Mutsuzluktan büzülmüş dudaklarını bastırarak kafasını geriye attı ve gözlerini kapattı.

Trenin kalkmasına otuz saniyeden az kalmışken yanında bir hareketlilik hissetti. Kafasını kaldırıp yanındaki kişiye defolmasını söyleyecekti ki Bay R. ile karşılaştı. Birkaç saniye içinde tren hareket etti.

"Geldin," diye mırıldandın Burcu.

Bay R., başını aşağı yukarı salladı. "Öyle istememiş miydin?"

"Bilmem," dedi Burcu. "Sanırım."

İkisi de gülüştüler. Burcu, ne diyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden sessizce dışarıyı izledi.

"Arkadaşınla aran nasıl?" dedi Bay R. bir süre sonra. "Yankı'yla yani."

"Şu an beni affedeceğini sanmıyorum ama kim bilir? Belki kader, bizi bir yerlerde karşı karşıya getirir."

"Belki de."

Ardından tekrar sessizliğe gömüldüler ve pencereden silinip giden manzarayı izlediler.

"Metin," dedi Bay R..

Burcu, kaşları çatık bir şekilde adama döndü. "Anlamadım."

"Adım, Metin."

Burcu'nun dudaklarında, engel olunamaz bir gülümseme oluştu. "Memnun oldum, Metin."

Metin, başını aynı memnuniyeti taşıdığını göstermek ister gibi salladı. "Ben de."

Ardından koyu bir sohbete dalarak yolculuklarına devam ettiler. Burcu, o an farkında değildi ama geleceğini paylaşacağı ve ömrünün sonuna kadar ayrılmayacağı adamla yan yana oturuyordu.

Saat on bire doğru düğün sonlanmış, Yankı'nın anne babası eve gitmişti fakat gençler için gece yeni başlıyordu. Yakın dostlarıyla birlikte Alper'in gece kulübüne gittiler. Uzun bir süre önce amcası, burayı Alper'e devretmişti.

O kadar kalabalıklardı ki dört masaya yerleşmek zorunda kalmışlardı ve ne yazık ki ayrı oturmuşlardı. Yüksek bar taburelerine oturup sohbet ederken Erdem, Yankı'ya eğildi ve "Benimle gelir misin?"

Yankı, kafasını kaldırdı ve Erdem'in ciddi duruşundan, kötü bir şeyler olduğunu düşünerek kalkıp çocuğun peşinden ilerledi.

Arka bahçeye çıktıklarında orada, onlardan başka kimse yoktu. "Buranın bir arka bahçesi olduğunu bilmiyordum," dedi.

Erdem, "Ben de," dedi ve ilerleyerek iki ağaca bağlanmış hamağa oturdu. "Alper yeni söyledi."

Yankı, Erdem'in yanına oturdu. Bir süre sallanıp yıldızları izlediler. Ardından Erdem, genç kadının elini tuttu ve onun gözlerine baktı. "On sene," dedi. "Sana mezuniyet balosunda aşkımı ilan ettiğim ve Gökçe'nin her şeyden haberi olduğunu söylediğim günün üzerinden on sene geçti."

"O an hayatımın şokunu yaşamıştım," dedi Yankı. "Gökçe'nin böyle bir şeyi neden sakladığını ona sormayı çok isterdim." Ardından omuzlarını düşürdü. "Ama o, baloyu göremedi."

Erdem de üzgün bakışlarını yere sabitledi. Bir süre sonra derin bir nefes aldı ve "Yankı," dedi. "On senedir bugünün hayalini kuruyorum. Birlikte olacağımız günü bekledim."

Yankı, dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "O günler geldi ve uzun bir süre gidecek gibi değil."

Erdem de aynı şekilde gülümsedi. "Yankı," dedi. "Ben, hayatımın sonu geldiğinde senin gözlerine bakmak istiyorum."

Ardından eli cebine gitti ve küçük, kırmızı bir kutu çıkardı. Yankı, bir an boğazının kuruduğunu hissetti.

"Umarım küpe falan değildir," diye mırıldandı.

Erdem, dişlerini göstererek sırıtırken, "Değil." dedi ve kutunun kapağını açıp tek taş yüzüğü gözler önüne serdi. "Yankı, benimle evlenir misin?"

Yankı'nın kalbi deli gibi atıyordu. Normalde bu konuyu düşünmesi, tereddüt yaşaması gerekmiyor muydu? Neden şu an apaçık tal sırıtıp başını sallıyordu?

Daha fazla sorgulamadı. Mutluluğu hak ediyordu. Kendisini Erdem'in kollarına atınca genç adam, ayağa kalktı ve Yankı'yı etrafında döndürdü.

Gülüşerek içeri girdiklerinde ikisi de gülümsemeyi bırakmıyordu. "Nereye kayboldunuz?" dedi Selin. Yankı bir şey söylemek

yerine parmağındaki yüzüğü gösterdi. Selin, sırıtarak Erdem'e baktı ve "Bu gece, cesaretini kaybettin sanmıştım," dedi.

Yankı, şok içinde bir Erdem'e, bir ablasına baktı. "Sen biliyor muydun?"

"Senin dışında herkes biliyordu," dedi Alper gülerek. Gökçe'yi annesine bırakıp gelmişti. "Zaten durup dururken sırıtıyor. İnsan bu kadar mutlu olmasına sinir olup neler olduğunu öğrenmek ister."

Gülüşmeler yükselirken sahnedeki adam, "Bayanlar baylar," dedi. "Bu gece, aramızda dünyaevine giren bir çift var. Kaan ve Selin için kadeh kaldırıyorum." Herkes alkışlarken adam, "Ve sevgili dostum Alper'i, bize bir şeyler mırıldanması için buraya davet ediyorum."

Alper, başını iki yana salladı ama Erdem ve Yankı, onu çoktan sahneye itmeye başlamıştı bile.

Alper, ne olduğunu anlamadan kendisini sahnede buldu ve ilk iş olarak arkadaşına, "Neden böyle bir şey yaptın?" dedi.

Adamın yüzündeki şok ifadesi, salonu kahkahalarla doldurdu.

"Pekâlâ, hainler," dedi Alper mikrofona yaklaşıp ama o da keyif alıyordu. "Siz kazandınız."

Orkestraya eğilip bir şeyler söyledikten sonra doğruldu. Bir süre sonra gitar sesi yükseldi ve insanlar, müzikte kayboldu. Barış Akarsu'nun söylediği, *İsterdim* şarkısı çalıyordu.

Alper, öne eğilip şarkının sözlerini söylemeye başladı:

♪ *Ölümü düşünmek, gözlerinde çığlıklarla.*
♪ *Kuşlara isyan etmek, uçamamaktan.*

Kalabalık onunla birlikte şarkıya eşlik etmeye başlarken Alper de farkında olmadan sallanıyordu.

Ardından gitarın sesi yükseldi ve Alper, sözlere ara verdi. O sırada, kalabalıkta tanıdık ve uzun süredir görmediği bir sima gördü. Kimse ona bakmıyordu ama o, Alper'in dikkatini çekmişti. Öylece durmuş Alper'i izliyordu. Ortamdaki karanlık bile kızın ışığını söndüremiyordu.

Alper'in kalbi, boğazında atmaya başladı.

Gökçe...

Alper'in mantıklı tarafı, şu an hayal gördüğünü haykırıyordu ama Gökçe o kadar canlı duruyordu ki Alper, bu mantıklı sesi duymuyordu. Gökçe, ona hasret dolu bir gülümsemeyle bakıyordu. Alper, onun da kendisini özlediğini fark etti.

Gözlerinde yaşlar birikti.

Gökçe, seni çok özledim.

O an düşündüğü tek şey şuydu: Gördüğü şey, bilinçaltının acımasızca oynadığı bir oyun muydu yoksa Gökçe'nin ruhu gerçekten karşısında mıydı?

İkinci seçeneğin olması için yalvardı.

Alper'de bir tuhaflık olduğunu anlayan Yankı, kaşlarını çatıp uzun süredir Alper'in baktığı yeri dikkatle inceledi ama bir şey göremedi. Tek gördüğü, orada duran boş sandalyelerdi.

Gökçe, sahneye biraz daha yaklaştı ve genç adamın ayaklarının dibinde durdu. Gözleri... Alper, bu gözlerde hayat bulmuş, aşkı tatmıştı.

Alper, Gökçe'nin gözlerine bakarak şarkıyı* devam ettirdi:

♪ *İsterdim yeniden doğmak ya da hepten yok olmak.*
♪ *İsterdim daha iyi olmak, bir melek gibi*
♪ *Kanat açıp dağlara uçmak.*
♪ ***Birileri buna izin vermedi.***

SON

* Dilek Neşe Açıker tarafından yazılan, Barış Akarsu'nun seslendirdiği, 2004 çıkışlı şarkı: *İsterdim*.